

Тайният живот на Беки Б.

Софи Кинсела

Бестселърът, по който
е създаден филмът
„Тайните на Беки Б.“

СОФИ КИНСЕЛА
ТАЙНИЯТ ЖИВОТ НА БЕКИ Б.
МАНИАШКИ РОМАН

Превод: Корнелия Великова-Дарева

chitanka.info

Ребека Блумууд е важна делова дама, финансов журналист. Съветва хората как да управляват парите си и за какво да ги харчат. Всички я намират за страхотна, но тя не би купила себе си и на половин цена. Стигнала е вече дъното. В живота ѝ няма нищо, абсолютно нищо. Не се справя с работата си. Няма си гадже. Обижда най-добрата си приятелка. Лъже родителите си. Разорява съседите. Затънала е до гуша в заеми и неплатени сметки. Единствената ѝ утеха е да си купи нещо, поне нещичко. Манията ѝ да пазарува е неудържима...

За да прикрие тайния си живот, Ребека се забърква в невъобразими кашии. Измисля невероятни фантасмагории и изпада в такива комични ситуации, че със сигурност ще умрете от смях още преди да сте прочели романа докрай...

*Посвещавам тази книга на моята приятелка и
литературна агентка Араминта Уитли.*

Ендуич Банк
Сталиън Скуеър 1
Лондон
Мис Ребека Блумууд
Джарвис Роуд 63, ап. 4
Бристол
6 юли 1997 г.

„Скъпа мис Блумууд,
Поздравления! Наскоро Вие се дипломирахте от
Бристолския университет и сме сигурни, че се гордеете с
Вашата изява.

Ние, работещите в Ендуич Банк, също се гордеем с
нашата изява — с това, че имаме гъвкава политика и
полагаме грижи да предоставяме различни програми за
банкови сметки, така че всеки клиент да бъде
удовлетворен. Особено се гордеем с нашия подход за
дългосрочно банково обслужване на млади специалисти с
оглед на бъдещото им развитие, когато става дума за
клиенти от Вашия калибър.

Ето защо, мис Блумууд, ние Ви предлагаме — като на
наскоро дипломирал се специалист — възможността да
ползвате безлихвен кредит от 2000 лири стерлинги през
първите две години от Вашата кариера. В случай че решите
да си откриете сметка в Ендуич Банк, това наше
предложение ще влезе в сила веднага. Горещо се надявам
да пожелаете да се възползвате от тази наша уникална
оферта и с нетърпение очаквам да получа попълнения от
Вас формуляр за откриване на сметка при нас.

Още веднъж: поздравления!“

Искрено Ваш: Найджъл Феърс, мениджър по
маркетинга сред младите специалисти

Ендуич Банк СЕ ГРИЖИ ЗА ВАС

Ендуич Банк
Клон Фулхам
Фулхам Роуд 3
Лондон
Мис Ребека Блумууд
Бърни Роуд 4, ап. 2
Лондон
10 септември 1999 г.

„Скъпа мис Блумууд,

От предишните писма, които Ви изпратих — съответно на 3 май, 29 юли и 14 август — вече сте информирана, че срокът за изплащане на предоставения Ви като на млад специалист безлихвен кредит изтича на 19 септември 1999 година. Също така сте уведомена, че до този момент сте превишили значително договорената сума на кредита от 2000 лири стерлинги.

Настоящият баланс по сметката Ви показва задължение от 3794.56 лири стерлинги.

Бъдете така любезна да се обадите по телефона на асистентката ми Ерика Парнъл, за да си насрочите среща за уреждането на този въпрос.“

Искрено Ваш: Дерек Смийт, мениджър

Ендуич Банк СЕ ГРИЖИ ЗА ВАС

Ендуич Банк
Клон Фулхам
Фулхам Роуд 3
Лондон
Мис Ребека Блумууд
Бърни Роуд 4, ап. 2
Лондон
22 септември 1999 г.

„Скъпа мис Блумууд,
Съжалявам, че сте си счупили крака.

Когато се възстановите, бъдете така любезна да звъннете на асистентката ми Ерика Парнъл и да си насрочите среща, на която да обсъдим Вашите належащи нужди във връзка с надхвърлянето на лимита на безлихвения ви кредит.“

Искрено Ваш: Дерек Смийт, мениджър

Ендуич Банк се грижи за вас

Ендуич Банк
Клон Фулхам
Фулхам Роуд 3
Лондон
Мис Ребека Блумууд
Бърни Роуд 4, ап. 2
Лондон

17 ноември 1999 г.

„Скъпа мис Блумууд,

Съжалявам, че страдате от възпаление на жлезите.

Когато се възстановите, бъдете така любезна да звъннете на асистентката ми Ерика Парнъл и да си насрочите среща, на която да обсъдим Вашето положение.“

Искрено Ваш: Дерек Смийт, мениджър

ЕНДУИЧ БАНК СЕ ГРИЖИ ЗА ВАС

ЕДНО

Добре де! Спокойно! Само без паника! Та това е просто една нищо и никаква сметка по кредитната ми карта от „Виза“. Късче хартия, няколко цифри. Така де, какво пък чак толкова страшно има в някакви си цифрички, нали?

Зяпам през прозореца на офиса минаващия по Оксфорд Стрийт автобус и се опитвам да се навия да отворя белия плик, оставен на отрупаното ми с какво ли не бюро. „Ами да, просто късче хартия“, повтарям си сигурно за хиляден път. Пък и аз не съм глупачка, нали така? Съвсем точно си знам на каква сума ще е сметката ми по „Виза“.

Добре де, приблизително. Така де... най-общо казано.

Хм... двеста лири стерлинги. Може би триста. Да, съвсем точно, вероятно триста. Най-много триста и петдесет.

Притварям уж небрежно очи и започвам трескаво да пресмятам на ум. Онзи костюм от „Джигсоу“. Плюс вечерята със Сузи в „Куалино“. Плюс онази изключително красива пътечка на червени и жълти райета. Като се замисля обаче, май само пътечката беше двеста лири. Но пък определено си струва парите — абсолютно всеки се прехласва по нея. Така де, Сузи поне се прехласва.

Колкото до костюма от „Джигсоу“, него го купих при разпродажба — с цели 30% отстъпка. Така че в случая всъщност става дума не за харчене, а за *спестяване* на пари!

Отварям очи и протягам ръка към плика със сметката. В мига, в който пръстите ми докосват хартията, се сецам за новите си контактни лещи. Деветдесет и пет лири. Доста пара. Но пък, от друга страна, наложително беше да си ги купя, нали? Иначе какво — да ходя и да виждам всичко като в мъгла, така ли?

Също толкова наложително беше да си купя и няколко нови хидратиращи крема, както и онова сладко куфарче за козметика, да не говорим пък за хиперантиалергичната спирала за мигли. Та значи, всичко това прави общо към... към четиристотин, така ли?

Седнала на бюрото си зад стъклената преграда, разделяща двата ни офиса, Клеър Едуардс вдига поглед от пощата си. Както всяка сутрин, тя и сега сортира писмата си на отделни спретнати купчинки. Прихваща ги с ластиче и им лепва етикетчета с надписи от рода на: „Да отговоря незабавно“ или „Не е спешно, но да отговоря все пак“. Мразя я тази Клеър Едуардс!

— Добре ли си, Беки? — пита ме тя.

— О, чудесно — отвърщам бодро. — Просто чета едно писмо.

Отварям с привидно ведра усмивка плика, но пръстите ми отказват да измъкнат докрай сметката от „Виза“. Сякаш замръзват, стиснали листчето, а умът ми се сковава, завладян — както винаги по това време на месеца — от моята тайна мечта.

Искате да узнаете каква е тайната ми мечта, така ли? Е, ще ви кажа. Тя е рожба на един вестникарски материал, който ми попадна преди време. В него ставаше дума за това как в една банка объркали сметките на някакви свои клиенти. Историята ми хареса толкова много, че си изрязах статията от вестника и си я залепих на вратата на гардероба вкъщи. В банката по погрешка разменили сметките по кредитните карти на двама клиенти и изпратили на всеки сметката на другия. А сега внимавайте — те и двамата платили получените сметки, без изобщо да разберат, че са сбъркани! Платили чуждата сметка, *без дори да я проверят!*

Откакто прочетох тази история, моята тайна мечта е същото да ми се случи и на мен. От банката да изпратят по погрешка моята набъбнала сметка по кредитната ми карта на някоя престаряла и отвеяна богаташка от Корнуол и тя да я плати, без да я погледне. А на мен пък да ми изпратят нейната сметка за три кутии котешка храна по петдесет и девет пенита всяка. Която, естествено, аз пък ще платя, без изобщо да го повдигам на въпрос — трябва да се играе честно, все пак.

Зяпам през прозореца с широка усмивка на лицето. Вярвам, че този месец това най-последно ще ми се случи — тайната ми мечта ще се осъществи. Когато обаче най-сетне измъквам листчето от плика — подтикната от любопитния поглед на Клеър, — усмивката ми помръква, а после и напълно изчезва. Усещам в гърлото си някаква гореща топка, която ме задавя. Май ме обзема паника.

Листчето е почерняло от цифри. Очите ми пробягват по редица познати имена, сякаш съм в мини търговски център. Опитвам се да ги

осмисля, но те се движат някак прекалено бързо. Успявам да мярна името „Торнтънс“. Какво? „Торнтънс Чокълейтс“ ли? Че какво общо имам аз с шоколадовите бонбони на „Торнтънс Чокълейтс“? По дяволите, та аз съм на диета! Тази сметка е *сбъркана*! Няма начин да е моя! Невъзможно е да съм изхарчила толкова много пари!

„Само без паника!“, изкрещявам си на ум. В такива случаи номерът е човек да не се паникьосва. Трябва само да прочета бавно всяка вписана сума. Поемам си дълбоко дъх и правя усилие да съсредоточа вниманието си, за да осмисля спокойно редицата числа, започвайки от самото начало.

„Смит“ (Е, тук всичко е наред. Всеки има нужда от канцеларски материали.)

„Буутс“ (Сумата не е голяма. Ясно — всеки има нужда от боя за обувки.)

„Спексейвърс“ (Калъфът за очила е нещо жизнено необходимо.)

„Одинс“ (Бутилка вино — жизнено необходимо!)

„Ауър Прайс“ („Ауър Прайс“ ли? Ааа, да. Новият албум на „Шарлатаните“. Е, тук няма две мнения по въпроса — просто *трябваше* да го имам, нали така?)

„Белла Паста“ (Ясно, обядът с Кейтлин.)

„Одинс“ (Бутилка вино — жизнено необходимо!)

„Екко“ (Бензинът не се смята.)

„Куалино“ (Добре де, това е наистина много скъп ресторант... но пък човек ходи там веднъж на сто години!)

„Прет а Манж“ (Обикновено плащам в брой, когато купувам полуфабрикати, но този път просто нямах в себе си дребни банкноти.)

„Одинс“ (Бутилка вино — жизнено необходимо!)

„Ръгс ту Ричс“ (Какво? Какви са пък тия „килими за богати“? Ах, да, пътечката. Онази идиотска пътечка!)

„Ла Сенца“ (Секси бельо за среща с Джеймс.)

„Ажан Провокатър“ (Още по-секси бельо за среща с Джеймс. Хм, що ли ми *трябваше*!)

„Боди Шоп“ (Електрическата масажна четка, която ТРЯБВА да започна да използвам.)

„Некст“ (Една доста скучна бяла риза... но пък я купих при разпродажба, значи съм спестила пари.)

„Милетс“...

Буквално замръзвам. „Милетс“ ли? Та аз *никога* не стъпвам в „Милетс“! Какво, по дяволите, ще правя в „Милетс“? Забивам недоумяващ поглед в посочената сума, свивам вежди и трескаво мисля. И после изведнъж ми светва. Та то е очевидно! Някой друг е използвал кредитната ми карта!

Боже господи! Аз, Ребека Блумууд, съм станала жертва на финансово престъпление!

Сега вече всичко придобива съвсем ясен смисъл. Някакъв гнусен престъпник ми е отмъкнал картата и е фалшифицирал подписа ми. Кой знае къде другаде е пазарувал с нея! Нищо чудно, че банковото ми извлечение е почерняло от гъсто изписаните цифри! Някой си е устроил пазарна оргия из цял Лондон с моята кредитна карта! И явно си въобразява, че това безобразие ще му се размине.

Но как ли го е направил? Трескаво ровя из чантата си за портмонето, отварям го и... Картата ми от „Виза“ си е вътре — точно в отделението, където винаги я държа. Изваждам я и я разглеждам втренчено. Ясно, някой я е измъкнал скришом от портмонето ми, използвал я е най-безочливо, а после... *после я е пъкнал обратно на мястото ѝ*. Явно го е направил човек, когото познавам. Боже господи! Кой?

Оглеждам подозрително колегите си зад стъклените прегради, които отделят работните ни кутийки. Който и да го е направил, явно не е от най-умните. Да използва кредитната ми карта в „Милетс“! Та то е смешно! Аз *никога* не пазарувам от „Милетс“!

— Кракът ми не е стъпвал в „Милетс“! — отсичам гласно.

— Стъпвал е, стъпвал е — подмята Клеър.

— Какво? — питам и се извързвам към нея, не особено доволна, че прекъсва размислите ми. — Нищо подобно!

— Хайде, хайде, нали точно от „Милетс“ купи подаръка за Майкъл по повод напускането му?

Зяпвам я и усещам как усмивката ми се изпарява. О, по дяволите! Ами да, разбира се. Синия анорак за Майкъл. Отвратителният син анорак от „Милетс“.

Когато преди три седмици Майкъл, нашият заместник-главен редактор, напусна работа, аз предложих да избира и да купя прощалния подарък с парите, които бяхме събрали помежду си. Взех кафявия плик, пълен с монети и дребни банкноти, отидох в „Милетс“ и му избрах един анорак (да го знаете от мен — той е точно анорачен тип мъж). И в последната минута, вече на касата — ами да, сетих се как стана — реших да платя с кредитната си карта и да задържа монетите и банкнотите в брой за себе си.

Сега вече съвсем ясно си спомням как ровех из плика, измъквах една по една банкнотите от по пет лири и грижливо ги надиплих в портфейла си, как после отбрах монетите от по една лира и ги сложих в отделението със закопчалка на портмонето си, а купчинката останали разнокалибрени дребни монети изсипах, без да ги броя, на дъното на чантата си. Помня, че тогава си помислих: „Страхотно, сума ти време няма да ми се налага да търча да тегля кеш за това-онова!“. Мислех си, че шестдесет лири на дребно ще ми стигнат за седмици наред.

Добре де, къде са сега тези шестдесет лири? Просто няма начин да съм похарчила шестдесет лири, макар и на дребно, без да забележа, нали така?

— Какво се сети за „Милетс“, впрочем? — пита Клеър, като се попривежда през бюрото си към мен.

Виждам малките ѝ проницателни като рентген очички да проблясват иззад стъклата на очилата ѝ. Знае, че чета сметката си от „Виза“.

— Ааа, просто ми хрумна — отвръщам нехайно и бързо отгръщам на втората страница.

Но тази кратка размяна на реплики явно ме е разконцентрирала, защото допускам фатална грешка. Вместо — както правя обикновено — да видя какво пише в графата „Минимална сума за заплащане“ и хич и да не поглеждам „Обща дължима сума“, сега се улавям, че съм се вторачила именно в изписаната най-отдолу цифра.

Деветстотин четиридесет и девет лири стерлинги и шестдесет и три пенса. Черно на бяло.

Около тридесетина секунди стоя, мълчаливо забила поглед в тази невероятна цифра, след което напъхвам сметката обратно в плика ѝ. В този момент съвсем искрено и дълбоко вярвам, че тези изписани с числа листове нямат нищо общо с мен. Може би, ако съвсем небрежно пусна плика на пода между компютъра и стената, той просто ще изчезне. Чистачката ще го измете с останалите боклуци и аз с чиста съвест ще мога да твърдя, че никога не съм получавала подобна сметка. Не могат да ме задължат да плащам сметка, която не съм получила, нали така? Нито да ме глобят, задето не съм я платила, нали?

Вече съчинявам на ум писмото, с което ще им отговоря: „Скъпи главен изпълнителен директор на «Виза». Вашето писмо ме изненада и обърка. За каква сметка говорите по-точно? Никога никаква сметка не съм получавала от Вашата компания. И не ми харесва тонът на писмото Ви, затова Ви предупреждавам, че ще се обърна към Ан Робинсън от «Уочдог»^[1]“.

Пък и винаги мога да се преместя да живея в чужбина.

— Беки? — Възгласът на Клеър ме изтръгва от размислите ми, вдигам рязко глава и я виждам да ме гледа втренчено. — Завърши ли материала за „Лойдс“?

— Почти — излъгвам убедително.

Но тъй като тя продължава да ме наблюдава, решавам, че ще е по-добре да демонстрирам малко добра воля и с кликване на мишката извиквам файла за „Лойдс“ на екрана на компютъра си. Да я вземат мътните, продължава да ме гледа какво правя!

Започвам да пиша, всъщност да преписвам дословно от прескомюникето на компанията, което е на бюрото пред мен:

„Инвеститорите в спестовни влогове към «Лойдс» разполагат с огромното предимство във всеки даден момент да имат незабавен достъп до сметката си. Програмата предлага и прогресиращо олихвяване на вложенията за онези, които инвестират над пет хиляди лири стерлинги“.

Слагам точката, отпивам от кафето си и отгръщам на втората страница на прескомюникето.

Впрочем, ето, с това си изкарвам прехраната. Работя като журналистка в едно финансово списание. Плащат ми, за да уча хората как да си управляват най-добре парите.

Това, разбира се, не е кариерата, за която съм мечтала. Никой, който пише по въпросите на личните финанси, не е имал намерение да се занимава точно с това. Обикновено казват, че са си „паднали“ по тази тема. Лъжат. Истината е, че не са успели да си намерят работа, свързана с писане за нещо поне малко от малко по-интересно. Истината е, че са кандидатствали за работа и в „Таймс“, и в „Експрес“, и в „Мари-Клер“, и във „Вог“, и в „GQ?“^[2], и в „Лоудид“^[3], но са получавали все един и същ отговор: „Разкарай се“.

Така че започвали да кандидатстват в „Месечник на металурга“, „Газета на сиренарите“ и „Избор на инвестиционен план“. Там ги назначавали — като помощник-редактори, последна дупка на кавала, за жълти стотинки, но те били благодарни и на това. И оттам насетне продължават ли продължават да пишат за метала, за сиренето или за спестяванията, вовеки веков — защото това е единственото, което знаят. Аз лично започнах в една рекламна многотиражка, наречена гръмка „Периодика на личните инвестиции“. Там научих как да преписвам прескомюникета, как да кимам многозначително по време на пресконференции и да задавам въпроси, които да звучат така, сякаш знам за какво говоря. След година и половина — ако щете вярвайте — един „ловец на мозъци“ ме привлече на работа в „Успешно спестяване“.

Аз, разбира се, все още не разбирам абсолютно нищо от финанси. Хората по автобусните спирки разбират от финанси повече от мен. Учениците разбират от финанси повече от мен. Върша я тази работа вече трета година и все още непрекъснато очаквам някой да ме излови, че нищо — нищичко не разбирам от финанси.

Същият следобед Филип, редакторът, за когото работя, извиква името ми и аз чак подскачам стреснато.

— Ребека! — казва той и ми дава знак да отида при него. — Би ли дошла за малко.

Гласът му изведнъж прозвучава по-ниско, почти съзаклятнически, усмихва ми се, сякаш се готви да ми съобщи нещо

приятно.

„О, боже! — мисля си. — Повишение!“ Това ще да е. Знае, че не е честно да получавам по-малко от Клеър и се кани да ме повиши на нейното ниво. Или дори по-високо. Но иска да ми го каже дискретно, така че Клеър да не започне да ревнува.

На лицето ми се лепва широка усмивка, ставам и изминавам трите и нещо метра до бюрото му, като се опитвам да остана хладнокръвна, но вече пресмятайки какво ще си купя с придружаващото повишението увеличение на заплатата ми. Ще си го взема онова широко разкроено палто от „Уистълс“. Ще си купя и едни черни ботушки с високи токчета от „Пие а Тер“. Може и да отида някъде на почивка. И ще я платя тази проклета сметка от „Виза“ веднъж и завинаги. Имам чувството, че ще полетя от обзелото ме облекчение. *Знаех* си аз, че всичко ще се оправи...

— Ребека — започва той и побутва към мен някаква покана, — няма да успее да отида на тази пресконференция. Но може да се окаже доста интересно. Би ли отишла вместо мен? Става дума за „Брандън Къмюникейшънс“.

Усещам как очарованото ми изражение се смъква от лицето ми като желе. Не ме повишава. Заплатата ми също няма да бъде увеличена. Чувствам се измамена и предадена. *Защо* ми се хили така? Знаел е какви надежди ми вдъхва. Подло копеле.

— Нещо не е наред ли? — пита Филип.

— А, не, всичко си е наред — измърморвам.

И да искам, не мога да се усмихна. Разкроеното ми палтенце и ботушките ми с високи токчета се завихрят и изчезват в далечината като Злата вещица от Запад. Няма, няма да има повишение. Само някаква си пресконференция за... Поглеждам поканата... Ново дружество в комуникациите. Как изобщо е възможно някой да предполага, че ще е интересно?

— Напиши кратък отзив за рубриката „Новини“ — казва Филип.

— Добре — измърморвам, свивам презрително рамене и се оттеглям покрусено.

[1] Популярно и много влиятелно телевизионно предаване, един вид „наблюдател на потребителя“, което е в състояние буквално да

съсипе реномето, а оттам и бизнеса, на дадена компания. — Бел.прев.

↑

[2] Престижно списание за мъжка мода, хоби и начин на живот, нещо средно между „Вог“ и „Мари-Клер“, предназначено за заможни господа с изтънчени вкусове. — Бел.прев. ↑

[3] Английско популярно списание с факти и клюки за живота на богатите и прочутите. — Бел.прев. ↑

ДВЕ

Има една-единствена жизненоважна покупка, която трябва да направя на път за пресконференцията — да купя „Файнаншъл Таймс“. В подобни случаи „Файнаншъл Таймс“ е възможно най-страхотният аксесоар към тоалета на едно уважаващо себе си момиче. Основните му предимства са:

1. Хубав е на цвят.
2. Струва само 85 цента.

3. Ако влезеш в стая с „Файнаншъл Таймс“ под мишница, хората те вземат насериозно. Достатъчно е да стискаш под мишница „Файнаншъл Таймс“ и можеш да говориш най-въздухарските неща на света — никой няма да те сметне за лекомислена глупачка, напротив, ще решат, че си интелектуалка от тежката артилерия, при това с широки интереси.

Когато се явих на интервюто за „Успешно спестяване“, стисках под мишница „Файнаншъл Таймс“ и „Инвесторс Кроникъл“. Сложих ги на масата до чантичката си — и не ми беше зададен нито един въпрос във връзка с финансите. Доколкото си спомням, през цялото време си бърбихме за подходящи за летуване вили и клюкарехме редакторите на други издания.

Така че спирам пред една будка за вестници, купувам „Файнаншъл Таймс“ и го стисвам здраво под мишница, любувайки се на отражението си във витрината на „Дени енд Джордж“.

Мисля, че не изглеждам никак зле. Облечена съм в черната си права пола от „Френч Кънекшън“, с прилепнала бяла тениска от „Никърбокс“ и късо кардирано жакетче от ангорска вълна, което си го взех от „Маркс енд Спенсър“, но изглежда така, че може да мине и за „Анъес Б.“. И съм с новите си обувки с квадратни носове от „Хобс“. А най-хубавото от всичко — въпреки че никой не може да го види, ама аз си го знам — е, че отдолу съм със страхотния си нов секси комплект гащета и сутиен с бродерии от жълти розички. Те са най-доброто от

целия ми тоалет. Толкова се гордея с тях, че всъщност почти ми се иска някоя кола да ме прегази, та да може и останалият свят да ги види.

Това си ми е навик, да си изреждам на ум марките на всички дрехи, с които съм облечена — сякаш ги описвам за някоя страница на модата. Правя го от години — от времето, когато четях „Джъст Севънтийн“. Във всеки брой имаха редовна рубрика, за която спираха някое момиче на улицата, снимаха го и описваха с какво е облечено: „Тениска — «Челси Гърл»; джинси — «Топ Шоп»; обувки — назаем от приятелка.“ Четях жадно тези описания — и до ден-днешен, ако се случи да купя нещо от не особено хитов магазин, веднага му изрязвам етикета. Така че ако ме спрат на улицата, да мога да се престоря, че съм го взела назаем от приятелка и не знам каква марка е.

Както и да е. Та стоя си значи аз пред витрината, мисля си, че изглеждам доста добре и почти ми се иска някой от „Джъст Севънтийн“ изведнъж да насочи камерата си към мен, когато изведнъж погледът ми се фокусира, цялата настръхвам като опъната тетива и сърцето ми буквално спира. На витрината на „Дени енд Джордж“ виси дискретна табелка. На тъмнозелен фон е изписано с кремави ръкописни букви „Разпродажба“.

Гледам я втрънено, сърцето ми изведнъж заблъсква в гърдите като полудяло. Не може да бъде! Невъзможно е да има разпродажба в „Дени енд Джордж“. Тук никога не се правят разпродажби. Техните шалове и фишюта са толкова търсени, че вероятно ще ги продават до шушка и на двойно по-скъпи цени. Съкровената мечта на абсолютно всеки, когото познавам, по целия свят, е да има шал от „Дени енд Джордж“. (С изключение на мама и татко, естествено. Мама смята, че ако нещо не можеш да го намериш в „Бентолс“, Кингстън, значи то просто не ти е необходимо.)

Преглъщам тежко, пристъпвам две крачки напред и бутвам вратата, за да вляза в луксозния малък бутик. Звънчето се обажда мелодично и русокосата мацка, която работи в бутика, поглежда към мен. Не знам как се казва, но винаги съм я харесвала. За разлика от някои надути крави в бутиците за модни облекла, тя няма нищо против с часове да висиш и да зяпаш дрехи и аксесоари, които очевидно не можеш да си позволиш да купиш. Аз обикновено прекарвам около половин час в напразни мечти пред изложените в „Дени енд Джордж“ шалове и фишюта, после отивам в „Аксесърайз“ и си купувам нещо за

утеха. Имам цяло едно чекмедже, пълно със заместители на „Дени енд Джордж“.

— Здравсти — казвам, като се опитвам да запазя хладнокръвие. — Имате... имате разпродажба...

— Да — усмихва се русокосата. — Малко необичайно за нас.

Погледът ми трескаво обхожда помещението. Очите ми се пълнят с рафтовете, отрупани с грижливо надиплени фишюта и шалове, с провесени над тях тъмозелени табелки с надписи в кремаво: „-50%“. Кадифени шалове с различни щамповани мотиви, копринени шалове с мънистени орнаменти, кашмирени шалове с бродерии — и на всеки един с дискретния „подпис“ на „Дени енд Джордж“. Навсякъде край мен. Просто не знам откъде да започна. Май ме обзема паника.

— Всеки път се заглеждахте по този, мисля — казва ми милата блондинка, като изважда от купчинката пред себе си един преливащ в синьо и зелено шал.

О, боже, да! Помня го. Изработен е от зелено копринено кадифе, щамповано с преливащи се мотиви в бледосиньо и изпъстрен с проблясващи в цветовете на дъгата седефени мъниста. Гледам го и усещам тънички невидими нишчици да ме придърпват към него. Трябва да го докосна. Трябва да си го сложа! Този шал е най-красивото нещо, което съм виждала през живота си. Русокосото маце поглежда етикетчето и ми казва:

— Цената му е намалена от триста и четиридесет на сто и двадесет лири.

Приближава до мен и деликатно премята шала около врата ми. Оглеждам се в огледалото.

Няма две мнения по въпроса. Трябва да го имам този шал. **Трябва** да го имам. Той прави очите ми да изглеждат по-големи, и прическата ми да изглежда по-скъпа. С него изглеждам различна личност. Ще мога да го нося на всичко. Хората ще ме наричат Момичето с шала от „Дени енд Джордж“.

— На ваше място не бих се колебала — усмихва ми се русокосата продавачка. — Този е последният, който ни е останал.

Неволно се вкопчвам в шала с две ръце.

— Ще го взема — отронвам задъхано. — Ще го взема.

Докато русокосата продавачка увива нежно шала в копринена хартия, аз си изваждам портфейла и без да се замисля, съвършено автоматично бръквам да си извадя „Виза“ картата — но пръстите ми опипват само кожената преградка, където обикновено я държа. Замирам изненадано, после започвам все по-трескаво да ровя из всички отделения на портфейла си, като се чудя дали пък не съм я пъхнала по погрешка някъде другаде с някоя рецепта или пък под нечия визитка... И изведнъж си спомням стреснато: останала е върху бюрото ми в офиса.

Как може да съм толкова тъпа?! Как съм могла да оставя „Виза“ картата си на бюрото?! Къде ми е бил акълът?!

Милата русокоса продавачка вече пъха грижовно увития в мека хартия шал в една от тъмнозелените маркови кутии на „Дени енд Джордж“. Сърцето ми бие до пръсване. Ами сега?!

— Как бихте желали да платите? — пита ме блондинката, все така мило усмихната.

Усещам, че лицето ми пламва.

— Май съм си забравила кредитната карта в офиса — заеквам смутено.

— О! — Отронва продавачката и ръцете ѝ замират.

— Бихте ли ми го запазили? — питам умолително.

Тя ме поглежда неуверено:

— Докога?

— До утре? — питам полувъпросително с нотка на отчаяние в гласа. О, боже! Тя се смръщва! Нима не разбира?!

— Боя се, че не — казва блондинката, вече не чак толкова мило усмихната. — Забранено ни е да запазваме подлежащи на разпродажба стоки.

— Ами тогава до по-късно днес следобед — изстрелвам панически. — В колко затваряте?

— В шест.

В шест! Усещам едновременно прилив на облекчение и на адреналин. Трябва да се справиш с това предизвикателство, Ребека! Ще отида на пресконференцията, ще се измъкна в първия удобен момент, ще взема такси до офиса, ще грабна „Виза“ картата си, ще подвикна на Филип, че трябва да се върна, защото съм си забравила бележника, ще се метна на таксито, ще дойда и ще купя шала.

— Ще ми го запазите ли дотогава? — питам така умолително, сякаш въпросът е на живот и смърт. Пък и то си е истина! — Моля ви?!
Моля ви?!

Мацката омеква.

— Добре. Ще го прибера под щанда.

— Благодаря! — въздъхвам облекчено.

Хуквам към сградата на „Брандън Къмюникейшънс“. „Моля те, Боже, моля те, нека пресконференцията да приключи по-бързо! — повтарям си на ум. — Моля те, нека да няма много въпроси. Моля те, Боже, моля те, направи така, че да го имам този шал!“

Когато пристигам в „Брандън Къмюникейшънс“, вече се чувствам малко по-спокойна. Та в края на краищата имам още цели три часа. И шалът ми е скрит под тезгяха. Никой няма да ми го отмъкне.

Във фоайето на „Брандън Къмюникейшънс“ има надпис, който уведомява, че пресконференцията във връзка с „Далекоизточни инвестиции — екзотични възможности“ ще се проведе в зала „Артемида“. Униформен портиер насочва пристигащите журналисти към дъното на коридора. Явно ще е голяма работа. Е, очевидно не чак толкова голяма, защото не виждам наоколо да бъка от телевизионни камери, нито пък мярвам някой от международния новинарски екип на Си Ен Ен. Но все пак относително значимо събитие за нашата скучна малка общност.

Когато влизам в залата, в нея вече гъмжи от придвижващи се насам-натам хора, сред които обикалят сервитьорки с отрупани с хапки табли. Журналистите се наливат с шампанско така, сякаш никога преди не са вкутали подобно нещо, а изтупаните кози от отделите за връзки с обществеността гледат високомерно и отпиват от чаши с минерална вода. Един сервитьор ми предлага чаша шампанско и аз си вземам две. Едната ми е за сега, а като реша къде ще седна, ще пъхна другата под стола си за после, да си сръбвам, когато ми доскучее.

Мярвам в другия край на залата Ели Гранджър от „Седмични инвеститорски новини“. Приклещена е в ъгъла от двама мъже в костюми, които ѝ говорят нещо, а тя кима с безизразен поглед. Ели е страхотна. Едва преди шест месеца постъпи в „Седмични

инвеститорски новини“, а вече си е пратила документите за работа на четиридесет и три други места. Но това, което действително иска, е да бъде редактор в модно списание. А това, което аз действително искам, е да бъда Фиона Филипс в телевизия Джи Ем. Понякога, когато сме си подпийнали яко, двете с нея се заричаме една пред друга, че ако до три месеца не сме си намерили нещо по-вълнуващо, ще напуснем сегашната си работа. Да, ама после, като изтрезнея, мисълта за безпаричието — пък било то и само за месец — се оказва почти толкова ужасяваща, колкото и представата, че до края на живота си ще пиша за пенсионни планове.

— Ребека! Радвам се, че успя да дойдеш!

Отмествам поглед от Ели и само дето не се задавам с шампанското, което току-що съм отпила. Пред мен стои Люк Брандън — тарторът на „Брандън Къмюникейшънс“ — и ме гледа така, сякаш знае съвсем точно какво си мисля.

Засичали сме се на няколко пъти и преди и винаги съм изпитвала известно неудобство в негово присъствие. Та той има направо плашеща репутация. Всички непрекъснато разправят, че е гений, дори Филип, моят шеф. Когато основавал „Брандън Комюникейшънс“, тръгнал от нищото, а сега това е най-голямата финансова компания за връзки с обществеността в Лондон. Преди няколко месеца някакъв вестник го окачествил като един от най-умните предприемачи на своето поколение. Били писали, че коефициентът му на интелигентност е феноменално висок и че имал буквално фотографска памет. (Винаги съм мразела хората с фотографска памет.)

Но има и още нещо, което ме кара да се чувствам неудобно в негово присъствие — това, че лицето му е винаги някак смръщено, когато говори с мен. Сякаш много добре знае, че и бъкел не разбирам от финанси и само мамя хората. Всъщност, като се позамисля, може пък и наистина да го знае. Нищо чудно да се окаже, че този прословут Люк Брандън не само е гений, ами може да чете и мислите на хората. И да е съвсем наясно, че като гледам съсредоточено някоя тъпа графика и кимам умно, всъщност си мисля за онази страхотна черна блузка, дето я видях в „Джоузеф“, и пресмятам дали парите ще ми стигнат да си купя и панталона към нея.

— Познаваш Алиша, нали? — пита Люк и ми посочва с жест застаналата до него блондинка с безупречен външен вид.

Не, по една случайност не познавам Алиша. Пък и не е нужно да я познавам. Те всичките си приличат като две капки вода, тези „момичета на Брандън К.“ (не знам защо са решили, че е страшно шик да се наричат така; на мен лично това „К.“ ми навява малко по-други асоциации). Всички до една са безупречно облечени, образовани, омъжени за банкери и без капчица чувство за хумор.

— Ребека — отбелязва хладно Алиша, като се ръкува с мен, — от „Успешно спестяване“, нали?

— Точно така — отвръщам също толкова хладно аз.

— Много мило, че дойдохте — казва Алиша. — Знаем колко сте заети вие, журналистите.

— Така е — отвръщам. — Но се стараем да ходим на колкото се може повече пресконференции. Трябва да сме в крак със събитията в нашата област.

Страхотен отговор. Чак на себе си успях да направя впечатление. Алиша кима сериозно, сякаш всяка моя дума е от огромно значение за нея.

— Кажете ми, Ребека, какво ще кажете за днешните новини? — пита тя и посочва с жест към пъхнатия под мишницата ми „Файнаншъл Таймс“. — Доста изненадващо, не мислите ли?

О, боже! Какво има предвид?

— Определено са интересни — провлачвам с усмивка, за да печеля време.

Оглеждам уж нехайно залата, като се опитвам да уловя някакъв знак за събитията. Напразно. Какво е станало? Да не са вдигнали лихвения процент или нещо подобно?

— Да ви кажа, моето лично мнение е, че новините са по-скоро лоши за нашия бранш — бърза да добави Алиша. — Но вие сигурно имате свои виждания по въпроса.

Гледа ме очаквателно. Чувствам как се изчервявам. Как да се измъкна, по дяволите? Обещавам си отсега нататък, всеки Божи ден да преглеждам вестниците. Никога повече няма да се оставя да ме поставят така натясно.

— Съгласна съм с вас — отронвам дълбокомислено. — И аз смятам, че новините са много лоши.

Със свито гърло отпивам бавно от шампанското и се моля да тресне някое земетресение.

— Очаквахте ли го? — пита Алиша. — Знам, че вие, журналистите, сте винаги на крачка пред нас, останалите хора.

— Ами... аз определено го очаквах — отвърщам и съм почти сигурна, че звуча убедително.

— А сега и този слух, че идва ред на „Скотиш Прайм“ и „Флагстаф Лайф“! — възкликва тя и се вторачва напрегнато в мен. — Мислите ли, че наистина ще стане?

— Ами... трудно е да се каже — отвърщам и отново започвам да отпивам бавно от шампанското.

Какъв слух?! Боже господи, защо не ме остави на мира?!

В този миг допускам огромната грешка да вдигна очи към Люк Брандън. И го виждам да ме гледа втренчено, със странно изражение на лицето. Мамка му! Той *знае*, че и представа си нямам за какво става дума! Личи му, че го знае, нали?

— Алиша — изведнъж се обажда той рязко, — Маги Стивънс е на вратата. Би ли могла да...

— Веднага — отвърща тя на секундата и като добре трениран състезателен кон се понася бързо и плавно към входа на залата.

— И, Алиша — добавя Люк, при което „момичето на К.“ се извърща бързо, като понамалява крачка, — искам да знам кой точно е оплескал онези сметки.

— Да — само дето не козирува Алиша и отново забързва към вратата.

Боже мили, наистина да те хване страх. А ето че сега съм насаме с него. Пресмятам как да офейкам по-бързичко.

— Е — казвам ведро, — трябва да отида при...

Но Люк Брандън вече се е привел към мен.

— Тази сутрин „Ес Би Джи“ съобщиха, че поемат управлението на „Рутланд Банк“ — прошепва ми той.

Ами да, разбира се, като ми го каза сега, се сетих, че бях подочула нещичко тази сутрин по новините.

— Знам — отвърщам високомерно. — Прочетох го във „Файнаншъл Таймс“.

И преди той да успее да ми каже каквото и да било друго, аз му кимвам за довиждане, обръщам се и се отправям към Ели.

Когато приближава време пресконференцията да започне, двете с Ели се отправяме към задния ред и се настаняваме една до друга. Отварям бележника си, написвам прилежно „Брандън Къмюникейшънс“ в горния край на страницата, след което също толкова прилежно започвам да си драскам плетеница от цветенца надолу в страничното поле. До мен Ели набира на мобилния си апарат номера на телефонния хороскоп.

Отпивам глътка шампанско, облягам се назад в стола и се приготвям да релаксирам. Няма никакъв смисъл да слушаш какво се говори по време на пресконференциите. Цялата необходима информация е в папките с рекламни материали, които връчват на журналистите, така че по-късно човек спокойно може да светне за какво се е говорило. Всъщност, чудя се дали изобщо някой би забелязал, ако си извадя лака и си пооправя малко ноктите. Но точно в този момент досадницата Алиша изведнъж привежда глава някъде иззад рамото ми.

— Ребека...

— Да? — питам лениво.

— На телефона. Главният ти редактор.

— Кой, Филип ли? — питам глупаво, като че имам цяла сюррия главни редактори, измежду които да избирам.

— Да.

Тя ме поглежда така, сякаш съм някакво извънземно и ми посочва с ръка телефонния апарат върху масичката в дъното на залата зад гърба ми. Ели ми отправя питащ поглед, в отговор свивам недоумяващо рамене. Филип никога досега не ме е търсил на пресконференции.

Чувствам се по-скоро развълнувана и някак по-значима, докато се отправям към дъното на залата. Може би в офиса е възникнало нещо спешно. Може би Филип е надушил някаква невероятна история и иска да ме прати със самолет до Ню Йорк, за да проследя нишката.

— Здравсти, Филип — измърморвам в слушалката и веднага ме загризва съжаление, че не съм изрекла нещо по-така, по-внушително, примерно „Казвай“.

— Виж, Ребека, извинявай, ако ти досаждам — започва Филип, — но ме стяга мигрената. Смятам да се прибера вкъщи.

— Ооо — провлачвам озадачено.

— И се чудех дали не би могла да ми вземеш нещо.

Да му взема нещо ли? Ама той за какво ме има? Ако иска някой да му купува парацетамол, да си назначи секретарка!

— Не знам как ще са тук нещата — отвръщам сдържано.

— Когато приключиш там. Комитетът за социална осигуровка ще е готов с доклада си в пет часа. Ще отскочиш ли да го вземеш? От пресконференцията можеш да отидеш директно в Уестминстър.

Какво?! Втрещвам се ужасено в телефона. Не, не мога да вземам никакъв проклет доклад! Трябва да си взема „Виза“ картата! Трябва да си взема шала!

— Не може ли Клеър да го вземе? — питам с надежда. — Смятах да се върна до офиса и да приключа проучването си за... — За какво, по дяволите, трябваше да пиша този месец? — За ипотеките.

— Клеър отива на брифинг в Сити. Пък и Уестминстър ти е на път, като се прибиращ у дома си в баровския Фулхам, нали?

Филип *винаги* се чувства едва ли не длъжен да подхвърли някаква закачка за това, че живея във Фулхам. Само защото той самият е в Харпъндън.

— Слизаш от метрото, вземаш доклада и се качваш обратно — казва ми той.

О, боже! Не ми хрумва никакво подходящо извинение, за да му откажа. Стисвам очи и се опитвам да мисля по-бързо. Един час тук, такси до офиса, грабвам „Виза“ картата си, обратно до „Дени енд Джордж“, прибирам си шала, такси до Уесминстър, вземам доклада. Май ще успея да надмогна.

— Хубаво — казвам. — Ще го взема.

Връщам се на мястото си точно когато светлините в залата угасват и на екрана пред нас се появява надписът „Далекоизточни инвестиции — екзотични възможности“. Прожектират ни серия от снимки от Хонконг, Тайланд и други екзотични места, които обикновено ме карат да потъвам в сладостни мечти за ваканционни пътувания. Но днес не мога да се отпусна с наслада, нито дори да се присмивам вътрешно на новото момиче от „Седмичен инвестиционен портфейл“, което трескаво се опитва да записва всичко в бележника си и после сигурно ще зададе няколко въпроса, защото смята, че трябва

да го направи. Загрижена съм за шала си. Ами ако не успея да стигна навреме? Ами ако някой им предложи по-висока цена за него? Тази мисъл ме хвърля в паника. Възможно ли е да се наддава за шал на „Дени енд Джордж“?

После, точно когато красивите снимки от Тайланд изчезват от екрана и на тяхно място се появяват досадните графики, ме осенява вдъхновение. Ами да, разбира се! Ще платя за шала си кеш! Никой няма да ми откаже пари в брой. Мога да изтегля последните сто лири от кредитната си карта за дребни кешови разплащания, така че ще трябва да намеря само още двадесет и шалът ще е мой.

Откъсвам лист от бележника си, трескаво надрасквам на него въпроса „Можеш ли да ми послужиш с една двайсетачка?“ и го бутвам на Ели, която все още седи, прилепила самозабвенно слушалката на мобилния телефон до ухото си. Чудя се какво ли слуша. Няма начин хороскопът ѝ да продължава толкова дълго, нали? Тя прочита драскулките ми и на свой ред пише: „Нямам. Проклетият автомат ми глътна картата за кешови тегления. Карам на ваучерите си за храна от «Лънчън».“

По дяволите! Поколебавам се за миг, после пиша: „Ами кредитната ти карта? Ще ти ги върна, кълна се! И какво толкова слушаш?“.

Побутвам листа към нея и в същия момент лампите в залата светват. Презентацията е свършила, а аз не чух нито дума. Хората се наместват по столовете си; „момичетата на Брандън К.“, започват да ни раздават папките с лъскави брошури. Ели приключва със слушането и ми се ухилва широко.

— Обожавам хороскопите — подхвърля ми тя и набира друг номер. — Наистина са много точни.

— Вятър и мъгла — клатя укоризнено глава. — Не мога да повярвам, че си падаш по такива глупости. А се смяташ за спец по финансите, а?

— Нищо подобно — отвръща ми Ели. — Ти за такава ли се имаш?

Двете се кискаме неудържимо, а някаква нафукана кокона от едно от големите национални издания се извърща и ни хвърля гневен поглед.

— Дами и господа — прекъсва кикота ни остър женски глас. Вдигам глава, за да видя кой говори. Трябваше да се досетя — пред редовете с насядали журналисти се е изправила Алиша. Мислено отбелязвам с неприязън, че има много хубави крака.

— Както се убедихте, нашата програма за спестявания „Далекоизточни инвестиции — екзотични възможности“ представлява интересен новаторски подход към личните инвестиции — продължава Алиша, оглежда залата, среща погледа ми и ми се усмихва студено.

— „Екзотични възможности“, дрън-дрън — просъсквам шепнешком на Ели, като ѝ посочвам една страница от рекламната брошура. — По-скоро екзотични цифри. Видя ли какви цени са напраскали? (Винаги първо отгръщам на страницата с цените. Така както в магазините винаги гледам първо етикетчето с цената.)

Ели врътва очи съчувствено, все така заслушана в мобилния си телефон.

— Далекоизточните инвестиции носят добавена стойност — продължава да нарежда Алиша с предвзетия си студен глас. — Инвестирайки с нас в Далечния изток, ще получите повече.

— Цените им са по-високи, значи ще изгубим повече — изричам гласно, без да се замисля.

Из залата се разнасят смехове. Хората се обръщат и ме зяпат. Ама че неудобно! Знам си, че и Люк Брандън също ме гледа. Навеждам глава и се преструвам, че си вода бележки.

Всъщност, ако трябва да бъде откровена, не виждам защо изобщо трябва да се преструвам, че си вода бележки. И без това в списанието няма да бъде публикувано нищо друго, освен локумите, дето ги има в рекламната им брошура. „Далекоизточни инвестиции — екзотични възможности“ ни захранва всеки месец, като откупува цели две страници от списанието за лъскавата си реклама. И освен това миналата година заведоха Филип на едно фантастично проучвателно (ха-ха!) пътуване до Тайланд — така че едва ли някой ще ни позволи да кажем каквото и да било за тях, освен колко са велики. Алиша продължава да говори, а аз се привеждам към Ели.

— Добре де — прошепвам ѝ аз, — ще ми послужиш ли с кредитната си карта?

— Празна е — отвръща ми тя тъжно. — Изчерпала съм докрай лимита си. Защо мислиш живея от ваучерите си за „Лънчън“?

— Но на мен ми трябва пари! — шептя настоятелно. — Направо съм отчаяна! Трябват ми двадесет лири!

Изглежда съм го казала по високо, отколкото трябва, защото Алиша спира да говори и отправя поглед към мен.

— Може би е трябвало да инвестираш в „Далекоизточни инвестиции — екзотични възможности“, Ребека — отбелязва тя и в залата отново се разнасят смехове, но този път за моя сметка.

Неколцина лица се извърщат и ме зяпат ухилени. На свой ред ги гледам потресено. Та те са мои събратя журналисти, за бога! Би трябвало да са на моя страна. Национален съюз на журналистите и тъй нататък!

Не че някога съм си правила труда да се запиша в Националния съюз на журналистите, ама все пак!

— За какво ти трябва тези двадесет лири? — обажда се Люк Брандън от мястото си на първия ред, обърнат с лице към насядалите на следващите редове журналисти.

— Ами... за леля ми — отвърщам предизвикателно. — В болница е и исках да ѝ занеса някакъв подарък, като отида да я посетя днес вечерта.

Залата притихва. А после, за мое огромно удивление, Люк Брандън бръква в джоба си, изважда банкнота от двадесет лири и я подава на един от журналистите на първия ред. Той се поколебава за миг, после се извърща и я предава на седящия зад него колега. И така, ред след ред, банкнотата от двадесет лири минава от ръка на ръка и сякаш носена от жива вълна, пристига до мен. Когато най-сетне я сграбчвам, в залата избухват спонтанни ръкопляскания, а аз се изчервявам като домати.

— Благодаря — подвиквам притеснено. — Ще ги върна, естествено.

— Предай моите благопожелания на леля си — отвърща Люк Брандън.

— Благодаря — повтарям.

После поглеждам към Алиша и ме обзема нещо подобно на триумф. Тя изглежда направо смазана.

Към края на времето за въпроси и отговори хората започват да напускат един след друг, за да се върнат по редакциите си. Обикновено и аз се измъквам по това време, за да се почерпя някъде с едно капучино и да се поогледам из бутиците. Не и днес обаче. Днес решавам да устискам, докато не бъде зададен и последният тъп въпрос относно данъчните структури на програмата. После ще мина напред, за да благодаря лично на Люк Брандън за неговия мил, макар и притеснителен, жест. А после ще отида да си прибера шала. Урааа!

Но за моя изненада още след първите няколко въпроса Люк Брандън става, прошепва нещо на Алиша и се отправя към вратата.

— Благодаря — измърморвам му, когато се изравнява с моя стол, но не съм сигурна, че изобщо ме е чул.

Много важно! Получих си ги моите двадесет лири и нищо друго не ме интересува!

На връщане от Уестминстър метрото незначайно защо спира в някакъв тунел. Минават пет минути, после още десет. Просто не мога да повярвам на скапания си късмет! Обикновено се моля да стане нещо подобно, та да си имам извинение, че съм отсъствала по-дълго от офиса. Днес обаче се държа като стресиран бизнесмен с язва. Барабаня нервно с пръсти, въздишам тежко-тежко и току заничам през прозореца към мрака в тунела.

Част от мозъка ми знае, че разполагам с предостатъчно време, за да стигна до „Дени енд Джордж“ преди да затворят. Друга част пък знае, че дори да не успея, милата русокоса продавачка едва ли ще продаде моя шал на някой друг. Но все пак съществува и такава опасност. Така че докато не видя шала в ръцете си, няма начин да се успокоя.

Когато влакът най-сетне потегля отново, аз се отпускам назад на мястото си, въздъхвам драматично и поглеждам бледия, мълчалив тип, който е приседнал напрегнато на седалката от лявата ми страна.

— Слава богу! — казвам му аз. — Вече бях започнала да се отчайвам.

— Ужасно е — съгласява се той тихичко.

— Изобщо не мислят какво правят — продължавам аз. — Така де, на някои от нас им предстоят жизненоважни неща. Аз например

съм страхотно притеснена с времето!

— И аз също съм малко притеснен — признава мъжът.

— Ако влакът не беше потеглил, просто не знам какво бих направила — клатя глава аз. — Човек се чувства толкова... безпомощен.

— Много добре разбирам какво имате предвид — отговаря ми мъжът напрегнато. — Те не си дават сметка, че някои от нас... — И той обхваща с жест себе си и мен. — Ние не сме просто пътници. За нас е жизненоважно това дали ще стигнем навреме или не.

— Абсолютно вярно! — тръсвам убедено глава аз. — Вие за къде бързате?

— Жена ми ражда — отговаря ми той. — Четвъртото ни дете.

— О! — отронвам, изведнъж отрезняла. — Е... Ами... Поздравления! Надявам се, че ще...

— Последния път продължи час и половина — прекъсва ме мъжът и нервно потрива запотеното си чело. — В това метро съм вече от четиридесет минути, така че... Но поне вече се движим.

Той присвива леко рамене и ми се усмихва смутено.

— Ами вие? Вие за къде бързате? О, боже!

— Ами... аз... отивам да...

Млъквам притеснено, лекичко се покашлям и усещам как се изчервявам. Не мога все пак да му кажа на този мъж, че за мен е жизненоважно да не закъснея да си прибера шала от „Дени енд Джордж“, нали?

Шал, за бога! Дори не костюм, не и палто или нещо друго малко от малко по-стойностно.

— При всички положения не е чак от такова значение — мънкам смутено.

— Не ви вярвам, сигурно е важно — отвърща ми той мило.

О, чувствам се направо ужасно! Хвърлям поглед през прозореца и виждам, че влизаме на моята спирка. Слава богу!

— Късмет! — казвам и се изправям припряно. — Надявам се да стигнете навреме.

Вървя по тротоара към бутика на „Дени енд Джордж“ и чувствам, че лицето ми гори от срам. Дали пък не трябваше да извадя

моите сто и двадесет стерлинги и да ги дам на онзи мъж като подарък за бебето, вместо да купувам някакъв си шал? Защото, като се позамисли човек, кое е по-важното на този свят? Дрехите — или чудото на зараждащия се нов живот?

Докато размислям на тази тема, имам приятното усещане за философска вгълбеност. Всъщност, толкова съм се вгълбила, че за малко да подмина ъгъла, на който трябва да свия към бутика. Изтръгвам се от дълбокомисления си унес точно навреме, свивам в пресечката и... сърцето ми прескача стреснато и замира. Срещу мен върви момиче с тъмнозелена фирмена торбичка от „Дени енд Джордж“ в ръка. В един миг всичките дълбоки философии се изпаряват от ума ми.

Боже господи!

Ами ако е купила моя шал?

Ами ако е отишла специално за него, попитала е защо не го вижда и онази уж мила продавачка ѝ го е дала, като си е мислила, че няма да се върна до края на работното им време?

Обзема ме паника, сърцето ми забива лудешки, хуквам по улицата към бутика. Когато стигам до вратата и бутвам да я отворя, едва дишам от страх. Ами ако шалът ми е вече продаден? Какво ще правя тогава?

Но русокосата продавачка ме посреща с усмивка, когато влизам.

— Здравейте — казва ми тя. — Вашият шал ви чака.

— О, благодаря — простенвам с облекчение и се подпирам на щанда, за да не падна.

Чувствам се така, сякаш съм финализираща след олимпийско надбягване. Всъщност, мисля, че пазаруването трябва да бъде смятано за дейност, особено силно натоварваща сърдечносъдовата система. Сърцето ми бие най-учестено, когато видя надпис „50% намаление“.

Отброявам парите, които са в банкноти от по пет и по десет лири, и чак се разтрепервам от нетърпеливо очакване. Русокосата продавачка най-сетне изважда тъмнозелената кутия с моя шал изпод щанда, внимателно я пъхва в също тъмнозелената гланцова фирмена торбичка и ми я подава за тъмнозелените въжени дръжчици. Чак ми се иска да затворя в благоговение очи, толкова прекрасно е усещането, което ме обзема.

Ах, този благословен момент. Мигът, когато пръстите се обвиват нежно и здраво около дръжките на натежалата фирмена торбичка — и всички прекрасни неща в нея стават твои! На какво напомня това усещане ли? То е все едно дни наред да гладуваш, после изведнъж да усетиш в устата си първия залък от намазаната обилно с масло препечена филия. То е като да се събудиш сутрин и изведнъж да осъзнаеш, че е неделя. То е като най-върховният момент от секса. В ума ти няма абсолютно нищо друго. Чиста, всепоглъщаща, егоистична наслада.

Излизам бавно от бутика, все още замаяна от удоволствието на осъществената мечта. Имам си шал от „Дени енд Джордж“! Имам си шал от „Дени енд Джордж“! Имам си...

— Ребека — прекъсва мислите ми един мъжки глас.

Поглеждам и стомахът ми се свива ужасено: Люк Брандън.

Люк Брандън стои на тротоара, точно пред мен, втренчил поглед надолу, към тъмнозелената ми фирмена торбичка. Усещам, че започвам да се изчервявам. Какво изобщо прави той на тротоара? Няма ли си хората като него коли с шофьори? И не би ли трябвало точно в този момент шофьорът му да го кара с пълна газ към някакъв важен прием или нещо подобно?

— Успя ли да го вземеш? — пита той, като се смръщва леко.

— Какво?

— Подаръкът за леля ти.

— А, да — преглъщам аз. — Да, аз... взех го.

— Това ли е? — посочва той към луксозната торбичка и усещам бузите ми да пламват още по-ярко.

— Да — отговарям най-сетне. — Помислих си, че... че ще е добре да ѝ взема един шал.

— Много щедро от твоя страна. „Дени енд Джордж“ — разчита той надписа и повдига леко вежди. — Леля ти сигурно е много стилна дама.

— Да, наистина — отговарям с леко покашляне. — Тя е много творческа и оригинална личност.

— Сигурен съм, че е така — казва Люк и след кратка пауза пита: — Как се казва?

О, боже! Трябваше да се въртна и да офейкам още щом го видях, преди да е станало късно. Сега стоя като парализирана. Не мога да се

сетя за нито едно женско име!

— Тъъ... Търминтрьод — чувам се изведнъж да казвам.

— Леля Търминтрьод — провлачва Люк замислено. — Е, предай й моите пожелания за скорошно оздравяване.

Кимва ми за довиждане и се отдалечава по тротоара, а аз стоя и гледам след него, като напразно се опитвам да отгатна дали се е досетил или не.

ТРИ

Прекрачвам прага на апартамента ни, Сузи ме поглежда и първото, което казва, е:

— О! „Дени енд Джордж“! Беки, сигурно сънувам!

— Не, не сънуваш — ухилвам се до уши насреща ѝ. — Купих си един шал.

— Покажи ми го! — изпищява Сузи и скача от дивана. — Покажи-ми-го-покажи-ми-го-покажи-ми-го! — повтаря тя възторжено и нетърпеливо дърпа дръжките на торбичката от ръцете ми. — Искам да видя новия ти шал! Покажи ми го!

Ето, затова обичам да живея със Сузи. В подобни случаи Джулия, предишната ми съквартирантка, ще смръщи вежди и ще процеди: „Дени и кой?“ или „Прекалено много пари за един шал“. Сузи обаче разбира напълно за какво става дума, абсолютно и докрай. И ако трябва да бъдем честни, тя е по-зле и от мен дори.

Да де, само че тя може да си го позволи. Въпреки че вече е двадесет и пет годишна, като мен, нейните родители все още ѝ дават джобни пари. Наричат ги „издръжка“ и доколкото схващам, идват от някакъв фамилен доверителен фонд — ама като гледам как и за какво ги харчи, са си джобни пари. Освен това родителите ѝ купили този апартамент във Фулхам като подарък за двадесет и първия ѝ рожден ден и оттогава тя живее в него, като понякога работи, а понякога просто се мотае насам-натам.

За известно (много кратко) време Сузи работеше като момиче за връзки с обществеността и точно тогава се запознахме, по време на едно делово пътуване до Гуърси. Тя, естествено, работеше за „Брандън Къмюникейшънс“. Не искам да я обидя, но ще кажа — пък и тя самата си го признава — че Сузи беше възможно най-нескопосаното момиче за връзки с обществеността, на което съм попадала. На промоцията си при това пътуване тя напълно забрави коя банка представлява и започна възторжено да възхвалява една от техните конкурентки. Присъстващият мениджър от банката гледаше все по-навъсено и по-

навъсено, а ние, журналистите, се попикавахме от смях. Сузи имаше големи неприятности заради този случай. Всъщност, именно тогава тя реши, че кариерата във връзки с обществеността не е за нея. (Казано по друг начин, Люк Брандън я уволнил в мига, когато се върнали в Лондон. Още една причина да не го харесвам.)

Но по време на онова пътуване двете с нея си прекарвахме страхотно, като се наливахме с вино и клюкарехме до посред нощите, а и в Лондон продължихме да се виждаме. После, когато Джулия изведнъж излезе от релси и забягна с професора, при когото правеше докторската си дисертация (ненаправно казват, че тихите води са най-опасни), Сузи предложи да се пренеса при нея. Знам си, че наемът, който ми взима, е безбожно нисък за този квартал и за това жилище, но така и никога не настоях да си плащам според пазарните цени, защото просто не мога да си го позволя. Като ги гледам как вървят свободните наеми, с тази моя заплата аз съм по-скоро за Илифант и Кастъл, отколкото за Фулхам. Как изобщо е възможно нормални хора да си позволяват да живеят под наем в такива невъобразимо скъпи квартали като нашия? Умът ми не го побира.

— Беки, Беки, отвори го! — умолява ме Сузи. — Хайде де, дай да го видя!

Тя подскача от нетърпение и рови с дългите си пръсти навътре в торбичката. Измъквам я от ръцете ѝ, преди да успее да я разкъса. Тази торбичка ще се озове на закачалката на вратата на стаята ми, при другите престижни торбички — всеки път, когато искам да впечатля някого, излизам с някоя от тях, като я ползвам така небрежно, сякаш не представлява никаква ценност за мен. (Слава богу, че престижните бутици не използват торбички с надписи „Разпродажба“. Мразя магазините, които го правят. Защото какъв му е смисълът да имаш престижна торбичка, когато направо върху нея е отпечатано „Разпродажба“? Все едно, че пише „Дребнава беднячка“.)

Много бавно и внимателно изваждам тъмнозелената кутия от торбичката, махам капака и нежно отгръщам тънката хартия. После, почти благоговейно, вдигам и разгръщам шала. Колко е красив само! Тук ми изглежда дори още по-красив, отколкото в магазина. Замятам го около врата си и се ухилвам глупаво на Сузи.

— О, Беки! — прошепва тя задавено. — Страхотен е!

За момент и двете оставаме прехласнато смълчани. Общуваме си с една висша сила: Бога на пазаруването.

После обаче Сузи не се удържа и разваля всичко.

— Можеш да си го сложиш, като излизаш с Джеймс тази събота — отбелязва тя.

— Не става — отсичам почти грубо и си свалям шала. — Няма да излизам с него.

— Как така?

— Изобщо вече няма да излизам с него — отговарям и се опитвам да свия нехайно рамене.

— Наистина ли? — ококорва очи Сузи. — Защо? Какво стана? Нищо не си ми казала!

— Знам — отмествам поглед от очите ѝ, изпълнени с жадно любопитство. — Малко е... странно.

— Заряза ли го? Та ти дори не си спала с него!

Сузи повишава глас развълнувано. Страшно ѝ се иска да узнае какво е станало. Но аз пък не съм сигурна искам ли да ѝ кажа. За момент обмислям дали да не запазя дискретност. После обаче си казвам: „Какво пък толкова? Майната му!“.

— Да, не съм спала с него — отговарям и добавям: — В това е проблемът.

— Какво имаш предвид? — пита Сузи и наострила уши се привежда към мен. — Какво искаш да кажеш, Беки?

Поемам си дълбоко дъх, обръщам глава и я поглеждам в лицето:

— Той не искаше.

— Не те е жelaел, така ли?

— Не, не е това. Той... — Стисвам очи, все още и аз самата не мога да го повярвам. — Той смята, че не е редно да се прави секс преди брака.

— Какво?!? Майтапиш се!

Отварям очи и виждам Сузи да ме гледа ужасено — сякаш токущо е чула най-отвратителното богохулство, познато на човешкия род.

— Майтапиш се, Беки! — умолително повтаря Сузи.

— Не, не се майтапя — казвам и успявам да пусна една унила усмивка. — Всъщност, получи се крайно неудобно. Аз един вид... го нагрябих... и той трябваше да се отбранява от мен.

Изпълващият ме със срам и неудобство спомен, който бях успявала успешно да потискам, започна отново да се съживява в паметта ми. Бях се запознала с Джеймс на един купон преди няколко седмици и въпросното срамно събитие се случи на решаващата ни трета среща. Отидохме на ресторант и вечерята мина наистина много приятно, като той настоя да плати цялата сметка. После отидохме в неговия апартамент и по едно време започнахме да се целуваме на дивана.

Е, какво би трябвало да си помисля? Харесвахме се, беше ни приятно заедно, бяхме насаме — и, дайте да се разберем, ако умът му казваше „не“, тялото му буквално крещеше „да, да, да“. И тъй като аз съм едно съвсем нормално, модерно момиче, протегнах ръка към ципа на панталона му и започнах да го смъквам надолу. Когато той хвана ръката ми и я отдръпна, си помислих, че ми играе игрички, така че се заех още по-ентузиасирано с ципа му.

Като се позамисля сега, тогава май ми отне доста повече време, отколкото би трябвало, за да стопля, че той изобщо не ми се прави на интересен. Истината е, че му се наложи да ме цапне доста силно през лицето, за да ме отблъсне от себе си — а после се скъса да ми се извинява за станалото.

Сузи ме зяпа невярващо. После изведнъж избухва в див кикот.

— Трябвало е да те цапне, за да го оставиш, така ли? Ах, ти, мъжемелачко!

— Стига де! — протестирам вяло. — Той се държа много мило. Пита ме дали съм готова да го чакам.

— И ти му каза „как ли пък не“, а?

— Нещо такова — смотолевям, като отмествам поглед встрани. Всъщност, спомням си, че разгорещена и увлечена от настроението си на момента, дори му отправих нещо като предизвикателство. „Сега може и да ми се съпротивяваш, Джеймс — помня, че му казах с нисък, дрезгав глас, гледайки го със секси поглед, поне така се надявах тогава, — но само след седмица ще ми потропаш на вратата.“

Е, вече беше минало повече от седмица, а от него нямаше ни вест, ни кост. Което, като се позамисли човек, е доста смазващо за самочувствието.

— Но това е смешно! — възкликва Сузи. — Ами ако след брака се окаже, че между двамата няма сексуална съвместимост?

— Не знам — свивам рамене аз. — Предполагам, че е готов да поеме този риск.

Сузи изведнъж се изкикотва:

— Ти видя ли му...?

— Не! Изобщо не ми позволи да припаря до него!

— Ама си го опипала все пак, нали? Малък ли беше? — Очите на Сузи проблясват лукаво. — Обзалагам се, че е съвсем хилав. Сигурно се надява по този начин да подлъже някое момиче да се омъжи за него и после то, горкото, ще се види обвързано за цял живот с една нищо и никаква клечица. Добре че не си попаднала в капана, Беки!

Сузи се пресяга за пакета си „Силки Кът“ и запалва една цигара.

— По-далеч! По-далеч! — възкликвам раздражено. — Не искам шалът ми да се увони на цигари!

— Добре де, и какво ще правиш този уикенд? — пита тя, като дръпва от цигарата си. — Да не се спихнеш сама? Искаш ли да дойдеш с мен на наш'то село?

Сузи винаги нарича така втората фамилна къща на родителите си, която е в Хамшир — „наш'то село“. Сякаш те наистина притежават цялото село — някаква реликва от робовладелския строй, за чието съществуване останалите хора дори не подозират.

— Не, всичко ще е наред — отговарям и мрачно посягам към телевизионния справочник. — Каня се да погостувам на родителите си.

— О, чудесно — казва Сузи. — Целуни майка си от мен.

— Непременно — отвърщам. — А ти целуни Пепър от мен.

Пепър е конят на Сузи. Язди го приблизително три пъти годишно — така де, ако изобщо го язди — но всеки път, когато родителите ѝ подхвърлят идеята да го продадат, тя изпада в истерия. Доколкото знам, поддръжката на този кон им струва петнадесет хиляди годишно. Петнадесет хиляди лири стерлинги! И за какво? За да си стои в яхъра и да гризка ябълки. Не бих имала нищо против да съм кон.

— О, докато не съм забравила — казва Сузи, — дойде сметката за режийните. По триста на човек.

— По триста лири ли? — поглеждам я поразена. — Накуп ли?

— Аха. Дори сме закъснели. Просто ми подпиши един чек, ако нямаш кеш в момента.

— Чудесно — отвърщам с привидно безгрижие. — Веднага.

Пресягам се към чантата си, изваждам чековата си книжка и веднага написвам и подписвам чека. Сузи е толкова великодушна по отношение на наема, че винаги стриктно плащам половината от общите сметки за режийни разходи, а понякога дори добавям и по малко отгоре. И все пак, този път усещам да ме побиват студени тръпки, когато ѝ подавам чека. Триста лири се изпариха от сметката ми в един миг. А пък тепърва трябва да помисля и как да разчистя задължението си към „Виза“. Чудничък месец, няма що.

— Ааа, и те търсиха по телефона — добавя Сузи и започва да разгъва някакво листче. — Май че беше Ерика Парснип. Така ли е?

— Парснип?

Понякога си мисля, че умът на Сузи се нуждае от малко смазка.

— Парнъл. Ерика Парнъл от Ендуич Банк. Да ѝ се обадиш — прочита Сузи от листчето.

Зяпвам я ужасено.

— Тук ли се обади? На този номер?

— Да. Днес следобед.

— О, мамка му! — Сърцето ми заблъсква в гърдите. — Ти какво ѝ каза? Каза ли ѝ, че имам възпаление на жлезите?

— Какво имаш? — На свой ред и Сузи ме зяпва. — Разбира се, че не съм ѝ казвала подобна глупост!

— Тя пита ли как е кракът ми? Изобщо пита ли как съм със здравето?

— Не! Попита само къде си. Казах ѝ, че си на работа и...

— Сузи! — простенвам отчаяно.

— Добре де, какво *трябваше* да ѝ кажа?

— Трябваше да ѝ кажеш, че съм в леглото със счупен крак и възпаление на жлезите!

— Е, благодаря, че ме беше предупредила!

Сузи ме гледа с присвити очи и кръстосва крака в поза „лотос“. Сузи има най-дългите, най-слабите и най-гъвкавите крака, които съм виждала. Когато obuе черни чорапи, става досущ като паяк.

— Добре де, какво толкова? — пита тя. — Да не си си надхвърлила лимита?

Боже, дали съм си надхвърлила лимита?!

— Съвсем малко — свивам рамене. — Ще се оправя.

Настъпва мълчание. Вдигам поглед и виждам Сузи да къса чека ми.

— Сузи! Не изглупявай!

— Ще ми платиш като се справиш — отсича тя безапелационно.

— Благодаря ти, Сузи — прошепвам и я прегръщам силно. Сузи е най-добрата приятелка, която някога съм имала.

Но през цялата вечер усещам в стомаха си някакво неприятно присвиване, което не ме е напуснало и когато се събуждам на другата сутрин. Усещане, което не успявам да притъпя, дори като си мисля за моя шал от „Дени енд Джордж“. Лежа в леглото си, втречена в тавана, и за първи път от месеци насам пресмятам на ум колко дългове съм натрупала към кого ли не. Дължа на банката, дължа по „Виза“ картата, дължа и по кредитните си карти от различни магазини — „Харви Никълс“, „Дибънхамс“, „Фенуикс“... А сега задлъжнях и на Сузи.

Дължа общо... я да видим... някъде към шест хиляди лири стерлинги.

Усещам да ме сковава мраз, докато си представям и обмислям тази цифра. Откъде, за бога, ще ги намеря тези шест хиляди, за да ги върна? Бих могла да спестявам по шест лири седмично в продължение на хиляда седмици. Или по дванадесет седмично в продължение на петстотин седмици. Или... или по шестдесет седмично в продължение на сто седмици. Така май ще е най-добре. Но откъде, по дяволите, ще намирам по шестдесет лири седмично, за да ги спестявам?

Или пък бих могла да натрупам куп общи познания в най-различни области и да участвам в „Стани богат“, или пък да изобретя нещо наистина, ама наистина хитро. Или пък да... да спечеля от националната лотария. При тази мисъл по тялото ми плъзва топла вълна и прогонва сковалия ме студ. Затварям очи и се сгушвам обратно в леглото. Лотарията несъмнено е най-доброто решение на проблема.

Аз, разбира се, няма да се целя да спечеля джакпота — това вече би било нещо *напълно* невероятно. Просто някоя от всички онези помалки суми. Изглежда, че при всяко теглене те се разпределят със стотици. Ще спечеля да речем... сто хиляди лири стерлинги. Сто хиляди ще ми свършат работа. Ще мога да си върна всички дългове, да си купя кола, да си купя апартамент...

Всъщност... я по-добре да са двеста хиляди. Или четвърт милион. Просто за всеки случай.

А най-добре ще е да бъде някое от онези групови спечелвания на джакпота. „Всеки от петимата участници в лотарията, спечелили с групов билет джакпота, ще получи по едно цяло и три десети милиона лири стерлинги.“ (Обожавам начина, по който го съобщават. „Едно цяло и три десети.“ Сякаш тези допълнителни триста хиляди лири са някаква мъничка, незначителна сума. Все едно човек изобщо няма да забележи има ли я, няма ли я.)

Едно цяло и три десети милиона би следвало да ме оправят. Пък и щом съм съгласна да си поделя джакпота с други хора, значи не съм скръндзава егоистка, нали така? „Моля те, моля те, Господи — повтарям си мислено, — направи така, че да спечеля националната лотария. Обещавам да си я поделя съвсем честно с един-двама други участника!“

И така, на път към къщата на родителите ми спирам на една бензиностанция, за да си купя два лотарийни билета^[1]. Избирането на числата ми отнема около час и половина. Знам, че 44 се появява почти винаги, а също и 42. Дотук добре, ами останалите? Написвам на лист хартия няколко серии с числа и се вторачвам с присвити очи в тях, като се опитвам да си ги представя как ще изглеждат на телевизионния екран.

1, 6, 9, 16, 23, 44

Не! Ужасно! Къде ми е умът? Първо на първо, 1 никога не излива. А 6 и 9 също не стоят добре.

3, 14, 21, 25, 36, 44

Това изглежда малко по-добре. Вписвам втората серия числа в единия билет. После нахвърлям следваща:

5, 11, 18, 27, 28, 42

Тази определено ме впечатлява. *Изглежда* като сигурен победител. Съвсем ясно мога да видя числата, изписани на телевизионния екран. Представям си как Мойра Стюарт ги прочита по вечерната емисия на новините: „Един билет, за чийто притежател се предполага, че живее в югозападен Лондон, спечели джакпота на

националната лотария, с натрупана сума от десет милиона лири стерлинги“.

За момент ми прималява. Какво ще направя с моите десет милиона лири? Откъде ще започна?

Е, като начало, ще вдигна грандиозен купон. На някое готино и модно място, шампанското ще се лее без ограничения, ще има танци и ще наема някоя таксиметрова служба, която да разкарва безплатно гостите ми по домовете им след купона, така че всеки да си пие на воля, без да се притеснява, че после ще трябва да шофира. А, да, за всеки ще има и подарък „за довиждане“, например наистина луксозна пяна за баня или нещо подобно. (Дали Калвин Клайн предлага пени за баня? Отбелязвам си на ум да проверя следващия път, когато вляза в „Буутс“.)

После ще купя по една къща за всички роднини и приятели, естествено. Облягам се на стенда за лотарийни билети и затварям очи, за да се съсредоточа. Да предположим, че купя двадесет къщи по двеста и петдесет хиляди лири всяка. Значи ще ми останат... пет милиона. От които изваждам приблизително петдесет хиляди за купона. А, да, и освен това ще заведа абсолютно всички на почивка, на Барбадос или на някое друго такова място. Това ще ми струва... около сто хиляди лири, като се има предвид, че всички ще летим в луксозната първа класа.

Значи, остават ми четири милиона осемстотин и петдесет хиляди. О! И от тях трябва да извадя шест хиляди, за да разчистя всичките си дългове по кредитните карти и към банката. А също и триста, които да върна на Сузи. Хубаво де, да речем общо седем хиляди. Значи ми остават... четири милиона, осемстотин четиридесет и три хиляди лири.

Разбира се, ще дам солидни суми за благотворителност. Всъщност, вероятно е най-добре да основа една благотворителна фондация. Ще подпомагам всички онези немодни благотворителни дейности, които все биват пренебрегвани — например лечението на кожните заболявания или домашният патронаж за престарелите хора. И ще изпратя солиден чек на някогашната ми учителка по английски, мисис Джеймс, така че да може да зареди с нови книги училищната библиотека. Нищо чудно дори да кръстят библиотеката на мое име. „Библиотека Блумууд“.

О, и още триста хиляди за онова разкрито палто от „Уистълс“, което е *наложително* да побързам да купя, преди да са ги разграбили. Колко ми остават значи? Четири милиона, осемстотин четиридесет и три хиляди минус...

— Извинете... — прекъсва размислите ми женски глас и аз вдигам замаяно поглед.

Някаква жена зад мен се опитва да стигне до химикалката, оставена на стенда.

— Прощавайте — отвърщам и учтиво се дръпвам, за да ѝ направя място.

Но това прекъсване ме разсейва и обърквам сметките си. Колко ми оставаха значи — пет или четири милиона?

После забелязвам жената да занича към моето листче с нахвърляните серии от числа и изведнъж една мисъл ме поразява като гръм. Ами ако някоя от сериите, които съм отхвърлила, вземе, че спечели? Какво ще стане, ако тази вечер съобщят, че печели моята серия „1, 6, 9, 16, 23, 44“ например, а аз не съм я пустила?!? Ще се ненавиждам до края на живота си, нали? Никога, до сетния си час, няма да си го простя. Ще се получи като онзи мъж, който се самоубил, защото забравил да си пусне фиша за „ГОТО“-то.

Вземам още няколко билета и бързо вписвам сериите, които си бях нахвърляла върху листчето. Така че сега имам общо девет билета. Девет билета — деветдесет лири. Доста пари, наистина. Почти ми става съвестно да ги похарча. Но пък, от друга страна, това значи девет пъти по-голям шанс да спечеля, нали така?

Пък и вече имам страхотно предчувствие относно серията „1, 6, 9, 16, 23, 44“. Ами да, че защо иначе точно тази пък комбинация от числа ще се появи и ще се загнезди в ума ми? Може би някой, там някъде, се опитва да ми каже нещо.

МАГАЗИНИ „БРОМГЪН“
ОТДЕЛ „СМЕТКИ НА КЛИЕНТИ“
БРОМГЪН СТРИЙТ 1
ЛОНДОН
Мис Ребека Блумууд
Бърни Роуд 4, ап. 2

Лондон
2 март 2000 г.

„Скъпа мис Блумууд,

Нашата счетоводна документация показва, че при нас не е постъпило плащане по последната Ви сметка по «Златната кредитна карта на Бромтън», която притежавате. Ако сте извършили разплащане през последните няколко дни, моля Ви да не вземате под внимание това уведомително писмо.

Понастоящем неплатената Ви сметка е 235.76 лири стерлинги. Минималната сума, която трябва да внесете, е 43.00 лири стерлинги. Можете да се разплатите кеш, с чек или да приложите документ за банков превод. Надяваме се в скоро време този въпрос да бъде уреден.“

Искрено Ваш: Джон Хънтър, мениджър на отдел
„Сметки на клиенти“

МАГАЗИНИ „БРОМТЪН“
БРОМТЪН СТРИЙТ 1
Лондон
Мис Ребека Блумууд
Бърни Роуд 4, ап. 2
Лондон
2 март 2000 г.

Скъпа мис Блумууд,

Сега е най-добрият момент за харчене на пари!

За ограничен период от време предлагаме на нашите клиенти *извънредни кредитни точки* за всяка покупка на стойност над петдесет лири стерлинги, извършена със „Златната кредитна карта на Бромтън“^[2] — възползвайте се

сега от предоставеното Ви уникално предимство да прибавите още кредитни точки към Вашата кредитна сметка, както и от възможността да спечелите някой от нашите „Подаръци за притежателите на кредитни точки“.

Сред фантастичните подаръци, които Ви предлагаме, са:

Италианска кожена чанта 1000 кредитни точки

Каса розово шампанско 2000 кредитни точки

Два самолетни билета до Париж^[3] 5000 кредитни точки

(Понастоящем Вие разполагате с: 35 кредитни точки.)

И не забравяйте, че за периода на действие на тази наша специална оферта печелите по две кредитни точки на всеки пет лири стерлинги, похарчени със „Златната кредитна карта на Бромтън“. Надяваме се в най-скоро време да можем да Ви поздравим с „Добре дошли“ в „Бромтън“, за да се възползвате от тази наша уникална оферта.

Искрено Ваш: Ейдриън Смит, мениджър на отдел
„Обслужване на клиенти“

[1] Макар да се нарича така, английската национална лотария е по-скоро като нашето ТОТО 6/49, с попълване на произволни числа върху всеки билет — Бел.прев. ↑

[2] С изключение на покупки, направени в ресторанти, аптеки, будки за вестници и фризьорски салони. ↑

[3] С известни ограничения — виж приложената брошура 42. ↑

ЧЕТИРИ

Когато пристигам в къщата на родителите ми, сварвам ги в разгара на поредния им разгорещен спор. Татко е стъпил по средата на градинската стълба, опряна на страничната стена на къщата, и бърника нещо по улука, а мама е седнала до масата от ковано желязо наред моравата и прелиства стари броеве на каталога „Отминали времена“. Никой от двамата дори не поглежда към мен, когато влизам чрез портичката откъм улицата.

— Казвам само, че точно те би трябвало да дават добър пример! — отбелязва настойчиво мама.

— Значи мислиш, че да излагаш сам себе си на опасност е добър пример, така ли? — възкликва възмутено татко. — И смяташ, че това ще реши проблема, а?

— Опасност! — процежда презрително мама. — Не бъди толкова мелодраматичен, Греъм. Наистина ли възприемаш по този начин британското общество?

— Здравсти, мамо — казвам аз. — Здравей, татко.

— И Беки е на моето мнение. Нали, миличко? — отбелязва мама, като ми посочва към една страница от „Отминали времена“. — Виж този плетен жакет — казва ми тя полугласно. — Прелестна бродерия!

— Изобщо не е на твоето мнение! — отсича татко. — Това е възможно най-комичната идея, която съм чувал!

— Нищо подобно! — отвърща мама възмутено. — Беки, и ти също смяташ за добра идея Кралското семейство да се движи с обществен транспорт, нали, миличко?

— Ами... — започвам предпазливо. — Аз всъщност не съм...

— Мислиш, че когато отива на делови срещи, Кралицата трябва да пътува с рейс 93, така ли? — изсумтява саркастично татко.

— А защо не? Може би тогава рейс 93 най-сетне ще стане по-редовен!

— Е — отронвам, като се настанявам на градинския стол до мама, — как сте?

— Даваш ли си сметка, че страната отива към разруха? — горещи се мама, сякаш изобщо не ме е чула. — Ако в най-скоро време общественият транспорт не започне да бъде използван от повече хора, няма да има средства за поддръжка на пътищата!

Татко клати с възмутено недоумение глава.

— И ти значи мислиш, че ако Кралицата започне да пътува с рейс 93, това ще реши проблема, така ли? Независимо, че това ще породи затруднения с охраната ѝ; независимо от факта, че ще закъснява за срещите си и че като цяло ще може да изпълнява много по-малко служебни ангажименти...

— Нямах предвид непременно Кралицата — скастрия го мама и след кратка пауза добавя: — Но някои от останалите. Принцеса Мичъл Кентска примерно. Защо тя да не пътува от време на време с метрото, а? Тези хора трябва да видят какъв е истинският живот!

Последното пътуване на мама с метрото датира май от 1983 година.

— Да направя ли кафе? — предлагам ведро.

— Ако ме питаш мен, цялата тази работа с разрухата е пълна глупост — отсича татко, като скача от стълбата на тревата и изтупва мръсотията от ръцете си. — Чиста проба пропаганда.

— Пропаганда ли? — възкликва мама с обидения тон на човек, засегнат в най-съкровеното си.

— Чудесно — обаждам се припряно, — отивам да включа кафеварката.

Влизам в къщата през предния вход, прекосявам хола, за да стигна до кухнята, където включвам котлона и присядам на кухненската маса в едно от топлите слънчеви петна, нахлуващи през стъклата на прозореца. Вече съм забравила за какво точно спорят този път мама и татко. Знам си, че след като въртят и сучат известно време, в крайна сметка ще стигнат до единодушното решение, че всичко е по вина на Тони Блеър. Както и да е, аз лично имам много по-важни неща за обмисляне. Опитвам се да пресметна колко и какво именно трябва да дам на Филип, моя шеф, след като спечеля националната лотария. Не мога да го пренебрегна, разбира се. Но пък няма ли да е малко неудобно и за двамата ни да му дам пари в брой? Няма ли да е по-добре да му направя някой хубав подарък? Чифт наистина страхотни копчета за ръкавели, например. Или някое от онези хитри куфарчета за пикник,

с всичките му чинии и прибори вътре? (Естествено, Клеър Едуардс няма да получи нищо.)

Седнала сама в слънчевата кухня, усещам душата си сгрята от моята малка тайна. Ще спечеля джакпота от националната лотария! Тази вечер целият ми живот ще се промени. Господи, изгарям от нетърпение! Десет милиона лири стерлинги! Само като си помисля, че още утре ще мога да купя всичко, каквото си поискам, и... Всичко, каквото си поискам!

Вестникът на масата пред мен е разгърнат на страницата за недвижими имоти — отгръщам го нехайно на раздела за продажби и започвам да преглеждам обявите за луксозни къщи. Къде да се преместя да живея? Дали в Челси? Или в Нотинг Хил? Може би в Мейфеър? Зачитам се в една обява: „Белгрейвия. Великолепна къща със седем спални и всички удобства, с пристройка за прислугата и добре поддържана градина с големи дървета“.

Хм, това ми звучи подходящо. Мисля, че седем спални в Белгрейвия ще ми свършат работа. Погледът ми автоматично намира цената и буквално се парализирам от шока: шест цяло и пет десети милиона лири стерлинги! Толкова струва тази къща: шест милиона и половина!

Освен че съм поразена, усещам да ме обзема и все по-силен гняв. Ама тези хора да не са полудели?! Та аз ги нямам тези шест цяло и пет десети милиона лири стерлинги! Останали са ми само около... четири милиона. Или пък не бяха ли пет? Все едно, не стигат. Втренчвам се в обявата с горчивото усещане, че съм излъгана. Предполагах, че хората, спечелили джакпота на националната лотария, могат да купят всичко, каквото си поискат! А ето че вече отново се чувствам като последната беднячка.

Ядосано бутвам вестника настрани и вземам една от безплатно разпространяваните по пощата брошури — тази е пълна със снимки на различни бели кувертюри за легла, по сто лири едната. Да, точно така. Решавам, че като спечеля джакпота от националната лотария, до края на живота си ще използвам само бели кувертюри за леглото си. А леглото ми ще е от бяло ковано декоративно желязо, прозорците на спалнята ми ще са с красиви бели капаци, аз самата ще съм в пухкав бял халат и...

— Е, какво ново в света на финансите? — прекъсва размислите ми гласът на мама, вдигам очи от брошурата и я виждам да влиза в кухнята, все още стиснала в ръка каталога на „Отминали времена“. — Сложи ли кафето? Миличкооо, събуди сеее!

— Ей сега ще го направя — казвам занесено и се понадигам на стола си.

Но както можеше да се очаква, мама ме изпреварва. Пресяга се и сваля от рафта красив керамичен буркан за кафе — явно е нов, защото не съм го виждала преди — отваря го и започва да сипва лъжички кафе в също новата златна на цвят кафеварка.

Мама е направо ужасна! Непрекъснато купува все нови и нови неща за кухнята — старите ги стоварва с кашони в офиса на местната благотворителна организация за подпомагане на изпаднали в нищета семейства. Нови електрически кани и чайници, нови тостери и скарички... Тази година вече минахме през три кухненски кофи за боклук — тъмнозелена, после хромирана, а най-новата е от наситеножълта прозирна пластмаса. Не знам друг да харчи така безразсъдно парите си!

— Ммм, много е хубава полата ти! — възкликва мама и ме оглежда така, сякаш едва сега ме забелязва. — Откъде е?

— От „DKNY“ — измърморвам в отговор.

— Много е красива — цъка с език мама. — Скъпа ли е?

— Не особено — отвърщам на секундата. — Някъде към петдесет лири.

Е, не е съвсем вярно. Полата струваше близо сто и петдесет. Но няма никакъв смисъл да казвам на мама истинските цени на нещата, които си купувам, защото повече от сигурно ще получи разрыв на сърцето. Всъщност не, тя първо ще отиде да каже и на татко и тогава двамата заедно ще получат разрыв на сърцето, а аз ще остана сираче.

Ето защо оперирам с нещо като система за двойно счетоводство — „истински цени“ и „цени за пред мама“. Все едно, че си в магазин, където всичко се продава с 20% намаление — вървиш между рафтовете и мислено преизчисляваш цените надолу. След известно време дотолкова свикваш, че го правиш съвършено автоматично, без изобщо да се замисляш.

Разликата е в това, че използваната от мен система наподобява по-скоро тази при прогресиращото данъчно облагане. Започва се с 20%

(ако нещо струва примерно двадесет лири, казвам на мама, че струва шестнадесет) и се стига до... е, при необходимост и до 90%. Веднъж например си купих едни ботушки, които струваха двеста лири, а казах на мама, че съм ги взела за двадесет при разпродажба. И тя ми повярва!

— Апартамент ли си търсиш? — пита мама, като занича през рамото ми към вестника, все така разгърнат на страницата за недвижими имоти.

— Не — отвърщам нацупено и разлиствам брошурата с кувертюрите.

Родителите ми непрекъснато ме юркат да съм си купела апартамент. Ама изобщо не са наясно какви са цените на апартаментите в днешно време. Като, разбира се, не говорим за апартаменти в Кройдън, нали?

— Знаеш ли, оказа се, че Томас си е купил като начало една малка, но много приятна къща в Рейгейт — съобщава ми мама, като кимва с глава по посока на съседите ни, от които ни дели само една ограда. — И се премести!

Казва го с такова огромно задоволство, сякаш е спечелил Нобеловата награда за мир.

— Е, аз пък не мога да си позволя покупка на апартамент — заявявам. — Още по-малко пък на къща „като начало“.

— Финансови затруднения, а? — вметва татко, влизайки в кухнята. — Знаеш ли кои са двата метода за излизане от финансови затруднения?

О, боже, не! Пак се започва. Прословутите афоризми на татко!

— „П. П.“ — казва татко със светнал поглед. — Или „П. П. П.“.

Той прави пауза за по-голям ефект, а аз отгръщам страниците на брошурата с кувертюрите, като се преструвам, че не го чувам.

— „Пести парите“ — оповестява татко невъзмутимо. — Или „Прави повече пари“. Или едното, или другото. Е, кой от двата метода смяташ да приложиш ти, Беки?

— О, и двата, предполагам — отвърщам ведро и отгръщам на нова страница от брошурата.

Да си кажа правичката, почти ми става жал за татко. Такъв шок ще бъде за него, когато узнае, че единствената му дъщеря изведнъж е станала мултимилионерка.

След семейния обяд двете с мама се запътваме към местното начално училище, където се провежда изложение на занаятите. Намерението ми е само да правя компания на мама, без нищо да купувам. Когато стигаме там обаче, виждам една масичка, отрупана с удивително красиви поздравителни картички, ръчна изработка, и то само за лира и половина едната! Купувам си десет. В края на краищата човек винаги има нужда от хубави поздравителни картички, нали така? Виждам и една сладурска висяща поставка за саксия, със симетрично разположени по кръга мънички слончета — от сума ти време разправям на Сузи, че в апартамента ни трябва да има повече растения! Купувам я. И то само за петнадесет лири. Толкова е изгодно да се пазарува на занаятчийски изложения, нали така? Обикновено отиваш с мисълта, че са пълна глупост, но всеки път се оказва, че откриваш *нещичко*, което искаш да имаш.

Мама също е щастлива, защото е успяла да си купи две керамични свещничета за колекцията. Освен свещничета, тя събира още щипки за тостери, керамични чаши, стъклени фигурки на животни, бродирани поставки за чаши и напръстници. (Лично аз не смятам, че нейните напръстници могат да се броят за колекция, защото тя ги получи всичките закуп, барабар със специалното куфарче с чекмедженца, където да ги прибира, по една обява от последната страница на неделната журнална притурка на „Дейли Мейл“. Ама никога на никого не го е казала. Всъщност, май и аз не трябваше да го казвам.)

Както и да е, мисълта ми е, че и двете се чувстваме доста доволни от себе си и решаваме да идем да се почерпим с по чаша чай. На излизане от изложението минаваме покрай една от онези наистина ужасно жалки масички, до които никой не припарва — хората ги поглеждат изпод око и забързват нататък. Бедният човечец зад нея изглежда съвсем унил, става ми жал за него и спирам да хвърля един поглед. Нищо чудно, че хората го подминават. Той продава дървени купи с напълно откачени форми и подобни на тях дървени лъжици, вилици и ножове. Боже мили, да ме убиеш, не виждам какъв е смисълът да имаш дървен нож.

— Сладки са — отбелязвам ведро, като вземам и оглеждам една от купите.

— Ръчно обработено ябълково дърво — казва мъжът. — Отне ми една седмица да я направя.

Е, напразно пропиляна седмица, ако питате мен. Купата е безформена и грозна, а дървото е с някакъв странен и всъщност отвратителен нюанс на кафявото. Когато обаче се каня да я оставя обратно на масичката, мъжът изглежда толкова отчаян, че ми дождава и я обръщам, за да видя цената, изписана на дъното и, като си мисля, че ако е до пет лири, ще я купя. В следващия миг се обещavam: осемдесет лири! Показвам цената на мама и тя ми прави недоумяваща физиономия.

— Точно този предмет на изкуството беше на снимка в „Ел-Декорасион“^[1] миналия месец — измънка мъжът мрачно и ми показва откъсната страница от списание.

При тези негови думи буквално замръзвам. „Ел-Декорасион“?!? Сигурно ме занася.

Не, не ме занася. Откъснатата страница наистина е от „Ел-Декорасион“ и на поместената на нея цветна снимка се вижда стая — напълно празна, с изключение на една торба за през рамо от чортова кожа, ниска дървена маса и дървена купа върху нея. Вторачвам се невярващо в снимката.

— Това точно тази купа ли е? — питам, като се старая да не издам вълнението си. — Тази, която държа ли?

И когато мъжът кимва, аз я стисвам още по-здраво. Не мога да повярвам! Държа в ръцете си предмет, заснет за „Ел-Декорасион“! Та това е страхотно! Изведнъж ме обзема чувството, че съм невероятно изискана и модно стилна — ще ми се да бях обути в бели ленени панталони и косата ми да е пригладена назад, също като Ясмин Льо Бон, както я помня от нейни снимки в „Ел“.

Случката само потвърждава, че наистина имам изключително добър вкус. Ами да, не я ли избрах аз тази купа — пардон, този предмет на изкуството — измежду всички останали, при това съвсем сама?! Не го ли оцених веднага по достойнство? Вече си представям как ще променим интериора на хола в апартамента на Сузи, като го подчиним изцяло на стила на купата — в пастелни цветове и

минималистично. Осемдесет лири! Нищо пари за такъв предмет на изкуството, чиито стил и стойност са вечни.

— Ще го взема — казвам решително и бръквам в чантата си за чековата книжка.

Същевременно си напомням, че да купуваш евтино всъщност е илюзорна спестовност. Много по-добре е да платиш малко повече, но да направиш сериозна покупка — нещо, което ще ти е за цял живот. А тази дървена купа повече от очевидно е класика. Сузи ще бъде невероятно впечатлена.

Когато се прибираме вкъщи, мама влиза направо вътре, а аз оставам на алеята за коли и грижовно прехвърлям новата си класическа придобивка от нейната в моята кола.

— Беки! Каква изненада!

О, боже! Мартин Уебстър, най-близкият ни съсед, се е привел над оградата — с лейка в ръката и широка дружелюбна усмивка на лицето. *О, боже!* Не знам защо, но в присъствието на Мартин винаги се чувствам виновна.

Всъщност, знам защо. Защото съзнавам, че той винаги се е надявал, че като порасна ще се омъжа за Том, сина му. А пък аз не го направих. Историята на моята „връзка“ с Том е следната: той ме покани да изляза с него веднъж, когато и двамата бяхме шестнадесетгодишни, но аз му отказах, защото по онова време излизах с Адам Муур. И — Слава тебе, Господи! — това беше всичко. Защото ако трябва да бъда напълно откровена, по-скоро бих се омъжила за Мартин, отколкото за Том. (С това съвсем не искам да кажа, че наистина бих искала да се омъжа за Мартин. Нито пък че харесвам по-възрастни мъже и други такива работи. Казах го просто така, за да стане по-ясно отношението ми към Том. Пък и Мартин си е щастливо женен.)

— Ооо, здравей! — възкликвам свръх ентузиазирано. — Как си?

— Всички сме много добре — отвръща Мартин. — Чу ли, че Том си купи къща?

— Да — казвам. — В Рейгейт. Фантастично!

— Има две спални, баня, салон и открита кухня с трапезария към нея — рецитира Мартин. — И с шкафове от ламиниран дъб в кухнята.

— Ооо! — възкликвам. — Страхотно!

— Том е страхотно въодушевен — отбелязва Мартин. — Дженис! — изведнъж виква той през рамо. — Ела да видиш кой е тук!

Миг по-късно Дженис се появява на предната врата на къщата им с вечната си готварска престилка на цветчета.

— Беки! — възкликва тя. — Съвсем ти забравихме очите! Откога не си идвала!

О, боже, сега пък започвам да изпитвам вина, че не посещавам родителите си по-често.

— Ами... — опитвам да се усмихна безгрижно... — знаеш как е, ужасно съм заета в работата ми и разни такива.

— О, да, работата ти — казва Дженис, като ми отправя изпълнен с възхита поглед.

Незнайно защо, Дженис и Мартин са си набили в главите, че аз съм някакъв могъщ финансов гуру. Неведнъж съм се опитвала да им обясня, че това изобщо не отговаря на действителността, но колкото повече отричам, толкова по-нагоре ме издигат те във финансовата йерархия. Абсолютен параграф 22. Та сега те си мислят, че съм високопоставена и скромна.

Но пък, от друга страна, на кого му пука? Дори ми е доста забавно да се правя на финансов гений.

— Да, напоследък бяхме доста натоварени — пояснявам великодушно. — С това сливане на „Ес Би Джи“ и „Рутланд“...

— Естествено — въздъхва Дженис благоговейно.

— О, щях да забравя — възкликва изведнъж Мартин. — Стой тук, Беки, ей сега се връщам.

И той изчезва към къщата им, преди да успее да кажа каквото и да било. Изведнъж двете с Дженис потъваме в неловко мълчание.

— Та значи... — започвам, без всъщност да знам как да продължа, — чух, че Том има шкафове от ламиниран дъб в кухнята!

Просто нищо друго не ми хрумна да кажа. Усмихвам се на Дженис и чакам да ми отговори нещо — да става разговор. Тя обаче се втренчва в мен и се усмихва до уши. Цялото й лице сякаш светва — и аз изведнъж осъзнавам, че съм направила огромна грешка. Не трябваше да споменавам проклетата нова къща на Том. Нито пък скапаните му кухненски шкафове. Щото сега Дженис явно си мисли, че тези негови ламинирани шкафове са ми взели акъла, нали така? И

че сега, когато Том има собствена къща, аз изведнъж съм започнала да си падам по него.

— Кухнята е с ламиниран дъб и плочки от „Медитериниън“, тип средиземноморски интериор. Колебаехме се дали да бъдат от „Медитериниън“ или от „Фармхауз Куори“ и Том избра „Медитериниън“.

За миг ми минава през ума да кажа, че аз лично бих предпочела по-автентичния и топъл стил на „Фармхауз Куори“, но решавам, че ще прозвучи много дребнаво.

— Прелест — казвам. — И с две спални, така ли?

Какво ми става, за бога?! Защо изобщо не я зарежа тази тема за проклетата му нова къща?

— Той настояваше за две спални — пояснява Дженис. — В края на краищата човек никога не знае, нали? — усмихва ми се Дженис лукаво и колкото и да е смешно, усещам, че започвам да се изчервявам. О, боже, защо пък се изчервявам сега?! Толкова е глупаво! Това още повече ще я накара да си мисли, че си падам по Том. Сигурно вече си ни представя двамата да се гушкаме в някоя от двете скапани спални или пък да си готвим заедно вечеря в идиотската му средиземноморска кухня!

Трябва да кажа нещо! Би трябвало да й кажа: „Виж, Дженис, не си падам по Том. Намирам го за голям дългуч, пък и дъхът му мирише“. Но как, за бога, бих могла да кажа подобно нещо?!

— Е, предай му много поздравии и целувки от мен — чувам се да казвам вместо това.

— Непременно — отвръща ми тя и след кратка пауза пита: — Той има ли ти телефона в Лондон?

О, не, по дяволите!

— Мисля, че да — излъгвам светкавично, като се захилвам лъчезарно. — Пък и винаги може да ме открие тук, стига да пожелае.

Боже! Каквото и да кажа, всичко звучи ужасно двусмислено. Просто си представям как тя ще предаде на Том този наш разговор: „Тя разпитваше *най-подробно* за новата ти къща. И заръча да й се обадиш!“.

Животът щеше да бъде сто пъти по-лесен, ако разговорите можеха да бъдат пренавивани обратно и изтривани — като видеозаписи. Или ако човек можеше да дава инструкции на

събеседниците си да зачеркнат от паметта си онова, което току-що е казал — както се прави в съда: „Моля да бъде заличено от стенограмата всичко, казано във връзка с нови къщи и средиземноморски кухни“.

За щастие, точно в този момент Мартин се появява отново, стиснал някакъв лист хартия в ръка.

— Помислих си, че ще можеш да хвърлиш едно око на това тук — казва ми той. — Вече от петнадесет години имаме спестовен влог във „Флагстаф Лайф“ по тяхната програма за бонусно олихвяване. Сега обаче се чудим дали да не прехвърлим влога си към новата им програма за увеличаване на спестения капитал чрез инвестиране в цялостни проекти. Какво мислиш по въпроса?

Откъде да знам какво мисля?! За какво изобщо ми говори той? Май за някакви пенсионни планове. Пробягвам с поглед по формуляра, който ми е тикнал в ръцете, като се надявам, че го правя с внушителен вид на финансов експерт, и кимам многозначително.

— Да — проточвам най-сетне неопределено. — Е, струва ми се, че това е доста добра идея.

— В придружителното писмо от компанията, което получихме заедно с формуляра, се казва, че сигурно не бихме възразили да разполагаме с по-високи доходи, когато се пенсионираме — отбелязва Мартин. — И още, че по тази тяхна нова програма има гарантирана сума като основен пенсионен фонд.

— И че ако се прехвърлим към нея, ще ни изпратят като подарък голям стенен часовник с махало — вметва въодушевено Дженис. — Швейцарски.

— Ммм — отвръщам неангажиращо, забила поглед във фирмената заглавка на формуляра.

„Флагстаф Лайф“, „Флагстаф Лайф“, повтарям си мислено. Сигурна съм, че наскоро чух нещо за тях. Ама кои по-точно бяха „Флагстаф Лайф“? Ааа, да! Тяхно беше онова парти с шампанско в „Сохо Сохо“. Тогавя Ели се отрязва жестоко и заяви на Дейвид Селсбъри от „Таймс“, че го обича. Като се сетя сега — страхотен купон беше. Един от най-яките.

— Цениш ли ги като компания? — пита Мартин.

— Абсолютно — отговарям. — Имат много добра репутация в бранша.

— Ами добре тогава — казва Мартин видимо доволен. — В такъв случай мисля, че би трябвало да последваме съвета им. И да забогатеем.

— Бих казала, че колкото повече се забогатява, по-добре — заявява с възможно най-професионално звучащ глас. — Но все пак има и други мнения по въпроса.

— Е, какво пък — казва Мартин и хвърля поглед към Дженис. — Щом Беки мисли, че идеята е добра... да я послушаме.

— О, аз лично не бих се слушала! — обаждам се припряно.

— Чуй я само какви ги говори! — позасмива се Мартин, явно приел думите ми на шега. — И това ми било финансов експерт!

— Знаеш ли, Беки, Том си купува твоето списание от време на време — намесва се Дженис. — Не че сега му остават кой знае колко излишни пари, с ипотеката на къщата и всичко останало... Но той казва, че твоите статии са много добри! Казва, че...

— Колко мило! — прекъсвам я аз. — О, вижте, наистина трябва да тръгвам. Радвам се, че се видяхме. Много поздрави на Том!

Толкова бързам да се скрия в къщата, че си удрям с все сила коляното в рамката на вратата. После ми става някак кофти, че не съм се сбогувала с тях като хората. Но пък, от друга страна, няма защо да си кривя душата — ако чуя още една дума за проклетия Том и проклетата му къща, направо ще превъртя.

По времето обаче, когато се настаних пред телевизора, за да гледам тегленето на числата от националната лотария, вече бях забравила за тях. Вечерята с мама и татко беше много приятна — имахме пиле по провансалски от „Маркс енд Спенсър“ и бутилка марково розе, донесено от мен. А знам, че произходът на вкусното пиле по провансалски беше от „Маркс енд Спенсър“, защото аз самата неведнъж съм купувала точно такива пилета точно от там. Така че веднага разпознах и резенчетата домати, и маслините, и всичко. Мама, разбира се, упорито се преструва, че тя го е приготвила собственооръчно, по нейна специална рецепта.

Не ми е много ясно защо изобщо си дава труд да се преструва. Никой не поставя на въпрос произходът на пилето — особено като се има предвид, че на масата сме само аз и татко. Пък и е всеизвестно, че в нашата кухня не влизат сурови продукти. Тя е пълна с празни картонени и пластмасови кутии от пицарии и китайски ресторанти, а

хладилникът е зареден дори не е полуфабрикати, а с готови за директна консумация храни — и това е, нищо друго. Въпреки очевидните доказателства за обратното, мама обаче никога не си признава, че е купила напълно готово някое от ястията, сервирани на масата — дори когато ни поднася пая, примерно, затоплен в тавичката от дебело фолио, с която е бил донесен от супермаркета. И татко си изяжда поднесеното му парче пай, фарширано с пластмасови на вкус гъби и гарнирано с пореста, лепкава заливка, и с напълно сериозна физиономия възкликва: „Ммм, вълшебно си го приготвила, любима“. А мама му се усмихва лъчезарно и изглежда ужасно доволна от себе си.

Тази вечер обаче тя ни поднася не пай в тавичка от фолио, а пиле по провансалски. (В името на справедливостта трябва да кажа, че то изглежда почти като домашно приготвено — само дете кой нормален човек не би рязал чушките на толкова фини ивички, когато си готви у дома, нали така? Ами да, хората обикновено имат да вършат далеч по-важни неща!) Както и да е, изядохме пилето на мама, почти допихме моето марково розе, хапнахме си за десерт от затопления във фурната готов щрудел и аз предложих — съвсем между другото — да седнем по семейному да погледаме телевизия. Поредният нетърпелив поглед към часовника в кухнята ми беше подсказал, че тегленето на националната лотария ще започне всеки момент. Още само няколко минути и животът ми ще се промени завинаги. О, боже, изгарям от нетърпение!

За мое щастие родителите ми не са от хората, които обичат да обсъждат надълго и нашироко политиката или новите книги. Вече си бяхме обменили всички фамилни новини, бях им споделила това-онова за работата си, а те ми бяха разказали за ваканцията си на Корсика, така че темите ни за разговор се бяха поизчерпали. Включването на телевизора бе добре дошло и за трима ни.

И така, отправяме се вкупом към хола, настаняваме се на дивана, а татко включва монтираната в камината газова печка, имитираща жив огън, и пуска телевизора. Ето, най-сетне! Предаването на живо програма с тегленето на националната лотария в пищните цветове на нашия „Текниколор“. Светлините в студиото блестят ярко и вълнуващо; водещият Дейл Уинтън си подхвърля закачки с тазвечерната си гостенка — Мартина Маккътчиън, която изпълнява

ролята на Тифани от популярния сериал „Жителите на Ийст Енд“; — а присъстващите там зрители току подвикват и свиркат нетърпеливо. Стомахът ми се свива все повече и повече на топка, а сърцето ми бумти до пръсване. Само след броени минути топките в глобуса ще започнат да падат една след друга в улия. След броени минути ще бъда милионерка!

Облягам се привидно нехайно назад в дивана и се замислям какво ще направя, като спечеля. Имам предвид, в мига, когато спечеля. Дали ще изпищя от радост? Или ще се парализирам от щастие? Може би ще е добре да го запазя в тайна за двадесет и четири часа. Може би изобщо не бива да казвам *никога* и *на никого*.

Тази нова мисъл определено ми допада страхотно. Ами да! Ще бъда таен милионер! Ще си разполагам спокойно с всичките пари, без да ми се налага да изживявам каквото и да било притеснение. А като ме питат как мога да си позволя да купувам толкова скъпи маркови тоалети, просто ще казвам, че работя извънредно. Точно така! И ще мога да преобразя живота на всичките си близки анонимно, като невидим ангел. Никой никога няма да разбере кой го е направил. Върхът!

Точно се опитвам да обмисля колко голяма къща мога да купя, без хората да заподозрат, че има нещо мътно, когато един глас от екрана ме стряска:

— Въпросът е към номер три.

Каквооо?

— Любимото ми животно е фламингото, защото е розово, пухкаво и има дълги крака.

Едно от трите момичета на екрана, седнали на високи кръгли столчета, откърстосва бавно и чувствено дългите си стройни крака и мъжката част от присъстващите в студиото зрители подлудява от възторг. Какво става, по дяволите? Защо гледаме „Среща на сляпо“?!

— Напоследък това предаване става все по-сучно и по-сучно, а преди беше толкова забавно — отбелязва мама.

— Наистина ли смяташ тази тъпотия за забавна? — възкликва невярващо баща ми.

— Татко, не може ли всъщност да се върнем на...

— Не казвам, че сега е забавно. Казах, че...

— Татко! — повтарям настойчиво, като се старая все пак гласът ми да не прозвучи панически. — Може ли да върнеш за малко на Би Би Си 1?

„Среща на сляпо“ изчезва и аз въздъхвам с облекчение. В следващия миг обаче на екрана цъфва мъж в делови костюм и с тревожен израз на лицето.

— В действителност — гъгне той припряно, — полицията не оцени факта, че свидетелите не бяха достатъчно...

— Татко!

— Къде е телевизионният справочник? — пита баща ми нетърпеливо. — Не може да няма нещо по-стойностно за гледане от всички тези глупости.

— Има! Лотарията! — почти изпищявам аз. — Искам да гледам тегленето на лотарията!

— Защо ти е да гледаш тегленето на лотарията? Да не би да имаш билет?

Замълчавам за миг. Ако ще бъда таен милионер, не мога да разправам наляво и надясно, че съм си купила билет, нали така? Дори на собствените ми родители.

— Не! — отвърщам и за повече достоверност се изсмивам леко. — Просто искам да видя Мартина Маккътчиън.

За мое огромно облекчение татко връща на Би Би Си 1 — Тифани пее някаква песен. Отпускам се на дивана и поглеждам часовника си.

Много добре знам, разбира се, че шансът ми да спечеля не зависи от това дали ще гледам тегленето на числата или не. Но пък не искам да изпусна великия момент, нали така? Сигурно ще си помислите, че съм откачила, но имам чувството, че ако гледам тегленето, ще мога някак си да повлияя на топките. Ще съсредоточа цялата си мисловна енергия в погледа си, с който ще ги следя, докато се подмятат насам-натам в сферата, като мислено насочвам към улея моите числа. Все едно че подкрепям любимия си отбор. Отбор „1, 6, 9, 16, 23, 44“.

Само дето числата никога не излизат по ред.

Отбор „44, 1, 23, 6, 9, 16“. Или отбор „23, 6, 1...“.

Изведнъж в студиото избухват аплодисменти — Мартина Маккътчиън е завършила песента си. О, боже! Ей сега ще се случи! Ей

сега животът ми ще се промени!

— Лотарията е станала ужасно меркантилна, нали? — отбелязва мама в момента, когато Дейл Уинтън повежда Мартина към червения бутон за задвижване на сферата с топките. — Срамна работа, наистина.

— Какво искаш да кажеш с това, че е станала меркантилна! — веднага подхвърля войнствено татко.

— Ами навремето хората участваха в лотарията, защото искаха да подпомагат разни благотворителни дейности.

— Нищо подобно! Не ставай смешна! На никой изобщо не му пука за благотворителност. Всеки го прави заради себе си, заради себе си и само заради себе си! — Баща ми гневно махва с дистанционното към Дейл Уинтън и екранът угасва.

— Татко! — извиквам потресено аз.

— Значи смяташ, че благотворителността е глупост, така ли? — пита мама в настъпилата тишина.

— Не съм казал такова нещо — отвърща баща ми мрачно.

— Татко! Пусни телевизора! — изскърцвам със зъби аз. — Пусни те-ле-ви-зо-ра! — повтарям и вече се готвя да му измъкна дистанционното от ръката, когато той натиска копчето и екранът светва отново.

Втрещвам се в него и не мога да повярвам на очите си. Първата топка вече е паднала в улея. Числото е 44. Моето число 44!

— ... се появи за последен път преди три седмици — довършва изречението си Дейл Уинтън. — А ето и втората топка... И това е 1!

Буквално се парализирам. Ето, случва се! Пред очите ми! Наистина печеля лотарията! *Аз печеля проклетата лотария!*

Сега, когато това наистина става, изведнъж ме обзема невероятно спокойствие. Сякаш винаги съм знаела, през целия си живот, че точно така ще стане. Седя притихнала на дивана и имам чувството, че гледам документален филм за самата себе си и Джоана Лъмли примерно чете текста: „Дълбоко в себе си Беки Блумууд винаги е знаела, че някой ден ще спечели джакпота от националната лотария. Но когато това наистина става, дори самата тя не е могла да предвиди, че...“.

— А ето че излезе и още едно число от първата десетка. И това е 3!

Какво?! Умът ми се връща рязко към действителността и аз се втрещвам объркано в екрана. Има някаква грешка! Сигурно искат да кажат 23.

— А ето че излезе и числото 2. Печелившото число от миналата седмица.

Усещам, че се смразявам. Какво става, по дяволите?! Какви са тези числа?!

— О, ето още едно число от първата десетка! Числото 4! Доста популярно число — това е дванадесетата му поява през тази година. И накрая... Числото 5! Невероятно! То се пада за първи път! А сега, нека подредим излезлите числа по ред...

Не! Не може да е вярно! Сигурно има някаква грешка! Просто няма начин печелившите числа в това теглене да са 1, 2, 3, 4, 5, 44. Това изобщо не е лотарийна комбинация! Това е някаква... някаква... гадна шега.

Та нали аз печелех! Печелех, по дяволите!

— Гледайте, гледайте! — възкликва мама. — Абсолютно невероятно! 1, 2, 3, 4, 5, 44!

— Че какво му е невероятното? — веднага я срязва татко. — Комбинация като всяка друга.

— Не може да бъде! — настоява мама.

— Джейн, имаш ли изобщо някаква представа от законите на вероятността?

Мълчаливо ставам от дивана и излизам от хола в момента, когато от телевизора се разнася заключителната музикална тема на предаването. Влизам в кухнята, сядам на масата и заравям лице в ръцете си. Да си призная, чувствам се доста... меко казано, объркана. Бях толкова дълбоко убедена, че ще спечеля джакпота от националната лотария! Вече живеях в голяма къща и прекарвах ваканциите си на Барбадос, заедно с всичките си приятелки, и влизах нехайно в „Анъс Б.“, откъдето си купувах каквото ми душа иска... Всичко беше толкова реално!

А сега какво?! Седя в кухнята на родителите ми, не мога да си позволя и да помисля за ваканция, а на всичкото отгоре днес следобед дадох осемдесет лири за някаква дървена купа, която дори не ми харесва!

Безкрайно нещастна пускам котлона, вземам оставения върху шкафа брой на „Женски журнал“ и започвам да го прелиствам — но дори това не е в състояние да ме разведри. Всичко ми напомня за парите, които дължа. Може би татко е прав. Може би наистина „П. П.“ ще ми реши проблема. Да предположим, че... да предположим, че започна да ограничавам всичките си разходи, така че да пестя по шестдесет лири седмично. След сто седмици ще съм ги *спестила* тези шест хиляди, дето ги дължа.

Изведнъж в ума ми проблясва светлина. Шест хиляди! Хич не е зле, нали? А като се позамисли човек, сигурно не е чак пък толкова трудно да се спестяват по шестдесет лири седмично. Ами да, приблизително толкова ми струват две вечери на ресторант. Искам да кажа, няма да умра без тях, нали така?

Ами да! Ей богу, точно така и ще направя! Ще спестявам по шестдесет лири седмично, всяка седмица без изключение. Може дори да си открия специална сметка, по която да ги внасям. Ще бъде направо фантастично! Ще имам пълен контрол над финансите си! А когато си изплатя всички дългове, просто ще продължа да спестявам. Ще ми стане навик да бъда пестелива. А после, в края на всяка година, ще влагам спестените средства в някой класически инвеститорски проект с доказана стойност — например в костюм на Армани. Или на Кристиан Диор. В нещо наистина шик.

„От понеделник започвам“, мисля си развълнувано, като сипвам ентузиазирани в чашата си няколко лъжички шоколад на прах „Овалтайн“. Знаем какво ще направя — изобщо *нищо* няма да харча. Ще спестявам всичките си пари и ще забогатя. Страхотно!

МАГАЗИНИ „БРОМТЪН“
ОТДЕЛ „СМЕТКИ НА КЛИЕНТИ“
БРОМТЪН СТРИЙТ 1
ЛОНДОН
Мис Ребека Блумууд
Бърни Роуд 4, ап. 2
ЛОНДОН
6 март 2000 г.

„Скъпа мис Блумууд,
Благодарим Ви за изпратения от Вас чек на стойност
43.00 лири стерлинги, който получихме днес.

За съжаление чекът Ви не беше подписан. Вероятно
сте пропуснали да го подпишете в момент на разсеяност.
Ето защо Ви го връщам с молба да го подпишете и отново
да ни го изпратите.

Сигурно ви е известно, че това плащане е закъсняло
вече с осем дни.

Надявам се в най-скоро време да получим
подписания от Вас чек.“

Искрено Ваш: Джон Хънтър, мениджър на отдел
„Сметки на клиенти“

[1] Притурка за вътрешен дизайн и обзавеждане на престижното
френско модно списание „Ел“. — Бел.прев. ↑

ПЕТ

Пестеливост. Скромнен начин на живот. Това са моите нови житейски правила. Ще водя простичък, необременен от излишества живот, напълно в стил Дзен, при който нищо няма да харча. Няма да харча *нищо*! Така де, като се позамисли човек... колко пари пилеем излишно всички ние, всеки Божи ден?! Нищо чудно, че съм понатрупала малко дългове. Истината е, че нямам никакви вина за това. Както и останалите хора, аз също се бях поддала на присъщия на западния свят материализъм — а човек трябва да е силен като слон, за да му устои. Така поне се казва в новата книга, която си купих.

Вчера, когато двете с мама влязохме в книжарницата „Уотърстоун“, откъдето тя си купува всяка седмица по един жизнено необходим ѝ любовен роман с меки корици, аз се замотах между стелажите с литература за самоусъвършенстване, откъдето си избрах и си купих най-невероятната книга, която изобщо някога съм чела. Убедена съм, че тя ще промени живота ми. Ще бъде винаги с мен — и сега е в чантата ми. Това е „Как да контролираме ежедневните си разходи“ от Дейвид Е. Бартън. Направо е фантастична! В нея се казва примерно, че всички ние, хората, сме склонни да пилеем парите си, без дори да го осъзнаваме, но че само за една седмица повечето от нас могат да се научат как да намалят наполовина разходите си.

За една седмица!

Човек трябва просто да започне примерно да си носи в службата сандвичи от вкъщи, вместо да обядва по ресторанти, и да ходи на работа с колело, вместо с метрото. Започнеш ли да се замисляш по този въпрос, ще се увериш, че можеш да пестиш буквално от всичко. И както казва Дейвид Е. Бартън, има толкова много безплатни удоволствия, за които всички ние забравяме, защото сме прекалено заети с безсмислено харчене на пари — например посещенията на музеи и на безплатни концерти на открито, както и насладата от разходките в парка.

Всички съвети на Бартън са толкова смислени и лесни за изпълнение! А най-фантастичното е това, че се започва с отиване на пазар! В книгата се казва, че като начало човек трябва да си запише най-подробно абсолютно всяка покупка, която прави през един обичаен за него ден на безразборно пилеене на пари, а после да нанесе похарчените суми в специална графика. Авторът подчертава, че през този ден не трябва да шмекеруваме, като ограничаваме или променяме навиците си за харчене — слава богу, защото в четвъртък Сузи има рожден ден и аз трябва, естествено, да ѝ купя някакъв подарък.

И така, в понеделник се отбивам в „Лучо“ на път за работа и си купувам двойно капучино и голяма шоколадова поничка — точно както си правя обикновено. Трябва да призная, че ми става доста криво, когато си давам парите на касата, защото това е последното капучино в живота ми и последната шоколадова поничка в живота ми. От утре започвам да пестя и да харча осъзнато парите си — а купуването на капучино от заведения не е позволено. Дейвид Е. Бартън казва, че ако човек е свикнал да пие кафе, трябва да си го приготвя вкъщи и да си го носи на работа в термосче, а ако има навика да си похапва нещичко между основните яденета, трябва да си купува евтини кексчета или бисквитки от супермаркета. „Продавачите на кафе ви прибират парите за напитка, в която едва ли има нещо повече от гореща вода и полистирин“, отбелязва Бартън — и мисля, че е прав. Но пък моето сутрешно капучино от „Лучо“ определено ще ми липсва. И все пак, заклела съм се пред себе си, че ще следвам правилата от книгата — и ще го направя.

Когато излизам от кафе-сладкарницата, стиснала в ръка последната в живота ми чаша с готово капучино, изведнъж осъзнавам, че не разполагам с термосче за кафе. Но няма проблем, ще си купя. В „Хабитат“ съм виждала, че продават едни много сладички хромирани термосчета. Дори си мисля, че днес термосчетата са на мода. Нищо чудно дори „Алеси“ да предлага термосчета. Няма ли да е страхотно шик? Да си пия кафето от термосче на „Алеси“! Ами да, много по-шик ще е, отколкото да го пия от тези високи картонени чаши с капаче и сламка, в които ти го дават от кафе-сладкарниците.

Така че всъщност се чувствам доста щастлива, докато си вървя по улицата. Като стигам до „Смит“, влизам да си купя няколко списания, които ще ми помогнат да премина през първите няколко по-

тежки дни на спестовност. Купувам си също и едно много сладко мъничко бележниче със сребърен обков, в което да си записвам всяко похарчено пени, като добавям и една сребърна химикалчица в подобен на неговия стил. Ще си записвам всичко много стриктно, защото Дейвид Е. Бартън подчертава, че дори самият акт на записването на покупките допринася за намаляването на безсмисленото харчене на пари. Ето защо веднага щом стигам в офиса, отварям бележничето и записвам:

„Капучино
1.50
Поничка
1.00
Бележник
3.99
Химикалка
1.20
Списания
6.40“

Което прави общо... я да видим... 14.09 лири.

Хм, хм... Май е доста много, като се има предвид, че е едва 9.40 ч. сутринта.

Но пък всъщност бележничето и химикалката не се смятат, нали? Ами да, те са нещо като задължително капиталовложение за курса по спестовност. Така де, как ще си записваш стриктно всяка покупка, ако нямаш бележник и химикалка? Задрасквам бележника и химикалката от списъка си и общата похарчена сума става... 8.90 лири. Това вече ми звучи много по-добре.

Пък и вече съм на работното си място, нали така? Вероятно до края на деня няма да похарча нито пени повече.

Да, ама не! Незнайно защо, непохарчването на нито пени повече се оказва напълно невъзможно. Първо Гай от счетоводството минава да събере пари за подарък на друг колега, който напуска. После ми се

налага да изляза, за да си взема нещо за обяд. Проявявам изключителна пестеливост по отношение на сандвича си — избирам го да бъде с яйце и извара, възможно най-евтиният сандвич в „Буутс“, а аз дори не обичам яйце с извара.

Дейвид Е. Бартън казва, че когато човек наистина полага усилия да се ограничава, особено на ранния етап от прехода към по-пестелив живот, трябва да се възнаграждадува окуражително — ето защо си връчвам малка наградка за положените усилия под формата на шишенце кокосово масло за баня от серията естествени козметични продукти на „Нейчъръл“. После обаче забелязвам табела, оповестяваща, че са увеличили двойно бонусните точки при покупка на марката овлажняващ крем за кожа, който използвам.

Обожавам бонусните точки. Не са ли те наистина фантастично изобретение? Ако похарчиш достатъчно пари, бонусните точки, които се присъждат при всяка покупка, могат да ти донесат невероятни награди — примерно безплатен „ден на красотата“ в центъра за разкрояване на някой баровски хотел. Миналата Коледа например извадих страхотен късмет — бях натрупала толкова бонусни точки, че с тях можах да „купя“ безплатно коледния подарък за баба. Всъщност, бях натрупала 1653 бонусни точки — а ми трябваша 1800, за да й взема комплекта нагриващи се ролки за коса. Така че похарчих още малко пари и си купих един красив, голям флакон парфюм „Самсара“, с което добавих 150 бонусни точки към картата си, така че можах да взема подаръка за баба напълно безплатно! Единственият проблем беше, че аз всъщност не харесвам парфюма „Самсара“ — ама го разбрах чак когато се прибрах вкъщи, така че... Както и да е.

Мъдрият подход по отношение на бонусните точки — както впрочем и при всички други специални оферти — се състои в това да забележиш предоставената ти възможност и да се възползваш на секундата от нея, защото може и да нямаш втори шанс да го направиш. Така че бързо грабвам три кутийки крем и ги купувам. Двойно повече бонусни точки! Та то си е направо печелене на пари, нали така?

После отивам да купя подарък на Сузи за рождения ѝ ден. Всъщност, вече съм ѝ купила комплект флакончета с различни есенции за ароматерапия. Но онзи ден видях в „Бенетон“ една страхотно секси жилетчица от розова ангорска вълна — и знам, че Сузи направо ще си

умре от кеф, като я види. Пък и винаги мога да върна комплекта флакончета за ароматерапия... или да ги подаря на някого за Коледа.

Така че влизам в „Бенетон“ и вземам розовата жилетчица. Вече се готвя да я платя, когато забелязвам, че я има и в сиво. Жилетчица от ангорска вълна във възможно най-съвършения цвят — в невероятно нежно гълъбовосиво, с малки перлени копченца.

О, боже! Защото, нали разбирате, аз самата от сто години си търся нежно сива жилетчица от ангорска вълна. Честна дума, наистина си търся. Ако не вярвате, може да питате Сузи, мама, който и да било. Всеки ще ви каже, че си търся точно такава жилетчица. Пък и аз всъщност все още не съм започнала спестовната си диета, нали така? Днешният ден ми е за мониторинг на харченето.

А Дейвид Е. Бартън казва, че при този първоначален мониторинг не бива да мамим сами себе си, а трябва да постъпваме възможно най-естествено. Така че в действителност аз *трябва* да последвам естествения си подтик и да си купя жилетчицата. Няма да е честно, ако не го направя. И ще проваля самата същина на системата за пестене.

Пък и жилетчицата струва само четиридесет и пет лири. И мога да я платя с „Виза“ картата си.

Но да погледнем на въпроса и от друг ъгъл — какво са някакви си четиридесет и пет лири във великата вселенска схема на живота? Ами нищо... Искам да кажа, че нямат абсолютно никаква стойност, нали така?

Купувам си жилетчицата. Най-съвършената жилетчица на света! Хората ще ме наричат Момичето с нежно сивата жилетчица. Буквално *цял живот* ще мога да си я нося. Така че в случая става дума за страхотна инвестиция.

След обедната почивка имам отиване до „Имидж Стор“, за да подбера някаква снимка за корицата на следващия ни брой. Това е най-най-любимата ми работа от всичко, което се налага да върша за списанието. Просто не мога да разбера защо Филип непрекъснато гледа да се отърве от нея. Обожавам да ходя в „Имидж Стор“ — отиваш, настаняваш се удобно, цял следобед пиеш кафе и гледаш купищата снимковни транспаранти, които ти показват.

Защото нашето списание, естествено, не разполага с необходимия издателски бюджет, за да си правим сами снимките за кориците. Ей богу, когато се захванах с журналистическата дейност, постъпвайки в това списание, си въобразявах, че ще ходя по снимки, ще се срещам с манекени и манекенки, тоест, че ще си прекарвам славно и шик. А то какво се оказа? Дори собствен фотограф си нямаме! Всички най-разнородни финансови списания от издателската група, към която е и нашето, използват фото книжарници от сорта на „Имидж Стор“, така че едни и същи снимки се въртят навсякъде. Само през миналата година поне три списания за лични инвестиции пуснаха на корица една и съща снимка на ревящ тигър. Ама читателите явно нямат нищо против. Защото те не си купуват финансово списание, за да гледат на корицата му Кейт Мос, нали така?

Хубавото на цялата работа е, че издателят, при когото работи Ели, също не си пада по избирането на снимки за корици — и също използва „Имидж Стор“. Така че двете винаги се стараем така да нагласим нещата, че да сме по едно и също време във фото книжарницата, за да си побъбрим до насита, докато разглеждаме снимковите транспаранти. А още по-хубаво е това, че „Имидж Стор“ е чак в другия край на града, в района на Нотинг Хил Гейт, така че напълно оправдано ти трябва часове наред да отидеш и да се върнеш. Обикновено дори не си давам труда да се връщам до офиса. Наистина страхотен начин да си прекараш следобед. (Когато е служебно платен следобед, разбира се. Очевидно е, че нямаше да мисля така, ако ставаше дума за събота следобед, нали?)

Пристигам в „Имидж Стор“ преди Ели и измърморвам на мацето от рецепцията „Беки Блумууд“, „Успешно спестяване“ — всеки път ми се ще да можех да кажа гордо „Беки Блумууд“, „Вог“ или „Беки Блумууд“, „Уолстрийт Джърнъл“. После се отпускам в едно от шикозните им тапицирани с черна кожа меки кресла и започвам разсеяно да прехвърлям страниците на каталог с лъскави снимки на щастливи семейства. Най-сетне се появява един от също толкова шикозно лъскавите млади мъже, които работят в „Имидж Стор“, и ме отвежда при отредената специално за мен масичка с лампа за осветяване на снимковите транспаранти.

— Аз съм Пол — съобщава ми той — и днес съм изцяло на ваше разположение. Знаете ли по-конкретно какво търсите?

— Ами... — казвам и важно-важно измъквам бележника си.

Вчера проведохме съвещание относно корицата и решихме този път темата да е „Управление на инвестиционния портфейл; как да бъде постигнато правилно балансиране“. Преди да загрухтите от досада, нека само ви кажа, че миналия месец темата беше „Депозитни сметки: изпитване на надеждността им“.

Защо поне веднъж не изпитаме надеждността на кремове за почерняване без слънце, питам аз?! Ама де този късмет!

— По-конкретно търся снимки на везни — казвам, четейки списъка в бележника си. — Или на опънати въжета или тел. Или на велосипеди с едно колело...

— Ясно — казва Пол. — Балансиращи представи. Няма проблем. Кафе?

— С удоволствие — светвам насреща му и се, отпускам удобно в коженото си кресло.

Е, виждате за какво става дума, нали? Тук е толкова приятно! И ми се плаща да релаксирам и нищо да не правя!

След няколко минути Ели се появява, придружавана от Пол. Зяпвам я изненадано. Изглежда направо потресаващо — с костюм в цвят на патладжан и високи токчета.

— За вас плувци, яhti и изгледи от Европа — полувъпросително се обръща към нея Пол.

— Точно така — отвръща Ели и се отпуска на креслото до съседната масичка.

— Нека отгатна темата ви — подхвърлям закачливо аз. — Нещо свързано с плаващите валути.

— Позна — казва Ели. — И по-точно: „Европа — потъва или изплува?“.

Казва го с толкова драматичен глас, че двамата с Пол се размиваме. Когато той се отдалечава, оглеждам преценяващо Ели от главата до петите и питам:

— По какъв случай си толкова шик?

— Аз съм винаги шик — срязва ме тя. — Много добре го знаеш. — Пол вече се връща, бутайки към нас масичка на колелца, отрупана със снимкови транспаранти, и Ели пита, като ги оглежда: — Тези за теб ли са или за мен?

Отбягва темата. Какво става, за бога? Изведнъж в главата ми проблясва гениално прозрение:

— Да не би да имаш интервю?

Тя ме поглежда, леко се изчервява, после измъква един транспарант от купчината върху масичката на колелца, която Пол е паркирал до нас.

— Циркаджийски номера — отбелязва Ели. — Жонгльори. Това ли ти трябва?

— Ели! Да нямаш интервю? Кажи ми!

Тя замълчава за миг неуверено, върти транспаранта в ръце, после ме поглежда.

— Да — казва, като леко прехапва устни. — Но...

— Супер! — възкликвам толкова невъздържано, че две изтупани мацки вдигат погледи от транспарантите, които разглеждат на масичката в ъгъла, и любопитно ги насочват към нас. — С кого? — питам по-тихо. — За „Космополитен“ е, нали?

Пол се появява с чаша кафе за Ели, слага го на масичката пред нея, ухилва се широко и се отдалечава, като подхвърля:

— Ей сега идват и плувците.

— С кого имаш интервю? — пак питам аз. Ели непрекъснато кандидатства на толкова места, че ми е абсолютно невъзможно да следя какво става.

— С „Уедърбай“ — отвръща тя, като се изчервява леко.

— С „Уедърбай Инвестмънтс“ ли? — питам за всеки случай, а когато тя кимва, смръщвам озадачено вежди. От къде на къде кандидатства за „Уедърбай Инвестмънтс“? — Те да не са почнали да издават свое списание или нещо подобно?

— Не кандидатствам за журналистическа работа — отговаря ми тя с приглушен глас. — А за финансов мениджър в един фонд.

— Каквооо? — проточвам с погнуса.

Добре де, знам, че приятелството изисква да се подкрепяме взаимно при вземането на важни житейски решения и тъй нататък. Но все пак, много съжалявам, *финансов мениджър във фонд?!?*

— Много е вероятно да ме отрежат, така че... — казва Ели и отклонява поглед встрани. — Не е нещо особено.

— Но...

Нямам думи. Как изобщо е възможно Ели да реши да става финансов мениджър във фонд? Та финансовите мениджъри във фондове не са реални хора, а... а карикатурни образи, обект на вицове, които си разказваме по време на деловите си пътувания.

— Просто така ми хрумна — отбелязва Ели отбранително. — Може би ми се иска да докажа на Каръл, че мога да правя и нещо друго, нали разбираш?

— Нещо като... инструмент за преговори, така ли? — подхвърлям с надежда.

— Да — отвръща Ели и свива леко рамене. — Точно така. Инструмент за преговори.

Да, ама хич не ми звучи убедително, пък и през целия следобед Ели изобщо не е така приказлива, както обикновено. Какво ли ѝ се е случило? Прехвърлям в главата си най-различни предположения по този въпрос, когато излизам от „Имидж Стор“ и си тръгвам за вкъщи. Спускам се по булевард „Кенсингтън“, пресичам го отгоре при серпентината, а когато стигам пред „Маркс енд Спенсър“, спирам нерешително.

Метрото е надясно. Магазините — наляво.

Трябва да подминавам с пренебрежение магазините. Трябва да се тренирам да бъда пестелива. Трябва да се прибера право вкъщи и да си начертая графиката на харченията. А ако изпитвам необходимост от забавления, мога да погледам някой приятен безплатен телевизионен канал. И може би да си сготвя някоя евтинка, питателна супа.

Но по безплатните канали няма нищо интересно — поне не и до началото на поредната серия от „Жителите на Ийст Енд“. И изобщо нямам настроение нито да готвя, нито да ям супа. Това, от което наистина имам нужда, е нещо да ми повдигне духа и да ми оправи скапаното настроение. Пък и — усещам как умът ми работи на пълни обороти — без това от утре се отказвам от абсолютно всичко, нали така? Все едно че започват Великите пазарни пости. Днес е един вид Денят на последната пазарна палачинка. Трябва добре да си подложка, преди да започна да се моря от глад.

Изведнъж усещам да ме обзема радостно вълнение и се втурвам към търговския център „Баркърс“. Обещавам си на ум да не се

самозабравям. Ще си взема нещо дребничко, колкото за утеха преди началото на доживотното ми въздържание. Вече си купих жилетчицата, така че... хм... никакви дрехи. Преди няколко дни си купих и едни много сладички обувчици с високи токчета, така че... и това отпада... въпреки че в „Хобс“ видях един страхотни официални обувки тип „Прада“... Хм, хм... Не знам.

Стигам до козметичния отдел на „Баркърс“ и изведнъж ми просветва: грим! Точно от това имам нужда! Нова спирала за мигли, а може би и ново червило. Щастливо запърхвам из ярко осветената, топла и благоуханна зала, като пръскам тонове парфюми и мацвам купища червила от долната страна на китките си. Решавам, че искам някое наистина бледо червило. Нещо като естествено бежово или розово, а също и подходящ молив за устни към него...

Огромна табела за промоция привлича вниманието ми към щанда на „Кларинс“:

„При покупка на два козметични продукта за поддържане на кожата получавате безплатно несесер за козметика, съдържащ мостри на три лосиона (за почистване, тонизиране и овлажняване на кожата), на червило «Есенен отблясък», на свръхустойчива удължаваща миглите спирала и на динамизиращ одеколон. Количествата са ограничени, така че побързайте!“

Супер! Фантастика! Имате ли представа колко струва обикновено едно червило на „Кларинс“?! А тук ти го дават безплатно! Развълнувано започвам да ровичкам из купищата продукти за поддържане на кожата, като се опитвам да реша кои два да купя. Дали да не си взема един крем за шия? Никога преди не съм използвала такъв. И кутийка от този ревитализиращ крем с овлажняване. И ще получа несесера за красота, а с него и безплатното червило! Кое то всъщност си е страшно изгодно вложение на парите, нали така?

— Здравейте — обръщам се към облечената в бяла униформена рокля продавачка на щанда на „Кларинс“. — Ще взема един крем за шия и един ревитализиращ крем с овлажняване. И несесера за козметика — бързам да добавя, изведнъж обхваната от паника, че може

и да съм закъсняла, че ограничените количества може и да са се свършили.

Не са! Слава богу! Докато пъха моята „Виза“ карта в апаратчето на щанда, продавачката ми подава блестящ червен несесер за козметика (който в интерес на истината се оказва доста по-малък, отколкото съм очаквала). Отварям го нетърпеливо и... О, да, в него наистина откривам моето безплатно червило!

То е малко странно на цвят — кафяво-червеникаво. Хм, всъщност доста откачен цвят. Но пък ще изглежда наистина добре, като го смеси с някои от другите ми червила и прибавя малко блясък за устни.

Когато най-сетне стигам до вкъщи, се чувствам напълно изтощена. Отварям вратата на апартамента и Сузи се втурва насреща ми като нетърпеливо кученце.

— Какво носиш? Какво носиш? — щастливо писка тя.

— Не гледай! — на свой ред изписквам аз. — Забранено е за гледане! Купила съм ти подарък!

— Подарък, подарък! — подскача и пляска с ръце тя.

Сузи си умира за рождени дни, направо се побърква от вълнение. Е, да си кажа правичката, също като мен.

Изтичвам в моята стая и скривам торбата от „Бенетон“ в гардероба. После разопаковам останалите си придобивки и измъквам малкото сребърно бележниче и придружаващата го химикалка, за да опиша покупките. Дейвид Е. Бартън казва, че това трябва да бъде направено веднага, преди да си забравил какво точно си купил.

— Искаш ли нещо за пиене? — пита ме Сузи през затворената врата.

— С удоволствие! — подвиквам ѝ в отговор, продължавайки да пиша и след миг тя влиза, като ми носи чаша вино.

— „Жителите на Ийст Енд“ ще започне всеки момент — съобщава ми Сузи, като поглежда крадешком към разхвърляните по леглото ми торби и опаковки.

— Благодаря — отвръщам, без да спирам да записвам. Изпълнявам съвсем стриктно правилата от книгата — изваждам абсолютно всички касови бележки и грижливо преписвам сумите в

бележничето си. Чувствам се страшно доволна от себе си, Дейвид Е. Бартън е абсолютно прав, когато казва, че с малко прилежание всеки е в състояние да упражнява контрол над финансите си.

Като се позамисля, днес май купих доста голямо количество кремове с овлажняващ ефект, нали? Да си кажа правото, докато бях на щанда на „Кларинс“ и купувах техния ревитализиращ крем с овлажняване, напълно бях забравила за трите крема с подобно действие, които вече бях купила от „Буутс“. Няма значение. Човек винаги има нужда от овлажняване на кожата. Тези продукти са от ежедневна жизнена необходимост, също като хляба и млякото, а Дейвид Е. Бартън казва, че човек никога не бива да пести от насъщните неща. Но като оставим това настрана, не мисля, че съм чак толкова голяма прахосница. Естествено, още не съм събрала всички суми, но...

Добре. Ето го и окончателният списък на днешните ми покупки:

„Капучино	
1.50	
Поничка	
1.00	
Бележник	
3.99	
Химикалка	
1.20	
Списания	
6.40	
Сандвич с яйце и извара	
0.99	
Кокосово масло за баня	
2.55	
Овлажняващи кремове от «Буутс»	
20.97	
Две жилетчици	
90.00	

Вестник «Ивнинг Стандарт»
0.35
Крем за шия от «Кларинс»
14.50
Овлажняващ крем от «Кларинс»
32.50
Несесер за козметика
Безплатно!
Бананов сладкиш
2.00
Кейк с моркови
1.20“

Като събера всичко, се получава... получава се общо... 173.96 лири.

Вторачвам се шокирано в получената цифра.

Не. Съжалявам, но това просто не е вярно. *Не може* да е вярно! Невъзможно е да съм похарчила над сто и седемдесет лири само за един ден!

При това днес изобщо не сме събота или неделя. Цял ден съм била на работа. Просто не съм имала ВРЕМЕ да изхарча подобна сума. Сигурно има някаква грешка. Вероятно съм сбъркала при събирането. Или пък съм вписала едно и също нещо два пъти.

Бавно и внимателно се зачитам в списъка си. Изведнъж замирам победоносно: „Две жилетчици“. Ето, знаех си аз! Та нали купих само...

О, не! Наистина купих две! Мамка му! О, боже, цялата тази работа със записването е ужасно депресираща. По-добре ще ида да погледам „Жителите на Ийст Енд“.

Ендуич БАНК
Клон Фулхам
Фулхам Роуд 3
Лондон
Мис Ребека Блумууд
Бърни Роуд 4, ап. 2

Лондон
6 март 2000 г.

„Скъпа мис Блумууд,
Благодаря Ви за съобщението, което сте ми оставила
на телефонния секретар на 5 март.

Съжалявам, че кучето Ви е умряло.

И все пак, принуден съм настоятелно да Ви помоля в
близките няколко дни да се свържете лично с мен или с
моята асистентка Ерика Парнъл, за да обсъдим
положението Ви.“

Искрено Ваш: Дерек Смийт, мениджър

Ендуич БАНК СЕ ГРИЖИ ЗА ВАС

ШЕСТ

На следващата сутрин отново съм изпълнена с решимост. Добре, номерът е да не се паникьосвам от това колко съм изхарчила — по една случайност, разбира се — в деня на мониторинга. Каквото било — било. Важното е, че от днес започва моят нов живот на пестеливост. От днес нататък няма да харча абсолютно нищо. Дейвид Е. Бартън казва, че през първата седмица трябва да се стремим да ограничим харченията си наполовина, но лично аз смятам, че бих могла да постигна и много повече от това. Имам предвид — без да искам да обиждам когото и да било, естествено — че всички тези книги за самоусъвършенстване са писани за хора, които нямат и капчица самоконтрол, нали така? Аз например доста лесно отказах цигарите. (Сега пуша само когато съм сред хора, тоест в социално обкръжение, което изобщо не се брои.)

Въодушежено си правя сандвич със сирене и го увивам в прозрачно домакинско фолио. Дори само е този простичък акт вече съм *спестила* няколко лири! Все още нямам термосче (трябва да изляза по магазините през уикенда, за да си купя), така че няма как да си взема кафе от вкъщи. Но пък откривам в хладилника изостанала бутилка тоник, така че решавам да я взема нея: вместо кафе. Хем ще е по-здравословно, нали така?

Всъщност, чудя се защо изобщо хората купуват готови сандвичи. Ами да, толкова по-евтино и по-лесно е човек сам да си ги приготвя. Същото е и с готовата индийска и китайска храна. Дейвид Е. Бартън казва, че вместо да пилеем пари в купуване на готови за консумация ястия, можем да се научим сами да си приготвяме кърри, ориз със зеленчуци и салата от стъргани картофи и тогава всичко ще ни излиза десетократно по-евтино. Точно с това ще се заема този уикенд — след като посетя за забавление някой музей или се поразходя за отмора покрай реката, наслаждавайки се на гледките.

Вървя към метрото и се чувствам някак пречистена и освежена. Почти възвисена. Виж ги само всичките тези хора по улицата, хвърлят

трескави погледи към витрините и явно не мислят за нищо друго, освен за пари. Пари, пари, пари. Тотална лудост. Отречеш ли ги веднъж завинаги обаче, те изведнъж престават да имат каквото и да било значение. Ето, аз например, вече се чувствам свършено друг човек. Далеч по-малко материалистичен, много по-философски настроен. *По-духовен*. Както казва Дейвид Е. Бартън, всички ние не ценим и пропускаме да се радваме всеки Божи ден на многото прекрасни неща, които вече притежаваме. На светлината, на въздуха, на свободата, на общуването с приятели... В смисъл, че точно това са нещата, които наистина имат значение в човешкия живот, нали така? А не дрехите, обувките и разните джунджурии, които могат да се купят с пари.

Чак е плашеща тази метаморфоза, която вече забелязвам да настъпва в мен. Минавам например покрай една будка за вестници при станцията на метрото, хвърлям поглед по изложените списания — и не изпитвам ни най-малко желание да си купя което и да било от тях. В моя нов живот списанията не са от съществено значение. (Пък и предлагат все предишни броеве, които и без друго вече ги имам.)

Качвам се в метрото преизпълнена с чувство на възвишена умиротвореност, почти като будистки монах. Когато слизам и тръгвам към офиса, минавам покрай магазина за преоценени обувки, без изобщо да погледна към витрината му, после подминавам безгрижно и „Лучо“. Никакво капучино днес. Никакви бухти. Изобщо никакво харчене — право в офиса.

Точно тази седмица от месеца е един доста спокоен период в работата на „Успешно спестяване“. Току-що сме предали за печат последния брой, което означава, че няколко дни можем да се мотаем и съвсем буквално нищо да не правим, преди да се стегнем и да се захванем с подготовката на следващия брой. Разбира се, предполага се, че точно сега всеки от нас трябва да си прави проучванията за материала, който ще пусне в следващия брой. Днес например аз трябва да се обадя по телефона на куп инвестиционни брокери с въпроса какви съвети биха дали на инвеститорите за следващите шест месеца.

Но сутринта се изнизва неусетно, без да свърша каквото и да било — освен дето смених скрийнсейвъра на компютъра си, така че сега на екрана ми има три жълти риби и един октопод. А, да, попълних и един формуляр за отчет на направените служебни разходи. Да си

призная, някак не мога да се настроя за истинска работа. Предполагам, че то е защото се чувствам твърде екзалтирана поради новата си, повъзвишена и по-пречистена същност. Непрекъснато се опитвам да пресметна каква сума ще съм спестила до края на месеца и какво бих могла да си купя с нея от „Джигсоу“.

През обедната почивка изваждам увития си във фолио сандвич — и за първи път през този ден ме обзема лека депресия. Хлябът се е разкашнал, част от средата със сиренето е полепнала по фолиото, не изглежда никак апетитно. Пък и в момента направо умирам за орехово хлебче от „Прет-а-манже“ и за няколко шоколадови бисквитки.

„Не мисли за това! — заповядвам си решително. — Мисли колко пари ще спестиш!“ Успявам някак си да се насиля да изям отвратителното си подобие на сандвич, като го прокарам с глътки тоник. Като свършвам, хвърлям фолиото и пъхам бутилката с останалия тоник в малкия ни служебен хладилник. Минали са около... минали са пет минути от обедната ми почивка.

Добре де, какво би трябвало да правя сега? Щом като няма да ходя по магазини и кафенета, къде се предполага, че бих могла да отида, за да уплътня останалото време?

Сривам се унило на бюрото си. Господи, този живот във въздържание и пестеливост май ще се окаже трудна работа. Безсмислено отварям и затварям няколко фолдъра на екрана на компютъра си... После вдигам глава и се зазяпвам през прозореца, към оживената Оксфорд Стрийт, гъмжаща от пазаруващи хора, щастливо понесли в ръце пъстри торби и торбички. Отчаяно ми се иска да съм сред тях. Привеждам се силно напред на стола си, като цвете, стремило се към живителната за него светлина. Жадувам за ярките светлини и за топлия въздух в магазините, за отрупаните със стока рафтове, дори за бипкането на касовите апарати. Но не, не мога да отида! Тази сутрин се заклев, че през целия ден няма да припаря до магазин. Най-тържествено си го обещах — а не върви някак си да нарушавам обещание, което съм дала сама на себе си, нали? Или поне не чак толкова скоро...

После изведнъж ми хрумва брилянтен мисъл. Трябва да имам рецепта за къри, за да си го приготвя сама вкъщи, нали така? Дейвид Е. Бартън казва, че купуването на готварски книги е чиста проба пилеене на пари. И съветва да си преписваме рецептите, отпечатани от страни

на пакетите с хранителни продукти по магазините или пък да вземаме за временно ползване готварски книги от библиотеките. Аз обаче имам още по-добра идея. Ще отида до „Смит“ и на място ще си *препиша* рецепта за кърито, което ще си сготвя в събота вечер. По този начин ще мога да вляза в голям магазин — пък било то и само книжарница — без да е нужно да харча пари. Грабвам палтото си и излетявам през вратата. Дръжете се, магазини, идвам!

В мига, в който прекрачвам прага на „Смит“, усещам как цялото ми тяло сякаш въздъхва облекчено. Човек изживява някаква особена, с нищо несравнима тръпка на вълнение всеки път, когато влиза в магазин — какъвто и да е магазин. Тя се дължи отчасти на трепетно очакване, отчасти на оживената и приветлива атмосфера, отчасти на прелестната *новота* на всичко. Блестящи нови списания, блестящи нови писалки, блестящи нови транспортири... Не че ми е трябвал транспортир, откакто бях единадесетгодишна, ама... не изглеждат ли наистина страхотно, блестящи и спретнато подредени в пакетчетата си? Виждам, че са пуснали нова серия канцеларски пособия и материали, всичките с леопардова разцветка — не съм ги виждала преди и за момент се изкушавам да спра на щанда, за да ги разгледам отблизо. Вместо това обаче стисвам зъби и ги подминавам решително, като се отправям към дъното на книжарницата, където са стелажите с книгите.

Откривам цяла редица с книги, посветени на индийската кухня. Вземам една напосоки, прелиствам страниците и се чудя коя ли рецепта да си избира. Никога не съм и предполагала, че готвенето на индийски яденета е толкова сложно. Може би е по-добре да си *препиша* две рецепти, просто за всеки случай.

Оглеждам се предпазливо и изваждам бележника и химикалката си — много добре знам, че в „Смит“ не обичат да им се *преписва* това-онова от книгите, изложени за продан. А го знам, защото веднъж настойчиво помолиха Сузи да напусне книжарницата на „Смит“, която е на площада при гара Виктория. Тя си *преписваше* някаква информация от една страничка на пътния справочник „А-2“, защото си беше забравила своя, а те ѝ казаха, че трябва или да го купи, или да

напусне. (Кое е адски тъпо, защото в същото време те оставят да им четеш списанията напълно безплатно, нали така?)

Както и да е. Та когато се уверявам, че никой не ме гледа, започвам да си преписвам рецептата за „Тигрови скариди бириани“. Преполовила съм списъка с необходимите продукти, когато иззад ъгъла се появява момиче в униформа на книжарницата, така че бързо затварям готварската книга и без да я изпускам от ръце, правя няколко крачки покрай стелаж, като се преструвам, че чета заглавията. Когато служителката се отдалечава, отварям отново на рецептата, но преди още да съм успяла да запиша каквото и да било, някаква възрастна дама в синьо палто се обръща към мен на висок глас:

— Струва ли си, мила?

— Кое? — питам стреснато.

— Книгата! — нетърпеливо пояснява тя и посочва с върха на чадъра си към томчето в ръцете ми. — Трябва да избира някакъв подарък за снаха ми, която е от Индия. Та си помислих, че ще е добре да ѝ взема някоя хубава готварска книга с индийски рецепти. Вие как смятате, тази, която държите, струва ли си?

— Всъщност не знам — отговарям. — Още не съм я прочела.

— О! — отронва разочаровано възрастната дама и се обръща, за да тръгне надолу покрай стелажите.

Би трябвало да си затварям устата и да си гледам моята работа, но... просто не мога да се удържа. Прокашлям се лекичко и казвам:

— Тя няма ли си вече достатъчно индийски рецепти?

— Кой, мила? — пита жената, като се извъръща към мен.

— Снаха ви! — отвръщам и вече съжалявам, че изобщо съм обадила. — Щом като е индийка, не знае ли вече как се готви индийска храна?

— О! — възкликва още по-разочаровано възрастната дама. Изглежда объркана до краен предел. — Ами тогава... Какво би било добре да ѝ взема в такъв случай?

О, боже!

— Не знам — казвам. — Може би книга за... за нещо друго?

— Чудесна идея! — просветва изведнъж лицето на жената и тръгва към мен. — Покажи ми каква, мила.

Защо аз?

— Съжалявам — отговарям, — но днес страшно бързам и май вече закъснявам.

Припряно се отдалечавам, като се чувствам доста кофти. Стигам до отдела за компактдискове и видеокасети, който пустее както винаги, и се скривам зад един стелаж с филми за телетубитата^[1].

Поглеждам иззад тях, уверявам се, не няма никой, и отново отварям готварската книга. Добре, страница 214. Тигрови скариди бириани... Отново започвам да преписвам рецептата, но точно стигам до края на необходимите продукти, когато в ухото ми прозвучава изпълнен с негодувание глас:

— Извинете?

Това така ме стряска, че химикалката отскача от бележника ми и за мой ужас драсва синя черта точно върху снимката на съвършено приготвен ориз баспати. Бързо извивам ръка, така че почти прикривам нанесеното поражение, и се извърщам с невинен израз на лицето. До мен стои мъж с бяла риза, на чийто джоб има бадж с име, и ме гледа неодобрително.

— Това тук не е обществена библиотека — казва той. — Да не си мислите, че сме агенция за безплатна информация?

— Само разглеждам — отвръщам припряно и понечвам да затворя книгата.

Изневиделица обаче изниква показалецът на мъжа и той го мушва между страниците, преди да успее да ги затворя. Много бавно той отваря отново книгата и двамата се втренчваме в останената от химикалката ми синя черта.

— Да се разглежда е едно — казва мъжът с леден глас. — Да се уврежда стоката е съвсем друго.

— Стана случайно! — възкликвам аз. — Вие ме стреснахте!

— Хмм — проточва мъжът, впил в мен остър поглед. — Всъщност, имала ли сте изобщо намерение да купите тази книга? Или която и да било друга?

Настава кратка пауза, а после... после доста засрамено си признавам:

— Не.

— Ясно — процежда мъжът, като присвива устни. — Е, боя се, че ще трябва да отнесем въпроса до управителката. Очевидно е, че тази книга вече не може да бъде продадена, така че сме на загуба. Ще

ви помоля да дойдете с мен, за да обясните на управителката с какво точно се занимавахте, когато е била увредена книгата...

Ама той сериозно ли говори? Нима няма да ми каже мило, че случилото се е без значение и да ми предложи карта за пазаруване с отстъпка? Сърцето ми забива панически. Какво да правя, за бога?! Очевидно е, че не мога да купя книгата поради моя нов режим за пестеливост. Но пък, от друга страна, хич не ми се ще да се срещам с управителката.

— Лин? — подвиква мъжът към служителката на съседния щанд за писалки. — Би ли повикала по пейджъра Гленис, моля?

Ама той *наистина* говори сериозно! Изглежда страшно доволен от себе си, сякаш е заловил крадец. Възможно ли е да дават хората на съд, задето са драснали с химикалка по някоя страница? Може би това се смята за вандализъм? О, боже! Ще имам криминално досие! Никога повече няма да мога да замина за Америка!

— Вижте, ще я купя, така става ли? — казвам умолително със свито от ужас гърло. — Ще я купя проклетата ви книга.

Изтръгвам индийската кухня от ръцете на мъжа и се втурвам към касите, преди той да е успял да каже каквото и да било. Сърцето ми бие до пръсване.

На съседната каса е възрастната дама със синьото палто. Опитвам се да отбягна погледа ѝ. Но тя ме забелязва и се провиква победоносно:

— Послушах съвета ви! Избрах ѝ друга книга, която мисля, че действително ще ѝ хареса!

— О, добре — отвърщам и подавам моята книга с рецепти на касиерката.

— Казва се „Приблизителен пътеводител на Индия“ — добави възрастната дама и ми показва дебел том със синя мека корица. — Чувала ли сте за него?

— Ооо — отвърщам, — хм... да, но...

— 24.99, моля — казва ми касиерката.

Какво? Зяпвам я удивено. Двадесет и пет лири за готварски рецепти? Не можах ли да попадна на някое тънко книжле с меки корици и без снимки?! По дяволите! По дяволите! С огромно нежелание измъквам кредитната си карта и я подавам на касиерката. Да пазаруваш е едно — да бъдеш принуден да купуваш против волята

си е нещо съвършено друго. Така де, с тези двадесет и пет лири можех да си купя някакво хубаво бельо!

От друга страна — мисля си, докато се отдалечавам от касата, тази сума ми носи доста нови бонусни точки по клубната ми карта за „Смит“. На стойност... на стойност... половин лира! Пък и сега ще мога сама да си готвя вкъщи къри по най-различни невероятно вкусни, екзотични рецепти и така да спестя купища пари, които инак бих попиляла по индийски ресторанти. Ами да, наистина, трябва да гледам на тази книга като на инвестиция.

Не искам да се хваля, но — с изключение на тази единствена покупка — през следващите два дни се справям невероятно добре с новия си пестелив начин на живот. Единственото, което си купих, е едно наистина невероятно сладко хромирано термосче, за да си нося в службата кафе от вкъщи (както и пакет кафе на зърна и една електрическа кафемелачка — защото би било грехота това чудесно термосче да бъде пълнено с блудкаво нес кафе, нали така?).

И тъй като днес е четвъртък, тоест рожденият ден на Сузи, вчера ѝ купих малко цветя и шампанско. Но те не влизат в списъка на забранените покупки, защото, както казва Дейвид Е. Бартън, трябва да ценим и да зачитаме приятелите си. Той казва, че „простичкият акт да споделиш залък хляб с приятели е едно от най-древните и най-съществени неща в човешкия живот“. „Не преставайте да правите подаръци на приятелите си — казва Бартън. — Не е необходимо те да бъдат екстравагантни и скъпи. Използвайте въображението си и се старайте да им подарявате полезни неща.“

Така че следвайки този мъдър съвет, вместо да купя за Сузи цяла бутилка шампанско от 750 мл, аз ѝ купих половинка — от 500 мл. И освен това, вместо да купя към шампанското скъпи кроасанчета от френската сладкарница, снощи ги направих сама — от онова много специално тесто, дето го продават напълно готово в тубички.

А довечера ще празнуваме рождения ден на Сузи на ресторант — в „Терадза“ — заедно с братовчедите ѝ Финела и Таркуин. Ако трябва да бъдем честни, тази вечеря ще е доста скъпа. Но пък в това няма нищо нередно, защото то се смята за споделяне на залък хляб с приятели. (Само дето в „Терадза“ хлябът е замесен с „изсушени на

слънце домати“, нарича се „фокаджа“ и струва 4.50 лири за панерче залчета.)

Финела и Таркуин звънват на вратата в шест вечерта и в мига, в който ги вижда, Сузи започва да скимти и да подскача като малко кученце от радост и нетърпеливо очакване. Оставам в стаята си, за да си довърша гримирането, като отлагам колкото се може повече момента, когато ще трябва да изляза и да им кажа „здрасти“. Не си падам особено много по Финела и Таркуин. Истината е, че ги смятам за малко нещо откачени. И двамата са изключително кльощави — но не по манекенски кльощави, а по-скоро като скелети — и имат еднакви, леко издадени напред горни зъби. Финела все пак полага известни усилия по отношение на облеклото и грима, благодарение на което не изглежда прекалено зле. Ако трябва да бъде честна обаче, Таркуин наистина прилича на белка. Или май беше невестулка? Както и да е — на някакво кльощаво диво животинче с издължено тяло и ситнички кости. На всичкото отгоре двамата правят и доста откачени неща заедно. Обикалят из града на тандем, примерно. Или пък се появяват облечени в еднакви жилетки, дето им ги била изплела престарялата им бавачка. И си говорят на някакъв техен си език, дето никой друг не им го разбира. За тях сандвичите например са „вичи“. На всичко, което се пие, му викат „питка“ — било от „напитка“ (с изключение на водата, която е „хаш-две-о“ — това пък било от химическата ѝ формула H₂O). Ей богу, на моменти всички тези „питки“ и „вичета“ започват да те дразнят до побъркване.

Но Сузи ги обожава. Като малка е прекарвала всички лета с тях, в Шотландия, и просто не е в състояние да забележи, че нещо, меко казано, не им е наред. А най-ужасното е, че *и тя* започва да говори за „питки“ и „вичета“, когато е с тях. Направо откачам!

Както и да е, нищо не може да се направи — и ето ги сега двамата тук. Свършвам със спиралата и ставам, за да се огледам в цял ръст в огледалото. Доволна съм от онова, което виждам. Облечена съм наистина изискани черна блузка и черни панталони, а около врата ми е праметнат уж небрежно моят прелестен — моят *невероятно секси* — шал от „Дени енд Джордж“. Господи, страхотно случих с тази покупка! Изглежда направо фантастично!

Помотавам се още малко, после решително отварям вратата на стаята си и излизам в хола.

— О, Беки! — приветства ме Сузи със светнал поглед.

Седи с кръстосани крака на пода в малкото антре при входната врата и трескаво разкъсва опаковката на подаръка, който е получила, а Финела и Таркуин стърчат над нея и я зяпат. Слава богу, днес не носят еднакви жилетки, но пък Финела е облечена в някаква странна червена пола от мъхест туид, а двуредният костюм на Таркуин изглежда така, сякаш е бил ушит през Втората световна война.

— Здравсти! — казвам и им лепвам по една любезна почти въздушна целувка по бузата.

— Ооо! Уаууу! — изписква Сузи, като изважда от хартията някаква картина в старинна позлатена рамка. — Не мога да повярвам! *Не мога да повярвам!* — повтаря тя като развален грамофон, вдигнала сияещи очи към Финела и Таркуин.

Надничам заинтригувано през рамото ѝ, за да видя какво чак толкова не може да повярва. Да си призная, изобщо не съм впечатлена. Като начало, доста шантава цветова гама — мърляво зелено и кафяво в различни нюанси. И пак като начало — някакъв си кон, застанал неподвижно наред някакво си поле. Добре де, не можеше ли поне да прескача ограда с развята грива или да се е вдигнал на задните си крака е отметната глава, или изобщо нещо подобно? Или пък да препуска в Хайд Парк, яхнат от ездачка, облечена в някоя от онези прелестни рокли в стил „Гордост и предразсъдъци“?

— Честит кофти ден! — изпяват в унисон Финела и Таркуин. (Още един техен откачен навик. Двата наричат рождените дни „кофти дни“ от времето, когато... О, боже, прекалено е досадно да го обяснявам!)

— Фантастична е! — възкликвам с лицемерен възторг. — Абсолютен връх на красотата!

— Да, нали? — жадно търси потвърждение на вкуса си Таркуин. — Виж само какви цветове!

— Ммм, прелест — кимам аз.

— Ами мазките на четката?! Толкова деликатни и изящни! Бяхме изключително въодушевени, като я открихме.

„Изключително въодушевени“ ли? Ама че израз! Но на глас казвам:

— Наистина прекрасна картина. На човек му се приисква да... галопира към изгрева!

Що за сладникава дивотия пък изтърсих сега?! Защо не мога да бъда откровена и да си кажа, че скапаната им картина не ми харесва?

— Ти яздиш ли? — поглежда ме леко изненадано Таркуин.

Качвала съм се на кон веднъж през живота си. На коня на братовчед ми. Преди още да загалопираме обаче, той ме хвърли и аз се заклек никога повече да не пробвам. Ама пък не мога да призная подобно нещо пред „Мистър Ездач на годината“, нали така?

— Яздех навремето — пускам скромна усмивчица. — Не много добре.

— Сигурен съм, че бързо ще си възвърнеш уменията — уверено отбелязва Таркуин, втренчил поглед в лицето ми. — Някога ходила ли си на лов?

За бога! Нима *изглеждам* като „Мис Живот в провинцията“?

— Хей — възкликва Сузи като любовно подпира картината на стената в хола, — какво ще кажете за по една питка, преди да тръгнем?

— Върхът! — възкликвам и припряно обръщам гръб на Таркуин. — Страхотна идея!

— Ооо, да! — възкликва и Финела. — Да ви се намира шампанско?

— Сигурно е останало — отвръща Сузи и влиза в кухнята.

В същия момент телефонът иззвънява и аз го вдигам:

— Ало?

— Добър вечер, мога ли да говоря с Ребека Блумууд? — пита непознат женски глас.

— Да — отвръщам разсеяно, заслушана в шумовете откъм кухнята, където Сузи отваря и затваря вратичките на шкафовете, проверявайки дали имаме и друго шампанско, освен моята половинлитрова бутилка, която двете с нея почти изпразнихме на закуска днес сутринта. — На телефона.

— Мис Блумууд, обажда ви се Ерика Парнъл от Ендуич Банк — казва женският глас и аз буквално замръзвам със слушалката в ръка.

Мамка му! Обаждат се от банката! Май ми бяха пратили някакво писмо, на което аз така и не отговорих.

Какво да кажа? Мисли бързо, Ребека! Какво да кажа, за бога?!

— Мис Блумууд? — казва Ерика Парнъл.

Добре де — ще кажа, че напълно осъзнавам, че *мъничко* съм надхвърлила кредита си, но че планирам в близките няколко дни да взема незабавни мерки за уреждането на този въпрос. Точно така, това ми звучи много добре. „Незабавни мерки“ звучи направо страхотно солидно. Чудесно, Ребека, давай!

Решително си заповядвам да не се паникьосвам — та тези хора там също са човешки същества, нали така? — и си поемам дълбоко дъх. А после... после някак от само себе си, съвсем против волята ми, ръката ми оставя слушалката върху вилката.

В продължение на няколко секунди гледам втренчено затворения телефон, почти неспособна да повярвам какво съм направила току-що. *Защо* го направих? На Ерика Парнъл ѝ стана ясно кой е на телефона, нали така? И всеки миг ще позвъни отново. Дори сигурно вече натиска бутона за повторно набиране и е страшно ядосана, че...

Бързо изтръгвам щепсела на телефона от розетката в стената и скривам апарата под една от възглавниците на дивана. Сега вече няма как да ме хване! В безопасност съм!

— Кой беше? — пита Сузи, влизайки в хола.

— Никой — отговарям с леко разтреперан глас. — Грешка... Виж какво, я да не прием тук, ами да тръгваме!

— О, добре — съгласява се веднага Сузи.

— Много по-гот ще е! — мънкам припряно, като се опитвам да я отдалеча от мястото, където би трябвало да е телефонът ни. — Можем да влезем в някой шикозен бар, да пийнем по няколко коктейла, а после да идем в „Терадза“.

Същевременно се заричам за в бъдеще да оставям телефонния секретар да приема всички обаждания за мен. Или да отговарям със силен чуждестранен акцент. А най-добре ще е да си сменя номера. И да забраня да ме включват в телефонния указател.

— Какво става? — пита Финела.

— Нищо! — чувам се да ѝ отговарям. — Излизаме за по една питка, а после отиваме на хапка.

О, ужас, не мога да повярвам! Вече ставам като тях!

Когато стигаме в „Терадза“, вече се чувствам много по-спокойна. Ерика Парнъл сигурно ще си помисли, че разговорът ни е бил

прекъснат поради някаква повреда по линията или нещо подобно, нали така? И през ум не би й минало, че съм й затворила телефона. Така де, нали става дума за разговор между цивилизовани зрели хора! А цивилизованите зрели хора просто не правят такива неща.

Ако изобщо някога се срещна с нея — дай Боже никога да не ми се случи! — ще запазя присъствие на духа и съвършено хладнокръвно ще й кажа: „Много неприятно, че връзката прекъсна онзи път, когато ми позвънихте, нали?“. А най-добре ще е аз да я обвиня нея, че ми е затворила телефона (шеговито, разбира се).

„Терадза“ е претъпкана, изпълнена с хора, цигарен дим и сливащото се в обща мелодия жужене на разговорите. Когато се настаняваме на запазената за нас маса, а в ръцете ни се озовават дебелите менюта в папки от сребриста кожа, усещам да се отпускам още повече. Обожавам да се храня по ресторанти! Пък и мисля, че заслужавам малко глезене след скромния си и пестелив начин на живот през последните два дни. Никак не ми беше лесно да се придържам към толкова суров режим на икономии, но се справих по някакъв начин. При това страхотно! В събота ще направя повторен мониторинг на харченията си — и съм повече от сигурна, че ще съм ги намалила минимум със 70%.

— Какво ще прием? — пита Сузи. — Ти избери, Таркуин.

— О, виж ти кой е тук! — изписква Финела. — Еди Лейзънбай! Отивам да му кажа здрасти.

И тя скача на дългите си крака и се устремява към един започнал да оплешивява тип в блейзер, седнал през десет маси от нашата. И представа си нямам как успя да го види през гъстата мъгла от цигарен дим!

— Сузи! — изписква друг глас и ние всички вдигаме глави от менютата си. Към масата ни приближава младичка блондинка в оскъдно пастелнорозово костюмче, протегнала ръце за прегръдка. — И Тарки!

— Здравсти, Тори — поздравява я Таркуин, ставайки от стола си. — Как е Мънго?

— Ей го там! — възкликва блондинката. — Ела да се видите!

Чудя се как става така, че Финела и Таркуин прекарват повечето си време в затътената провинция, насред Пертшир, но в мига, в който

стъпят в Лондон, веднага и навсякъде налитат на свои отдавнашни приятели?!

— Еди ви поздравява — оповестява Финела, връщайки се към нашата маса. — Тори! Как си? Как е Мънго?

— О, чудесно — отвърща Тори. — Хей, чухте ли вече новината? Гаспър се е върнал!

— Ами?! — възкликват всички хорово и ме обзема изкушение и аз да се присъединя.

Никой не си е дал труда да ме запознае с Тори, ама с тези хора винаги е така. Просто се присъединяваш към бандата им чрез осмоза. В един миг се превръщаш от напълно чужд човек в един от тях и вече си пискате заедно „Ами чухте ли за Венеция и Себастиан?“.

— Вижте, *трябва* да поръчаме — казва Сузи. — След малко ще минем да ви видим, Тори.

— Окей, чао! — съгласява се Тори и се отдалечава, промушвайки се гъвкаво между масите.

— Сузи! — изписква друг женски глас и към нас се устремява момиче в прословутата малка черна рокличка. — И Фени!

— Мила! — изпискват те хорово. — Как си? Как е Бенджи?

О, боже, няма край! А аз какво?! Седя вторачена в менюто, преструвам се на крайно заинтригувана от ордъворите, ама в действителност се чувствам тотална загубенячка, с която никой не иска да говори — докато проклетите Фенела и Таркуин явно са „Светските лъвове на годината“. *Не е честно! И аз също искам да прехвърквам от маса на маса! И аз искам да налитам по ресторантите на стари приятели от детството!* (Макар, да си кажа правичката, единственият, когото познавам чак от толкова отдавна, е Том, момчето на съседите, дете сега сигурно мухлясва в Рейгейт, в средиземноморската си кухня от ламиниран дъб.)

За всеки случай обаче попривеждам менюто си и крадешком хвърлям към околните маси изпълнен с надежда поглед. Моля те, Боже, само този път, нека видя нечие познато лице! Не е нужно да бъде човек, когото харесвам, може дори да не го познавам чак толкова добре — просто някой, към когото да се втурна, да си разменим „мляс, мляс“ и да изпискаме в унисон: „На всяка цена трябва да излезем да хапнем заедно!“. *Който и да е* би свършил работа! Абсолютно който и да е!

И в следващия миг изтръпвам в сладостно неверие — през няколко маси от нашата мярвам познато лице! Там, в компанията на по-възрастни от него, изящно облечени мъж и жена, седи Люк Брандън.

Добре де, не би могло да се каже, че ми е стар приятел, дори, че ми е приятел... но пък го познавам все пак, нали така? Пък и нямам кой знае какъв избор. А толкова ми се ще и аз да прехвърквам от маса на маса като останалите!

— О, виж ти кой е тук! Люк Брандън! — изписквам (ама тихичко, за да не ме чуе той). — *Трябва* да отскоча да му кажа здрасти!

Останалите ме зяпват изненадано, докато отмятам със замах коса назад, скачам припряно от стола си и се устремявам между масите, изведнъж преизпълнена от невероятно въодушевление. И аз мога така! И аз прехвърквам от маса на маса в „Терадза“! И аз съм популярно момиче!

Едва на няколко крачки от масата му забавям крачка и се питам какво всъщност да му кажа.

Ами... нещо учтиво, предполагам. Ще го поздравя и... — гениално хрумване! — ще му благодаря отново за двадесетте лири, дето ми ги даде назаем.

Мамка му, ама аз май не съм му ги върнала, или...?

Нищо подобно, върнах ги! Ами да, изпратих му една от онези картички от рециклирана хартия, с картинка на кученца и чек за двадесет лири. Точно така! Значи, без паника! Просто отивам и най-хладнокръвно го поздравявам.

— Здрасти! — подвиквам, когато решавам, че вече съм достатъчно близо до масата му.

Околният шум обаче е толкова силен, че той явно не ме чува. Нищо чудно, че всички приятелки на Финела, а и тя самата, имат толкова пронизително пискливи гласове. На човек му трябва поне шестдесет и пет децибела, за да бъде чул.

— Здрасти! — опитвам отново, този път по-високо, като приближавам още малко.

Пак никаква реакция. Люк говори нещо настойчиво на по-възрастния мъж, а жената го слуша съсредоточено. Никой от тримата дори не ме и поглежда.

Вече започвам да се чувствам неудобно. Стърча като истукан, само на няколко крачки от човека, с когото бихме могли да си прехвъркваме щастливо от маса на маса! Май никой друг няма такъв проблем. Защо той не скача от мястото си? Защо не ми подвиква въодушевено „Чу ли за инвестициите в Далечния изток?“, питам аз! *Не е честно!* Ами сега какво да правя? Дали да се обърна и да се върна на мястото си? Или да се престоря, че съм тръгнала за дамската тоалетна?

Покрай мен прелетява келнер с отрупан поднос и буквално ме повлича след себе си, така че неволно се понасям към масата на Люк. И точно в този миг той вдига поглед. Гледа ме безизразно, сякаш изобщо не знае коя съм, и усещам стомахът ми да се присвива ужасено. Но няма връщане назад!

— Здравсти, Люк! — казвам ведро. — Просто си помислих... да ти кажа здрасти.

— Ами здрасти — казва той след кратка пауза. — Мамо, татко, това е Ребека Блумууд. Ребека, запознай се с родителите ми.

О, боже! Какви ги забърках! Натресох се на семейна вечеря! Трябва да се изпаря, при това скоростно!

— Приятно ми е — казвам с неуверена усмивка. — Е, няма да ви преча да...

— Откъде се познавате с Люк? — пита хладно мисис Брандън.

— Ребека е изтъкнат финансов журналист — отговаря Люк, като отпива от виното си.

(Наистина ли го мисли? Хм, трябва да го спомена мимоходом в някой разговор с Клеър Едуардс. Пък и с Филип също.)

Усмиввам се уверено на по-възрастния мистър Брандън като вряла и кипяла финансова акула. Ами да, аз съм изтъкнат финансов журналист, който си прехвърква от маса на маса с изтъкнат предприемач в изтъкнат лондонски ресторант. Страхотно, нали?!

— Финансов журналист, така ли? — измърморва мистър Брандън Старши и леко побутва очилата си надолу, за да ме огледа по-добре. — Я ми кажете какво мислите за изявлението, което направи министърът на финансите?

Ааа, не! Никога повече няма да прехвърквам от маса на маса! За нищо на света!

— Ами — започвам уверено, като се чудя дали да не се престоря, че изведнъж съм видяла някой стар приятел в другия край на

ресторанта.

— Татко, убеден съм, че на Ребека не ѝ се говори за работа — намесва се Люк, като се смръщва леко.

— Естествено! — отправя ми ледена усмивка мисис Брандън. — Прекрасен шал, Ребека. Май е на „Дени енд Джордж“?

— Да, на „Дени енд Джордж“ е! — отвърщам въодушевено, безкрайно облекчена, че се измъквам от въпроса за изявлението на министъра на финансите. (Какво е казал, по дяволите?!) — Толкова щастлива бях, когато успях да го взема миналата седмица от разпродажбата!

С крайчеца на окото си забелязвам, че Люк Брандън ме гледа втренчено, с доста странно изражение на лицето. Защо ме гледа? И защо изглежда толкова...

Мамка му! Как може да съм толкова *тъпа*?!

— От разпродажбата... за леля ми — добавям припряно, като се опитвам да мисля колкото се може по-бързо. — Купих го за подарък на леля ми. Но тя... умря.

Настъпва шокирано мълчание. Свеждам поглед. Просто не мога да повярвам какво казах току-що!

— Горката — отронва глухо мистър Брандън Старши.

— Леля Ърминтрьод е починала? — пита Люк с някак странен глас.

— Да — отвърщам, като се насилвам да вдигна поглед към тях. — Беше много тъжно.

— Колко ужасно! — казва с любезно съчувствие мисис Брандън.

— Доколкото си спомням, леля Ърминтрьод беше в болница, нали? — пита Люк, като си сипва чаша минерална вода. — От какво боледуваше?

Замълчавам за миг, после изведнъж се чувам да казвам:

— От... крак.

— От крак ли? — отправя ми тревожен поглед мисис Брандън. — Какво ѝ беше на крака?

— Ами... поду се и хвана гангрена — пояснявам след кратка пауза. — А после го ампутираха. И после тя умря.

— Господи! И това ми било лекари! — клати глава мистър Брандън Старши, после изведнъж ми отправя свирен поглед: — Не си ли е направила консултация в частна клиника?

— Ммм... не знам със сигурност — отвърщам и започвам лекичко да отстъпвам назад. Не го издържам повече този разговор! Защо не казах чисто и просто, че ми го е подарила? — Както и да е, радвам се, че се видяхме, Люк. Налага се да ви оставя, приятелите ми сигурно вече се чудят къде съм изчезнала!

Махвам някак неопределено с ръка, без да смея да погледна Люк в очите, бързо се врътвам на пети и се връщам при Сузи и останалите. Сърцето ми бие до пръсване и усещам лицето си пламнало като домати. Господи, какво фиаско!

И все пак, когато ни сервират вечерята, вече съм успяла някак си да се успокоя. И то каква вечеря! Поръчала съм си миди, запечени в раковините им, и когато хапвам първото парченце, усещам да ме залива вълна на неземно удоволствие. След всички тези мъчителни дни на евтинки, функционални храни изведнъж се озовавам в рая. Усетим в очите ми да напират сълзи на облекчение и щастие — чувствам се като затворник, който се завръща към свободата и насладите на истинския живот, или като дете след края на война, когато купоните са отменени. След мидите си хапвам стек по френски с пържени картопки, а когато всички останали отказват менюто с десерти, си поръчвам и шоколадов мус. Така де, при този мой пестелив начин на живот кой знае кога пак ще имам възможност да вечерям на ресторант! Месеци наред ще трябва да карам на домашно приготвени блудкави сандвичи със сирене и кафе в термосче, без да има нещо, което да облекчи тягостната гастрономическа монотонност.

Труден, труден е изборият от мен път! Но като го извървя, усилията ми ще бъдат възнаградени.

Докато чакам да ми донесат моя шоколадов мус, Сузи и Финела решават, че на всяка цена трябва да отидат да поговорят с Бенджи, в другия край на салона. Двете изведнъж скачат, запалвайки в движение цигари, и се отправят натам, а Таркуин остава да ми прави компания. Той май не си пада по прехвъркването от маса на маса като останалите. Всъщност, цялата вечер е някак доста мълчалив. Освен това забелязах, че пи повече от всички ни. Очаквам всеки миг главата му да клюмне върху масата. Чудесно би било.

Между двама ни се възцарява мълчание. Да си кажа правото Таркуин е толкова откачен, че изобщо не се чувствам длъжна да разговарям с него. После обаче той най-неочаквано изтърсва:

— Харесваш ли Вагнер?

— О, да! — отвърщам на секундата. Всъщност, не съм съвсем сигурна дали изобщо някога съм слушала нещо от Вагнер, ама не искам да изглеждам така, сякаш ми липсва интелектуална култура, пък било то и само пред Таркуин. Пък и наистина съм ходила на опера веднъж... но май беше Моцарт.

— Liebestod от „Тристан“ — казва той и клати глава. — Liebestod^[2].

— Ммм — отронвам и кимам по начин, за който се надявам, че изглежда интелектуално.

Сипвам си малко вино, напълвам и неговата чаша, а после се оглеждам за Сузи. Съвсем типично за нея — изчезва и ме оставя сама с пияния ѝ братовчед.

— Та-та-та-та, таааа та та...

О, боже, сега пък се разпя! Добре де, не гръмко... ама все пак доста високо. И втренчва поглед в лицето ми така, сякаш очаква да се присъединя и аз.

— Та-та-та-та...

Сега пък притворя очи и започва да се полюшва насам-натам. Боже, положението става доста неудобно!

— Та титли-ли та-а-та-а тааа та...

— Прелестно! — бързам да възкликна. — Няма по-велик от Вагнер нали?

— Тристан — натъртва той. — И Изолда! — Изведнъж отваря очи и ги втренчва в мен. — Ти си като красивата Изолда.

Аз съм като какво?! И докато го зяпам изумено, той вдига ръката ми към устните си и започва да я целува. За няколко секунди съм толкова шокирана, че не реагирам.

— Таркуин — успявам да кажа най-сетне, като се опитвам да измъкна ръката си. — Таркуин, моля те...

Отчаяно започвам да оглеждам салона с надеждата да открия Сузи — и срещам погледа на Люк Брандън, който в точно в този момент излиза от ресторанта заедно родителите си. Той се смръщва

леко, вдига ръка и лекичко ми помахва за сбогом, после изчезва през вратата.

— Кожата ти ухае на рози — шепне Таркуин, забил нос в ръката ми.

— О, я млъкни! — срязвам го грубо и толкова рязко издърпвам ръката си, че зъбите му одраскват кожата ми. — Разкарай се и ме остави на мира!

Бих му извъртяла един шамар, ако не подозирах, че ще го възприеме като подкана за флирт.

В този момент Сузи и Финела се връщат на масата и ни заливат с новини за Бинки и Минки. И Таркуин отново потъва в мълчание. До края на вечерта, дори когато се сбогуваме, той почти не ме поглежда. Слава богу! Явно е схванал какво искам да му кажа!

[1] Популярна в цял свят поредица от филмчета за най-малките дечица, която се излъчва и по българските телевизионни канали. — Бел.прев. ↑

[2] Става дума за прочутата ария от операта на Вагнер „Тристан и Изолда“. Liebestod (нем.) — смърт от любов. В средите на хората, смятащи се за истински ценители на оперното изкуство, е възприето названията на ариите да се казват на езика, на който е написана съответната опера. — Бел.прев. ↑

СЕДЕМ

Да, ама не, защото в събота получавам от Таркуин картичка с изображение на прерафаелитно маце, което ми хвърля срамежлив поглед през рамо. А вътре той бе написал следното:

„Най-искрени извинения за невъздържаното ми поведение. Надявам се, че ще мога да поправа нещата. Какво избираш — билети за «Бейрут» или вечеря?“

Таркуин

Ха, вечеря с Таркуин! Представете си само! Да седя цяла вечеря сама с този откачалник. Пък и за какво всъщност става дума? Никога не съм чувала за „Бейрут“. Да не е някакъв нов мюзикъл или нещо подобно? Или има предвид града Бейрут? Но от къде на къде пък ще ходим в Бейрут, за бога?

Както и да е, няма значение, майната му на Таркуин. Днес имам да мисля за къде-къде по-важни неща. Защото днес е шестият ден, откакто взех решението да живея пестеливо — и първият ми уикенд, а това е критично важен момент. Дейвид Е. Бартън казва, че обикновено именно през уикендите, и особено през първия ден, има сериозна опасност човек да изневери на режима си, тъй като ги няма рутинните служебни задължения, които да запълват времето и да отвличат вниманието, така че часовете се точат досадно празни и просто плачат да бъдат запълнени с привичния комфорт на пазаруването.

Аз обаче имам достатъчно силна воля, за да не се поддам на изкушението. Направила съм си стриктна програма за деня — изобщо няма и да *припарвам* до каквито и да било магазини! Тази сутрин съм решила да посетя някой музей, а вечерта — вместо да си харча парите за скъпи готови храни от ресторант, сама ще сготвя къри за мен и Сузи. Всъщност, чувствам се доста въодушевена от тази перспектива.

И така, проектобюджетът ми за целия днешен ден е както следва:

„Транспорт отиване и връщане до музея: 0.00 (Вече имам карта за градски транспорт)
Музей: 0.00 (музеите са безплатни)
Къри: 2.50 (Дейвид Е. Бартън казва, че човек може да си сготви вкъщи страхотно къри за четирима за по-малко от 5.00 — а ние сме две, така че...)
Общо за деня? 2.50“

Върхът! А на всичкото отгоре и ще се потопя в лоното на възвишена култура, вместо да тъна в бездуховен материализъм. Избрах да отида в Музея на Виктория и Албърт, защото никога преди не съм ходила там. Дори не знам какво всъщност показват. Вероятно статуи на кралица Виктория и на принц Албърт или нещо подобно.

Както и да е, сигурна съм, че при всички случаи ще ми бъде интересно и ще ми подейства стимулиращо. Пък и е напълно безплатно!

Когато излизам от метрото на улицата, слънцето блести ярко и аз поемам въодушевено към музея, ужасно доволна от себе си. Обикновено всяка събота сутрин гледам шоупрограми по телевизията и се приготвям за следобедните си обиколки по магазините. А я ме вижте сега! Изведнъж ме обзема приятното усещане на зряла и изискана светска жена от големия град — като жените от филмите на Уди Алън. Ако имах дълъг пухкав шал и черни очила, щях да изглеждам съвсем като Даян Кийтън. (Като младата Даян Кийтън, естествено, ама не и облечена по модата от седемдесетте години.)

А в понеделник, когато някой ме попита как съм изкарала уикенда си, ще мога да кажа: Отскочих до „Виктория и Албърт“. Не, не, по-добре ще е да кажа: „Успях да хвана една изложба“. Точно така, това звучи много по-шик. (Впрочем, защо изобщо се казва, че „хващаш“ някаква изложба? Сякаш картините препускат покрай хората като биковете от онези ужасни репортажи от Памплона, дето ги дават по телевизията!) И тогава този, който ме е попитал, ще възкликне: „Така ли? Не знаех, че си падаш по изкуството, Ребека“. А аз ще отвърна небрежно: „О, да, прекарвам повечето си свободно време по музеи и изложби“. И тогава този, с когото разговарям, ще бъде силно впечатлен, ще ме изгледа с уважение и ще каже...

Ха, подминала съм входа на музея. Ама че глупаво! Толкова се бях умислила за разговора си с... Изведнъж си давам сметка, че човекът, с когото разговарям в тази въображаема сценка, е не друг, а Люк Брандън. Странно! От къде на къде? Сигурно защото си прехвърквах от маса на маса с него в „Терадза“. Както и да е. Съсредоточи се, Ребека! Музеят!

Врътвам се на пета и бързо тръгвам обратно. Влизам с нехайна походка във фойето на музея, сякаш съм у дома си. А не като тази смешна групичка японски туристи, скупчили се притеснено около екскурзовода си. „Ха! — мисля си гордо. — Аз не съм турист! Това тук е моето историческо наследство! *Моята* култура!“ Вземам от стелажата една програма с карта на музея — но така небрежно, сякаш в действителност нямам нужда от нея — и хвърлям поглед към оповестените за днес сказки за неща като „Керамиката по време на династиите Янг и началото на Минг“ (каквото и да значи това). После, все така нехайно, поемам по посока на първата галерия.

— Извинете? — долита иззад гърба ми гласът на служителката от рецепцията. — Вие платихте ли?

— Не е ли бесплатно! — възкликвам, като се обръщам изненадано към нея.

— Боя се, че не — отвърща ми тя и посочва към стената зад мен.

Обръщам се и само дето не падам от удивление, когато прочитам окачения там надпис: „Вход 5.00 лири“.

Чак ми прималява от шока. Ама какво става с този наш свят?! Вече ти искат пари и за музеите?! Та това е страшно! Всеки знае, че музеите трябва да са безплатни. Ами да! Ако има входна такса, никой никога няма и да стъпи в тях! Цяло едно поколение ще бъде откъснато от нашето велико културно наследство — заради някаква си скапана финансова бариера. Нацията ни ще затъпее още повече и цивилизованото британско общество ще бъде изправено на прага на колапса. Това ли е целта ти, Тони Блеър?

Пък и аз нямам в себе си пет лири! Нарочно излязох само с 2.50, които са ми за продуктите за кърито, което ще сготвя собственоръчно у дома. Господи, колко досадно! Така де, ето ме тук, готова да поема малко култура, *изгаряща* (хм!) от желание да вляза и да разгледам... е, каквото и да има там вътре... а не мога!

В този момент забелязвам, че всички японци от туристическата група ме гледат втренчено и укоризнено, сякаш съм някакъв криминален престъпник. „Я ми се разкарайте от главата! — озъбвам им се мислено. — Вървете да позяпате малко изкуство!“

— Приемаме и кредитни карти — казва ми служителката от рецепцията. — „Виза“, „Суич“, „Американ Експрес“.

— О! — отвърщам. — Ами... Добре тогава.

— Цената на сезонния билет е петнадесет лири — добавя тя, докато бъркам в чантата си, за да си извадя портфейла с „Виза“ картата, — но той ви дава право на неограничен достъп за цяла година.

Неограничен достъп за цяла година ли?! Чакай, чакай малко сега. Дейвид Е. Бартън казва, че при всяка покупка човек трябва да прецени колко му излиза еднократната употреба на съответния продукт, а това се получава, като се раздели цената му на колкото пъти смяташ, че ще го използваш. Да предположим, че от днес нататък цяла година ще идвам във „Виктория и Албърт“ веднъж месечно. (Мисля, че това е напълно реалистична преценка.) Ако си купя сезонен билет, едно посещение ще ми струва... ще ми струва само 1.25.

Е, че то е страшно изгодно, нали така? И всъщност е изключително добра инвестиция, като се позамисли човек.

— Добре, ще взема сезонен билет — казвам и подавам на служителката „Виза“ картата си.

Ха! Дръж се, културо, идвам!

Началото е доста успешно. От време на време надниквам в картата на музея, най-подробно оглеждам всеки експонат и внимателно прочитам мъничките картички с пояснения към него.

„Сребърен потир, Холандия, XVI век.“

„Плака с изображение на Светата Троица, Италия, средата на XV век.“

„Пръстена купа, покрита с глазура в синьо и бяло, началото на XVII век.“

Хм, тази купа е наистина красива. Любопитно ми е колко ли струва? Изглежда доста скъпа... Понечвам да я вдигна, за да видя етикетчето с цената отдолу, но пръстите ми докосват стъклото на витрината и изведнъж си спомням къде се намирам. Добре де, ясно! Това тук не е магазин. И няма никакви етикетчета с цени.

Мисля си обаче, че не са прави. Дори допускат груба грешка. Защото по този начин отнемат част от забавлението на посетителите, нали така? Обикаляш насам-натам, ама можеш само да гледаш... и след известно време цялата тази работа страшно доскучава. Докато ако имаше етикетчета с цени, човек щеше да е много по-силно заинтригуван. Ами да! Смятам, че всички музеи трябва да слагат етикетчета с цени на експонатите си. И тогава ще разгледаш сребърния потир, мраморната статуя, „Мона Лиза“ или каквото и да е там, ще те възхитиш на красотата му, ще оцениш историческата му значимост и тъй нататък... а после ще погледнеш етикетчето с цената и ще възкликнеш: „Хей, я виж колко скъпо струва!“. Мисля, че това наистина ще оживи посещението на музеи.

Ще взема да пиша до управата на „Виктория и Албърт“, за да ги посъветвам да вземат мерки в тази насока. Та аз съм инвестирала в техния сезонен билет, нали така? Би трябвало да се вслушат в мнението ми.

Но междувременно нека видим какво има зад следващата витрина.

„Гравирана чаша, Англия, средата на XV век.“

Господи, направо умирам за чаша кафе! Колко ли време е минало, откакто влязох? Сигурно цяла вечност...

Ооо! Само петнадесет минути!

По едно време се озовавам в зала, чиито експонати проследяват историята на модата. Изведнъж усещам прилив на сили и ме обзема научен интерес. Всъщност, тук се задържам много повече, отколкото в която и да било друга зала. После обаче дрехите и обувките свършват и пак се занизват статуи и стъклени шкафове с разни дребни очукани предмети в тях. През минута си поглеждам часовника, краката ме болят... и най-сетне се отпускам тежко на някакво канапе.

Не ме разбирайте погрешно — обожавам музеите. Наистина съм фен на корейското изкуство. Проблемът е, че точно в този музей подовете са някак си прекалено твърди, а ботушките на краката ми са ми малко тесни. И освен това е прекалено затоплено, така че се наложи да си сваля жакета, който обаче ми натежава все повече ръцете и непрекъснато го изпускам. И може да прозвучи налудничаво, но все ми се струва, че чувам да прозвънва касов апарат. Навярно си въобразявам.

Седя отпусната на канапенцето, загледана в нищото, като се чудя дали ще мога да насъбера сили да стана отново... когато в залата влиза групата японски туристи и това ме принуждава изведнъж да скоча на крака и да се престоря, че разглеждам някакъв експонат. Забождам уж заинтригуван поглед в някаква тъкана постелка на стената, после се устремявам по един коридор, облицован от двете страни с експонати на индиански керамични плочки. И точно си мисля дали пък няма да е добре със Сузи да вземем каталога на „Печена глина“ и да си сменим плочките в банята, когато през едва метална решетка мярвам нещо, което ме хвърля в такъв шок, че заковавам на място.

Сънувам ли?! Или това е някакъв мираж?! През решетката виждам касов апарат, опашка от хора пред него и витринен шкаф с разни предмети, по които висят етикетчета с цени...

О, боже, права съм била! Магазин! Тук има *магазин*, точно под носа ми!

Изведнъж на краката ми сякаш им изникват криле; по някакъв чудодееен начин цялата ми енергия се възвръща. Следвайки бипкация звук на касовия апарат, аз се втурвам да заобиколя ъгъла, за да стигна до входа на магазина. На прага спирам за миг, като си казвам, че не бива да храня прекомерни надежди, за да не се разочаровам безумно много, ако се окаже, че продават само поставки за чай и картички.

Нищо подобно! По дяволите, направо е фантастично! И защо никой досега не ми е казал за съществуването на този магазин, питам аз?! Всякакви изключително красиви бижута, купища страхотни художествени албуми, прекрасна керамика, прелестни поздравителни картички... и какво ли не още!

Ооо! Ама аз май не трябваше да купувам абсолютно нищо днес, нали така? Мамка му!

Направо отвратително! Къде му е смисълът да откриеш някой невероятен нов магазин, а да нямаш право да си купиш нищо от него?! *Не е честно!* Всички други си купуват разни неща, всички други се забавляват, само аз... Известно време вися отчаяно край един витринен шкаф, пълен със страхотно сладки керамични чаши, и наблюдавам как някаква австралийка си купува куп художествени албуми и книги за скулптура. Тя бърби оживено с една от продавачките и изведнъж я чувам да споменава нещо за Коледа. И в същия миг ме осенява гениално хрумване.

Ами да! Мога да напазарувам от тук всичките си подаръци за Коледа! Добре де, знам, че да се пазарува за Коледа през март е малко раничко, но... но пък не може ли човек да е добре организиран, питам аз?! А после, като дойде Коледа, няма да ми се налага да се блъскам в онези отвратителни предколедни тълпи. Просто не мога да повярвам, че досега не ми е хрумвало да пазарувам за Коледа по-отрано. Пък и това съвсем не означава, че ще си наруша режима за пестеливост, защото... *Все някога* ще трябва да купя подаръци за Коледа, нали така? И какво пък толкова — всъщност само изтеглям коледното пазаруване на малко по-ранна дата. Напълно разумно, бих казала.

И така, след около час излизам от музея, щастливо понесла две пълни с подаръци найлонови торби. Купих един фотоалбум с рекламна корица на „Уилям Морис“, един старинен дървен пъзъл, един албум с артистични снимки от различни модни ревюта и един фантастичен керамичен чайник. Боже, *обожавам* коледното пазаруване! Не съм съвсем сигурна кое на кого ще подаря, но... главното е, че всички тези неща, които са с неувяхваща стойност и уникална изработка, биха разкрасили всеки дом. (Поне за чайника това е съвсем сигурно, защото го пише в миниатюрната диплянка, закачена на дръжката му.) Така че, предполагам, наистина имах късмет, че го открих този магазин.

Всъщност, цялата тази сутрин беше много успешна. Излизам от музея неимоверно доволна и невероятно въодушевена. А това само доказва изключително благотворното влияние, което има глътката чиста култура за душата. Ей богу, от днес нататък ще прекарвам всяка събота сутрин в някой музей.

Когато стигам вкъщи, обедната поща вече е пристигнала и в купчинката рекламни брошури откривам един квадратен плик, адресиран до мен с непознат почерк. Отварям го, като лекичко плъзгам с крак торбите към стаята си... и в следващия миг замръзвам от изненада. Картичка от Люк Брандън. Откъде ли ми има домашния адрес? Съдържанието ѝ ме хвърля в още по-голяма почуда:

„Скъпа Ребека,

Радвам се, че се засякохме така неочаквано онази вечер и искрено се надявам да си прекарала добре. Сега си

давам сметка, не съм ти благодарил за това, че така бързо ми върна заема. Оценявам го високо.

С най-добри благопожелания — и, разбира се, искрени съболезнования за загубата на леля Ърминтрьуд. (И ако това може да ти послужи за известна утеха — не мога да си представя този шал да отива повече на някой друг, отколкото на теб.)“

Люк

За миг гледам вцепенено картичката. Просто не знам какво да си мисля. После много предпазливо си казвам: Боже, много мило от негова страна, нали? Да ми изпрати такава красива картичка, собственоръчно надписана, само за да ми благодари за *моята* картичка. Искам да кажа: не е длъжен да го прави; значи едва ли е само от любезност, нали така? Ами да, не се прави така — никой не благодари с картичка за това, че някой му е върнал заем от двадесет лири!

Или пък се прави? Може би вече е възприето и в такива случаи да благодариш с картичка? Изглежда, че в днешно време всеки праща картички за всичко. Вече и представа си нямам какво е прието и какво не е прието да се прави! (*Знам си аз*, че трябваше да прочета онова ръководство по етикеция, дето ми го подариха миналата Коледа!) И така, дали тази картичка е, или не е само любезна благодарност? Или пък е нещо съвсем друго? И ако е нещо съвсем друго... какво по-точно?

Да не би да се е досетил?

О, боже, това е! Разбрал е, че няма никаква леля Ърминтрьуд! И с тази картичка иска да ме засрами.

Но пък, от друга страна... защо му е да си прави целия този труд да купува картичка, да я пише, да я изпраща... само за да ме накара да се засрамя ли?

Уф, не знам. Пък и на кого му пука? Ами че аз и без това дори не го харесвам.

След като цялата съботна сутрин поглъщах култура, реших, че заслужавам малко да се погледея следобеда, затова си купих последния брой на „Вог“ и пакет шоколадови бисквитки и сега се отпускам с

наслада на дивана. Господи, колко страшно ми липсват тези дребни удоволствия на живота! Не съм чела списание от... хм, вече от цяла седмица, като изключим „Харпърс енд Куийн“, дето го взех вчера от Сузи. А дори *не помня* кога за последен път съм вкусила шоколад!

Но не мога да се отдавам прекалено дълго на тези си удоволствия, защото трябва да изляза и да купя продуктите за моето бъдещо домашно приготвено къри. Така че след като прочитам хороскопа си, затварям „Вог“ и изваждам новата си готварска книга с индийски рецепти. Бих казала, че съм доста развълнувана. Никога преди не съм готвила къри.

Отказвам се от рецептата с тигрови скариди, защото се оказа, че тигровите скариди са много скъпи. Така че вместо тях ще сготвя пиле с гъби балти. Като чета рецептата, всичко ми изглежда много евтино и лесно, така че се заемам да препиша на едно листче какво трябва да купя.

Когато довършвам списъка си обаче, изведнъж се стъписвам — той ми изглежда доста по-дълъг, отколкото би трябвало да бъде. Никога не съм и предполагала, че са необходими толкова ужасно много подправки, за да се сготви едно най-обикновено къри. Току-що претарасих кухнята и се оказа, че го нямаме специалния тиган за малти, всъщност нямаме я и специалната мелачка за подправки, нямаме го и специалния уред за пасиране на продуктите за соса. Добре де, нямаме дори дървена лъжица, нито пък готварска везничка.

И все пак, не е болка за умирачка. Ще отскоча до „Питър Джонс“, за да набавя необходимото кухненско оборудване, после ще накупя продуктите по списъка, връщам се и започвам да готвя. И не бива да се забравя, че всички тези неща за кухнята се купуват веднъж и завинаги — после вече ще бъдем напълно екипирани, за да си готвим страхотни кърита всяка вечер. Няма начин, този разход трябва да се смята за инвестиция!

Когато същата вечер Сузи се прибира от пазарния център в Камдън, аз съм с новата си готварска престилка на пъстри райета и меля подправките, предварително препечени в новия ни специален тиган за балти, с новата ни специална подправкомелачка.

— Пфу! — възкликва Сузи, влизайки в кухнята. — На какво вонни така?!

— На ароматни подправки — отвърщам троснато и си пийвам глътка от чашата с вино.

Да си кажа правото, всичко се оказа... хм, мъничко по-сложно, отколкото си го представях, докато четях рецептата. В момента се опитвам да превърна подправките в нещото, наречено „балти масала микс“, за което се предполага, че ще можем да си го държим в буркан и да използваме месеци наред. Ама всички подправки някак мистериозно потъват в подправкомелачката и изобщо не излизат от другия ѝ край. Къде изчезват, по дяволите?!

— Умирам от глад — заявява Сузи, като си сипва чаша вино. — Скоро ли ще стане?

— Откъде да знам — процеждам през стиснати зъби, надничайки в подправкомелачката. — Да можех само да извадя проклетите подправки отвътре...

— О, ами добре тогава — отвърща Сузи, — ще си направя един сандвич.

Тя пъхва в тостера две филии хляб и докато чака да се препекат, започва да взема и да оглежда едно след друго всичките ми пликчета, шишенца и бурканчета с подправки.

— Какво е това „бахар“? — пита Сузи, четейки любопитно етикетчето на едно от шишенцата. — Тук пише, че съчетава аромата на всички подправки. Да не би да е нещо изкуствено? Да са ги стрили, смесили и пресовали заедно за по-лесна употреба?

— Откъде да знам — изсумтявам, като почуквам доста ядно дъното на подправкомелачката върху плота на шкафа.

От нея най-сетне излиза нещо — около половин чаена лъжичка фин прашец с подозрителен цвят. Усещам как докато го гледам, недоумението ми прераства в гняв. Какво става с буркана, пълен с така наречения „балти масала микс“, който мога да използвам месеци наред?! Май ще трябва да препичам и меля още от всички тези проклетии.

— Щото ако това тук е истина — отбелязва Сузи, като почуква с нокът етикетчето върху шишенцето с бахар, — можеш да го използваш само него и да зарежеш останалите, нали?

— Не, не мога! — изръмжавам доста грубо. — Приготвям пресен, мулти ароматен „балти масала микс“, ясно?!

— Добре де, ясно — съгласява се Сузи, свивайки рамене. — Ти си майсторът.

„Точно така! — мисля си, отпивайки глътка вино. — Започваме отначало!“

Хвърлям в тигана семе от кориандър, от копър, от канела, чер пипер, бахар, карамфил, дафинов лист... Отдавна вече съм се отказала от използването на новата ни електронна готварска везничка. Сипвам на око. Всички казват, че готвенето е въпрос на вдъхновение и интуиция, нали така?

— Какво е това? — пита Сузи, която е взела от кухненската маса картичката на Люк Брандън. — От къде на къде ще ти праща картичка?

— Ами... — свивам уж нехайно рамене — ... просто от любезност.

— От любезност ли? — смръщва вежди Сузи, като върти картичката в ръцете си и я оглежда от всички страни. — Няма начин. Никой не благодари с картичка за това, че са му върнали двадесет лири.

— Наистина ли? — питам с малко по-тъничък и по-треперлив от обичайното глас... сигурно поради острия мирис откъм специалния тиган за балти, където с леко пукане се препичат ароматните подправки. — Мислех си, че днес вече е прието да се прави така.

— Глупости! — отсича Сузи уверено. — В такива случаи практиката е следната: връщат ти заема, пращаш кратко писъмце с дежурното „благодаря“, за да уведомиш, че си си получил парите, и край. Докато тази картичка тук... — многозначително я размахва Сузи към мен — ... тази картичка тук е вече нещо съвсем различно.

Ето, точно затова ми харесва да имам Сузи за съквартирантка. Тя е наясно с всякакви подобни неща, защото се движи в най-изисканите социални кръгове. Веднъж дори е била на вечеря с херцогинята на Кент?! Не че се фукам или нещо подобно.

— И какво по-точно? — питам, стараяйки се гласът ми да не звучи напрегнато.

— Предполагам, че е израз на приятелски чувства — отвръща Сузи и оставя картичката обратно на кухненската маса.

Приятелски чувства. Ами да, разбира се, така е. Израз на приятелски чувства. Което само по себе си е нещо много хубаво, естествено. Но защо ли се чувствам леко разочарована? Гледам с недоумение картичката, върху която има репродукция на лице от Пикасо. Какво ли означава това?

— Впрочем, тези неща в тигана черни ли трябва да станат? — пита Сузи, мажейки препечената си филийка с масло.

— О, боже! — свалям светкавично тигана от котлона и оглеждам критично почернелите зърна в него.

Това готвене ще ме побърка! Ама аз, както се знае, имам силна воля, така че изхвърлям на боклука поредните станали на въглен семена и започвам всичко отначало. Щедро изсипвам в тигана семе от кориандър, от копър, от канела, чер пипер, бахар, карамфил, дафинов лист... С това дафиновият лист свърши. Дано този път стане, защото иначе...

По някакво чудо наистина става! Четиридесет минути по-късно в моя специален тиган за балти вече къкри сготвено от мен самата къри! Фантастично! Мирише божествено, пък и изглежда точно като на снимката в книгата — а аз дори не съм следвала рецептата им дословно! Което несъмнено доказва, че аз притежавам вродена дарба за готвене на индийски ястия. И колкото повече практикувам, толкова повече ще се усъвършенствам. Както казва Дейвид Е. Бартън, скоро ще мога да спретна вълшебна къри за четирима за толкова минути, колкото ще ми отнеме да се обадя по телефона и да го поръчам от ресторанта. А пък я колко пари спестих!

Тържествено вдигам капака на тенджерката със сварения от мен ориз баспати и триумфално сипвам по чиниите от него и от кърито. После щедро наръсвам всичко с накълцани на ситно листенца от пресен кориандър — и да ви кажа честно, чиниите изглеждат така, сякаш са изскочили от готварската страница на „Мари-Клер“. Изваждам от фурната купените готови, но подходящо затоплени от мен индийски питчици *наан* и понасям всичко към дивана в хола. Слагам едната чиния на скута на Сузи.

— Оуу! — възкликва тя. — Изглежда фантастично!

— Знам — съгласявам се гордо и се настанявам на дивана до нея.
— Не е ли страхотно?!

Наблюдавам я любопитно как загребва с вилицата и пъхва в устата си първата хапка, след което и аз го правя.

— Ммм! Много вкусно наистина! — казва Сузи, дъвчейки с явно облекчение. — Доста лютиво — отбелязва след малко.

— Сосът е подправен с лют пипер — пояснявам. — А в кърито има и нарязани на ситно пресни люти чушлета. Ама пък наистина е вкусно, нали?

— Великолепно е! — възторгва се Сузи. — Ти си невероятна, Беки! Сигурна съм, че аз лично никога не бих успяла да стотвя подобно нещо!

И Сузи продължава да дъвче, но по лицето ѝ изведнъж се изписва някакво странно изражение. Да си кажа правичката, и аз се чувствам някак особено, не мога да си поема въздух. Кърито действително е малко люто. Всъщност, *адски* люто е!

Сузи е оставила вилицата си и жадно отпива от виното си. Вдига насълзени очи към мен, а бузите ѝ са кървавочервени.

— Добре ли си? — питам я, като се насилвам да се усмихна въпреки парещата болка в устата ми.

— Аха, страхотно! — отвръща тя, дишайки тежко, и тъпче в устата си едри зальци питка *наан*.

Свеждам поглед към чинията си и решително загребвам и лапвам втора вилица къри. Носът ми на секундата потича. Забелязвам, че Сузи също подсмърча, но когато очите ни се срещат, тя ми отправя лъчезарна усмивка.

О, боже, ама че е люто! Устата и езикът ми буквално горят. Бузите ми са огненочервени, очите ми се насълзяват. По дяволите, колко от лютивия пипер сипах в това проклето нещо? Само една чаена лъжичка... дали пък не бяха две? Май реших да се доверя на готварския си инстинкт и да сипвам, докато ми се стори, че е достатъчно. Е, хубав инстинкт, няма що!

Сълзите потичат по лицето ми, подсмърквам гръмовно.

— Добре ли си? — пита Сузи тревожно.

— Страхотно! — отвръщам, като оставям вилицата си. — Само че... знаеш... малко налютява.

В действителност обаче изобщо не съм „страхотно“. Дори не съм и „добре“. И не толкова парещата лютивина е причина за стичащите се по лицето ми сълзи, колкото това, че изведнъж се почувствах като пълен боклук. Във всичко се провалям. Дори едно най-просто къри не мога да сготвя като хората. А колко пари попилях заради него — специален тиган за балти, готварска престилка, тези екзотични подправки... Ооо, всичко ми върви абсолютно наопаки, нали така? Изобщо не съм си ограничила харченията и нищо — нищичко не съм спестила! Цялата тази седмица е един тотален провал!

Изхлипвам шумно и оставям чинията си на пода.

— Ужасно е! — казвам задавено и се разплаквам още по-силно. — Не го яж, Сузи. Ще те отрови.

— Не изглупявай, Беки! Фантастично е! — отвърща Сузи, после ме поглежда и също оставя чинията си на пода. — О, Беки! — възкликва, пресяга се и ме прегръща. — Не го вземай толкова навътре. Само дето е малко лютиво. Иначе е върхът! А питчиците *наан* са направо страхотни! Честно! Както виждаш, не всичко е загубено! Хайде, успокой се!

Отварям уста да ѝ обясня, че тях не съм ги правила аз, но вместо думи, от нея излиза още по-силен рев.

— Беки, не плачи, моля те! — извиква Сузи и самата тя се разплаква. — Страшно вкусно е! Това е най-страхотното къри, което съм яла през живота си!

— Не е само кърито! — изхлипвам, като бърша сълзите от очите си. — Идеята беше да пестя. Това къри трябваше да ми струва само 2.50 лири.

— Ама... защо? — пита Сузи безкрайно объркана. — На някакъв бас ли си се хванала?

— Не! — ревам отново. — Затънала съм в дългове. И татко каза, че трябва или да пестя пари, или да правя повече пари. Цяла седмица се опитвах да пестя като луда, а накрая какво? Едно голямо нищо. — Вече цялата се треса от плач. — За нищо не ме бива.

— Глупости говориш! — рязко ме срязва Сузи. — Напротив, бива те за страшно много неща, Беки. Само че... — поколебава се тя за миг — ... само че може би...

— Какво?

Настъпва кратко мълчание, после Сузи заявява едва ли не тържествено:

— Беки, мисля, че си избрала погрешния подход. Според мен ти просто не си спестовен тип човек.

— Наистина ли? — подсмърквам и избърсвам очи, за да я погледна обнадеждено. — Така ли мислиш?

— Убедена съм, че по ти подхожда правенето на повече пари — заявява Сузи категорично, замисля се за миг и добавя: — Всъщност, да си кажа правичката, не разбирам защо изобщо някой би избрал да спестява. Според мен правенето на повече пари е къде-къде по-добро решение. Ако някога ми се наложи да избирам, нито за миг не бих се поколебала какво да бъде.

— Да — казвам бавно. — Да, вероятно си права. Може би точно това трябва и да направя. — Посягам с трепереща ръка към чинията на пода и вземам една все още топла питчица *наан*. Сузи е съвършено права. Без къри в устата питчицата е великолепна. — Въпросът е как да го направя — казвам, преглъщайки. — Как да започна да изкарвам повече пари?

Настава кратка пауза, през която и двете дъвчем замислено питчици. После лицето на Сузи просветва.

— Сетих се! Виж това тук! — извиква тя, пресяга се, вдига от пода някакво списание и го отгръща на последните страници, където са рубриките с обявите. — Чуй какво пише: „Имате ли нужда от повече пари? Присъединете се към голямото семейство на «Изящни рамки». Печелете хиляди, работейки от дома си, през свободното си време. Осигурени материали“. Е, виждаш ли? Лесна работа.

Уха! Доста съм впечатлена въпреки унинието си. Хиляди, така ли? Не звучи зле.

— Да — отронвам с треперещ глас. — Може би ще го направя.

— Или пък можеш да изобретиш нещо — допълва Сузи.

— Какво например?

— О, каквото и да е — махва тя уверено с ръка. — Ти си много умна, Беки. Все ще измислиш нещо. Или пък... Сетих се! Можеш да основеш някоя Интернет компания. Та те печелят милиони!

Ами да, права е! Има хиляди неща, които мога да направя, за да печеля повече пари. Хиляди! Трябва само да си поразмърдам ума и да

мисля по-нашироко. Изведнъж ми става много по-добре. Ей богу, Сузи е страхотен приятел! Пресягам се и я прегръщам.

— Благодаря, Сузи — казвам. — Ти си върхът!

— Няма проблеми — отвръща ми тя и също ме прегръща. — Така че изрязвай обявата и почвай да печелиш... — Сузи замълчава за миг и добавя: — А аз ще се обадя по телефона да поръчам къри от някой индийски ресторант, става ли?

— Благодаря — отвръщам с жалък гласец. — Би било чудесно.

„ПРОЕКТ НА РЕБЕКА БЛУМУУД ЗА ПЕСТЕНЕ НА ПАРИ

Домашно приготвено къри, събота, 11 март

Заложен бюджет: 2.50

Реално направени разходи:

Тиган за балти 15.00

Електрическа мелачка за подправки 14.99

Уред за пасиране на зеленчуци 18.99

Дървена лъжица 0.35

Готварска престилка 9.99

Пилешки гърди, 2 бр. 1.98

Гъби 300 г 0.79

Лук 0.29

Семе кориандър 1.29

Семе копър 1.29

Семе канела 1.29

Бахар 1.29

Чер пипер 1.29

Карамфил 1.29

Дафинов лист 1.39

Джинджифил 1.95

Лют пипер 1.40“

О, боже, достатъчно!

ФЪРСТ БАНК ВИЗА

КЕМЪЛ СКУЕЪР 7

Ливърпул
Мис Ребека Блумууд
Бърни Роуд 4, ап. 2
Лондон
10 март 2000 г.

„Скъпа мис Блумууд,
Фърст Банк Виза карта №1475839204847586
Благодарим Ви за Вашето писмо от 3 март.

Мога да Ви уверя, че на нашите компютри се правят редовни технически прегледи, поради което вероятността от «прецакване», както се изразявате, е изключително малка. Не сме засегнати и от вирус «Милениум». Всички сметки в нашата банка са напълно акуратни.

Ваше право е да пишете до Ан Робинсън от «Уочдог», щом имате такова желание, но лично аз съм сигурен, че и тя ще потвърди, че нямате основания за оплакване.

Нашата счетоводна документация показва, че срокът за безлихвено погасяване на кредита, отпуснат Ви по Вашата «Виза» карта, вече е изтекъл. Както вече знаете от последното изпратено Ви извлечение относно Вашата сметка, минималната сума, която се изисква да заплатите за погасяване на задълженията ни, е 105.40 лири стерлинги. Очаквам да я получим във възможно най-кратък срок.“

Искрено Ваш: Питър Джонсън, мениджър на отдел
„Сметки на клиенти“

ОСЕМ

Добре де, подходът „П. П.“ явно не сработи. Няма значение — пестенето на пари е вече отминал етап в моя живот. Тогава бях жертва на негативно мислене, докато сега вече съм настроена изцяло да мисля позитивно. Напред и нагоре. Растеж и просперитет. „П. П. П.“! Ами да, като се замисли човек, печеленето на повече пари е единственото приемливо и съвсем очевидно решение. И да ви кажа, Сузи е напълно права. Подходът „П. П. П.“ подхожда много повече на моята индивидуалност, отколкото „П. П.“. Всъщност, доказателство, че именно това е правилният за мен път, е фактът, че дори само решението да тръгна по него вече ме прави много по-щастлива. Мисълта, че занапред няма да ми се налага да си правя мижави сандвичи със сирене или да ходя по музеи свали огромен товар от душата ми. Вече ми е позволено да си купувам колкото си искам капучино и отново да се заглеждам по витрините на магазините. Боже, какво облекчение! Дори хвърлих „Как да контролираме ежедневните си разходи“ на боклука. Всъщност, дълбоко в себе си винаги съм знаела, че това книжле е пълен боклук.

Има само един-единствен малък проблем — микроскопично мъничък, — а именно, че все още не съм съвсем сигурна как да го направя. Печеленето на повече пари имам предвид. Но важното беше да се реша, нали така? Щом веднъж съм взела решението, все нещо ще се появи на хоризонта. Абсолютно съм убедена в това!

Като отивам на работа в понеделник, Клеър Едуардс е вече на бюрото си — голяма изненада, няма що — и говори по телефона.

— Да — казва тя тихо в слушалката. — Предполагам, че единственото решение е да се планират нещата предварително. Да.

Когато ме вижда, тя за мое учудване се изчервява до бледорозово и се извързва леко настрани.

— Да, разбирам — вече почти шепне в слушалката, като записва нещо в бележника си. — И какво... каква беше досегашната реакция?

Един Бог знае защо се прави на толкова потайна. Сякаш ме интересува мизерното ѝ съществуване. Сядам на бюрото си, рязко включвам компютъра и отварям файла с дневното си разписание. О, разкош, имам пресконференция в Ситито. Дори да се окаже някаква досадна промоция на пенсионни планове, поне ще имам възможност да се измъкна за известно време от офиса, пък може и да имам късмета да поднесат хубаво шампанско. Понякога работата може да бъде доста забавно занимание. Филип още го няма, така че можем просто да си седим и да поклюкарстваме малко.

— Е, Клеър — подхвърлям, като я виждам, че затваря телефона, — как изкара уикенда?

Вдигам поглед към нея в очакване да чуя обичайния вълнуващ разказ за това каква библиотечка къде точно са сложили тя и гаджето ѝ, но с изненада установявам, че Клеър, изглежда, дори не е чула какво я питам.

— Клеър? — повтарям озадачена и заинтригувана.

Тя ме гледа с пламнали бузи, сякаш съм я заловила да краде химикалки от шкафа за канцеларски материали.

— Виж, Ребека — изведнъж започва Клеър припряно, — този разговор, който ме чу да водя току-що... може ли да не го споменаващ пред Филип?

Зяпвам я удивено. За какво говори? Охооо! Да не би да има тайна любовна афера? Но пък какво общо има това с Филип? Той ѝ е главен редактор, а не...

Боже мили! Да не би да има любовна афера с Филип, а?!

— Какво има, Клеър?! — питам развълнувано.

Настава дълго мълчание и Клеър се изчервява като домати. Не мога да повярвам! Най-сетне скандал в офиса! И то не с друг, а с Клеър Едуардс!

— Хайде де, Клеър, кажи ми! — прошепвам ѝ напрегнато. — Знаеш, че на никого няма да кажа. — Навеждам се съчувствено към нея. — Нищо чудно да мога и да ти помогна.

— Да — отронва най-сетне Клеър, като разтрива с длани лицето си. — Да, права си. Имам нужда от съвет. Не издържам повече на това напрежение.

— Разкажи ми всичко от самото начало — предлагам ѝ спокойно, досущ като психотерапевт. — Кога започна тази история?

— Добре, ще ти кажа — прошепва Клеър, като се оглежда нервно наоколо. — Преди около... преди шест месеца.

— И как стана?

— Всичко започна по време на онази командировка в Шотландия — подема Клеър бавно. — Бях далеч от вкъщи, беше ми тъжно... и се съгласих, без дори да се замисля. Предполагам, че бях най-вече поласкана.

— Така става обикновено — казвам мъдро. Боже, страшно интересно!

— Ако Филип разбере какво правя, сигурно ще побеснее — прошепва тя отчаяно. — Но всичко е толкова лесно. Използвам различно име... и никой не знае!

— Използваш различно име ли? — питам, неволно впечатлена.

— Всъщност, няколко различни имена — отвърща тя, като се размива нервно. — Сигурно си чувала някои от тях — добавя и въздъхва тежко. — Знам, че поемам огромен риск, но не мога да се спра. Да ти призная, с парите лесно се свиква.

Пари ли? Да не е *проститутка*?

— Клеър, ти с какво точно...

— Първо беше едно съвсем кратко материалче във връзка с ипотеките за „Мейл“ — казва тя, сякаш без изобщо да ме чуе. — Помислих си, че ако ще е така, ще мога да се справя. После обаче ми поискаха голяма статия за застраховките „Живот“ за „Сънди Таймс“. После ме потърсиха и от „Пенсия и инвестиции“. И сега вече имам по три статии всяка седмица. Трябва да правя проучванията и да ги пиша тайно, а в същото време да се държа все едно, че няма нищо... — Тя млъква рязко и отчаяно клати глава. — Понякога просто не издържам. Но вече просто не съм в състояние да откажа. Хванала съм се на въдицата.

Не, не мога да повярвам! Тя ми говори за работа! За работа! Само Клеър Едуардс е в състояние да сервира подобно разочарование. А аз си мислех, че има някаква пикантна любовна история, тръпнех от желание да чуя подробностите... а тя през цялото време е имала предвид нещо си за работа...

В същия миг обаче нещо проблясва в главата ми.

— И казваш, че се изкарват добри пари, така ли? — питам уж нехайно.

— О, да — отвръща тя. — Около триста на материал. Така можахме да си вземем апартамента.

Какво?! Триста лири?!

Деветстотин седмично! Мамка му!

Ето, това е то. Просто като фасул. Ще стана търсен журналист на свободна практика, точно като Клеър, и ще изкарвам по деветстотин лири седмично. Трябва да започна активно да завързвам контакти по пресконференциите и презентациите, на които ходя, вместо да се спотайвам на задния ред, за да се кикотя с Ели. Трябва да се ръкувам уверено с всички редактори от националните финансови издания и да нося на видно място баджа с името си, вместо да го пъхам в чантата си веднага щом вляза. А после дискретно да им телефонирам от офиса и да им предлагам идеи за разни материали. И готово — деветстотин лири на седмица! Върхът!

Така че когато се появявам на следобедната пресконференция, закачам здраво баджа си на видно място на гърдите, вземам си чаша кафе (никакво шампанско — тук съм с важна мисия!) и решително се отправям към Мойра Чанинг от „Дейли Хералд“.

— Здравейте — кимам по възможно най-делови и отговорен начин. — Беки Блумууд, „Успешно спестяване“.

— Здравсти — изсумтява тя без капчица интерес и отново се обръща към жената, с която разговаря. — Така че извикахме втората строителна фирма да се върне на мястото и съвсем буквално им прочетохме Закона за опазване на обществения ред!

— О, Мойра, горкичката, какво е трябвало да изтърпиш! — гука съчувствено събеседницата ѝ.

Поглеждам крадешком към баджа на гърдите ѝ: „Лавиния Белимор, журналист на свободна практика“. Е, тази няма какво да я впечатлявам — тя ми е конкурентка.

Мойра обаче дори не ме и поглежда. Бъбри си с конкуренцията за ремонти и училищни такси, а на мен — нула внимание. Помотавам се край тях още малко, после измърморвам „Радвам се, че се видяхме“ и унило се отдалечавам. Господи, бях забравила колко недружелюбни са тези надуты кучки от националните издания! Както и да е! Просто ще трябва да прихвана някой друг.

След няколко мига се присламчвам към един много висок тип, който виси сам, и му се усмихвам широко:

— Беки Блумууд, „Успешно спестяване“.

— Джофри Норис, на свободна практика — отвърща ми той, като ми показва баджа си.

Боже мили, тук е тъпкано с конкуренция!

— На кои издания сътрудничите? — питам любезно, с надеждата да изкопча малко полезна информация.

— Зависи — отговаря ми уклончиво той. Върти очи насам-натам из залата, като явно отбягва погледа ми. — Преди време работех в „Монетарни въпроси“, но ме уволниха.

— О! — казвам.

— Гадни копелета! — пресушава той кафето си. — Копелета! И ако ме питате за съвет: по-добре да си нямате работа с тях!

— Благодаря, ще го запомня! — отвърщам ведро. — Аз всъщност трябва да...

Обръщам се и бързо се отдалечавам. Защо попадам все на откачалници?!

Точно в този момент се разнася мелодичен звън и хората започнат да се настаняват по местата си. Решително се насочвам към втория ред, вземам оставената на стола лъскава брошура и си изваждам бележника. Ще ми се да носех очила, за да изглеждам дори още по-сериозна и отговорна. Сядам и делово се заемам да изписвам с главни букви в горния край на страницата на бележника си: „Пенсионен фонд «Сакрум»: мениджмънт на авоарите“. В същия момент на стола до мен се плюсва някакъв мъж, когото никога преди не съм виждала. Кестенявата му коса стърчи на всички посоки, мирише на цигари, оглежда се наоколо с блеснали кафяви очи.

— Пълен майтап, а? — измърморва той, като среща погледа ми. — Всичко лъскаво и изтупано! Шоу и половина! — казва той, като обхваща с жест залата, и добавя: — Не им се хващаш на въдицата, надявам се?

О, боже! *Поредният* откачалник!

— В никакъв случай — отговарям любезно и заничам да видя баджа му, но такъв няма.

— Радвам се да го чуя — отвърща мъжът и клати глава. — Самодоволни тлъсти плъхове — добавя, като махва с ръка към тримата мъже в скъпи костюми, които се настаняват най-отпред, на масата за

служители на фонда. — Не мислиш, че тия оцеляват с петдесет лири на седмица, нали?

— Ами... не — отвърщам. — По-скоро с петдесет на минута.

Мъжът се размива и ми хвърля одобрителен поглед.

— Чудесна реплика. Като нищо ще я пусна в обръщение — казва ми той и протяга ръка за запознанство: — Ерик Форман. „Дейли Уорлд“.

— „Дейли Уорлд“ ли? — възкликвам неволно, дълбоко впечатлена.

Боже мили, „Дейли Уорлд“! Тук трябва да си призная една моя малка тайна — наистина харесвам много „Дейли Уорлд“. Добре де, знам, че не е нищо повече от таблоид, но пък е толкова лесен за четене, особено в метрото. (Аз сигурно имам недоразвити мускули на ръцете или нещо подобно, защото като разгърна да чета „Таймс“, само след няколко минути те изтръпват и ме заболяват. Пък и на „Таймс“ страниците му непрекъснато се подгъват и мачкат. Кошмар някакъв!) А някои от статиите в раздела им „Женски свят“ са действително доста интересни.

Изведнъж обаче нещо ми просветва в главата — чакай малко сега, сигурна съм, че познавам финансовия редактор на „Дейли Уорлд“. Ами да, една размъкната крава на име Марджъри, нали? Но в такъв случай кой е този тип?

— Не съм ви виждала преди по пресконференции — отбелязвам непринудено. — Нов ли сте?

Ерик Форман цъква с език.

— Работя във вестника вече десета година. Но обикновено не се занимавам с този тип финансови въпроси. — Мъжът снишава глас и добавя: — Пратен съм да размътя малко блатото. Главният редактор ме натовари с новата ни кампания: „Можем ли да имаме доверие на онези, които се разпореждат с парите ни?“.

Божке, та той дори *говори* с таблоиден глас!

— Звучи страхотно — казвам любезно.

— И ще стане страхотно. Стига само да успея да преджапам тия досадни финансови подробности — казва той и добавя с престорено отчаяна физиономия: — Никога не ме е бивало с цифрите.

— Няма страшно — успокоявам го мило. — Всъщност, не е нужно човек да има кой знае какви познания. Много скоро ще ти стане

ясно кое е важно и кое не.

— Радвам се да го чуя — въздъхва с облекчение Ерик Форман. После занича към баджа ми. — Ти си...

— Ребека Блумууд, „Успешно спестяване“ — отговарям с възможно най-делови и готов на сътрудничество глас.

— Радвам се, че се запознахме, Ребека — отвърща мъжът, бърка из джобовете си и ми подава визитка.

— О, благодаря — казвам и припряно започвам да ровя из чантата си за моите визитки.

„Ура!“, мисля си триумфално, като на свой ред му подавам визитката си. Това е то! Сближавам се с националните издания! Ето, разменяме си визитки! Върхът!

Точно в този момент микрофоните в залата се включват с изпукване, а тъмнокосото момиче на подиума се покашля лекичко. Екранът зад гърба му светва и на него се появява надпис на фона на залез: „Пенсионен фонд «Сакрум»: мениджмънт на авоарите“.

Ааа, сетих се кое е това момиче. На една пресконференция през миналата година се държа адски кофти с мен. Ама Филип я харесва, защото тази хитра лисица му праща бутилка шампанско за всяка Коледа. Явно ще трябва да се пишат мили думи за новата им пенсионна програма.

— Дами и господа — започва тя. — Казвам се Мария Фрийман и ви приветствам с „Добре дошли!“ на представянето на „Пенсионен фонд «Сакрум»: мениджмънт на авоарите“. Тази наша новаторска серия програмни продукти има за цел да съчетае гъвкавостта и сигурността на мениджмънта на пенсионните фондове с присъщата на „Сакрум“ внушителна изява на разрастване и печалби.

На екрана се появява някаква графика, на която една дебела червена линия се издига с чупки над друга черна, тъничка и мижава.

— От Графика 1 става ясно — продължава Мария Фрийман внушително, като посочва дебелата червена линия, — че във Великобритания резултатите от предприемаческите изяви на нашия пенсионен фонд надминават значително всички останали в дадения сектор.

— Хмм — измърморва Ерик Форман към мен, забил смръщен поглед в лъскавата брошура в ръцете му. — Можеш ли ми каза какво става въпрос всъщност? Защото чух слухове, че резултатите на

„Сакрум“ не са особено добри. — Той вдига поглед към графиката на екрана и добавя мрачно: — А я виж как „надминават значително всички останали в дадения сектор“...

— Да бе, да — отвърщам му също шепнешком. — Ама за кой сектор става дума? Дали за сектора „Скапано инвестиране“? Или за сектора „Вложи и изгуби всичките си пари“?

Ерик Форман ме поглежда втренчено и леко присвива устни.

— Смяташ, че си преправят цифрите, така ли? — пита ме полугласно той.

— Не точно, че си ги преправят — отвърщам все така шепнешком. — Просто се сравняват с онези, които са по-зле и от тях, а после се обявяват за победители. — Посочвам му графиката в брошурата. — Виж, изобщо никъде не уточняват за кой сектор става дума.

— Мамка му! — изръмжава Ерик Форман и впива яростен поглед в седналите на подиума официални лица от „Сакрум“. — Мръсни копелета, а?

Личи си, че и представа си няма какво става в реалния финансов живот — чак ми дожалява за него.

Мария Фрийман продължава да каканиже за успехите им, а аз с мъка сдържам прозявката си. Това му е кофтито да седиш на предните редове — трябва непрекъснато да се правиш на силно заинтригуван и да си водиш бележки. „Пенсии“, написвам в бележника си и подчертавам думата с къдрава линия. После започвам делово да я украсявам с гроздове и листенца.

— След малко ще ви представя Майк Дилън, ръководителя на инвеститорския ни екип, който ще ви запознае по-подробно с използваните от „Сакрум“ методи. Ако междувременно някой има въпрос, моля да го зададе...

— Да — провиква се Ерик Форман. — Аз имам един въпрос.

Леко изненадана вдигам поглед от лозето в бележника си.

— Да, кажете? — усмихва му се захаросано Мария Фрийман. — Вие сте...?

— Ерик Форман. „Дейли Уорлд“. Искам да знам какви заплати получавате всички вие — казва той и обхваща с жест насядалите на официалната маса мъже.

— Какво? — заеква Мария Фрийман и се изчервява, но в следващия миг си възвръща самообладанието: — О, имате предвид таксите за услугите ни. След малко ще се спрем и на тях, а сега...

— Не, нямам предвид таксите за услугите ви — прекъсва я рязко Ерик Форман. — Питам какви заплати получавате всички вие там! Например Майк Дилън — и той го посочва обвинително с пръст. — Колко е годишната ти заплата? Шестцифрено число, нали? А като знаем мижавите резултати на „Сакрум“ за миналата година, не е ли редно всички вече да сте уволнени?

Зяпвам го с отворена уста. Поразително! Никога не съм виждала подобно нещо на пресконференция. Никога!

На официалната маса настава раздвижване, шепнат си нещо, а после Майк Дилън се привежда към микрофона.

— Предлагам да продължим с презентацията — казва той — и да оставим... да оставим въпросите за по-късно.

Определено изглежда ужасно притеснен.

— Само още един въпрос — извиква Ерик Форман. — Какво ще отговорите на някой от нашите читатели, който е доверил пенсионните си спестявания на вашия „План за сигурни инвестиции“ и е изгубил десет хилядарки? — И той ми хвърля кос поглед, като ми намига. — Сигурно ще му покажете някоя спретната оптимистична графика от рода на тази тук, нали? И ще го уверите, че резултатите ви „надминават значително всички останали в дадения сектор“, а?

Върхът! Абсолютно фантастично! Представителите на „Сакрум“ изглеждат на ръба на нервна криза!

— Навремето излязохме с прескомюнике по този въпрос — отбелязва Мария Фрийман и се усмихва ледено на Ерик Форман. — А сегашната пресконференция е посветена на новите ни пенсионни програми. — Бъдете така любезен да изчакате да свършим и тогава...

— О, не се тревожете — прекъсва я несприлюдено и безкрайно мило Ерик Форман. — Нямам намерение да вися тук и да ви слушам глупостите. Вече узнах каквото ми трябваше.

В настъпилата мъртва тишина той става и се обръща към мен с широка усмивка:

— Радвам се, че се запознахме, Ребека. И благодаря.

След което ми протяга ръка за сбогуване и аз я стисвам сърдечно, без всъщност изобщо да осъзнавам какво правя. После той излиза от

реда ни и поема към изхода на залата, а хората извърщат глави след него и си шушукат, докато вратата най-сетне не се затваря зад гърба му.

— Дами и господа — подема Мария Фрийман, а на бузите ѝ пламтят две яркочервени петна. — Поради този инц... поради тази... неподходяща намеса ще направим кратка пауза, преди да продължим работата си. Масата в дъното е заредена с кафе и чай. Благодаря.

Тя спира микрофона, слиза от подиума и се втурва към скупчилата се групичка висши служители на „Сакрум“.

— Изобщо не трябваше да го допускате вътре — чувам да ѝ казва ядно един от тях.

— Не го знаех кой е! — оправдава се Мария Фрийман. — Каза ми, че е репортер от „Уолстрийт Джърнъл“.

Върхът на сладоледа! Не бях виждала такъв разбунен мравуняк, откакто Алън Деринг от „Дейли Инвестър“ се изтъпанчи пред всички по време на Пресконференцията на застрахователното дружество „Провидент“ и заяви на всеослушание, че възнамерява да смени пола си и че моли всички вече да го наричат Андрея.

Помъквам се към дъното на залата, за да си взема още една чаша кафе и до масичката за сервиране налитам на Ели. Чудесно! Не съм я виждала от сто години.

— Здравсти — ухилва се тя насреща ми. — Кефи ме новият ти приятел. Много е забавен.

— Знам — отвърщам доволно. — Страхотен е, нали?!

Вземам си от подноса два баровски шоколадови сладкиша в златисто фолио и подавам чашата си на сервитьорката, за да ми сипе кафе. После си вземам още два сладкиша и ги пускам в чантата си. (Няма смисъл да ги излапвам и четирите наведнъж, нали така?)

Хората около нас коментират оживено, а служителите на „Сакрум“ са все така скупчени в предния край на залата. Страхотно! Ще имаме възможност да побъбрим до насита.

— Кандидатствала ли си за някаква работа напоследък? — обръщам се към Ели, като отпивам от кафето си. — Защото оня ден видях една обява от „Нова жена“ в „Медиа Гардиън“ и мислех да ти звънна. Пишеше, че имат изискване за опит в работата с клиенти, но пък ти би могла да кажеш, че...

— Беки — прекъсва ме Ели с някак странен тон на гласа, — знаеш за каква работа си пуснах документите.

— Какво? — зяпвам я невярващо. — Само не ми разправяй пак, че ще ставаш финансов мениджър във фонд. Знам, че това тогава беше някаква шега. И че смяташ да го използваш само като инструмент за преговори с твоя шеф.

— Е, назначиха ме — отвръща Ели и аз я зяпвам шокирано. Изведнъж откъм подиума се разнася глас и двете поглеждаме натам.

— Дами и господа — казва Мария Фрийман, — моля, заемете местата си...

Съжалявам, но просто няма начин да се върна и пак да си седна на мястото! *Трябва* да науча повече подробности за тази нова работа на Ели.

— Хайде, тръгвай — казвам ѝ припряно. — Няма нужда да оставаме. Взех рекламни пакети и за двете ни. Дай да отидем някъде да хапнем за обяд.

Настъпва кратка пауза... През ума ми минава ужасяващата мисъл, че Ели ще ми откаже, че тя може би вече *иска* да остане и да слуша разните му глупости за пенсионни фондове. В следващия миг обаче Ели ми се усмихва широко и ме хваща за ръката, а после — за огромно изумление на служителката на вратата — двете напускаме с танцова стъпка залата.

Хлътваме в близкото „Кафене Руж“ и още от вратата поръчваме бутилка бяло вино. Да си призная, още съм в шок. Ели Гринджър става финансов мениджър във фонда „Уедърбай Инвестмънтс“?! Моята приятелка Ели ме изоставя! Вече няма да си имам другарче за игри!

Как *мога* да го направи?! Та тя мечтаеше да бъде редактор в „Мари-Клер“, за бога!

— Е, и как така се реши на тази крачка? — питам предпазливо, след като ни донасят виното.

— О, и аз не знам — въздъхва Ели. — Но в ума ми непрекъснато се въртеше въпросът какво всъщност правя аз в този живот. Добре, кандидатствам за работа във всички тези лъскавите списания и какво? Никога нищо — дори за интервю не са ме потърсили!

— Щяха да те потърсят... след време! — казвам уверено. —
Знам, че щяха!

— Може би да — отговаря Ели, — а може би не. А
междувременно аз какво правя? Пиша това-онова за разни скучни до
смърт финансови работи... И изведнъж се замислих дали пък няма ли
да е по-добре за мен самата да зарежа писането и да започна АЗ да ги
правя същите тези скучни финансови работи? Поне ще имам нормална
кариера.

— Ама ти имаше нормална кариера!

— Не, нямах! Гола вода бях! Мотаех се безволно насам-натам,
без цел, без житейски план, без перспективи... — разгорещено започва
Ели, но в следващия миг вижда израза на лицето ми и млъква. Но
веднага бърза да добави: — Искам да кажа, че бях много различна от
теб. Ти винаги си била далеч по-целенасочена и по-здро стъпила на
земята от мен.

По-целенасочена ли? По-здро стъпила на земята ли? Тя майтап
ли си прави с мен или какво?

— Е, и кога започваш? — казвам, за да променя темата, защото,
да си кажа правото, цялата тази работа доста ме потиска. Нямам цел,
нямам житейски план, нямам перспективи. О, боже, може би и аз съм
гола вода! Може би и аз трябва да преосмисля кариерата си. Господи,
колко депресиращо! Работата ми във вестника звучи толкова страхотно
и вълнуващо, когато я описвам пред хора като съседите ни Мартин и
Дженис! А ето че сега изявлението на Ели ме накара да се почувствам
като пълна неудачница!

— Другата седмица — отвърща Ели и отпива от виното си. —
Ще работя в офиса им на Силк Стрийт.

— Аха, ясно — отронвам унило.

— И трябваше да накупувам куп нови дрехи — добавя Ели с
лека гримаса. — В „Уедърбай“ ходят доста изтупани.

Нови дрехи ли? *Нови дрехи!* Е, сега вече наистина завиждам!

— Влязох в „Карън Милън“ и буквално ги изкупих — казва Ели
и лапва една маринована маслинка. — Похарчих някъде около хиляда
лири.

— Господи! — възкликвам в лек потрес. — Хиляда лири?!
Наведнъж?!

— Ами, налагаше се — отвърща Ели, сякаш извинявайки се. — Пък и вече ще печеля доста повече.

— Така ли?

— О, да! — казва Ели, като се изсмива лекичко. — Много-много повече.

— Като например... колко? — питам, обзета от любопитство.

— Като начало четиридесет хиляди годишно — отговаря ми тя, като свива пренебрежително рамене. — Пък после... кой знае... Те казват, че...

И започва да ми разправя за структури на кариерата, йерархични нива и бонуси. Не чувам и думата от това, което ми говори, толкова силно съм шокирана.

Четиридесет хиляди?

Четиридесет хиляди! Ами че аз печеля само...

Всъщност, дали е редно да ви казвам колко печеля? Това не беше ли едно от онези неща... като религията например... за които не е възпитано да се говори на всеослушание? Или пък в днешно време вече е позволено да се говори за пари? Сузи сигурно ще е наясно по въпроса.

О, всъщност... що пък не? Вече и без това знаете всичко останало за мен, нали така? Истината е, че печеля двадесет и една хиляди лири годишно. И смятах, че е върхът! Много добре си спомням, че когато си смених работата, годишната ми заплата скочи от осемнадесет на двадесет и една хиляди и аз реших, че съм ударила джакпота. Толкова бях въодушевена, че сума ти време си правех списъци какво ще си купя с тези допълнителни три хиляди.

А ето че сега двадесет и една хиляди ми се виждат нищо и никаква сума. Би трябвало да печеля четиридесет хиляди, като Ели, и да се обличам само от „Карън Милън“. *О, не е честно!* Животът ми е пълен провал!

Докато се връщам към офиса, се чувствам доста мрачно. Може би е добре и аз да зарежа журналистиката и също да стана финансов мениджър в някой фонд. Или пък banker в търговска банка. Те май изкарват доста добри пари, нали? А още по-добре ще е да се присъединя към „Голдман Сакс“ или нещо подобно. Те печелят по

един милион годишно, нали? Боже, това би било прекрасно! Един милион годишно! Чудя се как ли може да се докопа човек до такава работа.

Но пък, от друга страна... искам ли наистина да бъда banker? Нямам нищо против онази част от работата, дето изисква да се обличаш от „Карън Милън“. Дори мисля, че ще се справя доста добре с това си задължение. Виж за останалото не съм чак толкова сигурна — имам предвид за ставането в ранни зори и работенето до среднощ. Не че съм мързелива или нещо подобно — просто ми харесва възможността, която имам сега, да прекарвам следобедите си в „Имидж Стор“ или да разглеждам списания, преструвайки се, че проучвам някаква тема, както и това, че никой не ми виси на главата и не ме юрка. А ми се струва, че на новата си работа Ели едва ли ще има подобни възможности. Всъщност, новата ѝ работа звучи доста страшно.

Хмм. Де да можеше да имам новите дрехи, но не и другата, страшната част от работата. Едното, ама без другото. Де да можеше... Очите ми автоматично обхождат витрините, покрай които минавам, проверявайки къде какво ново има. И изведнъж спирам на място като закована.

Та това е Божий знак! Няма начин да не е.

Стоя пред бутика на „Али Смит“ — на чиято витрина впрочем са изложени няколко страхотни дълги кожени палта — и чета лепнатия на стъклото на вратата ръкописен надпис: „Търсим продавач-консултантки за съботните дни“.

Усещам, че чак ми прималаява, докато стоя и се вирам в надписа. Сякаш ме е ударил гръм или нещо подобно. Защо, за бога, не съм се сетила за това по-рано? Гениално! Ще се хвана на съботна работа! Ще работя в бутик за дрехи! Така ще изкарвам куп пари допълнително и ще мога да си купувам дрехи с отбив от цената! Пък и нека погледнем истината в очите: да се работи в магазин сигурно е много по-лесно, отколкото да бъдеш финансов мениджър във фонд, нали така? Всъщност дори ще бъде страшно забавно, защото помагайки на купувачките, ще мога да си избирам и дрехи за мен самата. В действителност *ще ми плащат*, за да пазарувам!

„Направо фантастично!“, мисля си, влизайки в бутика с лъчезарна усмивка на уста. *Знаех* си, че днес ще ми се случи нещо

хубаво. Предчувствах си го.

Половин час по-късно излизам от бутика с още по-лъчезарна усмивка. Взеха ме! Имам нова работа! Работното ми време е от 8.30 до 17.30 всяка събота, ще получавам по четири лири на час и ще мога да си купувам дрехи с 10% отстъпка от цената! А след три месеца отстъпката ще е 20%! Край на всичките ми парични затруднения!

Слава богу, че този следобед при тях нямаше много хора. Дадох ми да попълня формуляра на място, а после управителката — Даниел — веднага проведе и интервюто. Отначало имаше известни съмнения ли да ме вземе или не — особено когато ѝ казах, че имам редовна работа като финансов журналист, а за тази кандидатствам заради допълнителните пари и възможността да купувам дрехи с намаление. Все повтаряше „Работата е трудна“ и „Давайте ли си сметка, че това е много тежка работа?“ Мисля, че мнението ѝ се промени, когато заговорихме за дрехите, които предлагат. Обожавам „Али Смит“, така че — естествено — знам цената на всяка дреха в бутика им, а също и дали в „Джигсоу“ и „Френч Кънекшън“ се предлагат подобни на техните тоалети. Най-сетне Даниел ме погледна някак странно и отбеляза: „Е, ти очевидно обичаш дрехите“. И ме назначи на работа! Нямам търпение. Започвам тази събота. Не е ли страхотно?

Връщам се в офиса безкрайно въодушевена от успеха си. Оглеждам се наоколо — и изведнъж целият този рутинен чиновнически живот започва да ми се струва твърде скучен и потискащ за такъв творчески и свободолюбив дух като моя. Не, мястото ми определено не е тук, сред купищата прахлясали папки с прескомюникета и глухото тракане по клавиатурите на унило просветващите компютри. Мястото ми е там, под ярките светлини и сред фините кашмирени пуловери на „Али Смит“. Сядам на бюрото си и се замислям дали пък няма да е по-добре да се отдам изцяло на търговията с дрехи. Бих могла да откроя собствена верига от бутици за скъпи дизайнерски облекла! Ами да! Господи, ето, това е призванието ми! И ще стана една от онези личности, за които се пишат статии по лъскавите списания и ги сочат като пример за невероятно преуспяващи предприемачи: „Беки Блумууд работела като финансов журналист в малък вестник, когато развила новаторската си концепция за

създаването на «Бутици Блумууд» — днес вече прочута верига от магазини из цялата страна. Идеята ѝ хрумнала един ден, когато...“.

Телефонът извънхва и аз автоматично вдигам слушалката.

— Да? — казвам разсеяно. — Ребека Блумууд на телефона.

За малко да добавя „Бутици Блумууд“, но решавам, че все пак е малко раничко за това.

— Мис Блумууд, обажда ви се Дерек Смийт, Ендуич Банк.

Какво? Толкова съм шокирана, че слушалката се изплъзва от ръката ми, изтраква силно по бюрото, полита към пода, повличайки след себе си и телефона. Навеждам се да ги вдигна, а сърцето ми изведнъж затуптява бързо като на заек. Как е узнал Дерек Смийт къде работя? Кой му е дал номера ми тук?

— Добре ли си? — пита Клеър Едуардс любопитно.

— Да — изпръхтявам. — Да, всичко е наред.

Сега обаче тя ме гледа. И вече няма как да затворя телефона и да се престоря, че е било грешка. Налага се да говоря с него. Само без паника! Какво да направя, за бога?! Добре де, ще му говоря припряно и ведро и ще гледам да се отърва колкото се може по-бързо от него.

— Здравейте — казвам припряно и ведро в слушалката. — Съжалявам, че не ви поздравих веднага, но в момента съм страшно заета с нещо спешно. Знаете как е при нас!

— Мис Блумууд, изпратих ви няколко писма — казва Дерек Смийт, — но не получих удовлетворителен отговор на никое от тях.

Усещам бузите ми неволно да пламват. О, боже, май наистина е ядосан. Но това е ужасно! Какво право има този човек да ми звъни тук и да ми разваля деня?!

— Боя се, че бях много заета — отговарям. — Моята... леля беше много болна. Трябваше да... отида и да се грижа за нея. Надявам се, че разбирате.

— Разбирам — казва той. — И все пак...

— А после тя умря — добавям припряно.

— Съжалявам — отвърща Дерек Смийт. Ама по гласа му *изобщо* не личи, че съжалява. — Но това не променя факта, че понастоящем балансът на сметката ви показва...

Ама този човек няма ли сърце?! Докато ми говори за баланси, дългове и договори, нарочно изключвам мозъка си, за да не чуя нещо, което би ме разтревожило. Гледам втренчено шарките по

псевдодървеното покритие на бюрото ми и се чудя дали пък да не се престоря, че случайно изпускам слушалката върху вилката на телефона. О, боже, това е ужасно! Какво да направя? *Какво да направя?*

— И ако този проблем не бъде решен в най-скоро време — долита до мен сухият и строг глас на Дерек Смийт, — ще бъда принуден да...

— Няма проблем — чувам се най-неочаквано да го прекъсвам. — Няма никакъв проблем, защото... скоро ще имам пари.

— О, така ли?

— Да — отвръщам, преглъщайки мъчително. — Защото... защото моята... леля ми е завещала известна сума.

Кое то в известен смисъл е почти истина, нали така? Искам да кажа, че леля Ърминтюд несъмнено би ми завещала пари. В края на краищата, аз съм била любимата ѝ племенница, нали така? Ами да! Пък и кой друг се сети да ѝ купи шал от „Дени енд Джордж“?

— Ще ги получа след около две седмици — продължавам в телефона и добавям за повече достоверност: — Хиляда лири.

В следващия миг осъзнавам, че е трябвало да кажа десет хиляди — това вече наистина щеше да го впечатли. Е, все едно, късно е вече.

— Искате да кажете, че след две седмици ще ни изпратите чек за хиляда лири, с които да покриете част от задълженията си по вашия кредит, така ли? — уточнява Дерек Смийт.

— Ами... да — казвам след кратка пауза. — Предполагам, че да.

— Радвам се да го чуя — отговаря ми той. — Слагам към досието ви кратка паметна записка за този наш разговор, мис Блумууд, и ще очаквам да получим от вас хиляда лири в понеделник, 27 март.

— Чудесно — казвам нахакано. — Това ли е всичко?

— Да, засега. Дочуване, мис Блумууд.

— Дочуване — отговарям и затварям телефона. Слава богу! Разкарах го.

МАГАЗИНИ „БРОМТЪН“
ОТДЕЛ „СМЕТКИ НА КЛИЕНТИ“
БРОМТЪН СТРИЙТ 1
ЛОНДОН

Мис Ребека Блумууд
Бърни Роуд 4, ап. 2
Лондон
10 март 2000 г.

„Скъпа мис Блумууд,
Благодарим Ви за бързината, с която ни върнахте подписан чек на сума 43 лири стерлинги.

За жалост, макар и подписан, този чек е с дата от 14 февруари 2200 година. Несъмнено става дума за момент на разсеяност от Ваша страна.

Политиката на веригата «Бромтън» не позволява да се приемат разплащателни чекове с бъдеща дата. Ето защо Ви изпращам обратно чека с молба да ни го върнете подписан и със съответната на подписването му дата.

На нашите клиенти са предоставени и алтернативни варианти за разплащане. Бихте могли да платите в брой или като попълните и ни изпратите приложеното към това писмо платежно нареждане за банков превод. За повече информация относно възможностите за разплащане прилагам и нашата специална брошура.

Очаквам в най-скоро време да уредите сметката си по някой от посочените начини.“

Искрено Ваш: Джон Хънтър, мениджър на отдел
„Сметки на клиенти“

ДЕВЕТ

Когато се прибирам след работа вкъщи, на пода в антрето вече ме очаква вечерната поща. Не ѝ обръщам внимание, защото виждам, че е пристигнал пакетът с материали от „Изящни рамки“! Трябваше да платя сто лири, за да го купя, което ми се струва доста скъпо, но пък казват, че от него мога да изкарам триста само за няколко часа. Вътре в пакета откривам брошура с цветни снимки на щастливи хора, натрупали състояние с правенето на „изящни рамки“ — оказва се, че някои от тях си докарват по сто хиляди лири годишно! Защо ли ми е да се занимавам с журналистика, питам аз?!

И така, след вечеря се настанявам пред телевизора, защото всеки момент ще започне „Жителите на Ийст Енд“ и отварям кутията с материали. Сузи го е ударила на живот тази вечер, така че вкъщи е тихо и нищо няма да ме разсейва.

„Добре дошли в «Изящни рамки» — най-строго охраняваната тайна във Великобритания! — чета в брошурата. — Присъединете се към другите членове на нашето семейство и печелете в уютната атмосфера на собствения си дом. Лесните за следване инструкции, които Ви предоставяме, ще Ви помогнат да започнете най-печелившото начинание в живота си. Може със спечелените пари да си купите нова кола или пък яхта — или да зарадвате с нещо някой специален за Вас човек. И помнете — от Вас зависи какви суми ще печелите!“

Потресаващо! Как, по дяволите, не съм попаднала по-рано на това предложение?! Направо *фантастично*! Ще работя здравата две седмици, после ще си разчистя всички дългове, ще замина някъде на ваканция, ще си накупя куп нови дрехи. Божке, нямам търпение!

Разкъсвам опаковката на кутията с материалите и изведнъж на пода пред мен се изсипва камара платнени изрезки — някои от тях едноцветни, други с щампи на цветенца. Всъщност, шарките им са доста кичозни, ама пък... на кого му пука? Моята работа е да направя рамките и да прибера парите, нали така? Разравям в кутията, за да

открива листа с инструкции и най-сетне го измъквам изпод струпаните на дъното ѝ мукавени рамки. Наистина са съвсем лесни. Тъй значи: подложката от кече се залепя към мукавената рамка; мукавата и кечето откъм лицевата страна се облепят с парче плат, за да се постигне желаният „ефект на лукс и изящество“; откъм гърба се залепя ширит, който да прикрие следите от слепването. И това е всичко!

Фасулска работа, за която ти се плаща по две лири на рамка. В кутията има материал за сто и петдесет рамки, значи... ами значи, че ако в продължение на една седмица правя по тридесет рамки на нощ, ще спечеля триста лири — ей така, в свободното си време!

Добре, да започваме. Кече, рамка, лепило, плат, ширит.

О, боже! О, боже! Мамка му, кой им е правил дизайна на всички тия скапани проклетии?! Парчетата плат просто не са достатъчно големи, за да покрият кечето и рамката. Или поне трябва да ги разтегнеш адски силно, но пък тъканта е толкова тънка, че се цепа. Оплесках с лепило целия килим, две от мукавените рамки се пречупиха, докато опъвах плата по тях, а единствената рамка, която успях да направя, изглежда всъщност доста... хъм, откачена. И това ми отне...

Прозявам се, поглеждам часовника и чак хлъцвам от изненада: 23 ч. *Какво?* Излиза, че съм работила вече цели три часа. А за цялото това време съм успяла да направя само една-единствена психарска на вид рамка, която дори не съм сигурна, че ще ми я приемат, и да скапя две други. Направо ми се повръща само при вида на тези мукави и кечета. Защо изобщо хората ще поискат да купуват такива тъпи, кичови фоторамки, питам аз?!

В този момент вратата се отваря и Сузи се връща.

— Здравсти! — казва тя, влизайки в хола. — Добре ли си прекара?

— Не бих казала — отвърщам мрачно. — Взех да правя тези неща и...

— Е, няма значение! — прекъсва ме Сузи с драматичен тон. — Защото знаеш ли какво? Имаш таен обожател!

— Какво? — поглеждам я стреснато.

— Един мъж страхотно те харесва — обявява тя, сваляйки палтото си. — Чух го тази вечер. За нищо на света няма да познаеш

кой!

„Люк Брандън“ просветва догадката в съзнанието ми, преди да успее да я спра. Смешно! Но Сузи пък откъде е чула подобно нещо? Глупаво предположение. Направо тъпо. Невъзможно.

Може да са се засекли в някое кино — услужливо подсказва мозъкът ми. Ами да, тя май го познава, нали? И той сигурно ѝ е казал, че...

— Братовчед ми! — оповестява Сузи триумфално. — Таркуин. *Страшно* си пада по теб.

О, за бога!

— Тайно въздиша по теб — продължава тя сияеща от щастие. — Всъщност, хлътнал е по теб, откакто те е видял за пръв път!

— Не въздиша чак толкова *тайно*... — започвам саркастично, но като виждам колко стреснато ме поглежда, млъквам, защото не ми се ще да наранявам чувствата ѝ все пак?

— Значи вече знаеш, така ли? — пита Сузи.

— Ами... — отвърщам, свивайки неопределено рамене.

Защото какво ли пък бих могла да ѝ кажа? Може би, че само при вида на нейния любим братовчед ме побиват тръпки на ужас, а? Така че свеждам поглед и започвам да нищя плата по рамката пред мен. По лицето на Сузи се разлива доволна усмивка.

— Наистина те харесва! — възкликва тя. — Казах му да не страда мълчаливо, ами да ти се обади и да те покани на среща. Не би имала нищо против, нали?

— Не, разбира се — отвърщам мекушаво.

— Няма ли да е страхотно?! — гука Сузи. — Ако двамата с него се ожените, аз ще ти бъда шаферка!

— Да — насилвам се да лепна на лицето си ведре усмивка. — Прелестно.

Добре де, мисля си, от любезност ще трябва да приема предложението за среща, за да не ги засегна, нали така? А после в последната минута ще я отложам. И после — дай, боже! — на Таркуин ще му се наложи да си се прибере в Шотландия или да замине някъде другаде и ще забравим за цялата тази работа.

Но да си кажа правичката, спокойно мога да мина и без подобни предложения за срещи. Уф, сега вече имам две причини, поради които да се стряскам при всяко иззвъняване на телефона.

За мое огромно облекчение съботата идва, а Таркуин не се обажда. *Нито* Дерек Смийт. Най-сетне всички ме оставят на мира да си живея живота!

Малко по-мрачен момент е това, че по план тази седмица трябваше да направя сто и петдесет рамки — а досега съм направила само три и никоя от трите не изглежда поне малко от малко като тази на снимката в брошурата. На едната подложката ѝ е по-малка, отколкото трябва, на втората платът не покрива добре ъглите, а от лицевата страна на третата има петно от лепило, което по никакъв начин не успя да излезе. Просто не мога да разбера защо цялата тази работа ми е толкова трудна! Някои хора правят стотици от тези проклетии на седмица, без каквото и да било усилие. Мисис С. от Руислип например успява всяка година да води семейството си на околосветско пътешествие с парите, които изработва! Как става така, че те могат, а аз не мога?! Ужасно депресиращо! Искам да кажа, предполага се, че съм умна, нали така? Та аз имам диплома от колеж, за бога!

Както и да е, няма значение. Днес започвам новата си работа в „Али Смит“, така че... поне там ще изкарвам някакви допълнителни пари.

Мисълта за новата ми работа страшно ме въодушевява. Това е и началото на новата ми кариера — и то в модната индустрия! Посвещавам доста време на избора на подходящ тоалет за първия си работен ден. В крайна сметка се спирам на един черен панталон от „Джигсоу“, на тънко кашмирено пуловерче с къс ръкав (добре де, полукашмирено) и на розово жакетче без копчета, което се загръща с прихлупване и колан (и което съм си купила от същия този бутик на „Али Смит“).

Доста съм доволна от постигнатия ефект и пристигам в бутика с очакването Даниел да направи някой и друг одобрителен коментар по отношение на тоалета ми, тя обаче май дори не го и забелязва. Подхвърля ми, без да ме погледне:

— Здравсти. Панталоните и тениските са в складовото помещение. Намери си твоя размер и се преоблечи в някоя от пробните.

Уф, вярно бе. Като се замисля сега, всички продавачки в „Али Смит“ са облечени еднакво. Почти като... някаква униформа, предполагам. Преобличам се послушно, макар и с неудоволствие, в една от пробните и се поглеждам в огледалото — да си призная, страшно съм разочарована. Тези сиви панталони определено не ми отиват, а тениската е направо потискащо безлична. Изкушава ме желанието да попитам Даниел дали да не си подбера нещо друго, което да е по-подходящо за мен, но тя изглежда доста заета, така че си премълчавам. Може би другата седмица ще си поговоря с нея по този въпрос.

Но въпреки че не си харесвам тоалета, пак изпитвам тръпка на възбуда на излизане от пробната. Стратегически насочените лампи изливат ярка светлина, подът е полиран до блясък, звучи примамлива музика, атмосферата е пропита с дух на вълнуващо очакване. Чувствам се като актриса на сцена. Поглеждам се в едно от големите огледала и прошепвам: „С какво мога да ви помогна?“. Или може би ще е по-добре да казвам: „Могат ли да ви помогнат?“. Решавам да бъда най-очарователната и неустоима продавачка на света. Хората ще идват тук, водени от единственото желание да бъдат обслужени от мен. Взаимоотношенията ми с клиентите ще бъдат фантастично дружелюбни. За мен ще пишат в „Ивнинг Стандарт“ — в някоя от онези техни невероятно вълнуващи и изискани колонки за предпочитани магазини. Може дори да направя свое собствено телевизионно шоу.

Все още никой не ми е казал какво точно да правя, ето защо — водена от добрата си (както винаги) интуиция — приближавам блондинката, която сортира в красиви цветове съчетания изящните тоалети по ринговете със закачалки, и казвам:

— Дали да не се пробвам набързо?

— Какво? — пита тя, без да ме поглежда.

— Мисля, че ще е добре да опозная ринговете, нали? Преди да настане наплив от клиентки.

Сега вече блондинката ме поглежда и за моя изненада избухва в смях:

— Да опознаеш ринговете, така ли? Въобразяваш си, че ще те пуснем направо при клиентките, а?

— О! — изчервявам се леко засегната. — Мислех си, че...

— Ти си начинаеща, миличка — заявява ми назидателно блондинката. — Ринговете не са за теб. Върви при Кели. Тя ще ти покаже какво ще правиш днес.

Сгъвам пуловери и джемпъри. Сгъвам скапаните им пуловери и джемпъри. Ето, това ми е работата. Клиентките ровят по рафтовете, вземат и разглеждат ту един, ту друг пуловер или жилетка, после ги захвърлят обратно както им дойде, а аз тичам след тях пак да ги сгъвам и подреждам. Към единадесет сутринта вече съм тотално изтощена — и да си кажа правичката, цялата тази работа не ми доставя никакво, ама абсолютно никакво удоволствие! Давате ли си изобщо сметка колко тотално депресиращо е да сгънеш някоя разбишкана жилетка точно така, както е прието да се сгъва в „Али Смит“, да я сложиш обратно на мястото ѝ, като я аранжираш красиво на рафта — и само след миг да видиш как някоя мърла я взема, тръсва я, разглежда я с недоволна физиономия и я захвърля немарливо върху другите?! Направо ти иде да ѝ изкрещиш: „Не я пипай, щом няма да я купуваш!“.

Дори видях едно момиче да взема от рафта и да разгъва, ама точно същия пуловер като този, който вече носеше на гърба си! Искам да кажа: тая не е съвсем наред, нали така?!

На всичкото отгоре не мога и да разговарям с клиентките. Гледат през теб, сякаш продавачката не е живо човешко същество. Никой не ми зададе нито един интересен въпрос, например: „Тази блуза отива ли си с обувките ми?“ или „Къде мога да намеря наистина готина черна пола за не повече от шестдесет лири?“. С *огромно* удоволствие бих отговаряла на подобни въпроси. Ама не, питат ме само: „Къде е тоалетната?“ или „Къде има банков автомат?“. За цялата сутрин не съм установила ни едно-едничко свястно взаимоотношение с клиентка!

О, боже, пълна депресия! Едничката надежда, която ме крепи, е рафтът в дъното на бутика, където са струпани последните бройки от една или друга серия, чиито цени са намалени. Краката ми сами ме носят към него и не мога да откъсна поглед от чифт дънки със зебров шарка, чиято цена е намалена от сто и осемдесет на деветдесет лири. Много добре ги помня тези дънки още от времето, когато бяха на централния рафт. Дори съм ги пробвала веднъж. И ето че сега най-

неочаквано пак ги виждам — намалени! Ама наистина не мога да откъсна поглед от тях! Дори са дванадесети номер. Моята мярка!

Добре де, знам, че идеята е да не харча пари — ама пък такъв късмет се пада веднъж на сто години, нали така? Това са най-страхотните дънки, които съм виждала през живота си. Пък и деветдесет лири са *нищо* за чифт наистина добри дънки. В „Гучи“ ще ви изрсят минимум с петстотин. О, боже, искам ги! *Искам ги!*

Точно се замотавам за пореден път в дъното на бутика, за да им се полюбувам с възделение, когато Даниел притичва към мен и аз се стряскам виновно. Но тя само ми казва:

— Готова ли си вече да минеш към пробните? Сара ще ти покаже кое как е.

Край на сгъването! Слава Тебе, Господи!

За мое огромно облекчение нещата в този сектор на бутика изглеждат далеч по-забавни. „Али Смит“ разполагат с просторна и наистина много приятна пробна зала с уютни индивидуални кабинки, а моята работа е да стоя на входа и да следя колко дрехи клиентът внася и колко изнася от пробната. Наистина е страшно интересно да гледаш какво си избират хората за пробване. Една мацка изпробва и си взе купища тоалети, като все повтаряше как приятелят ѝ казал да му отпусне края за рождения си ден и че той щял да плати всичко.

Хм. Е, върви им на някои. Както и да е, аз пък поне печеля пари. Сега е единадесет и половина. Което значи, че вече съм спечелила... 14.40 лири. Ами всъщност... не е зле, нали така? За тия пари може да се купи нелош грим.

Само че аз няма да ги харча за грим. В никакъв случай. Мисълта ми е, че не съм се хванала на работа тук, за да си пилея парите за подобни глупости, нали така? Твърдо съм решила от днес нататък да пазарувам разумно. Ще си купя зebровите дънки — защото такъв късмет се пада веднъж на сто години и би било престъпление човек да не се възползва от него — а всички останали пари ще си ги сложа в специална банкова сметка, за да мога в най-скоро време да си разчистя дълговете. Господи, направо *умирам* да си ги сложа! В 14.30 ч., когато започва обедната ми почивка, ще ги взема от рафта с намалени стоки и

ще си ги сложа в стаичката на персонала — само за да съм сигурна, че ми стават, а после...

Изведнъж замръзвам със зяпнала уста. Какво става тук?

Чакай, чакай малко сега! Какво носи онова момиче там? Моите зebрови дънки! И приближава към пробните кабинки! О, боже! Тя иска да ги пробва. Но те са *мои*!

— Здравейте — поздравява момичето усмихнато, приближавайки към мен.

— Здравейте — отвърщам, като се опитвам да запазя самообладание. — Тъъ... колко дрехи внасяте?

— Четири — показва ми закачалките в ръцете си момичето. На стената зад мен има четири стилни кукички, номерирани с „1“, „2“, „3“ и „4“. На тях висят изящни плочки със съответната цифра, които раздаваме на влизащите в кабинките клиентки. И ето че сега момичето стои пред мен и чака да му дам плочка с цифрата „4“, за да влезе в пробната. Да, ама аз не мога да го направя.

Не мога — буквално физически не мога — да я пусна да влезе да пробва *моите* дънки.

— Всъщност — чувам се да казвам, — позволено е да се внасят само по три дрехи.

— Така ли? — възкликва изненадано момичето. — Но тук... — посочва кукичките с плочки.

— Да, знам — отговарям хладнокръвно. — Току-що промениха правилата. Съжалявам — казвам с възможно най-неотзивчива усмивка.

Това, което правя, май си е чиста злоупотреба с властта. Не позволявам на хората да пробват дрехи! Та аз мога да им съсипя живота!

— О, добре — отвърща момичето. — Ами тогава ще оставя при вас.

— Това тук — казвам припряно и сграбчвам зebровите дънки.

— Не, не това — отвърща момичето. — Мисля, че...

— Задържахме дрехата, която е най-отгоре — заявявам хладнокръвно и отново пускам неотзивчивата усмивка. — Съжалявам.

Слава Тебе, Господи, че на света съществуват неотзивчиви продавачки и тъпи, безсмислени правила. Хората до такава степен са свикнали с тях, че на това момиче и през ум не му минава да подложи думите ми на съмнение. То само извърта примирено очи към небето,

грабва от ръката ми плочката с изписаната на нея цифра „3“ и се промъква край мен, за да влезе в кабинката, а аз оставам с възделените си дънки в ръце.

Добре, и сега какво? Откъм кабинката на момичето чувам вдигане и сваляне на ципове, потракване на закачалки. Няма да ѝ отнеме много време да пробва трите дрехи, които внесе. След което ще излезе и ще поиска зебровите дънки. О, боже! Какво да правя? За няколко мига оставам парализирана в нерешителност. После звукът от дръпването на завесата на една от кабинките ме изтръгва от вцепенението ми. Светкавично се навеждам, мушвам дънките под завеската на празната пробна от другата ми страна и отново се изправям с най-невинна физиономия.

След миг Даниел приближава до мен забързано, с бележник в ръце.

— Всичко наред ли е? — пита тя. — Справяш се, нали?

— Чудесно — отвърщам и ѝ хвърлям вдъхваща доверие усмивка.

— Точно уточнявам графика за обедните почивки — продължава тя. — Ако издържиш до три, после можеш да ползваш един, вместо половин час.

— Няма проблем — отвърщам с възможно най-позитивен тон и с глас на „служител на месеца“, въпреки че си мисля: „До три? Ами че аз ще пукна от глад дотогава!“.

— Добре — кимва Даниел и се дръпва в ъгъла на щанда, зад който стоя, за да нанесе промените в графика си.

И точно в този момент един глас казва:

— Ако обичате, бихте ли ми подали дънките сега?

О, боже! Пак това момиче! Как пък успя да пробва всички онези дрехи толкова бързо?! Да не е прероден Худини или нещо подобно?

— Избрахте ли си нещо? — питам, изцяло пренебрегвайки искането ѝ. — Черната пола е наистина чудесна. Двете цепки отстрани са...

— Не, не си избрах — прекъсва ме момичето и тръсва трите тоалета на щанда пред мен (свалени от закачалките им и доста изпомачкани между впрочем). — Аз всъщност исках най-вече дънките. Бихте ли ми ги дали сега?

Сърцето ми забива лудешки.

— Какви бяха дънките? — питам, като лекичко повдигам вежди в съчувстващо разбиране. — Светлосиви, нали? Можете да ги вземете оттам, на рафта до...

— Не! — срязва ме момичето нетърпеливо. — Дънките със зебровата шарка, които ви оставих преди малко.

— О! — отвърщам безизразно. — А, да. Но не съм сигурна къде са. Може би друга клиентка ги е взела.

— Но аз ви ги дадох на вас! Предполага се, че трябваше да ми ги пазите!

— Ааа — казвам с вече дежурната си неотзивчива усмивка, — боя се, че не носим отговорност за изчезнали тоалети, които клиентките оставят на щанда при нас, когато влизат в пробните.

— О, за бога! — възкликва момичето, като ме гледа така, сякаш съм някакъв тъпоумен дебил. — Та това е смешно! Няма и половин минута, откакто ви ги оставих в ръцете! Как така изведнъж изчезнаха?

Мамка му! Наистина е бясна. Все повече повишава глас и хората започват да ни гледат.

— Някакви проблеми? — пропява сиропиран гласец.

Оглеждам се ужасено. Даниел приближава към нас със сладникава усмивка и прикрито заплашителен израз на лицето. „Само без паника!“, скръцвам си мислено със зъби. Все едно, никой нищо не може да докаже. Пък и всеки знае, че клиентките са голяма напаст.

— Дадох на тази ваша продавачка да ми пази един чифт дънки, защото бях взела четири неща, а се оказа, че имам право само на три — започва да обяснява момичето.

— На три ли? — вдига вежди Даниел. — Имате право да внасяте по четири дрехи в пробната. — И тя ме поглежда с израз, който, да си кажа правото, не е ама никак дружелюбен.

— Така ли? — питам най-невинно. — О, боже, извинете. Мислех, че са три. Нова съм тук, нали разбирате... — провлачвам извинително.

— Аз пък мислех, че са четири! — прекъсва ме момичето ядосано. — Та нали ето там имате плочки с цифрата „4“! — Въздъхва нетърпеливо и добавя: — Както и да е, дадох ѝ дънките и влязох да премеря другите три неща. После излязох да взема дънките, но те бяха изчезнали.

— Изчезнали? Къде са изчезнали? — пита Даниел остро.

— Не съм сигурна — отвръщам, като се опитвам да изглеждам също толкова удивена, колкото и останалите. — Може би ги е взела друга клиентка.

— Но вие ги държахте! — възкликва възмутено момичето. — Да не искате да кажете, че някой е дошъл и ги е изтръгнал насила от ръцете ви?!

А бе, я ми се разкарай от главата! Ама какъв ѝ е проблемът на тая?! Каква е тази мания за някакъв си чифт дънки, за бога?!

— Можете да си вземете друг чифт — предлагам припряно, като се старая да звуча колкото се може по-дружелюбно.

— Няма друг чифт — ледено отсича момичето. — Взех ги от рафта за намалени стоки.

— Мисли, Ребека, мисли! — казва настойчиво Даниел. — Може да си ги прибрала някъде?

— Ами... може — отвръщам неопределено. — Тук беше такава навалица, че нищо чудно да съм ги сложила на рафта и предполагам, че някоя друга клиентка ги е взела — допълвам и леко присвивам рамене, един вид: „Знаете ги каква напаст са клиентките“.

— Момент — изведнъж казва остро момичето. — Какво е това там?

Проследявам погледа ѝ и замръзвам. Зебровите дънки са се плъзнали и част от тях се подават изпод завесата на кабинката до щанда. За момент и трите оставаме втренчени в тях.

— Божке — успявам да кажа най-сетне, — ето ги и тях!

— А какво всъщност правят там? — пита Даниел.

— Не знам — отвръщам. — Те може би... — Преглъщам, стараяйки се да мисля колкото се може по-бързо. — Може би са...

— *Скрили* сте ги! — невярващо възкликва момичето. — Нарочно сте ги скрили! Първо не ми дадохте да ги пробвам, а после сте ги скрили!

— Предположението ви е смешно! — отговарям колкото се може по-убедително, но усещам, че се изчервявам.

О, боже, защо съм се родила такава, че да се изчервявам, *защо!*

— Ти, малка... — избухва момичето, но на секундата се овладява и се обръща гневно към Даниел: — Искам да направя официално оплакване.

— Ребека — казва Даниел, — ела в офиса ми, моля.

Чакай сега малко, ама тя няма ли да ме подкрепи? Няма ли да защити екипа си пред обществото? Какво става с „обединения фронт“?

— Веднага! — добавя остро Даниел и аз чак подскачам от уплаха. Докато вървя бавно към офиса ѝ (ама че „офис“, по-скоро килерче за метли), виждам другите продавачки да ме зяпат и да се побутват. О, боже, какъв срам! Но пък всичко ще се оправи, сигурна съм. Ще се извиня и ще обещаю да не правя повече така, може и да предложи да работя извънредно. Стига само да не ме...

Е, не, не мога да го повярвам! Уволни ме! Не съм работила и един ден и вече ме изхвърлиха. Бях толкова шокирана, когато ми го заяви, че почти се разплаках. Мислех, че се справям страхотно — така де, като изключим инцидента със зebровите дънки. Очевидно обаче скриването на дреха от клиент е едно от онези неща, които водят до автоматично уволнение. (Но пък *не е честно* да ме уволнява, защото изобщо не ме предупреди за това по време на интервюто!)

Докато свалям сивите панталони и тениска в една от кабинките, на сърцето ми ляга камък. Кариерата ми в модния бизнес приключи дори още преди да е започнала. За отработените днес часове ми дадоха само двадесет лири — и на всичкото отгоре Даниел каза, че това било проява на великодушие от нейна страна. А като я попитах дали мога да си избира набързо някои дрешки, които да купя, използвайки служебната отстъпка, ме изгледа така, сякаш ѝ се иска да ме удари.

Мамка му, всичко се прецака. Няма работа, няма пари, няма отстъпка, само някакви си мижави двадесет лири. Унило се повличам по улицата, пъхнала дълбоко ръце в джобовете си. Двадесет мижави лири! Какво ли пък може да направи човек с...

— Ребека!

Вдигам рязко глава и се озовавам лице в лице с човек, когото си давам сметка, че познавам. Ама кой всъщност е той? Това е... това е... това е...

— Том! — светва ми изведнъж. — Здравей! Ама че изненада!

Наистина си е изненада! Том Уебстър в Лондон! Какво ли прави тук? Не трябваше ли да е в Рейгейт, да си лепи средиземноморските плочки или нещо подобно?

— Запознай се с Луси — казва той гордо и побутва към мен някаква мацка, която държи в ръцете си някъде около шестдесет и пет торби от маркови бутици. Не, не мога да повярвам на очите си! Та това е същото момиче, което само дете не изкупи „Али Смит“ — и което все повтаряше, че приятелят ѝ щял да плати всичко. *Няма начин* да е имала предвид...

— Ама вие да не сте гаджета? — питам като пълна тъпачка. — Ти и тя?

— Да — отвръща Том и ми се ухилва широко. — От доста време вече.

Тотална безсмислица! Защо Дженис и Мартин и дума не обелиха за това, че Том си има гадже? А пък ми разправиха надълго и нашироко за всички останали промени в живота му!

Хайде бе, Том, дете си падаше по мен, си има гадже!

— Здравейте! — казва Луси.

— Здравсти — поздравявам на свой ред. — Аз съм Ребека. Съседското момиче. Другарчето от детинство. И тъй нататък.

— *О, Ребека* — отронва тя и хвърля бърз поглед към Том.

Това пък какво значи? Да не би да са говорили за мен? О, боже, да не би Том все още да си пада по мен? Доста неудобно положение.

— Точно така! — отвръщам ведро и лекичко изхихикавам.

— Имам чувството, че съм ви виждала някъде и преди — отбелязва Луси замислено. В следващия миг очите ѝ светват. — Ами да, работите в „Али Смит“, нали?

— Не! — отвръщам малко прекалено остро.

— О! — казва тя. — Струва ми се, че ви видях...

Господи, не мога да допусна до ушите на мама и татко да стигне слух, че работя в някакъв си магазин. Защото те тогава ще си помислят, че ги лъжа за целия си живот в Лондон, а в действителност съм фалирала и живея на границата на мизерията.

— Проучване — отвръщам хладнокръвно. — Аз всъщност съм журналист.

— Ребека е финансов журналист — отбелязва Том. — И наистина си разбира от работата.

— Разбирам — казва Луси, а аз ѝ отправям снизходителна усмивчица.

— Родителите ми винаги се вслушват в съветите на Ребека — допълва Том. — Онзи ден баща ми каза, че си му помогнала много по някакъв финансов въпрос. За смяна на пенсионния фонд, струва ми се.

— Правя каквото мога — казвам скромно и отправям към Том една специална усмивка в стил „другарче от детинство“.

Не че ревнувам или нещо подобно, ама ми става все пак малко криво, като гледам как Том се усмихва със светнал поглед на тази Луси, която, да си го кажем направо, има доста скапана коса, въпреки че дрехите ѝ са по-скоро хубави. Впрочем, сега ми прави впечатление, че и самият Том е облечен твърде добре. О, ама какво става тук? Има нещо сбъркано в цялата тази работа! Предполага се, че на Том мястото му е в онази негова къща „като за начало“ в Рейгейт, а не да ми обикаля из скъпите бутици на Лондон, изтупан почти прилично.

— Налага се да тръгваме — казва Том.

— Ще изпуснете влака ли? — питам снизходително. — Сигурно е кофти да се живее толкова далеч.

— Не е чак толкова зле — намесва се Луси. — Всяка сутрин стигам до „Уедърбай“ за не повече от четиридесет минути.

— Работиш в „Уедърбай“, така ли? — питам изненадано.

Ама какво става?! Как пък така изведнъж всички около мен се озоваха на баровски позиции в лондонското Сити?

— Да — казва Луси, — аз съм един от политическите им съветници.

Какво? Какво значи това? Да не иска да каже, че наистина има ум в главата или нещо подобно? О, боже, става все по-лошо и по-лошо.

— Имаме още време до влака — отбелязва Том с поредна влюбена усмивка към Луси. — Първо ще отскочим до „Тифани“. Да изберем нещичко за Луси, която другата седмица има рожден ден — добавя той и започва да навива около пръста си кичур от косата ѝ.

Ааа, не, не издържам повече! *Не е честно!* Защо аз нямам гадже, което да ми купува нещичко от „Тифани“?

— Е, радвам се, че се видяхме — измърморвам припряно. — Много поздрави на майка ти и баща ти, Том — казвам и не мога да се въздържа да не добавя леко хапливо: — Странно, защо ли не ми споменаха нищо за Луси. Онзи ден се видяхме, а те и думичка не обелиха за нея.

Хвърлям ѝ пълен с невинно учудване поглед: „Ха сега да те видя!“.

В същия миг обаче виждам, че двамата с Том отново се споглеждат бързо.

— Вероятно не са искали да... — започва Том и млъква рязко.

— Какво? — питам неразбиращо.

Настъпва дълга, мъчителна пауза. После Луси казва:

— Том, ще отида за секунда да погледна нещо на онази витрина — и се отдалечава, като ни оставя насаме.

Боже, ама че мелодрама! Аз явно съм „третата страна“ в тяхната връзка.

— Том, какво има? — питам, като се позасмивам лекичко.

Ама то и без това е очевидно, нали така? Том все още си пада по мен. И Луси го знае.

— Господи — въздъхва Том и разтрива с длан лицето си. — Виж, Ребека, не ми е лесно да ти го кажа. Но мама и татко знаят за... чувствата ти към мен. Не са споменали за Луси пред теб, защото са мислили, че ще... че ще бъдеш разочарована.

Какво? Това да не е някаква *тъпа шега*? Не помня друг път да съм била толкова силно шокирана. За момент буквално се вцепенявам от изумление.

— За чувствата ми към теб ли? — успявам най-сетне да попитам невярващо. — Ти да не се майтапиш?

— Ами виж сега, личи ти — казва ми той, присвивайки рамене. — Мама и татко ми казаха как онзи ден непрекъснато си ги разпитвала за мен и за новата ми къща... — Забелязвам в очите му израз на съжаление. О, боже, ужасно! Как е възможно да си мисли, че аз... — Наистина те харесвам, Беки — добавя Том, — само че не...

— Ама аз бях просто *любезна*! — изръмжавам. — Изобщо *не си падам* по теб!

— Добре — казва той, — дай да не говорим за това, става ли?

— *Не си падам по теб!* — виквам яростно. — И никога не съм си падала! Затова и не излязох нито веднъж с теб, като ме канеше по срещи! Когато бяхме шестнадесетгодишни, помниш ли?

Млъквам и го поглеждам триумфално — само за да видя, че изявлението ми не му е направило абсолютно никакво впечатление. Изобщо не го е чул. Или пък, ако го е чул, вероятно си въобразява, че

щом като все още помня тийнейджърското ни минало, значи съм луда по него. Но пък в такъв случай, ако настоявам, че няма нищо подобно, той ще вземе да си мисли, че едва ли не умирам за него. Господи, ама че гадна каша!

— Хубаво — казвам примирено, като се опитвам да насъбера останките от женското си достойнство. — Явно комуникацията помежду ни куца, ама карай да върви. — Хвърлям поглед към Луси, която продължава да зяпа във витрината и да се преструва, че не надава ухо какво си говорим. — Не си падам по гаджето ти, кълна се — подвиквам ѝ аз. — И никога не съм си падала. Хайде, чао!

След което се отдалечавам с бодра крачка от тях, стабилно лепнала широка безгрижна усмивка върху лицето си.

Като свивам зад ъгъла обаче, усмивката ми доста бързо се изпарява и след няколко крачки се отпускам тежко на някаква пейка. Колкото и да не ми се иска да е така, но, да си призная, чувствам се унижена. Цялата тази работа, естествено, е безумно комична. Искам да кажа това, дето Том Уебстър си мисли, че съм влюбена в *него*. Ама така ми се пада, като се държа прекалено любезно с родителите му и се преструвам, че ме интересуват скапаните му кухненски шкафове и плочки. Следващия път, когато ми заговорят за него, ще се прозее с досада или просто ще си тръгна. Или пък ще почна да им разправам за моето гадже, ха-ха. Това ще им запуши устата на всички, нали така? Пък всъщност, на кого му пука какво си мислят за мен?

Добре де, знам, знам. Знам, че изобщо не трябва да ми пука какво си мислят Том Уебстър и мацката му. Ама въпреки това... да си призная, малко ми е терсене. Защо, по дяволите, аз си нямам гадже? В момента дори няма никой, по когото да си падам. Последната ми сериозна връзка беше с Робърт Хейман, а с него се разделихме преди цели три месеца. А на всичкото отгоре него дори не съм го и харесвала особено много. Викаше ми „миличко“, а когато ходехме заедно на кино, имаше навика да се майтапи с мен, като ми закрива очите с ръце при някои по-така сцени. И въпреки че на няколко пъти му казах да престане, той пак продължи да го прави. Направо *откачах*. Дори сега, като си го спомня, усещам как се напругам и цялата настръхвам от яд.

Ама все пак беше гадже, нали така? Някой, на когото да звънеш през работно време, с когото да ходиш по купони и да го използваш като тапа за запушване на устата на разни досадници. Може би пък не трябваше да го зарязвам, а? Може пък да си беше съвсем наред човекът.

Въздъхвам дълбоко, ставам и отново поемам по улицата. Като цяло, доста скапан ден. Първо ме уволняват, а после Том Уебстър се държи снизходително с мен. А на всичкото отгоре сега няма и с какво да си запълня вечерта. Мислех си, че ще се прибера скапана от цял ден работа в бутика, затова и не си дадох труд да си организирам нещо.

Е, имам поне двадесет лири.

Хм, двадесет лири. Добре де, ще си купя двойно капучино и пакет шоколадови бисквити. И две списания.

Някакъв аксесоар или пък козметика. Или едни обувчици. Всъщност, действително *имам нужда* от нови обувки — пък и преди време видях в „Хобс“ едни наистина много сладички, с квадратна муцунка и доста нисък ток. След като си изпия кафето, ще отскочи дотам, таман ще видя и новата им колекция от облекла. Господи, заслужавам малко да се погледея след този кошмарен ден. Имам нужда и от нови чорапи за работа. А, да, и от несесер за нокти. Може би и от някоя книга, която да си чета в метрото...

Когато стигнах в „Старбъкс“ и се наредих на опашката, за да си взема капучино и бисквитки, вече се чувствах много по-щастлива.

ФЪРСТ БАНК ВИЗА
КЕМЪЛ СКУЕЪР 7
ЛИВЪРПУЛ
Мис Ребека Блумууд
Бърни Роуд 4, ап. 2
Лондон
15 март 2000 г.

„Скъпа мис Блумууд,
Фърст Банк Виза карта №1475839204847586
Благодаря за писмото Ви от 11 март.

Предложението Ви за безплатен абонамент за «Успешно спестяване» е изключително любезно, както и поканата Ви за обяд в «Иви». За Жалост, на нас, служителите на Фърст Банк Виза, ни е забранено да приемаме подобни подаръци.

Надявам се в най-скоро време да получим просроченото минимално заплащане по кредита Ви, което възлиза на 105.40 лири стерлинги.“

Искрено Ваш: Питър Джонсън, мениджър на отдел
„Сметки на клиенти“

ДЕСЕТ

В понеделник сутрин се събуждам доста рано, с усещането на някаква пустота в душата. Погледът ми се зарейва към неотворените пазарски торби, струпани в ъгъла на стаята ми, и в същия миг бързо отскача встрани. Знам, че похарчих твърде много пари в събота. Знам, че не трябваше да си купувам два чифта обувки. Знам, че не трябва да си купувам и онази пурпурночервена рокля. Изхарчих общо... Всъщност, не искам да мисля колко съм изхарчила. „Сети се за нещо друго, веднага!“, заповядвам си мислено. Нещо друго. Каквото и да е.

Усещам обаче някъде дълбоко в мозъка ми глухо да ръмжат двете ужасяващи за мен чувства-чудовища: Вината и Паниката.

Вина Вина Вина Вина

Паника Паника Паника Паника

Ако им позволя, те ще се промъкнат и ще ме превземат цялата. Ще се почувствам тотално парализирана от угризения и страх. Така че бързам да приложа един мой си отдавна заучен трик: да не слушам това глухо ръмжене. Просто изключвам „звука“ в глъбините на мозъка си и край, повече нищо не ме тревожи. Въпрос на самосъхранение. Мозъкът ми е много добре трениран в това отношение.

Другият трик, който използвам, е да се разсейвам с различни други мисли и занимания. Ето защо ставам, пускам радиото, вземам си душ и се обличам. Глухото ръмжене е все още някъде там, дълбоко в мен, но малко по малко постепенно заглъхва. И когато влизам в кухнята да си направя чаша кафе, вече почти не го чувам. Усещам да ме залива предпазлива вълна на облекчение — същото, което човек изпитва, когато таблетката болкоуспокоително най-сетне премахне главоболието му. Вече мога да се отпусна. Ще се оправя.

На излизане спирам в антрето, за да се огледам в огледалото (блуза — „Ривър Айланд“; пола — „Френч Кънекшън“; чорапи — „Прити Поли Велвит“; обувки — „Ревъл“) и посягам да сваля от закачалката палтото си (палто — „Хоуз ъф Фрейзър Сейл“). И точно тогава сутрешната поща се изсипва през процепа на входната врата.

Отивам да я вдигна. Плик с изписан на ръка адрес и пощенска картичка от Малдивите за Сузи. А за мен — два очевидно служебни плика, от онези с прозорчетата. Единият е от „Виза“, другият — от Ендуич Банк.

За момент сърцето ми буквално спира да бие. От къде на къде второ писмо от банката? Ами „Виза“? Какво искат още? Не могат ли просто да ме оставят на мира?

Грижливо оставям писмата за Сузи върху шкафчето в антрето, а моите две пъхам в джоба на палтото си, като си казвам, че ще ги прочета на път за работа. Щом се кача в метрото, ще ги отворя и ще ги прочета и двете, колкото и да са неприятни.

Наистина точно така ще направя. Честно. Вървейки по тротоара, си обещавам, че ще прочета писмата.

Но когато свивам зад ъгъла и тръгвам по другата улица, виждам пред една от къщите боклукчийски контейнер. Огромен жълт боклукчийски контейнер, вече наполовина пълен. От къщата влизат и излизат строителни работници и изсипват в него чували с дървени парчетии и мазилка. Купища боклуци.

И в ума ми се промъква една мисълчица.

Намалявам крачка, а когато стигам до контейнера, спирам и се заглеждам втренчено в него, сякаш съм заинтригувана от думите, изписани на една от външните му стени. Стоя така, с разтуптяно до пръсване сърце, докато работниците не се прибират обратно в къщата и наоколо вече няма никой, който да ме види. После бързо измъквам двете писма от джоба си и ги мушвам отстрани между боклуците.

Край, няма ги.

Все още съм до контейнера, когато един работник минава покрай мен с две торби натрошена гипсова мазилка и ги изсипва вътре. Сега вече наистина изчезнаха. Погребани под слой гипсови парчетии, непрочетени. Никой никога няма да ги намери.

Слава богу, изчезнаха.

Бързо обръщам гръб на контейнера и продължавам пътя си. Но вече с много по-лека стъпка и с по-ведро усещане.

Не след дълго вече се чувствам невинна като младенец, пречистена от всякаква вина. Така де, никакви прегрешения не могат да ми се вменят, щом като изобщо не съм ги чела тези писма, нали? Също както не нося вина и за това, че не съм ги получила, нали? На

влизане и станцията на метрото вече съвсем искрено се чувствам така, сякаш тези писма никога не са съществували.

Когато стигам в офиса, включвам компютъра си, делово кликвам върху иконката за нов файл и започвам да пиша материала си за пенсиите, защото ми хрумва, че ако работя наистина здравата, Филип ще ме повиши, с което ще нарасне и заплатата ми. Ще оставам до късно всяка Божа вечер, ще го впечатля силно с моята всеотдайност към работата и той ще си даде сметка, че значително ме подценява. Може дори да ме направи асоцииран редактор или нещо подобно.

„В днешно време — пиша скорострелно — никой от нас не може да разчита на това, че правителството ще се грижи за нас на стари години. Ето защо е желателно колкото е възможно по-рано да започнете да планирате пенсионните си спестявания — най-добре още в деня, когато подпишете първия си трудов договор.“

— Добро утро, Клеър — казва Филип, влизайки в офиса, все още с палто. — Добро утро, Ребека.

Аха! Сега е моментът да го впечатля!

— Добро утро, Филип — отговарям с дружелюбна деловитост. След което, вместо да се облегна назад на стола си и да започна да го разпитвам как е изкарал уикенда, аз се врътвам отново към компютъра си и пак започвам да пиша. И то с такава бясна скорост, че текстът на екрана се нагъчква със сгрешени букви. Добре де, признавам, аз поначало не владея кой знае колко съвършено клавиатурата. Ама на кого му пука? Важното е, че изглеждам страшно професионално.

„Чисто вай-доблото ришиние е да изберете пенсионния план на вашта компания. Но ако тва не е възможно, на падара имй десетки друи пенсионни анове, така са почни от...“

Спирам и се присягам да взема брошурата на един от пенсионните фондове, после я прелиствам делово, като спирам поглед ту тук, ту там, сякаш подбирам от страниците само критично важната информация.

— Как мина уикенда, Ребека? — пита Филип.

— Чудесно, благодаря — отвръщам, като вдигам поглед от брошурата, сякаш изненадана от това, че ме прекъсва, когато работя.

— Ние пък в събота се качихме с колата нагоре по Фулхам Роуд, до оня, нашумелия планински курорт, дето е над твоя баровски квартал.

— Аха — отронвам разсеяно.

— В днешно време било модно да се ходи точно по такива места. Жена ми беше чела статия на тази тема в някакво списание. И си е истина, да ви кажа. Във Фулхам беше пълно с шик мадами, от онези, на които парите им идват от разни доверителни фондове.

— Сигурно — правя поредния си небрежен принос към разговора.

— Мисля си, че точно така трябва да започнем да те наричаме и теб, Ребека — заявява Филип с леко изпръхтяване. — Нашата шик мадама.

Шик мадама ли? За какво всъщност става дума?

— Именно — отвръщам, като му се усмихвам любезно.

Така де, той е шефът. Може да ме нарича както си...

О, не, задръж. Чакай, чакай малко. Да не би Филип да си мисли, че съм някоя богаташка? Да не би да си е въобразил, че разполагам с доверителен фонд или друга подобна смехория?

— Ребека — обажда се Клеър, с телефонна слушалка в ръка, — телефонно обаждане за теб. Някой си Таркуин. Прехвърлям ти го.

Филип се захилва, един вид „Аз нали ви казах“, след което се врътва и поема към неговата си офис кутийка, а аз зяпвам след него изумена и объркана. Хубава работа, всичко се прецака. Защото ако Филип смята, че имам странични доходи, никога няма да ми повиши и заплатата, нали така?

Но пък, за бога, от къде на къде ще си мисли подобна дивотия?

— Бекии — проточва Клеър многозначително и кима към звънящия телефон на бюрото ми.

— О! — отвръщам. — Да, добре. — Вдигам слушалката и казвам: — Здравейте, Ребека Блумууд на телефона.

— Беки — долита до слуха ми неповторимият, глухо стържещ глас на Таркуин. Звучи изнервено, сякаш дни наред е събирал кураж за

това обаждане. Може и така да е. — Толкова се радвам да чуя гласа ти. Знаеш ли, много често си мисля за теб.

— Така ли? — казвам колкото се може по-ненасърчително.

Добре де, хубаво, знам, че е братовчед на Сузи и тъй нататък, ама пък, честно казано...

— Аз... на мен... ще се радвам да прекарам малко повече време в твоята компания — изрича явно преглъщайки от притеснение Таркуин. — Бих искал да те поканя на вечеря, може ли?

О, боже. Какво се предполага, че бих могла да отговоря? На едно толкова невинно предложение! Така де, не ме е попитал: „Може ли да спя с теб?“ или „Може ли да те целуна?“. Защото в такъв случай с чиста съвест мога да му кажа: „Не!“. Докато ако отхвърля поканата му за вечеря, все едно му казвам: „Ти си толкова неприятен, че ми е непоносимо дори да прекарам два часа на една маса с теб“.

Което, впрочем, е доста близо до истината, ама все пак не върви да му го кажа, нали така? Пък и в последно време Сузи се държа толкова мило с мен, че наистина ще ѝ докривее, ако отрежа категорично любимия ѝ братовчед.

— Предполагам, че да — отговарям с пълното съзнание, че не звуча особено въодушевено.

Давам си сметка, разбира се, че е много по-почтено да му заявя направо: „Не си падам по теб“. Ама някак си не ми стиска да го направя. Да си призная, по-лесно ще ми е да приема и да изляза на вечеря с него. Така де, няма начин да е чак пък толкова ужасно, нали?

Пък и не е задължително наистина да отида. Ще измисля някаква неотложна причина, ще му се обадя в последния момент и отменя срещата. Чиста работа. И съвсем лесна при това.

— До неделя ще съм в Лондон — казва Таркуин.

— Ами да се видим тогава в събота вечер — казвам ведро. — Точно преди да заминеш.

— В седем? — пита той.

— Какво ще кажеш за осем? — предлагам аз.

— Добре — съгласява се той. — В осем.

И затваря, без изобщо да спомене къде смята да ме заведе на вечеря. Но пък това всъщност е без значение, защото в действителност изобщо не възнамерявам да излизам с него, нали така? Оставям

слушалката, пускам една показна въздишка на нетърпение и отново атакувам клавиатурата на компютъра си.

„В повечето случаи най-доброто решение е да се обърнете за консултация към някой независим финансов експерт, с когото да се посъветвате относно вашите специфични пенсионни нужди и който да ви препоръча подходящи пенсионни планове. Новост на тазгодишния пазар на пенсионното осигуряване е... — Спирам и се присягам към струпаната на бюрото ми купчинка стари брошури. Измъквам една и продължавам да пиша: — ... пенсионният план «По-късни години» на «Сън Ашурънс», който...“

— Този тип май те канеше на среща, а? — подхвърля Клеър Едуардс.

— Ами да — отвърщам нехайно, като вдигам за миг поглед от клавиатурата. Независимо от всичко, усещам лека тръпка на удоволствие. Защото Клеър си няма ни най-малка представа що за птица е Таркуин, нали така? Сигурно си въобразява, че е някой страшно красив и остроумен тип. — Ще ме води на ресторант в събота вечер — подхвърлям ѝ с безгрижна усмивка и отново свеждам поглед към клавиатурата.

— О, така значи — казва тя и напъхва в ластиче една от купчинките писма върху бюрото си. — Добре че ми каза, защото преди време Люк Брандън ме пита дали си имаш гадже.

За момент буквално замръзвам. Люк Брандън е питал дали си имам гадже ли?

— Наистина? — отвърщам с възможно най-естествен и безразличен тон. — Кога... кога те е питал?

— Всъщност онзи ден — казва тя. — Филип ме прати на брифинга в „Брандън Къмюникейшънс“, тогава ме попита. Съвсем между другото, нали разбираш...

— И ти какво му каза?

— Че си нямаш — захилва се Клеър. — Не си падаш по него, нали?

— Не, разбира се! — отвърщам, като врътвам възмутено очи към небето.

Но, да си призная, чувствам се доста въодушевено, когато се обръщам отново към компютъра си. Люк Брандън! Така де, не че го харесвам или нещо подобно... ама все пак... Люк Брандън!

„Този гъвкав пенсионен план — продължавам да пиша — предлага редица възможности за допълнителни печалби и осигурява солидна сума при пенсионирането. Например, ако типичният работещ тридесетинагодишен мъж инвестира в този пенсионен фонд по сто лири стерлинги месечно...“

„Мамка му! — изведнъж просветва в главата ми и спирам да пиша наред изречението. — Каква тотална досада! Та аз заслужавам повече от това!“

Заслужавам повече от това да седя в този мърляшки офис, да преписвам дивотии от някаква скапана брошура, опитвайки се да ги превърна в нещо като вдъхваща доверие журналистика. Заслужавам някаква по-интересна работа от тази тук. Или по-добре платена. Или и двете.

Подпирам се с лакти върху бюрото и облягам брадичка на дланите си. Време е за ново начало! Защо и аз да не се захвана с нещо такова, като новата работа на Ели? Не че ме е страх от малко по-яко бачкане, нали така? Защо не взема да сложа в ред живота си — ще се обърна към някой „ловец на глави“ от лондонското Сити и чрез него ще си намеря работа, за която всички да ми завиждат! Ще получавам огромна заплата, ще разполагам със служебна кола и всеки Божи ден ще нося дрехи от „Карън Милън“. И никога, никога повече няма да ми се налага да се тревожа за пари.

Чувствам се безкрайно въодушевена. Ами да! Това е отговорът на всички проблеми. Ще бъда...

— Клеър — подхвърлям уж между другото, — кои в Ситито получават най-високи заплати?

— Откъде да знам — отговаря Клеър и смръщва вежди замислено. — Брокерите на фючърси^[1] може би?

Край, решено. Ще бъда брокер на фючърси. Фасулска работа.

И наистина се оказва фасулска. Толкова фасулска, че още в десет часа на другата сутрин крача нервно към входа на „Уилям Грийн“ — най-реномираните „ловци на глави“ в Ситито. Когато бутвам да отворя остъклената врата на сградата, мярвам отражението си и усещам тръпка на триумфална възбуда. Господи, ама *наистина* ли го правя? Не сънувам ли?

Не, не сънувам. Облечена съм в най-страхотно деловия си черен костюм плюс тъмни чорапи и черни обувки с високи токчета. С „Файнаншъл Таймс“ под мишница, естествено. А освен дамската си чантичка нося и дипломатическо куфарче — от онези, дето се заключват с цифрова комбинация. То ми е подарък от мама за една Коледа, но аз така и никога не го използвах. Отчасти защото е доста тежко и обемисто, а отчасти и защото съм забравила комбинацията, така че в действителност изобщо не мога да го отворя. Но видът му подхожда много на настоящата ми роля. А това е най-важното, нали така?

Джил Фокстън — жената, с която имам среща — беше много мила по телефона, когато ѝ казах, че искам да сменя кариерата си, и остана силно впечатлена от досегашния ми професионален опит. Натраках си набързо Си Ви-то и ѝ го пуснах по електронната поща — добре де, признавам, поукрасих го мъничко, ама това си е съвсем в реда на нещата, нали така? Човек трябва да умее да се продава. И номерът мина, защото тя ми звънна десетина минути, след като го беше получила, и ме покани да отида да се видим, защото имала някои интересни възможности за мен.

Интересни възможности за мен! Това така ме развълнува, че буквално не ме свърташе на едно място. Веднага отидох при Филип и му казах, че искам да ме освободи от работа на другия ден, за да мога да заведа племенника си на зоологическа градина. И той се съгласи, без изобщо да подозира какво го очаква. Ще бъде като поразен от гръм, когато открие, че за една нощ съм се превърнала от мижавка уж журналистка в супер ценен и преуспяващ брокер на фючърси.

— Здравейте — казвам самоуверено на жената на рецепцията. — Идвам при Джил Фокстън. Аз съм Ребека Блумууд.

— От...?

О, боже, няма начин да кажа, че съм от „Успешно спестяване“, нали така? Защото до Филип може да стигне слухът, че се оглеждам за нова работа.

— От... всъщност от никъде — отговарям и се засмивам с привидно безгрижие. — Просто Ребека Блумууд. Срещата ми с Джил е за десет часа.

— Чудесно — отвръща жената с усмивка. — Седнете, моля, да изчакате.

Вдигам от пода дипломатическото си куфарче и се отправям към тапицираните с черна мачкана кожа полукресла, като се старая да не издавам нервността си. Сядам и хвърлям изпълнен с надежда поглед към купчинката списания, пръснати по ниската масичка за кафе пред мен (уви, нищо интересно, само глупости от сорта на „Икономист“), после се облягам назад и се оглеждам наоколо. Трябва да призная, че фойето им изглежда доста внушително. С шадраванче по средата, с плавно извиващо се нагоре широко стъклено стълбище, а в дъното на дългия сякаш няколко километра коридор се виждат изработените като същински произведения на изкуството остъклени асансьорни кабинки. И то не една или две, а около десетина. Да ме вземат мътните, ама това място трябва да е наистина грамаданско.

— Ребека? — изниква изведнъж пред мен русокосо момиче в кремав костюм с панталон.

Хубав костюм. Даже много хубав костюм.

— Здравсти! — казвам. — Джил?

— Не, аз съм Ейми — усмихва се блондинката. — Асистентката на Джил.

Уау! Върхът! Да прашаш асистентката си да посреща хората, които идват при теб, сякаш си много велика и заета, за да го правиш лично. Хм, може би и аз ще натоваря асистентката си с тази задача, когато стана важен брокер на фючърси и Ели, примерно, дойде да се видим. Или не, по-добре ще е да имам мъж за асистент — и двамата с него ще се влюбим! Господи, ще бъде също като на кино! Преуспяващата финансово и с висок статус жена и сладкият, чувствителен...

— Ребека? — Отърсвам се от мечтите си и виждам Ейми да ме гледа с любопитство. — Готова ли сте да ви заведе при Джил?

— Да, разбира се! — отвръщам весело и вдигам дипломатическото си куфарче.

Докато вървя след нея през просторното фойе към асансьорите, крадешком оглеждам още веднъж костюма ѝ — и погледът ми попада върху дискретното етикетче на „Емпорио Армани“. Не може да бъде! „Емпорио Армани“! Тук *асистентките* носят „Емпорио Армани“! С какво ли тогава ще е облечена самата Джил? В „Кристиан Диор“ може би? Господи, вече го обичам това място!

Качваме се с един от асансьорите до шестия етаж и поемаме по безкрайни коридори, застлани с дебели меки килими.

— Значи искате да бъдете брокер на фючърси, така ли? — пита Ейми по едно време.

— Да — казвам. — Такива са намеренията ми.

— И вече имате известна представа какво изисква тази работа, предполагам.

— Ами, знаете ли — отвърщам със скромна усмивка, — доста съм писала по въпроси от всички финансови сфери, така че се чувствам доста добре подготвена.

— Чудесно — казва Ейми и ми се усмихва. — Защото понякога идват хора, които си нямат ни най-малка представа за какво става дума. А после Джил им задава един-два стандартни въпроса и...

И тя прави жест с ръка, който макар и да не знам какво точно означава, но определено не изглежда добре.

— Именно! — заявявам с възможно най-небрежна самоувереност. — И по-точно... какъв тип въпроси?

— О, нищо особено — отвърща Ейми. — Вероятно ще ви попита... о, не знам всъщност. Нещо от рода на: „Как ще изтъргувате една пеперуда?“, или „Каква е разликата между отворени и затворени разноски?“, или „Как ще калкулирате датата на изтичането на срока на фючърса?“. С една дума, въпроси от най-елементарно естество.

— Именно — повтарям и преглъщам мъчително. — Страхотно.

Нещо в мен ми казва да се обърна и да побягна — но вече сме спрели пред една врата от светло дърво.

— Пристигнахме — усмихва ми се Ейми. — Какво предпочитате, чай или кафе?

— Кафе, моля — отвърщам любезно, макар да ми се иска да кажа: „Як джин, моля“.

Ейми почуква деликатно на вратата, отваря я, пуска ме да мина напред и оповестява:

— Ребека Блумууд.

— Ребека! — възкликва тъмнокосата жена зад бюрото, става и протяга ръка за здрависване.

За моя изненада тоалетът на Джил изобщо не е толкова шик, колкото този на Ейми. Облечена е в морскосин костюм с пола — по-скоро като тези, които носят грижовните мамички — и с ниски обувки.

Но карай, няма значение, тя е шефът все пак. А офиса ѝ е направо потресаващ.

— Много се радвам да се запознаем — казва Джил и ме кани с жест да седна на стола пред бюрото ѝ. — Веднага искам да призная, че професионалната ви биография ме впечатли изключително много.

— Наистина ли? — питам и усещам да ме залива вълна на облекчение.

Е, няма начин нещата да протекат чак пък толкова лошо, нали така? Била е впечатлена *изключително* много. В такъв случай сигурно ще е без значение, ако не знам отговорите на онези откачени въпроси.

— Особено ме впечатлиха езиците, които знаете — добавя Джил. — Това е МНОГО добре. Вие, изглежда, сте една от онези редки личности, които се чувстват навсякъде в свои води.

— О, френският ми е по-скоро само разговорен — отвърщам скромно. — *Voici la plume de ma tante*^[2] и тъй нататък.

Джил се позасмива одобрително и аз ѝ се усмихвам лъчезарно.

— Ами финландският! — възкликва тя и протяга ръка към оставената върху бюрото ѝ чашка с кафе. — Доста необичайно.

Продължавам да ѝ се усмихвам лъчезарно с надеждата да приключим по-скоро темата за езиците. Да си кажа честно, написах „владее финландски“, защото ми се стори, че „разговорен френски“ звучи доста постно и скучно. Ами така де, кой, за бога, говори финландски? Абсолютно никой!

— Впечатлиха ме също и финансовите ви познания — продължава Джил, като прелиства двете странички на автобиографията ми. — Изглежда, сте придобили задълбочен поглед върху различните финансови сфери през годините, когато сте работила като финансов журналист. — И добавя, поглеждайки ме: — Какво всъщност ви привлече към деривациите по-специално?

Какво? Ама за какво ми говори тя? Ааа, да! Деривациите. Това беше нещо като фючърси, нали така?

— Ами... — започвам уверено, но бивам прекъсната от влизането на Ейми, която ми поднася чашка кафе. — Благодаря — кимвам с усмивка и поглеждам към Джил с надеждата, че вече ще преминем към друга тема на разговор. Виждам обаче, че тя все още чака отговор на въпроса си. — Мисля, че фючърсите са бъдещето — заявявам уверено. — Това е една безкрайно предизвикателна област и

мисля, че... — Хубаво де, какво мисля? О, боже! Дали да не смотая нещо набързо за търговия с пеперуди, за изтичащи срокове или друга подобна дивотия? Май ще е по-разумно да не забивам натам. — Мисля, че съм добре подготвена за тази специфична област — казвам най-сетне.

— Разбирам — отвърща Джил и се обляга назад в стола си. — Питам ви, защото търсим човек за висок пост в банковото дело и ми се стори, че тази работа също би ви подходдала. Но щом като интересите ви са насочени в друга сфера, не знам как бихте погледнали на подобно предложение.

Висок пост в банковото дело ли? Ама тя сериозно ли говори? Наистина ли ми е намерила работа? Не мога да повярвам!

— Е, не бих имала нищо против — отговарям, като се опитвам да прикрия въодушевлението си. — Фючърсите определено ще ми липсват. Но пък и банковото дело също си го бива, нали така?

Джил се размива. Вероятно смята, че това е някаква остроумна шега или нещо подобно.

— Клиентът ни е чуждестранна банка от най-висока международна класа. Търсят нов човек да оглави отдела за финансиране на дългове в лондонския им клон.

— Ясно — отбелязвам умно.

— Не знам дали сте запозната с принципите на европейския арбитраж в тази насока?

— Абсолютно — заявявам уверено. — Миналата година писах обширна статия точно по този въпрос.

Как го нарече тя? Арби-нещо си.

— Разбира се, не ви притискам за незабавно решение — продължава Джил. — Но щом желаете да смените кариерата си, бих казала, че този пост ще е идеален за вас. Ще бъде проведено кратко интервю, естествено, но не смятам, че би имало никакви проблеми. — Тя ме поглежда с усмивка и добавя: — И съм убедена, че ще можем да се преборим да получите изключително атрактивен финансов пакет.

— Наистина ли?

Изведнъж усещам дъхът ми да спира. Тя ще се бори да получа изключително атрактивен финансов пакет! Аз да го получа!

— О, да! — казва Джил. — Трябва да знаете, че специалисти като вас са един на хиляда. — Усмивва ми се доверително и добавя: —

Знаете ли, когато вчера получих автобиографията ви, буквално заподскачах от радост! Такова невероятно съвпадение!

— Абсолютно невероятно! — съгласявам се и също ѝ отправям лъчезарна усмивка.

Боже господи, та то си е направо фантастично! Все едно изведнъж да ти се изпълни най-съкровената мечта! Ще бъде banker! И то не някакъв си там прост banker, а banker от най-висока международна класа!

— В такъв случай — подема Джил с непосредствен тон, — да вървим да се запознаете с новия си работодател!

— Какво? — зяпвам изненадано, на което тя се усмихва доволно.

— Не исках да ви го казвам, преди да ви видя лично. Мениджърът по човешките ресурси на Банк ъф Хелзинки е тук за среща с нашия изпълнителен директор. Убедена съм, че много ще му допаднете. Така че ще можем да уредим документите по назначаването ви още до обяд.

— Отлично! — възкликвам и ставам. Ха-ха-ха! Ще бъде banker!

Вече сме изминали половината коридор, когато думите ѝ изведнъж стигат до съзнанието ми: Банк ъф Хелзинки.

Хелзинкската банка!?! Чакай малко, това май означава да... Тя не иска да каже, че...

— С нетърпение очаквам да ви чуя да си говорите на финландски — подхвърля Джил въодушевено, когато поемаме нагоре по стълбите в дъното на коридора. — Изобщо нямам представа как звучи този език.

О, боже. О, боже! Не!

— Пък и на мен езиците никога не са ми вървели — продължава Джил доверително. — Изобщо не ме бива в тази област. За разлика от вас!

Хвърлям и лъчезарна усмивка, без да изоставям нито крачка от нея. Но сърцето ми бие до пръсване и едва си поемам дъх. Мамка му! Ами сега? *Какво, по дяволите, ще правя сега?*

На горния етаж тръгваме с лека стъпка по друг коридор. Дотук се справям чудесно. Стига само да продължаваме да вървим, всичко ще е наред.

— Финландският труден ли е за изучаване? — пита Джил.

— Не особено — чувам се да отговарям с леко пресипнал глас. — Баща ми... баща ми е наполовина финландец.

— Ясно, и аз си помислих, че сигурно има нещо такова — отбелязва Джил и добавя, като се позасмива: — Все пак, това не е предмет, който се изучава в училище, нали?

„Лесно ѝ е на нея да се смее“, мисля си обзета от ярост. Така де, не я водят нея на закление! О, боже, ужас! Непрекъснато се разминаваме с разни хора, които ме поглеждат с усмивка, сякаш си мислят: „Аха, говорещата финландски!“.

От къде на къде ми щукна да пиша, че говоря финландски, за бога? Що ли ми трябваше?!

— Добре ли сте? — пита Джил. — Май сте мъничко притеснена?

— О, не! — отвърщам на секундата с широка усмивка. — Изобщо не съм притеснена!

Може пък да успее да се измъкна по някакъв начин. Така де, този тип сигурно няма да иска да проведе цялото проклето интервю на финландски, нали така? Ще каже „Haallo“ или както там им е поздравът, и аз също ще му отговоря с „Haallo“ а после ще го изпреваря и преди да успее да продължи, ще кажа: „Знаете ли, напоследък не съм имала възможност да говоря често на финландски, така че имате ли нещо против да продължим на английски?“ И той ще отговори любезно...

— Почти стигнахме — съобщава ми с усмивка Джил.

— Чудесно — отвърщам ведро и се вкопчвам още по-яко с потната си длан в дръжката на дипломатическото си куфарче.

О, боже! Моля те, спаси ме! Моля те, Боже, моля те...

— Тук е — оповестява Джил.

Спираме пред врата с табела „Заседателна зала“. Тя почуква лекичко, после я отваря. Вътре е пълно с хора, насядали около заседателната маса. Всички извърщат глави и впиват очи в мен.

— Ян Виртанен — казва Джил, — да ви представя Ребека Блумууд.

Един брадат тип се надига от стола си, усмихва ми се широко и протяга ръка за здрависване.

— Neiti Bloomwood — започва той ведро. — On oikein hauska tavata. Pitaako paikkansa etta teilla on jonkinlainen yhteys Suomeen?^[3]

Зяпам го онемяла и усещам как се изчервявам. Всички ме гледат в очакване да отговоря.

— Ами... тъъ... тъъ... „Naallo“ — изричам най-сетне, като лекичко махвам с ръка за приятелски поздрав и се усмихвам поред на хората в залата.

Но никой не ми отвръща с усмивка.

— Тъъ... Налага ми се да... — Започвам да отстъпвам към вратата. — Налага ми се да...

Обръщам се. И побягвам.

[1] Спазарени предварително стоки (от рода на зърнени храни, вълна, памук и др.) с уговорка за заплащане при доставянето им. — Бел.прев. ↑

[2] Voici la plume de ma tante (фр.). — Ето перодръжката на леля ми — една от стандартните фрази от учебниците за първолачета. — Бел.прев. ↑

[3] Здравейте, госпожице Блумууд. Радвам се, че се срещаме. Наистина ли имате някаква роднинска връзка с Финландия? — Превод от финландски: Ралица Петрунова. ↑

ЕДИНАДЕСЕТ

Когато се озовавам долу във фоайето, вече съм леко задъхана. Което си е съвсем в реда на нещата, като се има предвид, че съм пробягала почти половин маратон по тези техни безкрайни коридори, опитвайки се да намеря проклетия им изход. Прелетявам надолу по последната извивка на помпозното им стълбище (не рискувам да се кача на асансьора, защото ме е страх, че финландската им бригада може изведнъж да го спре на някой от етажите), после спирам, за да си поема дъх. Пооправям полата си, прехвърлям дипломатическото куфарче от едната в другата си ръка и се отправям през обширното фоайе към изхода. Вървя с пределно спокойна крачка — така, сякаш излизам от някаква съвсем прозаична, с нищо незабележителна делова среща. Не поглеждам ни надясно, ни наляво. Изобщо не мисля за факта, че току-що съм прецакала и последния си шанс да стана преуспяващ banker в лондонското Сити. Мисля единствено за това как по-бързо да се добера до стъклената врата и да изляза навън, преди някой да...

— Ребека! — долита глас иззад гърба ми и аз буквално замръзвам в крачка.

Мамка му! Изловиха ме!

— „Naallo“ — смотолевям и се извърщам. — „Naal“... О, грешка, имах предвид... ало.

Люк Брандън.

Точно пред мен стои Люк Брандън. И ме гледа от горе на долу с онзи негов странен поглед, сякаш ме изучава под микроскоп.

— Не съм очаквал да те срещна точно тук — казва той. — Не си търсиш работа в Ситито, нали?

А защо пък да не си търся? Да не би да си мисли, че не съм достатъчно умна или какво?

— Всъщност — отвърщам високомерно, — обмислям възможности за смяна на кариерата. Може би в международното bankerство. Или в сферата на фючърсите.

— Сериозно? — казва той. — Срамота.

Срамота ли? Защо срамота? С това пък сега какво иска да каже? Вдигам поглед, тъмните му очи срещат моите и изведнъж усещам нещо да потрепва някъде дълбоко в мен. Изневиделица в главата ми изплуват думите на Клеър: „Люк Брандън ме пита дали си имаш гадже“.

— А ти... — започвам, но се налага да спра, за да се покашлям лекичко, защото гърлото ми е пресъхнало. — Ти пък какво търсиш тук?

— Доста често наемам служители чрез тази компания — отговаря ми той. — Много ефективно работят. — После хвърля поглед към блестящото дипломатическо куфарче в ръката ми и пита: — Успяха вече да ти намерят нещо?

— Имам... Имам няколко възможности за обмисляне — заявявам неопределено. — Трябва да реша накъде да се насоча.

Абе то е ясно накъде — право навън през вратата.

— Разбирам — казва той и след кратка пауза продължава полувъпросително: — Сигурно си си взела свободен ден, за да дойдеш тук?

— Да — отвърщам. — Разбира се.

Ама той какво си мисли? Че съм се измъкнала за два-три часа, казвайки, че отивам на пресконференция може би?

Всъщност, тази идея съвсем не е лоша. Ще трябва да я пробвам някой път.

— И сега... какво ще правиш? — пита той.

„Не казвай *нищо* — напомням си мислено. — *Никога* не казвай *нищо*.“

— Е, планирала съм да свърша едно-друго — отговарям делово. — Да се видя с някои хора, да се обадя тук-там. Неща от този род.

— Аха — кимва той. — Да. Ясно. Ами да не те задържам тогава. — Хвърля разсеян поглед из фойето и добавя: — Надявам се всичко да се уреди, с работата имам предвид.

— Благодаря — отговарям и му отправям делова усмивка.

А после той се обръща и си тръгва, а аз стискам с потна длан дипломатическото си куфарче и се чувствам леко разочарована. Оставам загледана след него, докато не излезе през остъклената врата и не изчезва от погледа ми. На свой ред се отправям бавно към изхода

и излизам на улицата. Там обаче спирам нерешително. Да си призная, не знам накъде да поема. Истината е, че плановете ми за деня бяха да се обадя на всичките си познати поред и да им се похваля с новата си работа на брокер на фючърси. А ето че сега... Уф, както и да е. По-добре да не мисля за това.

Но пък и не мога да седя цял ден на тротоара пред входа на „Уилям Грийн“, нали така? Хората ще вземат да ме оглеждат като някаква статуя или нещо подобно. Ето защо поемам бавно по улицата, като си мисля, че все в даден момент ще стигна до някаква станция на метрото и тогава ще решавам какво да правя. Стигам до едно кръстовище и спирам, за да изчакам да светне зелено, за да пресека. И в този момент току пред мен спира такси.

— Знам, че си много заета жена, с куп неща за вършене — долита до слуха ми гласът на Люк Брандън и аз вдигам стреснато глава. Виждам го да подава глава от прозорчето на таксито, с притаена усмивка в тъмните очи. — Но ако случайно разполагаш с половин час, би ли имала нещо против да отидем заедно на пазар?

Този ден е направо нереален. Напълно, тотално, абсолютно нереален.

Качвам се значи аз в таксито, оставям на пода между седалките обемистото си и съвършено излишно дипломатическо куфарче и хвърлям нервен поглед към Люк. Вече съжалявам, че съм се качила. Ами ако той вземе да ме пита нещо за правителствената лихвена политика? Ами ако поиска да говорим за Бундесбанк или за перспективите на американската икономика? Засега обаче той само казва на шофьора:

— До „Хародс“, моля.

Светлините се сменят, колата литва напред, а аз усещам по лицето ми да се разлива широка усмивка, която не мога да удържа по никакъв начин. Върхът! Мислех си, че ще трябва да се прибера вкъщи и да страдая съвсем самичка, а ето че сега съм на път за „Хародс“, където при това някой друг ще плаща сметките. Не знам да има нещо по-върхарско!

Поглеждам през прозореца на таксито към оживените улици. Въпреки че вече сме март, по витрините на някои магазини все още

виждам надписи „намаление“, останали от януари. Заничам към изложените стоки, като се чудя дали пък не съм изпуснала нещо на много изгодна цена. Спираме на един светофар, точно пред клон на „Лойдс Банк“. Зазяпвам се разсеяно към остъклената стена и опашката от хора вътре и изведнъж се чувам да казвам:

— Знаеш ли какво? Банките също би трябвало да имат януарски намаления. Всички други го правят.

Изявлението ми е последвано от гробно мълчание. Поглеждам към Люк Брандън и забелязвам, че ме гледа с любопитство, но и с прикритата усмивка.

— Банките ли? — пита той.

— Защо пък не? — заемам отбранителна позиция аз. — Могат за около месец да си намалят таксите за услуги или нещо подобно. А също и компаниите за строеж на жилища. Да сложат големи плакати на прозорците „Януарско намаление на цените“. — Замислям се за момент и продължавам: — Май ще е по-добре да правят априлски намаления, след приключване на фискалната година. Инвеститорските фондове също могат да обявят да речем: „50% намаление на фондовите пакети“.

— Разпродажба на инвестиционни пакети — казва Люк Брандън замислено. — С намаление на всички такси, подлежащи на предварително заплащане.

— Точно така — отвръщам. — Хората си умират за разпродажби и намаления. Дори богатите.

Таксито отново потегля, а аз се заглеждам в една жена със страхотно бяло палто и се питам откъде ли си го е купила. Може би от „Хародс“. Добре ще е и аз да си купя едно бяло палто. И да нося само бяло, през цялата зима. Снежнбяло палто и бяла кожена шапка. Хората ще започнат да ме наричат Момичето с бялото палто.

Когато отново поглеждам към Люк Брандън, виждам го бързо да записва нещо в малко бележничке. Той вдига поглед, за момент мълчаливо ме гледа, а после казва:

— Ребека, сериозно ли възнамеряваш да зарежеш журналистиката?

— О, всъщност... — започвам неопределено. Да си кажа правичката, изобщо съм забравила за тези си намерения. — Не знам. Може би.

— И наистина ли мислиш, че банковото дело ще ти подхожда повече?

— Кой знае? — отвръщам, леко раздразнена от тона му.

Лесно му е на него. Няма какво да се тревожи за кариерата си — има си своя собствена, мултимилионна компания. А аз си имам само мултимилионни дългове.

— Ели Гранджър напуска „Седмични инвеститорски новини“ — добавям. — Постъпва в „Уедърбай“ като финансов мениджър на фонд.

— Чух за това — казва той. — Но ти нямаш нищо общо с Ели Гранджър.

О, така ли? Тази негова забележка силно ме заинтригува. Щом нямам нищо общо с Ели, тогава с кого имам? Може би с някоя от онези страхотно шик финансови специалистки, които водят собствени предавания по телевизията.

— За разлика от Ели ти имаш богато въображение — добавя Люк.

Уау! Сега вече наистина ме срази! Люк Брандън смята, че имам богато въображение?! Върхът! Защото да имаш въображение е нещо положително, нали така? Наистина се чувствам поласкана. „Ти имаш богато въображение.“ Ммм, да. Определено ми харесва. Освен ако не...

Я чакай, чакай малко. Да не би това да е учтив начин да ми каже, че ме смята за глупачка, а? Или за лъжкиня? Нещо подобно на израза „творческо счетоводство“. Може би се опитва да ми каже, че никоя от статиите ми не е акуратна?

О, боже, сега вече не знам какъв би трябвало да е изразът на лицето ми — доволен или не.

За да прикрия объркването си, обръщам глава и се заглеждам през прозореца. Пак сме спрели на светофар и някаква, ама много пълна жена в розов велурен анцуг се опитва да пресече булеварда. Освен че мъкне няколко торби с покупки, ами е стиснала под мишница и дебелото си кученце; непрекъснато ту едно, ту друго започва да ѝ се изплъзва и ѝ се налага да спира, за да ги намести и хване по-здраво. Гледката е толкова мъчителна, че чак ми се приисква да изскоча от таксито и да ѝ помогна. В този момент тя изпуска една от торбите, която пада на платното и се скъсва — от нея изпадат три огромни кутии със сладолед и се търкулват в различни посоки.

„Не се смей! — заповядвам си мислено. — Дръж се като зрял човек! Не се смей!“ Стисвам здраво устни, но не мога да се сдържа и лекичко се изкикотвам.

Поглеждам крадешком към Люк и го виждам, че и той също стиска с все сили устни.

В същия миг жената пуска на платното другите торби и кучето и се втурва да събира кутиите със сладолед. Това е, край, не издържам и започвам да се кикотя на глас. А когато кучето настига една от кутиите със сладолед преди стопанката си и започва да се опитва да я отвори със зъби, вече буквално умирам от смях. Поглеждам към Люк и не мога да повярвам на очите си — той също се смее на глас, при това толкова силно, че му се налага да бърше с пръсти бликналите си сълзи. Господи, а пък аз си мислех, че Люк Брандън *никога* не се смее.

— О, боже! — успявам най-сетне да кажа. — Знам, че не е хубаво човек да се смее на хорското нещастие, ама...

— Кучето! — хлъцва Люк и отново избухва в смях. — Проклетото куче!

— И този невъзможен анцуг! — потръпвам леко, когато таксито потегля и минаваме покрай жената, която се е навела над една от кутиите със сладолед. — Съжалявам, но смятам, че носенето на розови велурени анцузи трябва да бъде забранено.

— Напълно съм съгласен с теб — казва Люк, кимайки важно. — Забранява се носенето на розови велурени анцузи. А също и на копринени шалчета вместо вратовръзки.

— И на изрязани мъжки слипове — изтърсвам, без да се замислям, и в следващия миг усещам, че се изчервявам. О, боже, как можах да кажа подобна дивотия пред Брандън?! — А също и продажбата на карамелизирани пуканки — бързам да добавя.

— Правилно — съгласява се Люк. — И така, решаваме да няма: розови велурени анцузи, копринени шалчета и изрязани слипове за мъже, карамелизирани пуканки...

— И пътници, които имат само едри банкноти — обажда се шофьорът на таксито.

— Добре, приема се — отвърща Люк, като свива леко рамене. — И пътници само с едри банкноти.

— И пътници, които повръщат в колата. Те са най-ужасни.

— Прието.

— И пътници, които изобщо не знаят къде отиват.

Двамата с Люк се споглеждаме и отново започваме да се кикотим.

— И пътници, които не говорят английски. Направо откачаш с такива.

— Правилно — съгласява се Люк. — Накратко... забраняват се почти всички пътници.

— Не ме разбирайте погрешно — казва шофьорът. — Нямам нищо против чужденците, но... — И в същия момент спираме пред „Хародс“. — Пристигнахме. Малко на пазар, а?

— Точно така — отвръща Люк и изважда портфейла си.

— За нещо специално или...? — пита шофьорът любопитно.

Аз също очаквам с интерес отговора на Люк. Все още не ми е казал какво ще пазаруваме. Дрехи ли? Или ще си търси нов афтършейв? Ще пръсва ту от едно, ту от друго шишенце върху страните си, и ще очаква да го мириша и да си казвам мнението? (Не бих имала нищо против, всъщност.) Или ще избираме мебели? Нещо скучно, като ново бюро например?

— Куфари и пътни чанти — отговаря той и подава на шофьора една едра банкнота. — Задръжете рестото.

Куфари и пътни чанти! Ами да! Обикалям из отдела за пътни принадлежности, зяпам шикозните куфари и чанти от еленова кожа на „Вюитон“ и се чувствам малко нещо смутена. Какво ти смутена, направо съм шокирана от себе си! Как така никога преди и през ум не ми е минавало да се загледам какво става при куфарите и пътните чанти?!

Този въпрос се нуждае от известно пояснение. Години наред съм следвала един твърдо установен и по-скоро неформален цикъл на пазаруване. Нещо като ротационна система на посевите, която прилагат фермерите. Само че вместо да редувам пшеница — царевица — ечемик — угар за почивка на почвата, моят цикъл е дрехи — козметика — обувки — дрехи. (Обикновено прескачам етапа на угара.) Всъщност, пазаруването наподобява изключително много обработването на една нива. Просто не можеш да купуваш все едно и

също — трябва все пак да има и известно разнообразие. Иначе много бързо ти доскучава и цялата работа не ти носи никакво удоволствие.

Винаги съм си мислела, че си осигурявам достатъчно разнообразие при моето пазаруване — поне толкова, колкото и всеки друг. Въобразявах си, че покривам всички основни сфери на пазаруване. Да си призная дори смятах себе си за голям спец в тази насока. А какво излиза? Гледай само що нещо съм подминавала с пренебрежение през цялото това време! От колко неща съм се лишавала поради недоглеждане. Чак се разтрепервам, като осъзнавам какви възможности за разнообразие съм изпуснала през всичките тези години. Куфари и куфарчета, големи и малки пътни чанти, несесери и кутии за шапки... С омекнали крака се довличам до един ъгъл на отдела за пътни принадлежности и присядам на някаква покрита с мокет платформа, точно до една вишнево червена кожена чанта за козметика.

Как е възможно толкова дълго време да не съм обръщала внимание на пътните принадлежности?! Как е възможно да съм живяла така слепешката, подминавайки най-безотговорно цял един пазарен сектор?!

— Е, какво мислиш? — пита Люк, приближавайки към мен. — Има ли нещо, което си струва да бъде купено?

Този негов въпрос изведнъж ме кара да се чувствам като измамница. Защо не поиска да си купи някоя наистина хубава бяла риза? Или кашмирен шал? Или поне крем за ръце? В такъв случай бих могла да му дам най-компетентен съвет за качество и цени. Но по въпроса за куфари и пътни чанти... Та аз съм начинаеща в тази област!

— Ооо — провлачвам, опитвайки се да печеля време, — зависи. Всички изглеждат страхотно.

— Да, нали? — съгласява се той, като неприкрито следи накъде се насочва погледът ми. — Но кой куфар би избрала все пак? Ако трябва да купиш един-единствен куфар, кой би избрала?

Кофти работа. Няма как да блъфирам.

— Да си призная — казвам най-сетне, — това не е в сферата на моята компетентност.

— Кое не е? — пита той невярващо. — Пазаруването ли?

— Куфарите — пояснявам аз. — Не бих казала, че съм отделила достатъчно време за по-специално проучване на тази специфична

пазарна ниша. Трябвало е да го направя, знам, но...

— Е, няма значение — прекъсва ме Люк с лека усмивка на уста.
— Произнеси се като неспециалист. Кой куфар би избрала?

Добре, така може.

— Ммм — отвърщам и делово се изправям на крака. — Дай да ги огледаме по-отблизо.

Господи, и двамата страхотно се забавляваме. Нарезждаме осем куфара един до друг и започваме да им поставяме оценки за външен вид, тежина, качество на хастара, брой на джобовете и надеждност на колелцата. (Изпробвам колелцата, като препускам из отдела, мъкнейки съответния куфар след себе си. Продавачът отдавна вече се е отказал да ни консултира и ни е оставил сами да се оправяме с избора си.) После подбираме към всеки куфар подходящи малки пътни чанти, на които също поставяме оценки.

Цените, изглежда, нямат никакво значение за Люк. Което е направо върхът, защото те са наистина астрономически — в първия момент ми се видяха толкова страховити, че буквално ми се прищя да избягам. Странно обаче, много скоро хиляда лири вече започват да ми се струва съвсем приемлива цена за един куфар — особено като се има предвид, че голямата пътна „ракла“ с монограм на „Луи Вюитон“ струва около десет пъти повече! В действителност вече доста сериозно се замислям, че би трябвало и аз също да инвестирам в един качествен куфар, с който да заменя старата си, охлузена платнена пътна чанта.

Днес обаче пазаруваме за Люк, а не за мен. А най-странното е, че да пазаруваш за някой друг се оказва дори още по-забавно, отколкото за себе си. В крайна сметка свеждаме избора си до две опции — тъмнозелен кожен куфар със стабилни безшумни колела или светлобежов куфар от еленова кожа, който е малко по-тежък, но има забележително красив копринен хастар и всъщност е толкова красив, че буквално ме хипнотизира. Към него има и малка пътна чанта в същия стил, а също и куфарче за козметика — не по-малко красиви и хипнотизиращи. Господи, ако пазарувахме за мен, щях да...

Ама не е за мен, нали така? Люк си купува куфар, не аз. Той трябва да го избере. Сядаме един до друг на пода пред куфарите и впиваме изпитателен поглед в тях.

— Зеленият май ще е по-практичен — казва по едно време Люк.

— Ммм — отвръщам неопределено. — Предполагам.

— По-лек е, а и колелата са му по-добри.

— Ммм.

— Пък и тази светла еленова кожа вероятно ще се зацапа за нула време. Зеленият цвят ми се струва по-подходящ.

— Ммм — изхъмквам отново, като се старая да прозвучи така, сякаш съм съгласна с него.

Той ми хвърля изпитателен поглед и казва:

— Точно така. Е, мисля, че направихме избора си, нали?

След което, без да става от пода, повиква продавача.

— Избрахте ли, сър? — привежда се към нас човекът и Люк му кимва.

— Светлобежовият куфар от еленова кожа.

— О! — възкликвам и усещам как по лицето ми се разлива усмивка на блажено задоволство. — Страхотно! Точно него харесвам!

— Основно житейско правило — казва Люк, като скача на крака и изтупва панталоните си. — Щом си помолил някой за съвет, послушай го.

— Но аз не съм казала кой от двата...

— Не беше нужно да го казваш — отвръща Люк и ми протяга ръка, за да ми помогне да се изправя. — Хъмкането ти беше достатъчно красноречиво.

Ръката му около моята е изненадващо силна и топла и докато ме дръпва да стана, усещам дълбоко в себе си сладостна тръпка. Пък и мирише хубаво. На скъп афтършейв, чиято марка не успявам да разпозная. За момент оставаме смълчани.

— Чудесно — казва най-сетне Люк. — Май ще е добре да го платя в такъв случай.

— Да — отвръщам и се чувствам някак смешно нервна. — Май да.

Той отива на касата, където започва да говори нещо с продавача, а аз се извърщам към изложените отстрани кожени гардеробни чанти. Изведнъж изпитвам странно неудобство. Така де, пазаруването свърши. А сега какво?

Ами, ще се сбогуваме учтиво и това е. Люк вероятно трябва да се връща в офиса си. Положително не може да се мотае цял ден по пазар.

А ако ме попита какво смятам да правя аз, ще кажа, че съм заета. Ще се престоря, че имам важна делова среща или нещо подобно.

— Готово — казва Люк, като се връща при мен. — Страшно съм ти благодарен за помощта, Ребека.

— Няма защо — отвърщам ведро. — Е, аз трябва да тръгна за една...

— Чудех се — прекъсва ме Люк бързо — дали ще приемеш, ако те поканя на обяд?

Днешният ден се очертава като абсолютно съвършен. Пазаруване в „Хародс“, а после обяд в „Харви Никълъс“. Така де, има ли нещо похубаво от това? Качваме се в разположения на петия етаж шикозен ресторант, настаняваме се, Люк поръчва бутилка изстудено бяло вино, а когато ни го сервират, вдига чаша за на здравица.

— За куфара — казва и се усмихва.

— За куфара — отвърщам щастливо и отпивам от чашата си.

Това е вероятно най-страхотното вино, което съм опитвала през живота си. Люк взема менюто си и се зачита в него. И аз също отварям моето, но да си призная, не прочитам и думичка. Просто си седя и сияя щастливо. Оглеждам се наоколо, въодушевена от всички тези шик жени, дошли да обядват тук, вода си мислено бележки относно тоалетите им и се чудя откъде ли онова момиче там е купило страхотните си розови ботушки. После изведнъж, незнайно защо, се замислям за картичката, която Люк ми изпрати. И пак започвам да се чудя дали е било просто приятелски жест или... или нещо друго.

При тази мисъл чак ми прималая за и бързо отпивам нова глътка вино. Добре де, не глътка, ами направо пресушавам чашата си на един дъх. Оставям я на масата, преброявам до пет и казвам небрежно:

— Благодаря за картичката, между другото.

— Какво? — пита Люк, вдигайки поглед от менюто си. — Ааа, няма защо. — На свой ред отпива от виното си и добавя: — За мен беше удоволствие да те видя онази вечер.

— „Терадза“ е страхотно място за прехвъркване от маса на маса! — отвърщам и в същия миг усещам, че се изчервявам.

Люк се усмихва лекичко и казва:

— Да, наистина. — После оставя чашата си и добавя: — Избра ли си вече?

— Тъъ... — отвърщам и преглеждам набързо менюто. — Мисля да взема... тъъ... рибни крокети с картофено пюре. И салатата от аспарагус.

По дяволите, чак сега видях, че предлагат и сепия. Това трябваше да си поръчам. О, майната му, късно е вече.

— Добър избор — казва Люк и ми се усмихва. — Още веднъж ти благодаря, че ми помогна днес. В такива случаи винаги е добре човек да чуе и второ мнение.

— Няма проблем — отвърщам лъчезарно и отпивам от виното си. — Надявам се куфарът да ти върши добра работа.

— О, той не е за мен — отвърща Люк след кратка пауза. — Купих го за Саша.

— Все едно — казвам любезно. — Коя е Саша? Сестра ти ли?

— Приятелката ми — отговаря Люк и се извърща, за да повика келнера.

А аз го зяпвам като парализирана.

Приятелката му! Помогнала съм му да избере куфар за приятелката си!

Изведнъж вече не изпитвам никакъв глад. Не ми се ядат нито рибни крокети, нито салатата от аспарагус. Дори не искам повече да седя тук, в този шикозен ресторант. Усещам как щастливото сияние напуска душата ми, а на негово място се настанява студ. Чувствам се глупаво. Люк Брандън си има приятелка. Ами, разбира се, че ще си има. Красиво, шикозно момиче на име Саша, несъмнено с перфектен маникюр, за разлика от мен, и което пътува насам-натам по света с луксозни, баснословно скъпи куфари. А аз съм пълна, тотална глупачка? Трябваше да предположа, че ще има някоя Саша. Така де, то се подразбира!

Само че... Само че май не се подразбира чак толкова. Всъщност, изобщо не се подразбира! Люк не спомена и думичка за приятелката си през цялата сутрин. Защо? Защо още от самото начало не каза, че търси куфар за приятелката си? Защо ме остави да седя до него на пода в „Хародс“ и защо се смееше с такова искрено удоволствие, докато ме

гледаше как препускам насам-натам, за да изпробвам колелцата на куфарите? Ако ми беше казал, че избираме куфар за приятелката му, изобщо нямаше да се държа по този начин. И той го е знаел. Съвсем сигурно го е знаел, затова и не ми е казал.

Усещам да ме побиват ледени тръпки. Има нещо гнило в цялата работа.

— Всичко наред ли е? — пита Люк, като се обръща отново към мен.

— Не — чувам се да казвам. — Не, не е наред. Не ми каза, че куфарът е за приятелката ти. Дори не ми спомена, че имаш приятелка.

О, боже! Как можах да го изтърся това пък сега?! Толкова е тъпо! Но пък, от друга страна, някак си не ми пука.

— Разбирам — казва Люк след кратка пауза. Взема парченце хляб и започва да го троши между пръстите си, после ме поглежда и казва тихо: — Саша и аз... излизаме заедно от известно време. Съжалявам, ако съм ти дал повод да... да си мислиш нещо друго.

Господи, сега пък ми говори снизходително. Не, не мога да го понеса!

— Не става дума за това — казвам рязко и усещам как се изчервявам като домати. — Но в цялата тази работа има нещо... нещо гнило.

— Гнило ли? — пита той.

Имам чувството, че се забавлява.

— Трябваше да ми кажеш, че избираш куфар за приятелката си — заинатявам се аз, впила поглед в масата пред себе си. — Щях да подхожда към въпроса... по-различно.

Настъпва мълчание. Вдигам поглед и виждам, че Люк ме гледа така, сякаш съм някоя откачена.

— Ребека — казва той, — мисля, че правиш от мухата слон. Помолих те за съвет при избора на куфар. И това е всичко.

— А ще кажеш ли на приятелката си кой те е съветвал?

— Разбира се, че ще ѝ кажа! — възкликва Люк и добавя, като позасмива леко: — Предполагам, че ще ѝ бъде забавно.

Гледам го мълчаливо и усещам как буквално се смръзвам от ужас. Гърлото ми се свива, болка стяга гърдите ми. Щяло да ѝ бъде забавно! Саша ще се смее за моя сметка!

Ами да, разбира се, че ще се смее. Кой не би се смял, когато му разкажат как някакво момиче е търчало цяла сутрин като смахнато насам-натам из „Хародс“, изпробвайки куфари за друга жена?! Защото изобщо не е загоряло, че има нещо гнило. Защото съвсем глупашки си е въобразило, че Люк Брандън може да го харесва!

Преглъщам мъчително и буквално ми прилошава от унижение. За първи път си давам сметка как изглеждам в очите на Люк Брандън. А всъщност, как изглеждам в очите на всички останали. Пълно посмешище, нали така? Нескопосана глупачка, която никога не схваща за какво точно става дума и с гафове си непрекъснато размива хората. Момиче, което не знае, че „Ес Би Джи“ и „Рутланд Банк“ са се слели! Момиче, което никога никога не би и помислил да вземе насериозно. На Люк и през ум не му е минало да ми каже, че ще избираме куфар за приятелката му, защото за него аз съм едно голямо нищо. И ме е поканил на обяд просто защото не е имал нищо друго по-интересно за правене — вероятно се е надявал на пореден гаф от моя страна, примерно да си изпусна вилицата и да се завра под масата да я търся, на който да се посмее с колегите си, когато се върне в офиса си.

— Извинявай — казвам с треперещ глас и ставам. — Сетих се, че нямам време за обяд.

— Глупости, Ребека! — казва Люк. — Виж, съжалявам, че не си знаела за приятелката ми — добавя той, като повдига вежди уж извинително, а на мен ми се приисква да му светна един. — Но можем все пак да си останем приятели, нали?

— Не! — отвръщам сковано, като си давам сметка за разочарованието в гласа ми и усещам очите ми да се насълзяват. — Не, не можем. Защото приятелите се отнасят един към друг с уважение. А ти, Люк, не ме уважавааш, нали? Смяташ ме за посмешище. За пълна нула. Е... — преглъщам мъчително, — не съм.

И преди той да успее да ми отговори каквото и да било, аз се обръщам и напускам ресторанта, полузаслепена от сълзи на разочарование.

ФЪРСТ БАНК ВИЗА
КЕМЪЛ СКУЕЪР 7
ЛИВЪРПУЛ

Мис Ребека Блумууд
Бърни Роуд 4, ап. 2
Лондон
20 март 2000 г.

„Скъпа мис Блумууд,
Фърст Банк Виза карта №1475839204847586
Благодарим Ви за направения от Вас превод от 10
лири стерлинги, които получихме днес по сметката Ви.
Но както вече нееднократно Ви уведомих,
необходимото минимално плащане по кредитното Ви
задължение възлизаше на 105.40 лири стерлинги.
Следователно понастоящем минималното плащане,
което се изисква да направите по кредитното Ви
задължение, възлиза на 95.40 лири стерлинги. Очакваме да
извършите това плащане в най-скоро време.
Ако не го получим в седемдневен срок, ще бъдем
принудени да вземем последващи мерки.“
Искрено Ваш: Питър Джонсън, мениджър на отдел
„Сметки на клиенти“

Банк ъф Лондон
Лондон Хауз
Мил Стрийт
Мис Ребека Блумууд
Бърни Роуд 4, ап. 2
Лондон
20 март 2000 г.

„Скъпа мис Блумууд,
Само си помислете... колко различен може да стане
животът ви благодарение на един заем за потребителски

нужди!

С него бихте могли да си купите нова кола. Или да ремонтирате и преобзаведете дома си. С него бихте могли да си осигурите мечтаната яхта, с която през почивните дни да бягате от градския стрес. Или душевно спокойствие, породено от съзнанието, че с лекота можете да разчистите натрупаните задължения.

Банк ъф Лондон предлага потребителски заеми за почти всякакви цели. Ето защо не отлагайте повече! Осигурете си стила на живот, който заслужавате.

За да получите някой от потребителските заеми, предоставяни от Банк ъф Лондон, дори не е нужно да попълвате каквито и да било формуляри. Достатъчно е да се обадите на някой от нашите безплатни денонощни телефони: 0100 45 (46, 47, 48) и да оставите останалото на нас.

Само си помислете...

С нетърпение очакваме да ни се обадите.“

Искрено Ваша: Сю Скипър, директор по маркетинга

P.S. Защо да отлагате? Наберете веднага: 0100 45 (46, 47, 48)! Няма нищо по-лесно от това.

ДВАНАДЕСЕТ

Когато малко по-късно се прибирам вкъщи, вече се чувствам изтощена и нещастна до краен предел. Някак изведнъж свръх престижните постове в банковото дело и пазаруването в луксозния „Хародс“ с Люк Брандън започват да ми се струват нещо отдалечено на светлинни години от мен и направо нереално. Защото истинският живот не е в това да обикаляш с такси из баровския търговски център на Лондон и да избираш куфар за хиляда лири, нали така? Моят истински живот е това тук: тясната ми стаичка от чужд апартамент, където ме очакват купчинка гадни писма от банки с искания да изплащам задължения, за които си нямам ни най-малка представа как да уредя.

Пъхам ключа в ключалката и докато отварям вратата, чувам Сузи да се провиква отвътре:

— Беки? Ти ли си?

— Да — отвърщам колкото се може по-ведро. — Къде си?

— Ето ме — казва тя и се появява от вратата на моята стая. Страните ѝ са порозовели, а очите ѝ искрят. — Я познай! Имам изненада за теб!

— Каква? — питам и оставям дипломатическото си куфарче на пода.

Да си призная, в момента изобщо нямам настроение за изненадите на Сузи. Сигурно току-що е преместила леглото ми в другия ъгъл на стаята или нещо подобно. Иска ми се единствено да седна, да изпия чаша чай и да хапна нещо. Защото така и не успях да обядвам.

— Ела и виж. Не, не... първо си затвори очите. Аз ще те водя.

— Добре — казвам, послушно си затварям очите и ѝ подавам ръката си.

Тя ме повежда през хола и докато приближаваме към моята стая, аз, естествено, неволно започвам да изпитвам тръпка на вълнуващо очакване. Винаги съм си падала по такива неща.

— Да-да-да-да! Вече можеш да погледнеш!

Отварям очи и предпазливо започвам да оглеждам стаята си, като се чудя каква ли щуротия е измислила Сузи този път. Е, поне не е преобоядисала стените ми в безумни разцветки, нито е „освежила“ пердетата ми с артистични цветни петна, а и компютърът ми е съвсем безопасно изключен. Но какво, за бога, е...

И в същия миг ги виждам. Върху леглото ми. Купища завършени рамки за фотографии. Изработени перфектно, всички ъгли идеално покрити с плат, всички ширити идеално залепени, наистина е постигнат „ефект на лукс и изящество“. Не мога да повярвам на очите си! На леглото ми са струпани поне...

— Успях да направя сто — обажда се Сузи иззад гърба ми. — Утре ще довърша останалите! Нали са страхотни?!

Обръщам се и впивам невярващ поглед в нея.

— Ти... ти си направила всичко това?

— Да! — отвръща тя гордо. — Фасулска работа, веднъж щом влезеш в ритъм. Направих ги, докато гледах днешното „Сутрешно кафе“ по телевизията. Жалко, че не успя да го видиш. Темата беше за мъжете, които се обличат в женски дрехи! Имаха страхотни телефонни обаждания от зрители. Обади се един тип, който...

— Чакай — прекъсвам я аз, като се опитвам да осмисля нещата. — Чакай, Сузи, не разбирам. Това трябва да ти е отнело... — Отново впивам невярващ поглед в струпаните на леглото ми рамки. — Защо... защо, за бога, си се хванала да...

— Ами, на теб май не ти остава много време за тях, нали? — отбелязва Сузи деликатно. — И си помислих да ти помогна мъничко.

— Да ми помогнеш мъничко? — повтарям като унило ехо.

— Утре ще довърша останалите и ще се обадя на фирмата да дойдат да ги приберат — казва Сузи. — И да ти кажа, системата им е страхотна. Не е нужно да им ги пращаш по пощата или каквото и да било там. Сами идват да си ги приберат! А после ще си получиш чека за парите. Ще вземеш някъде към двеста осемдесет и четири лири. Доста добре, а?

— Чакай, чакай малко — обръщам се към нея аз. — Какво искаш да кажеш с това, че ще си получа чека?

Сузи ме поглежда така, сякаш съм някоя пълна глупачка.

— Е, Беки, рамките са твои.

— Да, ама ти си ги изработила! Значи ти трябва да вземеш парите, Сузи!

— Но аз ги направих за теб! — отвръща Сузи. — За да събереш онези триста лири за режийните!

Впивам мълчаливо поглед в нея и усещам в гърлото ми да засяда буца. Сузи е изработила всички тези рамки за мен! Отпускам се на леглото, вземам една от рамките и бавно погалвам с пръст плата. Съвършена е! Дори в такъв претенциозен магазин като „Либърти“ не биха отказали да я приемат за продан.

— Сузи, парите са си твои. Не са за мен — казвам след малко. — Пък вече и целият проект е твой.

— Е, тук вече не си познала — отвръща Сузи с триумфален блясък в очите. — Аз си имам мой собствен проект.

Приближава към леглото, бръква зад купчината готови рамки и измъква нещо. Фоторамка... която обаче няма нищо общо с „Изящни рамки“! Цялата е в сребрист мъхест плат, в горната ѝ част има розова апликация с думата „Ангелче“, а от четирите ъгли висят сребристи помпони. Това е най-страхотната, най-кичозната фоторамка, която съм виждала през живота си!

— Харесва ли ти? — пита Сузи леко нервно.

— Върхът е! — извиквам, като я грабвам от ръцете ѝ, за да я огледам по-отблизо. — Откъде я взе?

— От никъде — казва Сузи. — Сама я направих.

— Какво? — зяпвам я изумено. — Ти си я... направила?

— Аха. Докато гледах „Съседите“. Беше ужасно, да ти кажа. Бет най-сетне разбра за Джой и Скай.

Гледам я като поразена от гръм. Как така изведнъж Сузи се оказа толкова талантива?

— Е, какво ще кажеш? — пита ме тя, като си взема обратно рамката и започва да я върти в ръце. — Мислиш ли, че ще мога да продавам такива рамки?

Дали ще може да продава такива рамки ли? *Боже мили!*

— Сузи — заявявам тържествено, — ти си на път да станеш милионерка!

Остатъка от вечерта прекарваме в напоително напиване и ентузиазизирано чертаене на планове за бъдещата кариера на Сузи като свръх преуспяваща бизнес дама. Само дето не изпадаме в истерия,

докато се опитваме да решим дали трябва да облече тоалет на „Шанел“ или на „Прада“ за срещата си с Кралицата! Когато си лягам, вече съм забравила и Люк Брандън, и Банк ъф Хелзинки, и всичко останало от този мой кошмарен ден.

Но на другата сутрин всичко това изведнъж се завъртва отново в съзнанието ми като някакъв безкраен филм на ужасите. Събуждам се ужасно премаляла и някак зъзнеца, с отчаяното желание да си взема болнични. Не искам да ходя на работа. Искам да си стоя вкъщи, заровена под завивките, да гледам дневните сериали по телевизията и да бъда милионерка на свободна практика като Сузи.

Но сега е най-натоварената седмица от месеца и Филип за нищо на света няма да ми повярва, че съм болна.

Така че успявам по някакъв начин да се прилъжа да се измъкна от леглото, да намъкна първите попаднали ми дрехи и да се довлека до метрото. После спирам в „Лучо“ и си купувам двойно капучино, голяма кифла с шоколадов пълнеж и огромно парче шоколадов сладкиш. Не ми пука, че ще надобелея. Имам нужда от захар, кофеин и шоколад, при това в колкото се може по-голямо количество.

За щастие има страшно много работа, всички са ужасно заети, така че на никого не му е до приказки и следователно не ми се налага да се чудя какво да им отговарям, като ме питат как съм прекарала вчерашния си свободен ден. Клеър бързо пише някакъв материал на компютъра си, а върху моето бюро е струпана купчина коректури, които трябва да изчета. Проверявам електронната си поща — нищо от никого — след което се сгърчвам унило на стола си, вземам първия лист от коректурите и започвам да чета:

„Преценката на рисковете и предимствата при инвестиране на фондовата борса може да се окаже твърде опасно начинание, особено за неопитния инвеститор.“

Господи, каква скука!

„И въпреки че възвръщаемостта може да бъде голяма в някои пазарни сектори, никога и никъде няма пълни гаранции. А що се отнася до дребния инвеститор...“

— Ребека?

Вдигам поглед от коректурата и виждам Филип да приближава към бюрото ми с лист хартия в ръка. Не изглежда особено щастлив и за един кошмарен миг ми минава на ум, че е говорил с Джил Фокстън от „Уилям Грийн“, узнал е за станалото и се готви да ми връчи заповед за уволнение. Когато приближава до мен обаче, с облекчение откривам, че държи само някакво нищо и никакво прескомюнике.

— Ще те помоля да отидеш на тази тук изява вместо мен — казва ми Филип. — В петък. Аз самият бих отишъл, но съм вързан тук с хората от маркетинга.

— О! — отронвам без какъвто и да било ентузиазъм и вземам листа хартия от ръката му. — Хубаво. За какво става дума?

— За панаира на личните инвестиции в зала „Олимпия“ — отвръща той. — Знаеш, че винаги го отразяваме.

Ама че скука! Ще се скъсам от прозяване...

— По обяд „Барклейс“ дават прием с шампанско — бърза да добави Филип.

— О, чудесно! — казвам вече с малко по-жив интерес. — Ами добре. Не звучи чак толкова безинтересно. За какво по-точно да...

Поглеждам към листа в ръката си и сърцето ми замира, когато виждам в горния край на страницата лотото на „Брандън Къмюникейшънс“.

— Както и при всеки друг голям панаир — казва Филип. — Присъстват всички сектори на личните финанси. С щандове, промоции, разни изяви. Пиши за това, което ти се стори по-интересно, оставям на теб да решиш.

— Добре — отговарям след кратка пауза. — Чудесно.

Така де, какво ми пука, че Люк Брандън щял да бъде там?! Просто ще се направя, че не го виждам. Ще му засвидетелствам точно толкова уважение, колкото и той на мен. А ако се опита да ме заговори, просто ще си вирна високомерно брадичката, ще се въртна на пета и...

— Как вървят коректурите? — пита Филип.

— О, страхотно — отговарям и отново вземам първата от тях. — Скоро ще привърша.

Той ми кимва леко и се отдалечава, а аз отново се зачитам в коректурата.

„... до дребния инвеститор, рисковете, придружаващи подобни вложения, може да надхвърлят потенциалните печалби.“

О, боже, каква грандиозна скука! Дори не успявам да се съсредоточа в значението на отделните думи.

„Поради това все повече и повече дребни инвеститори изискват вложенията им да са придружени от висока степен на сигурност. Една добра опция е да се инвестира в някой от така наречените тракър-фондове, които непрекъснато следят автоматично движението на акциите на водещите сто компании...“

Хм, това ме навежда на една мисъл. Вземам мобилния си телефон, отварям капачето му и набирам новия директен номер на Ели в „Уедърбай“.

— Елинон Гранджър — долита гласът ѝ някак отдалеч и със странно ехо. Изглежда връзката не е добра.

— Здравсти, Ели. Беки е — казвам. — Слушай, помниш ли ги онези „ченгенца“, ха-ха, „Тракър“^[1]? Страхотни бяха, нали? Домъчняло ми е за тях, да знаеш, и...

По линията изведнъж се разнася някакво страховито задгробно стенание и аз зяпвам от изненада. В далечината чувам Ели да казва: „Извинете. Само за момент...“.

— Беки! — изсъсква тя в ухото ми. — Телефонът ми беше на високоговорител, по дяволите! И шефът на отдела беше в офиса ми.

— О, боже! — възкликвам притеснено. — Извинявай! Още ли е там?

— Не — отвърща Ели и въздъхва съкрушено. — Бог знае какво ще си помисли сега за мен.

— О, ами... — започвам окуражително, — шефът ти има чувство за хумор, нали?

Ели не отговаря.

— О, ами... — добавям вече не толкова уверено, — все едно, ще имаш ли време да пийнем по нещо на обяд?

— Всъщност май не — отвърща Ели. — Извинявай, Беки, но сега наистина се налага да прекъсна.

И тя ми затваря телефона.

Явно вече никой не ме харесва! Изведнъж ме побиват ледени тръпки, разтрепервам се и се свивам още повече на стола си. О, боже, мразя го днешния ден! Всичко мразя! Искам да си отида у домаааа!

Трябва да кажа обаче, че в петък вече се чувствам далеч по-оптимистично настроена. Главно защото:

1. Петък е.

2. Прекарвам целия ден извън офиса.

3. Вчера Ели се обади, за да ми се извини, че ми е затворила телефона така рязко, но шефът ѝ пак влязъл в офиса, докато сме говорели. И да ми каже, че и тя ще ходи на панаира на личните инвестиции!

Плюс

4. Напълно съм изхвърлила от съзнанието си инцидента с Люк Брандън. Така де, на кого изобщо му пука за Люк Брандън?!

Така че когато се готвя да изляза, вече се чувствам почти кипяща от енергия и доста въодушевена. Върху късата си черна блузка обличам новата си нежно сива жилетчица с перлените копченца, дето си я купих от „Бенетон“ по случай рождения ден на Сузи. Обувам и новите си тъмносиви велурени ботушки от „Хобс“, които стоят страхотно и на жилетчицата, и на черната ми пола — и трябва да кажа, че изглеждам адски добре с тях! Господи, обожавам новите дрехи! Ако можеше хората всеки ден да носят нови дрехи, сигурна съм, че никой никога нямаше да страда от депресия!

Вече се готвя да отворя вратата, когато от прозорчето за пощата в краката ми се изсипват куп писма, адресирани все до мен. Повече от очевидно е, че всичките са все разни сметки, а едно е с логото на Ендуич Банк. Днес обаче те изобщо не ме трогват, защото вече си имам страшно хитро ново решение на проблема с гадните писма: напъхвам ги неразпечатани в чекмеджето на тоалетката си и врътвам ключа. Това е единственият начин да не се стресирам до побъркване от тях. Ефектът от този мой нов подход е направо страхотен — заключвам писмата в чекмеджето, излизам от апартамента и вече изобщо съм забравила за съществуването им!

Когато стигам в зала „Олимпия“, откриването вече е минало, а наоколо гъмжи от народ. Казвам името си на служителя на рецепцията и той ми връчва една голяма блестяща папка тип дипломатическо куфарче с логото на фирмата, отговаряща за организацията на изявата. В папката откривам дебело тесте материали, предназначени за журналистите, към които е прикрепена и голяма снимка на организаторите на панаира, вдигащи за наздравица чаши с шампанско

един към друг (да бе, да, как ли пък да не я пуснем в списанието!). Освен прес материалите вътре има един ваучер за две безалкохолни на щанда на „Сън Алианс“, билет за панаирната лотария, с който мога евентуално да спечеля хиляда лири (инвестирани във фонд по мой избор), голяма рекламна близалка с емблемата на „Ийстгейт Иншърънс“, както и един бадж с надпис преса в горния му край и с моето име под него. Има и бял плик, в който откривам покана за приема с шампанско, даван от инвестиционния фонд „Барклейс“ — изваждам го и грижливо го прибирам в чантата си. После прикачам здраво баджа към ревера на блузката си и започвам да обикалям из панаира.

Нормалното правило, разбира се, е да захвърлиш баджа още в мига, в който го получиш. Но при подобни изяви баджът с надпис преса дава големи предимства, защото хората се изпотрепват да те отрупват с разни рекламни подаръци, а също и с неща за похапване. След около час вече съм насъбрала две готини химикалки, нож за разрязване на хартия, кутийка шоколадчета на „Фереро Роше“, балон с хелий и надпис „Сейв енд Проспър“, тениска с карикатурна физиономия на гърдите и рекламен надпис на някаква компания за мобилни телефони. Освен това изпих две безплатни чаши капучино, изядох един кроасан с шоколад, както и няколко овесени сладки (от „Съмъсет“), получих пакет с мини сладкишчета и двете си безалкохолни от „Сън Алианс“. (Все още не съм написала нито ред в бележника си, нито съм поискала да ми се отговори на какъвто и да било въпрос. Няма значение. Винаги мога да препиша едно-друго от материалите в журналистическия пакет.)

Виждам някои колеги да носят много сладички малки сребристи часовници за бюро. Не бих имала нищо против и аз да получа едно, така че обикалям из панаира, като се опитвам да разбера откъм коя посока идват. Изведнъж чувам глас:

— Беки!

Оглеждам се — Ели! Стои при щанда на „Уедърбай“ заедно с двама изтрупани костюмари и ми маха да отида при нея.

— Здравсти! — поздравявам я радостно. — Как си?

— Чудесно! — отвръща ми тя с лъчезарна усмивка. — Всичко върви страхотно.

И трябва да кажа, че тя действително изглежда страхотно. Носи яркочервен костюм („Карън Милън“ несъмнено), много хубави обувки с квадратни носове и е прибрала назад косата си. Единственото, което определено не ме кефи, са обещанията ѝ. Защо изобщо ѝ е притрябвало изведнъж да си слага перлени обеци?! Вероятно за да не се отличава от останалите си колежки във фирмата.

— Господи, направо не мога да повярвам, че наистина си една от тях! — подхвърлям ѝ шепнешком. — Сега е моментът да те интервюирам! — възкликвам, накланям леко глава встрани и подемам, имитирайки позата и говора на водещия на „Панорама“ Мартин Башир: — Мис Гранджър, бихте ли споделили какви са целите и принципите на „Уедърбай Инвестмънтс“?

Ели се позасмива, после бръква в една кутия, която е на щанда до нея.

— Ето, вземи това — казва и ми протяга някаква дебела брошура.

— О, благодаря — отвърщам иронично и я напъхвам в чантата си. Предполагам, че го прави, за да се представи добре пред колегите си.

— Всъщност, понастоящем „Уедърбай Инвестмънтс“ се намира в доста вълнуващ период на развитие — продължава Ели. — Знаеш ли, че следващия месец лансираме цяла нова серия от фондове? Мисля, че са общо пет. „Растеж в Англия“, „Перспективи в Англия“, „Растеж в Европа“, „Перспективи в Европа“ и...

Хубаво де, защо ми ги разправя всички тези дивотии?

— Ели...

— И „Растеж в Щатите“! — завършва Ели триумфално. В очите ѝ няма и искрица хумор.

— Аха — казвам след известна пауза. — Ами... това звучи... готино!

— Мога да поръчам на някой от нашите хора за връзки с обществеността да ти се обадят, ако искаш — добавя Ели ентузиазно. — Да ти дадат повече подробности.

Какво?!?

— Не, не — отвърщам припряно. — Няма нужда, всичко е ясно. Та значи... ъъ... какво ще правиш, като приключиш тук? Искаш ли да отидем да пийнем по нещо?

— Няма да мога — отговаря Ели с извинителен тон на гласа. — Отивам да огледам няколко апартамента.

— Да не се местиш? — питам изненадано.

Ели живее в най-жестокия апартамент в артистичния квартал „Камдън“, като има за съквартиранти две момчета от някаква музикална банда, които непрекъснато ѝ осигуряват безплатни пропуски за най-различни концерти и други такива. Умът ми не го побира защо ѝ е притрябвало да се мести!

— Всъщност, ще си купувам апартамент — пояснява Ели. — Оглеждам жилища из по-престижните „Стрийтам“, „Туутинг“... Ще ми се да се включа най-сетне, а после и да започна да се изкачвам в йерархията на недвижимите имоти.

— Правилно — казвам вяло. — Добра идея.

— И знаеш ли какво ще ти кажа, Беки, ти също би трябвало да го направиш — добавя Ели. — Не можеш да се мотаеш вечно в някакъв си мижав студентски апартамент под наем. Идва момент, когато трябва да започне истинският живот! — отсича тя вдъхновено и поглежда към единия от костюмарите на щанда, който ѝ се усмихва одобрително.

„Изобщо не е мижав студентски апартамент!“, мисля си възмутено. Пък и кой е този, който определя какво значи „истински живот“? Кой казва, че „истинският живот“ е катерене в йерархията на недвижимите имоти и носене на кошмарни перлени обеци? Как ли пък не! Никакъв истински живот не е това, ами по-скоро скучно до смърт живуркане.

— Ще ходиш ли на приема на „Барклейс“? — правя последен опит с надеждата, че ако отидем там заедно, може да си правим компания в напиването и да се позабавляваме.

Ели обаче смръщва леко нос и поклаща полуотрицателно глава.

— Може и да прескоча за малко — казва, — но не ми се вярва, защото имам доста работа тук.

— Хубаво тогава — отвръщам. — Ами в такъв случай ще се... ще се видим по-късно.

Отдалечавам се от щанда на „Уедърбай Инвестмънтс“ и поемам бавно към една от ъгловите зали, където ще бъде приемът, като се чувствам в известна степен обезкуражена. Неволно започвам да се питам дали пък Ели не е права, а аз да греша. Може би и аз трябва да започна да мисля и да говоря за изкачване в йерархията на

недвижимите имоти и за инвестиции в перспективни фондове. О, боже, може би в мен има нещо сбъркано! Сигурно ми липсва генът, който кара човека да пораста, да помъдрява, да си купува апартамент в „Стрийтам“ и да започне да посещава родителите си всеки уикенд! Всички, освен мен се придвижват напред в един свят, който не разбирам.

Когато обаче приближавам входа на залата, където ще е приемът с шампанско, усещам как духът ми постепенно започва да се повишава. Така де, на кого ли пък няма да му се повиши духът при изгледите за безплатно шампанско, питам аз?! Залата е красиво украсена, през средата ѝ е опънат приветствен надпис, в дъното свири някаква банда, а веднага след входа стои момиче в нещо като парадна униформа и раздава рекламни ключодържатели с емблемата на „Барклейс“. Когато вижда баджа ми, тя ми се усмихва широко, подава ми лъскава бяла папка с прес материали и казва:

— Изчакайте за секунда, моля.

После отива към група хора, прошепва нещо на един мъж в красив костюм, който е с гръб към мен, връща се бързо и казва:

— Ей сега ще дойде един човек да ви посрещне. А междувременно заповядайте чаша шампанско.

Е, нали виждате сега какво е да си преса? Където и да отидеш, неизменно ти се оказва специално внимание. Поемам чашата с шампанско, напъхвам бялата папка в чантата при останалите и отпивам щедра глътка. О, каква наслада! Леденостудено, леко тръпчиво и приятно пенливо! Мисля си да поостана тук час-два и тихо и кротко да си пия шампанско, докато им свършат запасите. Няма да посмеят да ме изгонят, аз съм преса! Всъщност може и да...

— Ребека! Радвам се, че успя да дойдеш.

Вдигам поглед от мехурчетата в чашата си с шампанско и буквално се смразявам. О, НЕ! Мъжът с красивия костюм бил Люк Брандън! И сега Люк Брандън стои точно пред мен и ме гледа право в лицето с израз, чието значение не ми е съвсем ясно. Изведнъж усещам, че ми прималаява. От цялата тази работа, дето си я планирах — че ще запазя хладнокръвие и ще се държа с ледено презрение — явно нищо няма да излезе. Защото се оказва, че дори само един поглед към лицето му е достатъчен отново да ме залее унищожителна вълна на изгарящо унижение.

— Здравсти — измърморвам с наведени очи.

Ама защо изобщо го поздравявам?!

— Надявах се, че ще дойдеш — казва той тихо и сериозно. — Много бих искал да...

— Да — прекъсвам го ни в клин, ни в ръкав аз. — Е, трябва да... Нямам време за приказки, трябва да пообиколя сред хората. Тук съм по работа, знаеш.

Опитвам се да звуча с делово достолепие, но усещам гласът ми да потреперва издайнически, а бузите ми бавно да пламват все по-силно под настойчивия му поглед. Ето защо се врътвам, преди да е успял да каже каквото и да било друго, и се отправям към другия край на залата. И представа си нямам накъде съм се запътила. Просто трябва да продължавам да вървя, докато не налетя на някой, с когото да заговоря.

Проблемът е, че не виждам ни едно познато лице. Навсякъде виждам само сплотени групички от хора, предимно мъже, с вид на банкови служители, които се смеят и си говорят за голф. Всички ми изглеждат някак много високи и широкоплещести, а на всичкото отгоре не мога дори да срещна нечий поглед. Ама че неудобно положение, Господи! Чувствам се като шестгодишно хлапенце, попаднало на купон на възрастни. Най-сетне забелязвам в ъгъла на залата Мойра Чайнинг от „Дейли Хералд“, която ме поглежда бегло и в очите ѝ проблясва нещо като полуразпознаване. А, не, определено нямам намерение да говоря с нея! „Добре де, само продължавай да вървиш! — заповядвам си мислено. — Преструвай се, че си тръгнала нанякъде с точно определена цел.“ Само без паника!

После мярвам в другия край на залата Люк Брандън да ме търси с поглед из множеството. Явно ме вижда, защото изведнъж тръсва глава и започва да си пробива път към мен. О, боже, бързо! Бързо! На всяка цена *трябва* да намеря кого да заговоря.

Я да видим сега — може би тази двойка мъж и жена, които стоят малко по-встрани? Той е на средна възраст, а тя доста по-млада. Изглеждат така, сякаш и те също не познават кой знае колко хора тук. Слава Тебе, Господи! Които и да са, ще отида при тях и ще ги попитам харесва ли им панаирът и дали са открили нещо полезно за себе си, като се преструвам, че си водя бележки за бъдещата ми статия. А

когато Люк Брандън приближи, ще се направя, че уж съм страшно погълната от разговора и изобщо не го забелязвам. Добре, тръгвам!

Отпивам глътка шампанско, приближавам до двамата и поздравявам с ведра усмивка:

— Здравейте, Ребека Блумууд от „Успешни спестявания“.

— Здравейте — отговаря мъжът, като се обръща към мен и протяга ръка. — Дерек Смийт от Ендуич Банк. А това е асистентката ми Ерика.

О, боже! О, боже!

Буквално онемявам. Не мога да му стисна ръката. Не мога и да побягна. Изведнъж се парализирам.

— Здравейте — казва и момичето, като ми се усмихва дружелюбно. — Ерика Парнъл.

— Да — най-сетне успявам да промълвя дрезгаво, след сякаш вековна пауза. — Да, здрасти.

Моля ви, моля ви, забравете името ми! Моля ви, забравете името ми!

— Журналистка сте, нали? — казва Ерика, загледана в баджа на гърдите ми, при което леко свива вежди. — Името ви ми се вижда познато.

— Да — успявам да измънкам. — Да, вие сигурно... може да сте чели някои мои статии.

— Вероятно — отвърща тя и отпива нехайно глътка шампанско. — В офиса получаваме всички финансови издания. Някои са наистина много добри.

Лека-полека кръвта отново потича във вените ми. „Всичко ще е наред“, казвам си успокоително. Нямаат си ни най-малка представа коя съм, нали така?!

— Вие, журналистите, май трябва да бъдете специалисти по всичко — отбелязва Дерек, който междуременно вече се е отказал да се ръкува с мен и сега върти чашата с шампанско в ръцете си.

— Да, наистина — отговарям и рискувам да пусна една усмивка. — Щем не щем, опознаваме всички сфери на личните финанси, от банковото дело и инвестиционните фондове до различните застраховки.

— А как придобивате всички тези познания?

— О, просто ги попиваме в процеса на работата — отвърщам вече хладнокръвно.

И знаете ли какво? Веднъж щом се отпуснах, ситуацията започва страшно да ме забавлява! Направо ми се приисква да затананикам: „Не знаете коя съм! Не знаете коя съм!“. А на живо Дерек Смийт изобщо не е чак толкова страшен. Дори е някак добродушен и дружелюбен, като нечий вуйчо от ситуационен комедиен сериал.

— Често съм си мислила — казва Ерика Парнъл, — че би било добре да се заснеме документален филм за работата в някоя банка.

Поглежда ме очаквателно и аз започвам да кимам утвърдително.

— Прекрасна идея — отвърщам. — Убедена съм, че ще е страшно вълнуващо.

— Трябва да видите какви образи има сред клиентите ни! Хора, които си нямат ни най-малка представа за собствените си финанси. Нали, Дерек?

— Удивително — казва Дерек. — Направо удивително. Не можете да си представите какви невероятни идиотщини измислят някои хора, само и само да избегнат плащанията по просрочените си кредити. Или дори един нищо и никакъв разговор с нас!

— О, наистина ли? — питам, като се преструвам на безкрайно удивена.

— Изобщо няма да повярвате, ако започнем да ви разказваме! — засмива се Ерика. — Понякога се чудя...

— Ребека! — изгърмява познат глас зад мен.

Обръщам се шокирана и виждам Филип. Стиска чаша с шампанско и ме гледа. Какво пък прави той тук?

— Здравейте — казва Филип. — Хората от маркетинга отложиха срещата, така че реших и аз да намина на панаира. Как вървят нещата?

— О, страхотно! — отговарям и отпивам голяма глътка шампанско. — Запознай се с Дерек и Ерика... Моят главен редактор, Филип Пейдж.

— Ендуич Банк, така ли? — подхвърля Филип, загледан в баджа на Дерек Смийт. — Сигурно познавате Мартин Голинджър.

— Боя се, че не. Ние не сме от централния офис — отговаря Дерек като се позасмива. — Аз съм мениджърът на клона във Фулхам.

— Фулхам ли? — засмива се и Филип. — В баровския Фулхам, а?

Изведнъж в главата ми се обажда тревожно звънче. Опасност, опасност, опасност! Трябва да направя нещо. О, боже, трябва веднага да направя нещо: да сменя бързо темата! Твърде късно! Сега вече съм зрител, който наблюдава от върха на планината как два влака се сблъскват долу в долината.

— Ребека живее във Фулхам — казва Филип. — Ти в коя банка си, Ребека? Нищо чудно и ти да си клиентка на Дерек!

И Филип избухва в гръмогласен смях, сякаш е казал някаква страхотна шега. Дерек се позасмива любезно.

На мен обаче не ми е до смях. Замръзвам на мястото си, наблюдавайки като хипнотизирана как се сменят израженията по лицето на Ерика Парнъл. Как постепенно се сеща коя съм. Погледът ѝ среща моя и усещам как по гръбначния ми стълб плъзва леден студ.

— Ребека Блумууд — казва Ерика с доста по-различен глас от преди. — ЗНАЕХ си аз, че това име ми е известно. Случайно да живеете на Бърни Роуд, Ребека?

— Право в десетката! — възкликва Филип доволно. — Как познахте? — пита, отпивайки от шампанското си.

„Млъквай, Филип! — скърцам със зъби мислено. — Млъквай!“

— Там живеете, нали? — пита Ерика с меден, но остър като бръснач гласец.

О, боже, сега пък Филип ме гледа, очаквайки да отговоря утвърдително.

— Да — отговарям със свито гърло и усещам как се изчервявам силно.

— Дерек, схвана ли коя е тя? — пита Ерика все така престорено мило. — Това е Ребека Блумууд, една от нашите клиентки. Мисля, че онзи ден говори с нея по телефона. Сети ли се? — Гласът ѝ изведнъж зазвучава сурово: — Дето ѝ беше умряло кучето.

Настъпва тежко мълчание. Не смея да погледна Дерек Смийт в очите. Всъщност, не смея да погледна никой и нищо, освен пода.

— Ей на това му се вика съвпадение! — възкликва Филип и предлага: — Още по чаша шампанско?

— Ребека Блумууд? — смаяно пита Дерек Смийт. — Просто не мога да повярвам.

— Е, да! — казвам и отчаяно гаврътвам остатъка от шампанското си. — Ха-ха-ха! Колко малък е светът, нали? Впрочем, аз трябва да

тръгвам, за да интервюирам и...

— Момент! — спира ме Ерика с остър като бръснач тон. — Надявахме се да можем да си поговорим с вас, Ребека. Нали, Дерек?

— Да, наистина! — отговаря Дерек Смийт.

Вдигам очи и срещам погледа му. И изведнъж ме побиват тръпки на страх. Този човек вече изобщо не ми прилича на добродушен вуйчо от ситуационен комедиен сериал. А по-скоро на всяващ ужас квестор, който ме е спипал да преписвам на държавен изпит.

— Стига, разбира се — добавя Дерек Смийт, гледайки ме настойчиво, — и двата ви крака да са невредими и да не страдате от някакво смъртоносно възпаление.

— Това пък що за шега е? — пита Филип, готов да се разсмее.

— Как е кракът ви, впрочем? — пита Ерика сладко-милно.

— Добре — смотолевям. — Добре, благодаря.

Тъпа кучка!

— Чудесно — казва Дерек Смийт. — Значи се уговаряме за понеделник, в девет и половина сутринта, нали? — После поглежда към Филип и добавя: — Надявам се не възразявате Ребека да мине за малко при нас преди работа?

— Не, разбира се! — отговаря Филип.

— А ако случайно не дойде на срещата ни, вече знаем къде да я открием — казва Дерек многозначително, а на мен стомахът ми свива от ужас.

— Ще дойде, ще дойде, няма къде да ходи! — казва Филип и добавя шеговито: — Защото в противен случай ще си намери белята.

Ухилва ми се закачливо, вдига чашата си като за наздравица и се отдалечава. „О, боже! — мисля си, обзета от паника. — Не ме оставяй насаме с тях!“

— Е, с нетърпение очаквам да се видим в понеделник — отбелязва Дерек Смийт. Замълчава за миг, а после добавя, гледайки ме втренчено. — А доколкото си спомням от телефонния разговор, който проведохме онзи ден, дотогава очаквате и да получите някакви пари.

Мамка му! Надявах се вече да е забравил.

— Точно така — отговарям след кратка пауза. — Абсолютно. Парите от леля. Добре че ми напомнихте! Неотдавна леля почина и ми остави известна сума в наследство — пояснявам за Ерика Парнъл.

Тя обаче изобщо не изглежда впечатлена.

— Добре — казва Дерек Смит. — Ще ви чакам в понеделник.
— Чудесно — отговарям и му се усмихвам възможно най-уверено. — С нетърпение очаквам да се видим!

„ОКТАГОН“

ВКУС... СТИЛ... ВИЗИЯ

ФИНАНСОВ ОТДЕЛ

8-и ЕТАЖ

ТАУЪР ХАУЗ

ЛОНДОН РОУД

УИНЧЕСТЪР

КРЕДИТНА КАРТА №7854 4567

Мис Ребека Блумууд

Бърни Роуд 4, ап. 2

Лондон

20 март 2000 г.

„Скъпа мис Блумууд,

Последно напомняне

Въпреки моето уведомително писмо от 3 март все още дължите 245.57 лири стерлинги по Вашата кредитна карта от «Октагон». Ако не внесете парите в седемдневен срок, сметката Ви ще бъде закрыта и ще бъдат предприети последващи мерки.

Радвам се, че сте открили Господа и че сте приели Исус Христос за свой Спасител. За съжаление това няма никакво отношение към настоящия проблем.

С нетърпение очаквам да получа плащането Ви в най-скоро време.“

Искрено Ваш: Грант Елсмор, мениджър на отдел
„Сметки на клиенти“

[1] Tracker (англ.) — таен агент, но и марка на шоколадови сладкишчета. — Бел.прев. ↑

ТРИНАДЕСЕТ

О, боже! Кофти работа. В смисъл, не че ме е хванала параноя, нали така? Ами работата си е наистина адски кофти!

Седя в метрото на път за вкъщи и гледам отражението си в прозореца — изглеждам толкова спокойна и безгрижна. Но то е само външно. А вътрешно... вътрешно умът ми се гърчи и върти насамнатам като паяк, опитвайки се да намери изход от положението. Върти се, върти се, върти се в един омагьосан кръг, а изход все няма и няма. Добре, стига! Спри! Успокой се и дай да видим още веднъж с какви възможности разполагаме.

Първа възможност: Отивам на срещата и си казвам истината.

Не, не мога. Просто не мога. *Не мога* да отида там в понеделник сутринта и да си призная, че не само няма никакви хиляда лири наследени от починала леля, но и никога няма да има. Защото какво ще стане тогава? Ами това, че ще се напушат страхотно и ще почнат да ми четат конско, нали така? Ще ми извадят всички разходи, ще почнат да обсъждат една по една всичките ми покупки и... О, боже, прилошава ми само като си го помисля. Не, не мога да го направя. Не мога да отида. Не мога и това си е.

Втора възможност: Отивам на срещата и лъжа.

Добре де, и какво лъжа по-точно? Че хилядата лири ще пристигнат всеки момент, сигурация. И че в най-скоро време очаквам да получа и други средства. Хммммм. Да, не е зле. Само дето си мисля, че няма да ми повярват. Което означава, че пак ще се напушат страхотно и ще ми четат конско. Ааа, не! Няма начин!

Трета възможност: Не отивам на срещата.

Идеално! Само че ако не отида, Дерек Смийт ще се обади на Филип и двамата ще вземат да се разприказват. И тогава нищо чудно всичко да излезе наяве и той да разбере, че в действителност изобщо не съм чупила крак. Нито съм имала възпаление на жлезите. А след това няма да мога носа си да покажа в офиса. Ще бъда безработна.

Животът ми ще свърши още на двадесет и пет годишна възраст. Но пък цената може би си струва.

Четвърта възможност: Отивам на срещата с чек за хиляда лири.

Върхът! Влизам с танцова стъпка, подавам чека, питам небрежно „Нещо друго?“ и си излизам все така с танцова стъпка. Върхът!

Но откъде да ги намеря тези хиляда лири до понеделник сутринта? Откъде?!

Пета възможност: Избягвам.

Което обаче би било абсолютно детинска постъпка. Един зрял човек не би постъпил така. Изобщо не си струва да го обмислям.

Чудя се само къде бих могла да отида. Може би някъде в чужбина. В Лас Вегас. Ами да! И там мога да спечеля цяло състояние в казината. Един милион лири стерлинги или някаква подобна сума. А може дори и повече. И после... да... после пращам факс на Дерек, в който го уведомявам, че закривам банковата си сметка при тях поради това, че му е липсвала вяра в мен.

Боже, да! Няма ли да е страхотно? „Скъпи мистър Смийт, бях леко изненадана от неотдавнашния Ви намек, че не разполагам с достатъчно средства, за да покрия разходите по кредита си, и доста шокирана от саркастичното Ви държание към мен. От приложения чек за милион и двеста хиляди лири стерлинги става ясно, че разполагам със солидни средства, които в най-скоро време ще прехвърля при някой от конкурентите Ви. Той несъмнено ще се отнася към мен с повече уважение от Вас. Послелис: Изпращам копие от това писмо до началниците Ви в централния офис.“

Тази идея ми харесва толкова много, че известно време я предъвквам в главата си, мислено редактирайки писмото си отново и отново. „Скъпи мистър Смийт, по време на последната ни среща се опитах да Ви информирам дискретно, че в действителност съм милионерка. Ако ми бяхте имали доверие, нещата можеха да бъдат доста по-различни.“

Пък да видим дали няма да съжали тогава за държанието си! Ще съжали и още как! Това ще му е за урок. Вероятно ще ми се обади да ми се извинява. Ще се опитва отново да ме спечели като клиентка на банката. Сигурно ще настоява, че не е имал намерение да ме обижда. Но вече ще е много късно. Много, много късно. Ха! Ха-ха-ха-ха...

По дяволите! Пропуснах си спирката.

Когато се прибирам вкъщи, заварвам Сузи да седи на пода, заобиколена от лъскави списания.

— Здравсти! — казва тя ентусиазирано. — Знаеш ли какво? Ще ме снимат за „Вог“!

— Какво? — възкликвам невярващо. — На улицата ли те видяха или какво? — питам и в следващия миг осъзнавам, че не би трябвало да звуча чак толкова изненадано.

Така де, Сузи има великолепа фигура. Като нищо може да бъде манекенка. Ама все пак... „Вог“...

— Не мен, глупчо! — отвръща тя. — Рамките ми.

— Ще снимат *рамките* ти за „Вог“?!

Това вече наистина не го вярвам!

— За юнския им брой! Ще ме включат в материал със заглавие „Отпуснете си душите — дизайнери връщат смеха в интериора“. Върхът, нали? Проблемът обаче е, че засега съм направила само две рамки. Ще трябва да направя още няколко, в случай че хората пожелаят да си купят.

— Ясно — казвам, опитвайки се да осмисля чутото. — А как стана така, че „Вог“ ще правят материал за теб? Чули са отнякъде за рамките ти или какво?

Но как, за бога, ще са чули за нея?! Така де... та тя започна да прави рамки едва преди четири дни!

— Не бе, глупчо! — възкликва тя и се размива. — Звъннах на Лали. Познаваш ли я Лали? — Поклащам отрицателно глава. — Е, сега тя е редактор на модните страници на „Вог“. Лали говорила с Перди, която е редактор на страниците за интериор. После Перди ми се обади. А когато ѝ описах какво представляват моите рамки, тя направо подлудя.

— Жестоко! — възкликвам.

— Перди ми каза и какво да говоря на интервюто — добавя Сузи, прокашля се лекичко и подема тържествено: — „Искам да създавам неща, които да радват и да забавляват хората, а не само да им вдъхват възхищение. Във всеки от нас се крие едно дете. Животът е твърде кратък за минимализъм.“

— Аха — казвам. — Страхотно!

— Чакай, чакай, имаше и още нещо — възкликва Сузи и смръщва вежди замислено. — А, да! Дизайнът на моите рамки е вдъхновен от творческото въображение на Гауди. А сега отивам да звънна на Чарли — добавя тя щастливо. — Сигурна съм, че беше на някакъв отговорен пост в „Татлър“.

— Страхотно! — повтарям.

И наистина е страхотно.

И аз наистина се радвам за Сузи. Разбира се, че се радвам.

Въпреки това обаче някъде дълбоко в мен се чудя как става така, че на нея всичко ѝ се нарежда с такава лекота?! Обзалагам се, че през целия си живот не ѝ се е налагало да се разправя с гаден банков мениджър. Обзалагам се, че и занапред никога няма да ѝ се наложи. Тотално обезверена се отпускам на пода и разсеяно започвам да прелиствам някакво лъскаво списание.

— Между другото — обръща се към мен Сузи, вече с телефонната слушалка в ръка, — Таркуин се обади преди около час, за да се доуговорите за срещата ви. — Ухилва ми се широко и пита: — Нетърпелива си, нали?

— Ами... — отвърщам вяло, — да, разбира се.

Да си призная, съвсем бях забравила за срещата с Таркуин. Но няма страшно. Просто ще изчакам до утре следобед и тогава ще заявя, че имам адски менструални болки. Чиста работа. Никой никога не поставя под въпрос подобно нещо, особено пък мъжете.

— А, да! — възкликва Сузи, като махва с ръка към разтвореното на пода списание „Харпърс енд Куийн“. — Я виж кой се мъдри там в класацията им за „Стоте най-богати ергени“! О, здрасти, Чарли! — казва тя в слушалката. — Сузи се обажда. Слушай сега какво...

Свеждам поглед към „Харпърс енд Куийн“ и замръзвам от изумление. От страницата ме гледа Люк Брандън, а на лицето му грее лъчезарна усмивка. Зачитам се в текста под снимката му:

„Номер 31. Люк Брандън. Възраст: 32. Предполагаемо състояние: 10 милиона лири стерлинги. Предприемач. Изключително интелигентен. Живее в Челси. Понастоящем излиза със Саша дьо Бонвий, дъщеря на френски милиардер“.

Хич и не искам да го зная. Какво ме интересува с кого излиза Люк Брандън? Ядосано прелиствам страниците назад и погледът ми попада върху казаното за Номер 17, който изглежда къде-къде по-мил човек:

„Номер 17. Дейв Кингтън. Възраст: 28. Предполагаемо състояние: 20 милиона лири стерлинги. Бивш нападател от «Манчестър Юнайтид», понастоящем гуру в сферата на мениджмънта и предприемач в сферата на спортните екипировки. Живее в Хъртфордшир. Наскоро се раздели с приятелката си, манекенката Черис“.

Пък и Люк Брандън е пълна скука. Всеки го казва. Знае само да работи като откачен. Вероятно има мания за трупане на пари.

„Номер 16. Ърнест Флайт. Възраст: 52. Предполагаемо състояние: 22 милиона лири стерлинги. Председател на борда на директорите и най-големият акционер във «Флайт Фуудс Корпорейшън». Живее в Нотингхемшир. Наскоро се разведе с третата си съпруга, Сюзън.“

Изобщо не го намирам за привлекателен. Прекалено висок ми изглежда. И си личи, че кракът му не е стъпвал в тренировъчна зала или нещо подобно. Явно е прекалено зает човекът. Сигурно изглежда отвратително без дрехи.

„Номер 15. Таркуин Клийт-Стюарт. Възраст: 26. Предполагаемо състояние: 25 милиона лири стерлинги. Земевладелец, откакто на 19-годишна възраст наследява фамилното имение. Избягва всякакъв рекламен шум около името му. Живее в Пъртшир и в Лондон заедно със старата си бавачка. Понастоящем необвързан по никакъв начин.“

Пък и кой нормален мъж купува куфар за подарък на гаджето си?! Не друго, а *куфар*, за бога, когато целият „Хародс“ му е на разположение. Можеше да й купи огърлица. Или някакъв шик тоалет. Или пък... или пък...

Я чакай, чакай малко! Това пък сега какво беше?

Какво беше това, за бога?!

Не. Не може да бъде... Няма начин да е...

О, боже!

И изведнъж гърдите ме стягат и не мога да си поема дъх. Не мога и да помръдна. Цялото ми съзнание е съсредоточено в снимката на страницата пред мен. Таркуин Клийт-Стюарт? Таркуин, братовчедът на Сузи? *Таркуин?*

Таркуин... има... 25... милиона... лири стерлинги?

Имам чувството, че ще припадна, ако ми се наложи да пусна страницата, която стискам конвулсивно. Пред мен е снимката на петнадесетия най-богат ерген във Великобритания... когото аз познавам.

И не само че го познавам, ами същият този петнадесети най-богат ерген във Великобритания ме е поканил на среща.

И утре ще вечерям с него.

О, господи! О, боже!

Ще бъде милионерка! Ще бъде мултимилионерка! Знаех си го! Ами да, знаех си го, нали така? *Знаех си го!* Таркуин ще се влюби в мен и ще ме помоли да се омъжа за него. И двамата ще се венчаем в някой страхотен старинен шотландски замък — точно както е в „Четири сватби и едно погребение“ (само че в нашия случай никой няма да ми свие гадния номер да вземе и да умре). И ще имам 25 милиона лири стерлинги.

Пък да видим какво ще каже тогава Дерек Смийт! Ха! Ха!

— Искаш ли чаша чай? — пита Сузи, като затваря телефона. — Чарли е такава душичка! Ще ме представи в „Изгряващите таланти на Великобритания“.

— Прекрасно — отронвам неопределено. После лекичко се покашлям и добавям: — Гледам го Таркуин тук, на снимката.

Трябва да проверя. Трябва да проверя все пак дали не са двама Таркуин Клийт-Стюартовци. Дали пък Сузи няма още някакъв

братовчед със същото име, за когото да не съм и чувала. Моля те, моля те, Боже, нека да съм поканена на вечеря от богатия братовчед!

— А, да — отвръща Сузи небрежно. — Непрекъснато е в тези класации. — Тя пробягва с очи по текста и поклаща глава. — Господи, тези журналисти непрекъснато преувеличават всичко! Двадесет и пет милиона, как ли пък не!

Сърцето ми се свива и замира.

— Значи няма двадесет и пет милиона, така ли? — питам уж нехайно.

— О, не, няма! — размива се Сузи така, сякаш самата идея е безкрайно комична. — Имението е оценено на около... Всъщност, не знам точно на колко. Май беше на осемнадесет милиона.

Осемнадесет милиона. Е, и така може. Съвсем прилична сума.

— Ах, тези журналисти! — врътвам очи съчувствено.

— „Ърл Грей“ или обикновен — пита Сузи, ставайки.

— „Ърл Грей“ — отговарям, макар всъщност да съм свикнала и да предпочитам обикновения. Ама пък вече трябва да започна да имам по-изтънчени предпочитания, нали така? Ами да, щом като ще ставам гадже на човек на име Таркуин Клийт-Стюарт.

Ребека Клийт-Стюарт.

Беки Клийт-Стюарт.

„Здравейте. На телефона е Ребека Клийт-Стюарт. Да, съпругата на Таркуин. Двамата се срещнахме в... Да, точно така, бях в тоалетна «Шанел». Предположението ви е съвършено правилно!“

— Впрочем — слизам на земята, — Таркуин каза ли къде ще ме чака?

— О, щял да мине да те вземе — отговаря Сузи.

Ами да, разбира се, че ще мине да ме вземе. Петнадесетият най-богат ерген във Великобритания няма да ти чукне среща на спирката на метрото, нали така? Някак си не върви да ти каже: „Ще се видим под часовника на гара Ватерло“. Не, той идва и те взема.

О, боже, това е! *Това е!* Моят нов живот най-сетне започва!

Никога през живота си не съм отделяла толкова много време, за да се приготвя за среща с момче. Абсолютно никога! Целият процес стартира в осем сутринта в събота, когато отварям гардероба си и с

ужас установявам, че нямам нищо, ама нищо — нищичко, което да облека за срещата — и приключва в седем и половина вечерта, когато мацвам втори пласт спирала върху миглите си, напръсквам се с „Коко Шанел“ и влизам в дневната, за да чуя присъдата на Сузи.

— Уау! — възкликва тя, като вдига поглед от рамката, която облепва с износен дънков плат. — Изглеждаш... адски потресаващо!

И да си призная, съгласна съм с нея. Облечена съм цялата в черно — ама не какво да е черно, а онова изтънчено и скъпо черно, което е толкова наситено и меко, че сякаш поглъща светлината. Изящна проста рокля без ръкави от „Уистълс“. Обувки на висок ток — най-доброто, което се предлага в „Джими Чуус“. И потресаващи обеци от нешлифован аметист. Само, моля, не ме питайте колко струва всичко! Цените нямат абсолютно никакво значение. Защото с това пазаруване аз всъщност направих инвестиция. Най-сериозната инвестиция в живота ми.

Цял ден не съм хапвала нито залък, така че сега съм тъничка и лека като перце. И поне този път косата ми — както никога — е с идеална форма. Изглеждам... е, никога през живота си не съм изглеждала по-добре.

Но, разбира се, външният вид е само част от цялото, нали така? Ето защо като се прибирах по обяд след пазаруването, специално се погрижих да мина през „Уотърстоун“, откъдето си купих една книга за Вагнер. Четох я през целия следобед, докато чаках да изсъхне лакът на ноктите ми. Дори си дадох труда да запамята някои по-кратички пасажки, които тази вечер да подхвърлям мимоходом, докато си говорим.

Нямам ни най-малка представа по какво друго си пада Таркуин. Все едно, Вагнер би трябвало да свърши работа като отправна точка на разговора. Пък и се надявам Таркуин да ме заведе в някой наистина луксозен ресторант с джаз банда, където през повечето време да танцуваме прегърнати, така че да не се налага да говорим много-много.

На вратата се звънва и това леко ме стряска. Да си призная, сърцето ми доста се е разтупкало от нервно напрежение. Но в същото време съм и някак особено спокойна. Ето, това е то! Сега започва моят нов мултимилионен живот. Пукни се от яд, Люк Брандън!

— Аз ще отворя — подхвърля Сузи с широка усмивка и изчезва в антрето. След миг я чувам да възкликва въодушевено:

— Тарки!

— Сузи!

Поглеждам се в огледалото, поемам си дълбоко дъх и се извързвам към вратата на дневната точно когато Таркуин се появява на прага ѝ. Все така кльоцав и дребноглав както винаги. И пак е облечен в един от прословутите си древни и налудничаво демодирани костюми. Странно обаче, сега това някак си не ми прави впечатление. Всъщност, дори би могло да се каже, че изобщо не забелязвам как изглежда. Просто го зяпам. Зяпам го, зяпам го, неспособна и думичка да кажа, а в главата ми се върти една-единствена мисъл: „Двадесет и пет милиона лири стерлинги“.

„Двадесет и пет милиона лири стерлинги.“ Една от онези мисли, от които ти се замайва главата и ти прималява под лъжичката — все едно че си на виенското колело в увеселителния парк. Изведнъж ми се прииска да затърча из стаята, да размахвам ръце, да крещя „Двадесет и пет милиона! Двадесет и пет милиона!“ и да хвърлям с шепи банкноти във въздуха, сякаш съм в холивудски филм.

Ама не го правя. Естествено, че не го правя. Само казвам:

— Здравсти, Таркуин.

И му се усмихвам ослепително.

— Здравсти, Беки — отвърща ми той, и добавя: — Прекрасно изглеждаш.

— Благодаря — изпърхвам с клепки и свенливо свеждам очи към роклята си.

— Ще пийнете ли по чашка преди тръгване? — пита Сузи, като ни гледа развълнувано и обичливо, сякаш ми е майка и най-популярното момче в училище е дошло да ме вземе за абитуриентския бал.

— Тъъ... не, май е по-добре да тръгваме — казва Таркуин, като ме гледа в очите. — Ти как смяташ, Беки?

— Абсолютно — отговарям. — Да тръгваме.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

На улицата ни чака такси с пухтящ мотор, в което Таркуин побързва да ме напъха. Да си призная, леко съм разочарована, че не е лимузина с униформен шофьор, но пък... няма значение, и това е доста шик — един от най-богатите ергени на Великобритания ме отвлича с такси към... Къде ли всъщност ще ме заведе? В някое баровско заведение, то е ясно, но къде по-точно? Дали в „Савой“? Или може би в „Клериджс“? Или пък да потанцуваме в „Анабел“? Таркуин все още не ми е казал къде отиваме.

О, боже, ами ако ме заведе в някой от онези свръх изтънчени и налудничави ресторанти, където всичко се сервира под сребърни похлупаци, около чинията ти се мъдрят милион ножове и вилници, а надутите зализани келнери се въртят като лешояди наоколо и само чакат да сгафиш, за да те изгледат презрително? Добре де, няма страшно. Само без паника! Всичко ще е наред, стига да запазя хладнокръвие и да не забравям правилата. Точно така. Та какви бяха правилата значи? Прибори: започваш от най-крайните и оттам насетне караш поред навътре. Хляб: хлебчето не се реже и не се маже цяла филийка; отчупваш си залче по залче и всяко мажеш индивидуално. Кетчуп: при никакви обстоятелства, за нищо на света не бива да искаш да ти донесат кетчуп!

Добре де, ами ако ми сервират омар? Никога през живота си не съм яла омар. Мамка му! В подобно заведение няма начин да не ми сервират омар, нали така? И аз няма да знам какво да го правя и ще изпадна в адски неудобно положение. О, боже, защо никога не съм яла омар? *Защо!?!* За всичко са виновни родителите ми! Трябвало е още от най-крехка детска възраст да ме водят по префърцунени скъпарски ресторанти, за да развия нехайно изтънчен savoir-faire^[1] по отношение на разните му там засукани блюда.

— Мислех си да хапнем на някое по-закътано и тихо място — обажда се Таркуин и добавя, като ме поглежда: — Какво ще кажеш?

— Чудесно — отговарям. — Върхът!

Слава богу! Това вероятно означава, че няма да има омари и сребърни похлупаци. Отиваме в някое малко и уютно заведение, което е само за привилегировани. Частен клуб в анонимна сграда на някоя задна уличка, където се влиза след дискретно почукване на най-обикновена врата, а вътре е тъпкано със знаменитости, които са насядали по меки дивани и се държат като нормални хора. Върхът! И вероятно Таркуин се познава с всички тях!

Ама, разбира се, че се познава с всички знаменитости. Та той е мултимиллионер, нали така?

Поглеждам през прозореца на таксито и виждам, че минаваме покрай „Хародс“. Стомахът ми неволно се свива болезнено при спомена за последния път, когато бях там. Заради проклетия куфар. Заради проклетия Люк Брандън. Уф! Всъщност, ще ми се точно сега да го видя да върви по тротоара, за да мога да му махна с нехайно пренебрежение — един вид „Пукни се от яд, отивам на вечеря с петнадесетия най-богат мъж във Великобритания“.

— Стигнахме — обръща се неочаквано Таркуин към шофьора на таксито. — Можете да ни свалите тук. — А после ми се усмихва и добавя: — Буквално на прага.

— Страхотно — отвръщам, отварям вратата и излизам от колата. Буквално на прага, ама на какво? Оглеждам се наоколо, като се чудя къде ли, за бога, ще ме води. Намираме се на Хайд Парк Корнър. Какво има на Хайд Парк Корнър? Бавно въртя очи насам-натам и по едно време мярвам светеща емблема. Изведнъж осъзнавам накъде сме тръгнали. Отиваме в „Лейнбъроу“!

Уау! Абсолютен шик! Вечеря в „Лейнбъроу“! Ами да, естествено! Така де, нима има по-подходящо място за първа среща от „Лейнбъроу“?

— Ами... — започва Таркуин, като застава до мен, — помислих си, че можем да хапнем тук нещо, пък после... ще видим.

— Звучи чудесно — отвръщам и тръгвам.

Върхът! Вечеря в „Лейнбъроу“, а после сигурно ще ме заведе в някой моден нощен клуб. Очертава се да си прекараме страхотно.

Подминаваме входа на „Лейнбъроу“, но това не ме смуцава. Всеки знае, че VIP персоните винаги влизат през някой заден вход, за да избегнат папараците. Не че виждам наоколо папараци, ама... това сигурно му е станало навик на Таркуин. Ще свием по някоя странична

алея, ще се шмугнем през задната врата, ще прекосим кухненските помещения, където майстор готвачът и персоналът ще се правят, че не ни забелязват, и ще се озовем във фойето на клуба. Супер!

— Сигурен съм, че и друг път си идвала тук — казва Таркуин с извинителен тон. — Предложението ми не е особено оригинално.

— Глупости! — отвръщам и в този момент той ме насочва към двойна остъклена врата. — Направо обожавам...

Чакай, чакай малко! Къде отиваме? Това не е заден вход на каквото и да било! Това е...

Пицарията на Хайд Парк!

Таркуин ме води в „Пица Експрес“. Не, не мога да повярвам! Петнадесетият най-богат мъж във Великобритания ме води в някаква си пицария.

— ... пицата — довършвам унило изречението си. — И пицариите — бързам да добавя за всеки случай.

— Чудесно! — казва Таркуин. — Помислих си, че сигурно няма да искаш да ходим по лъскави заведения.

— О, не — съгласявам се, като се опитвам изразът на лицето ми да бъде колкото се може по-убедителен. — Мразя лъскавите заведения. Определено предпочитам да хапнем заедно в някоя закътана тиха пицария.

— И аз така си помислих — казва Таркуин. После ме поглежда и добавя: — Сега обаче се чувствам малко кофти. Толкова хубаво си се облякла, че...

Замълчава замислено, като оглежда тоалета ми. Ами да, нека му е кофти. Не съм оставила цяло състояние в „Уистълс“, за да бъда заведена на вечеря в „Пица Експрес“, нали така?!

— Искам да кажа — подема Таркуин нерешително, — че ако искаш, можем да отидем на някое по-луксозно място. В „Лейнбъроу“ например, точно зад ъгъла...

Поглежда ме въпросително и вече се каня да възкликна „О, да, да!“, когато изведнъж ме осенява прозрение какво става всъщност. Това е тест, нали така? Както във вълшебните приказки, когато момичето трябва да избере един от трите лешника, които му предлагат. Добре де, всеки е наясно с правилата! Никога не бива да посягаш към блестящия златен лешник. Нито дори към втория по красота сребърен лешник. Трябва да избереш малкото, нищо и никакво най-обикновено

лешниче. И тогава от него бликва ярка светлина и то се превръща в планина от безценни камъни. Та така значи! Таркуин ме пробва, за да види дали го харесвам заради самия него, или ламтя единствено за парите му.

Това, да ви кажа, е направо обидно. Така де, за каква ме мисли?

— Не, предпочитам пицарията — казвам, като докосвам лекичко ръката му. — Ще е много по-непосредствено. И много по-забавно.

Кое то, впрочем, се доближава доста до истината. Действително обожавам пицата. И тези страхотни чеснови хлебчета по пицариите. Мммм! Да ви кажа, като се позамисля сега, изборът му на заведение всъщност е направо върхът!

Келнерът ни връчва менютата и аз преглеждам набързо моето, въпреки че много добре знам какво искам — каквото винаги си поръчвам, когато ходя в „Пица Експрес“. И то е „Фиорентина“ — пица със спанак и едно яйце отгоре. Знам, че мнозина не я харесват и смятат вкуса ѝ за откачен, но аз пък, да си призная, направо я обожавам.

— Желаете ли нещо за аперитив? — пита келнерът. Обикновено в такива случаи отговарям: „О, нека да е само бутилка бяло вино“. Сега обаче изведнъж си помислям: „По дяволите виното. Та аз съм на вечеря с мултимиллионер! Защо да не си поръчам джин фис?“

— Джин фис — заявявам твърдо и поглеждам Таркуин предизвикателно, очаквайки, че желанието ми може и да го шокира.

Той обаче се ухилва насреща ми и казва:

— Разбира се, освен ако не предпочиташ шампанско?

— О! — отвърщам, тотално изненадана от предложението му.

— Винаги съм смятал, че шампанското и пицата са чудесна комбинация — казва той и поглежда към келнера: — Донесете ни бутилка „Моет“, моля.

Е, това вече е друго нещо. Съвсем, съвсем друго нещо. Шампанско и пица. Излиза, че Таркуин всъщност си е доста нормален.

След малко ни сервират шампанското. Вдигаме чаши за наздравица и отпиваме няколко глътки. Започва наистина да ми става приятно. После забелязвам ръката на Таркуин да се плъзга бавно по масата към моята ръка. Абсолютно рефлексивно — без изобщо да имам такова намерение — отдръпвам пръстите си от докосването му и

се преструвам, че ме е засърбяло ухото. Виждам, че прави разочарована физиономия и от неудобство се преструвам, че ме е задавила кашлица, а после се втрещявам настойчиво в някаква картина на стената вляво от мен.

О, боже! Защо ми трябваше да си отдръпвам пръстите? Ако ще се омъжвам за него, ще ми се наложи да правя много повече други неща, освен да го държа за ръка.

„Можеш да го направиш, Ребека!“, заявявам си твърдо на ум. Ами да, *мога* да се накарам да изпитам влечение към него, нали така? Всичко е въпрос на самоконтрол. А вероятно ще помогне и това да се напия до затыпяване. Решително вдигам чашата си и почти я пресушавам на един дъх. На секундата усещам мехурчетата да изпълват мозъка ми и в главата ми зазвучава щастливата им песничка: „Ще бъда съпруга на мултимиллионер! Ще бъда съпруга на мултимиллионер!“. И когато след миг поглеждам отново Таркуин, той вече ми се струва мъничко по-привлекателен. Очевидно алкохолът ще бъде ключът към нашето семейно щастие.

В главата ми изплува сияйната картина на сватбата ни. Облечена съм в прелестна рокля, дело на прочут дизайнер. Мама и татко гледат гордо. И никога повече няма да имаме финансови проблеми. *Никога*. Петнадесетият най-богат човек във Великобритания! Къща в Белгравия. Мисис Таркуин Клейт-Стюарт. При тази мисъл буквално ми прималаява от нетърпеливо желание.

О, боже, всичко това може да бъде мое! *Може* да бъде мое!

Усмиввам се колкото се може по-топло на Таркуин, който се поколебава миг-два, после на свой ред също ми се усмивва. Уф, слава богу, не съм скапала нещата. Все още имам шанс. Сега трябва само да открием, че сме напълно сродни души, с изключително много общи неща помежду ни.

— Страхотно харесвам... — започвам аз.

— Искаш ли... — подема и Таркуин.

И двамата сме заговорили едновременно.

— Извинявай — казвам. — Продължи.

— Не, *ти* продължи — настоява Таркуин.

— О, ами... само исках пак да ти кажа колко много ми харесва картината, която подарихте на Сузи. — Е, няма лошо отново да му

направя комплимент за вкуса, нали така? — Обожавам конете — добавям за подсилване на ефекта.

— В такъв случай някой път можем да излезем да пояздим заедно — казва Таркуин. — Знам една конюшня с много добри коне близо до Хайд Парк. Е, разбира се, не са чак толкова добри, колкото тези в имението, но...

— Прекрасна идея! — възкликвам уж ентусиазирано. — Ще бъде страхотно!

А, не! Няма начин! За нищо на света няма да се кача на кон! Пък било то и на някой от не чак толкова добрите коне в Хайд Парк. Но все едно, няма проблем. Спокойно можем да си правим планове за съвместна езда, пък като му дойде времето, ще кажа, че съм си изкълчила крака или нещо подобно.

— А кучета обичаш ли? — пита Таркуин.

— Обожавам ги — отвръщам съвършено убедително.

Което донякъде си е чиста истина. Е, не че някога бих си взела куче в къщата — прекалено много грижи се искат, пък и тези косми навсякъде... Но обичам да гледам тичащите из парка лабрадори. А също и играещите в тревата малки кученца. Такива ми ти работи.

Потъваме в мълчание. За да запълня паузата, отпивам от шампанското си.

— Харесваш ли „Жителите на Ийст Енд“? — питам най-сетне. — Или си падаш по-скоро по „Спешно отделение“?

— Боя се, че не съм гледал нито една серия от който и да било от тях — казва Таркуин с извинителен той. — Но сигурно и двата сериала са интересни.

— Е... все едно — отговарям. — Понякога са наистина много интересни, друг път... — Свивам неопределено рамене и се усмихвам вяло на Таркуин. — Знаеш как е.

— Абсолютно! — възкликва той така ентусиазирано, сякаш съм казала нещо безкрайно интересно.

Отново настъпва мъчителна пауза. Разговорът определено буксува.

— Има ли добри магазини там, където живееш в Шотландия? — питам най-сетне.

Таркуин прави физиономия.

— Нямам представа. Влизам в магазин само в краен случай.

— О, разбирам — отговарям и отпивам голяма глътка шампанско. — Исках да кажа, че аз... също мразя магазините. *Ненавиждам* да пазарувам.

— Така ли? — възкликва Таркуин безкрайно изненадано. — Мислех, че всички жени обичат да пазаруват.

— Не и аз! — казвам. — Предпочитам по-скоро да... да изляза сред природата и да... да яздя насам-натат. А след мен да тичат две-три кучета.

— Чудесно — отговаря Таркуин и ми отправя широка усмивка. — Ще трябва да го направим някой път.

Така вече е по-добре! Общи интереси. Съвместни планове.

Добре де, може и да не съм съвсем искрена. Но какво от това, че в момента изобщо нямам точно такива интереси? Бих могла за в бъдеще да имам, нали така? *Мога* да имам! Ако е чак толкова наложително да си падам по коне и кучета, какво пък — лесно мога да се накарам да ги заобичам, нали така?

— Или... или да послушаме заедно Вагнер, естествено — вметвам мимоходом.

Ха! Гениално!

— Наистина ли харесваш Вагнер? — пита Таркуин. — Не всеки го слуша.

— Обожавам Вагнер — бързам да подсиля ефекта. — Той е любимият ми композитор. — Дотук добре, ами после? Какво се казваше в онази книга? — Обичам... тъъ... преплитането на импозантни мелодични елементи в неговата прелюдия.

— В прелюдията към какво? — пита Таркуин живо заинтересуван.

Мамка му! Че колко ли прелюдии има?! Отпивам от шампанското си, като се старая да печеля време и отчаяно се мъча да си припомня още нещо от книгата. В главата ми обаче се върти само „Рихард Вагнер е роден в Лайпциг“.

— Във всички прелюдии — казвам най-сетне. — За мен всичките са... върхът.

— Аха — отговаря Таркуин с доста изненадан израз на лицето.

О, боже! Май не казах каквото трябваше. Смени темата, Ребека! Бързо сменяй темата!

За късмет точно в този момент един келнер ни донася чесновите хлебчета и това отклонява вниманието от Вагнер. Таркуин поръчва втора бутилка шампанско. Не знам защо, но ми се струва, че наистина ще имаме нужда от нея.

Което означава, че по времето, когато преполовявам моята „Фиорентина“, вече съм изпила чаша по чаша цяла бутилка шампанско и съм малко нещо... Добре де, честно, вече съм напълно пияна. Лицето ми гори, очите ми сияят, а жестовете ми са доста по-бурни от обикновено. Но не ми пука! Защото, да ви кажа, това да си пиян всъщност е хубаво нещо — изведнъж ме обзема приятно оживление, ставам невероятно остроумна и се оказва, че съм в състояние и сама да поддържам разговора. Таркуин също е пиян, но не чак толкова, колкото мен. Притихва все повече и повече, става някак особено замислен. И непрекъснато ме гледа съсредоточено.

Когато привършвам и последния залък от пицата си и се облягам на стола си, изпълнена със задоволство, известно време той продължава да ме зяпа мълчаливо, после бръква в джоба си и изважда мъничко, красиво опаковано квадратно пакетче.

— Заповядай — казва, като ми го подава. — Това е за теб.

Да си призная, сърцето ми замира и в главата ми за миг проблясва мисълта: „Това е! Предложение за женитба!“. (Колкото и да е смешно, още в следващата секунда си помислям: „Слава Тебе, Господи! Ще мога да си платя всички задължения!“. Хммм, ще трябва да внимавам, когато ми направи истинско предложение за женитба, да си помисля нещо поне малко от малко по-романтично.)

Защото това, естествено, не е никакво предложение за женитба, нали така? Просто ми прави малък подарък.

Знам си, че е така.

Разкъсвам опаковката и отвътре се появява малка кутийка от естествена кожа. Отварям я — златна брошка с формата на кон. Изящно изработена до последния детайл. Малко зелено камъче (дали е истински изумруд?) служи за око на коня.

Наистина не си падам по такива бижута.

— Страхотна е — въздъхвам с дълбоко възхищение. — Направо е... потресаваща.

— Сладка е, нали? — казва Таркуин. — Помислих си, че ще ти хареса.

— Обожавам я! — бързам да отговоря.

Врътвам брошката между пръстите си (добре, има го златарският знак), после вдигам поглед към Таркуин и изпърхвам няколко пъти с клепки. Господи, пияна съм. Всичко ми се мерзелее пред погледа, сякаш гледам през шампанско.

— Толкова си мил — измърквам.

На всичкото отгоре аз изобщо не нося брошки. Така де, къде да ги забождаш тези брошки? Върху някоя красива блуза ли? Как ли пък не! След брошката в плата остават такива грозни дупки!

— Чудесно ще ти стои — казва Таркуин след кратко мълчание. Изведнъж осъзнавам, че той очаква веднага да забода брошката на гърдите си!

Мразя го! Та това ще съсипе прекрасната ми рокля, за която дадох цяло състояние в „Уистълс“! Със свито сърце и стиснати зъби промушвам иглата през плата и съвсем осезаемо усещам как роклята веднага се обезформя. Колко ли глупаво изглеждам с тази тъпа брошка?

— Изглеждаш прекрасно! — казва Таркуин, като впива поглед в очите ми. — Но ти... ти винаги изглеждаш прекрасно.

Стомахът ми се свива, когато го виждам да се привежда напред. О, не! Пак се кани да ме хване за ръката, нали? А нищо чудно да се опита и да ме целуне. Поглеждам устните му — полуотворени и леко влажни — и неволно потръпвам от ужас. Боже, още не съм готова за подобно изпитание! Така де, искам да кажа, че аз, естествено, *наистина* искам да целуна Таркуин. Ама, разбира се, че искам. И *наистина* го намирам изключително привлекателен. Само че... само че първо трябва да пийна още малко шампанско.

— Този шал, с който беше миналата вечер — казва Таркуин, — е поразително красив. Гледах те и си мислех, че...

Гледам как ръката му бавно запълзява към моята.

— Шалът ми от „Дени енд Джордж“ ли? — прекъсвам го с пресилено оживление, преди да е успял да каже каквото и да било друго. — Прелестен е, нали? Беше на леля ми, но тя умря. Много тъжно, наистина.

„Продължавай да говориш, Ребека! — заповядвам си мислено. — Само без паника! Просто говори, ръкомахай оживено и всичко ще е наред!“

— Както и да е. Та тя ми завеща шала си — бъбря припряно. — Така че той винаги ще ми напомня за нея. Горката леля Ърминтрьуд!

— Съжалявам — отронва Таркуин и изглежда страшно смутен. — Нямах представа, че...

— О, нищо. Всъщност... споменът за нея остава жив чрез добрите ѝ дела — добавям, като му отправям тъжна усмивка. — Тя беше много благородна и състрадателна жена. Много... раздаваща се.

— Дали няма нещо като фондация на нейно име? — пита Таркуин. — Когато почина чичо ми...

— О, да, има — възкликвам с благодарност за идеята. — Точно така. Фондация „Ърминтрьуд Блумууд“ за подпомагане на... на цигуларите — импровизирам, забелязвайки с периферното си зрение плакат за някаква музикална изява. — На цигуларите от Малави. Това беше любимата кауза на леля.

— На цигуларите от Малави? — повтаря като изумено ехо Таркуин.

— Абсолютно вярно! — Самата аз слушам с изумление бърбенето си. — Там има страхотен недостиг на изпълнители на класическа музика. А културата обогатява невероятно много, независимо какво е материалното ти състояние, нали така?

Не мога да повярвам на ушите си! Какви са тези глупости, дето ги дрънкам?! Поглеждам крадешком към Таркуин и за голямо свое изумление виждам, че той явно проявява най-искрен интерес.

— Би ли ми казала как по-точно фондацията възнамерява да подпомага цигуларите от Малави? — пита Таркуин.

О, боже! В какво се забърках пък сега с тази дивотия?!

— Ами като... като субсидира по шестима учители по цигулка годишно — казвам след кратка пауза. — Те, разбира се, ще трябва предварително да изкарат специализиран преподавателски курс, а също ще имат нужда и от специални цигулки, които да отнесат там. Но пък резултатите, които несъмнено ще постигнат, определено си струват усилията и средствата. Освен това те ще учат тамошните хора и как да си правят цигулките, така че да са самостоятелни и независими от Запада.

— Така ли? — леко смръщва вежди Таркуин.

Май попрекалих. Дали не съм казала нещо съвършено безсмислено?

— Както и да е — позасмивам се лекичко. — Достатъчно за мен и моето семейство. Гледал ли си някои хубави филми напоследък?

Гениален ход. Може да си поговорим за филми, после ще ни донесат сметката, след което...

— Момент само — отговаря Таркуин. — Би ли ми казала как се развива проектът досега?

— Ами... — отвърщам — ... доста добре. Особено като се има предвид, че напоследък всъщност не съм следила отблизо напредването му. Сам знаеш, тези неща винаги са...

— Бих искал и аз да направя дарение за фондацията — прекъсва ме Таркуин.

Какво?

Би искал да направи *какво*?

— До кого трябва да адресирам чека? — пита той, като бръква в джоба на самото си. — До Фондация „Блумууд“ ли?

Докато го гледам зяпнала от изненада, той изважда чекова книжка от „Каутс“.

Бледосива чекова книжка от „Каутс“. Петнадесетият най-богат мъж в страната.

— Ами... не съм съвсем сигурна — чувам се да казвам, а гласът ми сякаш долита някъде от много-много далеч. — Не съм съвсем сигурна как ТОЧНО се води наименованието по документи.

— Е, в такъв случай ще го адресирам на твое име — казва Таркуин. — А ти ще го предадеш във фондацията.

И той започва бързо да попълва чека: „Да се изплати на Ребека Блумууд сумата от пет...“.

Петстотин лири. Сигурация. Не би дарил само пет мизерни лири, нали така?

„... хиляди лири стерлинги.“

Т. А. Дж. Клийт-Стюарт

Не, не мога да повярвам на очите си! Пет хиляди лири! Чек за пет хиляди лири стерлинги на мое име! Обаче пет хиляди лири стерлинги, които принадлежат на леля Ърминтюд и на учителите цигулари от Малави.

Така де, ако и тя, и те съществуваха.

— Заповядай — казва Таркуин и ми подава чека.

Виждам се като насън как протягам ръка към чека.

Да се изплати на Ребека Блумууд сумата от пет хиляди долара.

Отново прочитам думите, съвсем бавно, и усещам да ме облива такава вълна на облекчение, че чак ми се приисква да избухна в сълзи. Пет хиляди лири стерлинги! Повече от дълга ми към банката и от неплатените ми сметки по „Виза“ картата взети заедно. Този чек ще реши всичките ми проблеми! Ще реши всичките ми проблеми с един замах! Добре де, аз не съм „цигулари в Малави“, но пък Таркуин едва ли някога ще го разбере, нали така? Защото никога няма да тръгне да проверява. А ако реши все пак да провери, все ще измисля някаква правдоподобна история.

Пък и какво са някакви си пет хиляди лири за един мултимиллионер като Таркуин?! Той вероятно дори няма да забележи липсата им. Някакви си жалки пет хиляди от всичките му двадесет и пет милиона! Ако ги представим като фракция от цялото му състояние, тези пет хиляди представляват... представляват една... така де, направо смешна сума. Нещо като петдесет пенса за нормалните хора. Излиза, че прибирам чек за петдесет пенса. Ха! Защо ли изобщо се колебая?!

— Ребека?

Таркуин ме гледа озадачено и изведнъж си давам сметка, че ръката ми е все още на сантиметри от чека. „Хайде, вземи го! — заповядвам си мислено. — Твой е! Вземи го и го пхни в чантата си.“ С героично усилие протягам ръка още малко напред, внушавайки си да хвана чека. Приближавам... приближавам... почти го докосвам... пръстите ми треперят от напрежение...

Не, не е хубаво, не мога. Не мога да го направя и това е. Не мога да ги взема тези пари.

— Не мога да ги взема — казвам бързо. Дръпвам ръката си и усещам, че се изчервявам. — Защото... всъщност не съм сигурна, че фондацията вече приема парични дарения.

— О, разбирам — отговаря Таркуин, но изглежда леко озадачен.

— Ще ти кажа на чие име да пуснеш чек, след като уточня някои подробности — допълвам и отпивам голяма глътка шампанско. — А този по-добре го скъсай.

Обаче сърце не ми дава да гледам как къса чека. Стоя, забила поглед в чашата си, и направо ми се плаче. Пет хиляди лири стерлинги. Тези пари можеха да променят живота ми. Щяха да решат всичките ми проблеми. Таркуин взема рекламната кутийка кибрит на пицарията, запалва накъсаните хартийки в пепелника и двамата оставаме загледани в тях, докато след миг-два стават на пепел.

После Таркуин ми се усмихва и казва:

— Извини ме за малко.

Става от масата и се отправя към дъното на ресторанта, а аз отпивам нова глътка шампанско. После облягам глава на ръцете си и въздъхвам дълбоко. Опитвам се да погледна философски на нещата. Какво пък, може да спечеля пет хиляди лири стерлинги на лотария, нали така? Или пък компютърът на Дерек Смийт да даде на късо и той да се види принуден да махне с ръка на всичките ми задължения към банката и да започнем начисто. А може и някой заваян непознат богаташ наистина да плати по погрешка дълговете, които съм натрупала по „Виза“ картата си.

Пък може Таркуин да се върне от тоалетната и да ми предложи да се омъжа за него, нали така?

Вдигам очи от чашата си с шампанско и погледът ми попада с разсеяно любопитство върху чековата книжка от „Каутс“, която Таркуин е оставил върху масата. Чековата книжка на петнадесетия най-богат мъж във Великобритания. Уау! Чудя се как ли изглежда отвътре? Той сигурно непрекъснато издава чекове за огромни суми, нали така? Вероятно на ден харчи повече пари, отколкото аз за цяла година.

Съвършено импулсивно придърпвам чековата книжка към себе си и я отварям. Не съм съвсем наясно какво точно търся... всъщност, вероятно се надявам да открия издаден чек за някаква сладостно шокираща по размерите си сума. Но първият, на който попадам, е само за тридесет лири. Жалка работа! Прелиствам и откривам друг — за петстотин и двадесет лири. Да се изплатят на някои си „Еръндел енд Сън“. Малко по-нататък откривам чек, адресиран до „Американ

Експрес“, за сумата от 7515 лири. Е, това вече е малко по-интересно. Ама все пак, така де, не бих казала, че четенето на тази чекова книжка е нещо чак пък толкова вълнуващо. Нищо мулти милионерско няма в нея. Ами да, най-обикновена чекова книжка. Може да бъде дори моя.

Затварям и я бутвам отново натам, откъдето съм я взела. Вдигам поглед и сърцето ми спира. Таркуин гледа право в мен откъм другия край на ресторанта. Застанал е до бара, където един от келнерите му обяснява нещо. Той обаче не гледа келнера. Гледа право в мен. Очите ни се срещат и стомахът ми се свива. Мамка му!

Мамка му! Какво е видял?

Бързо отдръпвам ръката си от чековата му книжка, грабвам чашата си и отпивам припряно глътка шампанско. После вдигам поглед и се преструвам, че едва сега съм го забелязала, че ме гледа. Мятам му сияйна усмивчица и след миг колебание той също ми се усмихва. После отново изчезва към фоайето на ресторанта, а аз се отпускам отмаляло на стола си. Сърцето ми бие до пръсване.

„Добре, само без паника!“, заповядвам си мислено. Трябва просто да се държа естествено. Той вероятно изобщо не ме е видял какво правя. Пък дори да ме е видял... добре де, едва ли разглеждане на чужда чекова книжка може да се смята за най-страшното престъпление на света, нали така? Ако ме попита какво съм правила с чековата му книжка, ще му кажа, че... ще му кажа, че като финансов експерт съм искала да проверя дали си е попълвал правилно чековете. Гениално! Ами да, точно така ще му отговоря, ако го повдигне на въпрос.

Той обаче не споменава нищо. Връща се на масата, мълчаливо прибира чековата си книжка и ме пита учтиво:

— Приключи ли?

— Да — отговарям. — Да, благодаря.

Опитвам се да говоря колкото се може по-естествено... но си давам сметка, че гласът ми звучи виновно, а бузите ми са почервенели.

— Чудесно — казва Таркуин. — Е, сметката е платена, така че... да тръгваме ли?

И това е краят. Така приключва срещата ни. С безукорна хладна учтивост. Таркуин ме извежда от „Пица Експрес“, на улицата спира едно такси и плаща на шофьора да ме откара обратно до Фулхам. Не смея да го попитам дали не би искал да отидем някъде другаде да

пийнем още по нещо или пък да дойде с мен до вкъщи. Усещам да ме побиват ледени тръпки, които ми пречат да му направя подобно предложение. Таркуин ми отваря вратата на таксито, любезно се целуваме един друг по бузата, той ми благодари за приятната вечер, аз му благодаря за чудесната вечеря и... ами това е.

Сядам в таксито и по целия обратен път до Фулхам усещам стомахът ми да се свива от притеснение какво ли е видял.

Най-сетне таксито спира пред нас, казвам лека нощ на шофьора, слизам и бръквам да извадя ключовете си. Смятам да напълня ваната, да се отпусна в горещата вода и да обмисля на спокойствие станалото в пицарията. Дали Таркуин наистина ме е видял да прелиствам чековата му книжка? Може би е видял само как я побутвам по масата към неговото място, един вид, за да му е по-удобно да си я прибере. Може пък и изобщо нищо да не е видял.

Но защо в такъв случай изведнъж се скова така и стана хладно учтив? Сигурно е видял нещо; сигурно е заподозрял нещо. А после е забелязал как се изчервявам и не смея да го погледна в очите. О, боже, защо си ме създал такава, че винаги да изглеждам като виновна?! Ами че аз дори не съм *направила* каквото и да било! Само проявих малко любопитство, нали така? Нима е престъпление да си любопитен?

Трябваше може би веднага да кажа нещо... да подхвърля някаква закачка... да превърна случилото се в добродушна и забавна шега. Добре де, ама пък каква ли шега може да бъде ровичкането в чужда чекова книжка? О, боже, толкова съм *глупава*! Що ми трябваше изобщо да я пипам! Толкова ли не можех да си седя тихо и кротко и да си пия шампанското?!

Но нека кажем и нещо в моя защита все пак... Той си я остави на масата, нали така? Значи не държи чак пък толкова да я пази в пълна тайна. Пък и аз *не знам* със сигурност, че ме е видял да я прелиствам. Може и да не ме е видял. И аз просто... така де, дето се вика „гузен негонен бяга“.

Отключвайки вратата на апартамента, вече се чувствам доста по-позитивно настроена. Добре де, накрая Таркуин не беше особено дружелюбен, но... може да му е станало лошо от пицата или нещо подобно. Или пък да е решил да прояви деликатност и да не ме

притиска. Значи така... утре ще му изпратя кратко топлосърдечно писъмце, в което ще му благодаря още веднъж за приятната вечер и ще му предлага да отидем на някой Вагнер заедно. Гениално! Ще се наложи обаче да се поровя още малко в онази книга, за да видя какво пише за прелюдиите, така че ако Таркуин пак ме попита коя от тях имам предвид, да знам какво да кажа. Решено! Всичко ще е наред. Изобщо не е трябвало да се тревожа.

Отварям вратата, разкопчавайки в движение палтото си... и в следващия миг сърцето ми се преобръща притеснено. Сузи ме чака в антрето. Седнала е на стъпалцето към дневната и ме чака... с доста странно изражение на лицето.

— О, Беки! — възкликва тя тихо и клати укоризнено глава. — Току-що говорих с Таркуин.

— Чудесно — отвръщам, като се старая това да прозвучи колкото се може по-естествено, но гласът ми излиза от гърлото някак изтънял и треперлив от уплаха и притеснение.

Извърщам се, събличам си палтото и съвсем бавно започвам да си свалям шала, опитвайки се да печеля време. Какво ли й е казал, по дяволите?

— Предполагам, че е безсмислено да те питам защо си го направила, нали? — подема Сузи след кратка пауза.

— Ами... — отвръщам смутено и усещам, че ми прималява от неудобство.

Господи, искам една цигара!

— Не че те *обвинявам* или нещо подобно, но ми се струва, че би трябвало да... — Сузи отново поклаща глава и въздъхва тъжно. — Не можа ли да го направиш някак по-мило и деликатно? Таркуин ми се стори доста засегнат и наскърбен. Бедничкият, наистина страшно си пада по теб.

Това ми звучи доста налудничаво. Да съм го направила по-мило и деликатно ли?

— Какво по-точно... — започвам, но спирам, за да оближа пресъхналите си от притеснение устни. — Какво по-точно ти каза?

— Той всъщност се обади, за да ми каже, че си си забравила чадъра в пицарията — отвръща Сузи. — Един от келнерите изтичал след вас, да ви го даде, но ти вече си била тръгнала. Аз, естествено, попитах как е минала срещата ви...

— И... и той какво каза?

— Ами... — Сузи присвива леко рамене, — каза, че сте прекарали доста приятно... Но че ти си му дала пределно ясно да разбере, че не искаш да се виждате повече.

— О!

Отпускам се на пода до Сузи, защото изведнъж ми прималява. Е, това е. Край. Таркуин ме е видял да му ровя из чековата книжка. Вече нямам никакви шансове с него.

Да, ама не е казал на Сузи какво съм направила. Не е искал да уронва достойнството ми пред нея. Престорил се е, че решението да сложим край е изцяло мое. Постъпил е като истински джентълмен.

Всъщност, той през цялата вечер се държа като истински джентълмен, нали така? Беше много мил и внимателен, направо очарователен. А аз какво? През цялото време само го лъжех.

Изведнъж ми се приплаква.

— Все си мисля, че е срамота — казва Сузи с въздишка. — Така де, знам, че решението си е твое и тъй нататък, ама... той е толкова мило момче. И открай време страхотно си пада по теб! Двамата сте направо създадени един за друг — отбелязва Сузи и ми отправя умолителен поглед: — Има ли някакъв шанс да приемеш да излезеш отново с него?

— Честно да ти кажа, аз... не, не мисля — отвърщам дрезгаво. — Сузи... малко нещо съм уморена. Мисля да си лягам.

Без да смея да я погледна в очите, ставам и бавно се отправям към стаята си.

Банк ъф Лондон
Лондон Хауз
Мил Стрийт
Мис Ребека Блумууд
Бърни Роуд 4, ап. 2
Лондон
23 март 2000 г.

„Скъпа мис Блумууд,

Благодарим Ви за това, че се обърнахте към Банк ъф Лондон за потребителски заем чрез нашата нова телефонна програма.

За съжаление кандидатурата Ви бе отхвърлена, тъй като нашият екип по кредитирането прецени, че «покупка на дрехи и козметика» не е достатъчно основание за отпускането на с нищо негарантиран заем от толкова голям размер.

Благодарим Ви, че потърсихте услугите на Банк ъф Лондон.“

Искрено Ваша: Марджъри Хопкинс, консултант по
заемите

Ендуич Банк
Клон Фулхам
Фулхам Роуд 3
Лондон
Мис Ребека Блумууд
Бърни Роуд 4, ап. 2
Лондон
24 март 2000 г.

„Скъпа мис Блумууд,
Пиша Ви, за да потвърдя уговорената с Вас среща за 9,30 ч. на 27 март, понеделник, в офиса на Ендуич Банк във Фулхам. Моля да попитате за мен на рецепцията.

С нетърпение очаквам да се видим.“

Искрено Ваш: Дерек Смейт, мениджър

Ендуич Банк се грижи за вас

[1] *Savoir-faire* (фр.) — подход, умение, манеры. — Бел.прев. ↑

ПЕТНАДЕСЕТ

Никога, през целия си живот, не съм се чувствала така ужасно, както се чувствах, когато се събудих на другата сутрин. Никога.

Първото, което усещам, е адска болка. Болезнени свитки ме пронизват и при най-малкия опит да си помръдна главата, да отворя очи, да осмисля такива най-простици и основни нещица като: Коя съм? Кой ден сме днес? Не трябваше ли вече да бъда някъде другаде?

Известно време лежа абсолютно неподвижно, мъчително задъхана дори само поради изтощителното усилие, че съм жива. Дишането ми е тежко и учестено, лицето ми гори, имам чувството, че всеки миг ще припадна, затова си налагам да успокоя бедния ритъм на сърцето си и да започна да дишам равномерно.

Вдишване... издишване... вдишване... издишване.

Знам, че после ще дойда на себе си и ще се почувствам по-добре.

Вдишване... издишване... вдишване... издишване...

Добре... Ребека. Точно така. Аз съм Ребека Блумууд, нали така?

Вдишване... издишване... вдишване... издишване.

И какво още? Аха! Вечеря. Снощи бях на вечеря някъде.

Вдишване... издишване... вдишване... издишване.

Пица. Ядох пица. Но я да видим... с кого я ядох?

Вдишване... издишване... вдишване...

Таркуин.

... Издишване.

О, боже! Таркуин.

Ровенето в чековата му книжка. И сега край, всичко е провалено. Изцяло по моя собствена вина!

Облива ме позната вълна на отчаяние. Затварям очи и се опитвам да уталожя болката в главата си. Същевременно си спомням как миналата нощ, когато влязох в стаята си уж за да си легна веднага, блуждаещият ми поглед попадна върху малката — и все още неотворена върху тоалетката ми — бутилка малцово уиски, която навремето бях получила като подарък при една пресконференция на

шотландската застрахователна компания „Прюдешъл“. И как я бях отворила — въпреки че не обичам уиски — и бях изпила... е, да речем поне няколко огромни глътки. Кое то вероятно обяснява защо сега ми е толкова лошо.

Съвсем бавно и внимателно успявам да се изправя до седнало положение. Ослушвам се да чуя какво прави Сузи, но не чувам нищо. Апартаментът е празен. Съвсем сама съм.

Сама с мислите си. А тяхната компания, да си призная, ми е непоносима. Главата ми трещи, лошо ми е и цялата треперя... но няма начин, трябва да се раздвижа, за да се разсея и да не мисля за станалото. Ще изляза, ще изпия чаша кафе някъде на спокойствие и ще се опитам да се взема в ръце.

Успявам някак си да се измъкна от леглото, довличам се до скрина и се втренчвам в огледалото, което е на него. Грозна картинка! Кожата ми е зеленикава, устните — изпръхнали и напукани, косата ми лепне на мазни кичури по скалпа и челото. Но най-кошмарни са очите ми — затъпял поглед, изпълнен със самосъжаление и себеомраза. Снощи ми беше предоставен невероятен шанс — фантастична възможност, поднесена ми на тепсия. А аз запокитих всичко на боклука. Господи, аз самата съм пълен боклук. Не заслужавам да живея.

Отправлям се към Кингс Роуд с надеждата да се изгубя сред анонимната тълпа. Въздухът е кристално свеж и докато вървя бързо надолу по улицата, почти успявам да забравя за снощи. Почти, но не напълно.

Влизам в „Арома“, поръчвам си двойно капучино и се опитвам да го пия нормално. Така, сякаш всичко е чудесно и аз съм само едно от многото момичета, излезли малко на пазар в неделя. Но не успявам да го направя. Не мога да избягам от мислите си. И те продължават да звучат в главата ми — като развалена плоча, която се върти... върти... върти... все на едно и също място.

Само да не бях вземала чековата му книжка! Как може да съм такава *глупачка*?! Всичко се развиваше толкова добре. Той наистина ме харесваше. Държахме се за ръцете. Имал е намерение пак да ме покани да излезем. О, боже, да можеше да върна часовника назад; да можеше тази вечер да започне отново, от самото начало...

Не, не мисли за това, Ребека! Не мисли за това какво би могло да бъде. Твърде болезнено и непоносимо е. Ако си бях изиграла правилно картите, сега вероятно щях да седя тук да пия кафе с Таркуин, нали така? И вероятно щях да бъда на път да стана петнадесетата най-богата жена във Великобритания.

Вместо това обаче... какво?

Затънала съм в дългове до ушите. В понеделник сутринта имам среща с банковия си мениджър. Изобщо нямам представа какво да правя. Ни най-малка представа!

Унило отпивам глътка кафе и разопаковам малкото блокче шоколад, което ми е поднесено към него. Днес нещо нямам настроение за шоколад, но все пак го напъхвам в устата си.

А най-лошото — ама абсолютно най-лошото от всичко! — е това, че аз вече съм започнала почти да харесвам Таркуин. Добре де, той може и да не е дар Божии по отношение на външния вид, но пък е много мил и твърде забавен, по свой специфичен начин. А и тази брошка... тя всъщност е доста сладка.

Както и това, че не каза на Сузи какво ме е видял да правя. А също и че ми *повярва*, когато му казах, че обичам кучетата и Вагнер, да не говорим пък за цигуларите от Малави. Това, че беше така напълно, така абсолютно доверчив и чистосърдечен.

О, боже, сега вече наистина ще се разплача.

Избърсвам ядно сълзите от очите си, доизпивам си кафето на един дъх и ставам. На улицата се поколебавам за миг, после отново бързо се устремявам напред. Надявам се свежият бриз да издуха от главата ми всички тези непоносими мисли. Надявам се след малко да ми стане по-добре.

Нищо подобно. Чувствам се все така зле. Главата продължава да ме боли, лицето ми гори, очите ми са зачервени и смъдят. Наистина изпитвам адска необходимост от глътка-две алкохол или нещо подобно. От нещо мъничко, което да ме накара да се почувствам по-добре. Напитка, цигара или...

Оглеждам се разсеяно и изведнъж си давам сметка, че съм пред „Октагон“. Най-най-любимата ми търговска верига на света! Три просторни етажа с дрехи, модни аксесоари, мебели, подаръци, магазинчета за кафе (където и ти сервират ароматната напитка, приготвена по какви ли не рецепти), барчета за сокове и нектари, както

и цветарница (така прелестно аранжирана, че ти се приисква да напълниш цялата си къща с цветя).

Бръквам в чантата си, за да се уверя, че не съм си забравила портфейла. Тук е.

Само нещо мъничко, колкото да се ободря. Памучна блузка или друга някаква дреболийка. Или дори шишенце пенливи ароматизирани гранули за вана. *Необходимо* ми е да си купя поне нещичко. Няма да харча много. Просто влизам и...

Всъщност, вече съм влязла. Господи, какво облекчение! Уханната топлина, светлините... Това тук е моят свят! Това е естествената ми среда!

И все пак, дори когато се озовавам в отдела за тениски и памучни блузи, не съм толкова щастлива, колкото би трябвало да бъда. Ровя из струпаните по рафтовете блузки, като напразно се опитвам да събудя в себе си онова приповдигнато и сладостно усещане, което имам винаги, когато си купувам някоя глезотийка. Днес обаче чувствам странна пустота в душата си. Въпреки всичко си избирам една къса до кръста памучна блузка с голяма сребърна звезда отпред на гърдите и я премятам през ръката си, като се опитвам да си внуша, че вече се чувствам по-добре. После забелязвам рафт с натрупани по него най-различни пенъоари. Един нов пенъоар никога не е излишен.

Докато опипвам и галя с пръсти един прелестен бял пенъоар на ромбчета, някъде дълбоко в главата си чувам далечен гласец (сякаш долита от намалено почти до минимум радио): „Не го прави. Затънала си в дългове. Не го прави. Затънала си в дългове“.

Добре де, да, може и така да се каже.

Но пък, от друга страна, честно, има ли значение?! Това дали ще си го купя или не вече нищо не може да промени. Твърде късно е. И без друго съм затънала в дългове; просто ще затъна още мъничко по-дълбоко. Почти яростно дръпвам пенъоара от рафта и го премятам през ръката си. После посягам към чехличките от същия бял плат на ромбчета. Съвършено безсмислено е да си купиш пенъоар, а да нямаш подходящи чехлички за него.

Изходът с касите е точно от лявата ми страна, но аз се правя, че не го виждам. Все още не съм свършила. Отправлям се към

ескалаторите и се качвам на етажa със спалното бельо и домашните потреби. Време е за нов спален комплект — бял, за да е в тон с новия ми пенъор. А също и за две дълги и кръгли декоративни възглавници. Ах, да, и за една кувeртюра от изкуствена кожа.

Всеки път, когато прибавям по нещо към купчината си с покупки, усещам в гърдите ми да припламва искра на удоволствие — като пукот на фойерверк. И за един кратък момент всичко е великолепно. После обаче блясъкът и искрите се стопяват и аз отново потъвам в студения мрак. И трескаво се оглеждам за поредния фойерверк. Огромна ароматизирана свещ. Комплект гел и лосион за баня от „Джо Малоуни“. Ръчно изработена красива декоративна торбичка с изсушени ароматни цветчета. Сияйна искра... мрак. Сияйна искра... мрак. Но всеки път блясъкът на фойерверка е все по-кратък и по-кратък. Защо удоволствието ми се стопява така бързо? Защо не се чувствам щастлива?

— Имате ли нужда от помощ? — прекъсва мислите ми някакъв глас.

Вдигам поглед и виждам пред себе си млада продавачка, облечена в униформените за „Октагон“ бяла блуза и бели ленени панталони, която загрижено гледа струпаните на пода покупки.

— Какво ще кажете да ви помогна да ги носите?

— Ами... — започвам неуверено и поглеждам надолу към купчината в краката ми. Станала е доста голяма всъщност. — Не, не се притеснявайте. Смятам да... Просто ще платя тези тук.

Двете заедно успяваме някак си да довлечем всичките ми покупки по пода от буково дърво до стилния гранитен постамент на сред отдела, където е касата, и продавачката започва да ги сканира една след друга. Оказва се, че дългите декоративни възглавници са намалени — не го бях забелязала — и докато касиерката преизчислява цената им, зад мен се извива дълга опашка.

— Общо 370.56 лири — казва най-сетне касиерката и ми се усмихва. — Как желаете да платите?

— Тъх... със „Суич“ карта — отвързвам и изваждам портфейла си.

Докато касиерката прокарва картата ми през машинката, аз оглеждам струпалите пред мен торби с покупките и се чудя как ли ще успея да ги домъкна до апартамента.

На секундата обаче пропъждам тази мисъл от главата си. Не, не искам да мисля за апартамента — за Сузи, за Таркуин, за станалото снощи... Искам да го забравя всичко това.

— Съжалявам — казва касиерката с извинителна усмивка, — но нещо с картата ви не е наред. Не приема сумата. — Подава ми обратно „Суич“ картата и пита: — Имате ли някаква друга?

— Ооо! — казвам и усещам, че се изчервявам. — Ами... ето ви една „Виза“.

Ама че неудобно! Какво пък не ѝ е наред на „Суич“ картата ми? Според мен си изглежда съвсем нормално. Ще трябва да подам оплакване до банката.

Банката! Срещата с Дерек Смийт утре сутринта! О, боже! Не, не мисли за това, Ребека! Бързо, мисли за нещо друго. Виж какви са интересни дъските на пода. Огледай се из магазина. След мен вече се е извила дълга опашка. Чувам хората да се покашлят и да пристъпят от крак на крак. Все по-нетърпеливо ме чакат да свърша. Срещам погледа на жената след мен и ѝ се усмихвам криво.

— Не — казва касиерката. — И тази не е наред.

— Какво?! — възкликвам шокирано, като се извърщам към нея.

Как е възможно „Виза“ картата ми да не е наред? Та това е „ВИЗА“ картата ми, за бога! Карта, която се приема навсякъде по света. Какво става?! Каква е тази шантава история? Пълна безсмислица! Пълна без...

Изведнъж мисълта ми сякаш се препъва и усещам да ме побиват ледени тръпки. Всички онези писма... Всички онези писма, дето ги заключвах в чекмеджето на тоалетката си... Няма начин да са били във връзка с...

Не! Няма начин да са анулирали „Виза“ картата ми! Абсурд!

Сърцето ми се разгуптява тревожно. Обзема ме паника. Добре де, знам, че имам някои издънки в плащането на сметките, но... имам нужда от „Виза“ картата си. Тя ми е *жизнено* необходима! Няма право да я анулират така... така изневиделица! Изведнъж се разтрепервам и сякаш ми прималява.

— Вижте, хората чакат — казва касиерката и ми посочва с жест опашката. — Ако не можете да платите...

— Разбира се, че мога да платя — прекъсвам я рязко, с пълното съзнание, че съм се изчервила като домат.

С треперещи ръце започвам да ровя из портфейла си и най-сетне измъквам сребърната си кредитна карта на редовен клиент на „Октагон“. Тъй като я бях забутала под другите, известно време не съм я ползвала.

— Ето — казвам, — ще платя с тази.

— Чудесно — отговаря касиерката вече не чак толкова любезно и пъхва картата в машинката.

Едва докато чакаме мълчаливо картата ми да бъде одобрена, започвам да се питам как всъщност стоят нещата с просрочения ми кредит в „Октагон“. Преди време май получих от тях едно доста остро писмо. Нещо за натрупани неплатени сметки и други подобни дивотии. Сигурна съм обаче, че отдавна съм ги разчистила. Или поне част от тях. Нали така? Убедена съм, че...

— Момент само, налага се да звънна по телефона — казва касиерката, загледана в екранчето на машинката, в която е пъхната картата ми.

Пресяга се и набира някакъв номер на телефона, който е до касовия апарат.

— Касата е — казва тя в слушалката. — Да ви издиктувам номера на една сметка...

Чувам някой да въздъхва шумно на опашката зад мен. Усещам как лицето ми пламва все повече и повече. Не смея да се огледам наоколо. Не смея да помръдна.

— Разбирам — казва касиерката и затваря телефона.

Вдига поглед към мен и когато виждам израза на лицето ѝ, стомахът ми се свива. Няма и помен от предишната учтивост и извинителни усмивки. Гледа ме с неприкрита враждебност.

— От нашия финансов отдел настояват спешно да се свържете с тях — казва ми с остър тон касиерката. — Ще ви дам номера им.

— Няма проблем — отговарям, като се опитвам гласът ми да звучи непринудено. Подобно искане си е съвсем в реда на нещата, нали така? — Ще им се обадя при първа възможност. Благодаря.

Протягам ръка да си прибера картата. Вече ми е все тая за покупките. Искам единствено да се махна колкото се може по-бързо оттук.

— Съжалявам, но се боя, че сметката ви при нас е блокирана — казва касиерката, без изобщо да си дава труда да прояви поне малко

тактичност и да говори по-тихо. — Налага се да анулирам картата ви.

Зяпвам я шокирано. Чувам как хората от опашката зад мен започват да шушукат и да се побутват.

— И ако не можете да платите по друг начин... — добавя касиерката, гледайки многозначително моите струпани върху лентата покупки. Новият ми пенъоар. Новият ми комплект спално бельо. Ароматизираната ми свещ. Подозрително огромна камара от най-разнородни неща. Неща, от които изобщо нямам нужда. И за които не мога да платя. Изведнъж усещам да ми прилошава дори само при вида им, да не говорим пък за ужасното неудобство, което изпитвам от цялата тази ситуация.

Мълчаливо кимвам с глава. Чувствам се така, сякаш са ме хванали да крада.

— Елза — обръща се касиерката към продавачката, — би ли върнала тези неща тук по рафтовете? В крайна сметка клиентката реши да не ги купува.

С подчертано безизразно изражение на лицето момичето започва да сваля пакетите от лентата.

— Следващият, моля — обръща се касиерката към опашката.

Жената зад мен пристъпва напред и с явно неудобство отбягва погледа ми. Бавно се обръщам и тръгвам към изхода. Никога, през целия си живот, не съм изживявала по-голямо унижение. Имам чувството, че всички ме гледат — продавачките, клиентите, всички! — като се побутват и шушукат зад гърба ми: „Видя ли? Видя ли какво стана?“.

Вървя с омекнали крака, забила поглед в земята. Какъв кошмар! Трябва да се махна, трябва да се махна възможно най-бързо оттук. Да изляза от магазина на улицата и да отида...

Да отида... къде? Вкъщи, предполагам.

Не, не мога да се прибера вкъщи. Нямам сили да гледам Сузи в очите, която сигурно пак ще почне да ми повтаря колко мил човек бил Таркуин — още по-малко пък да налетя на самия него. О, боже! При тази мисъл буквално ми прилошава.

Какво да направя? Къде да отида?

С треперещи крака поемам по тротоара, отклонявайки поглед встрани от подигравателно пищните витрини на магазините. Какво да

направля? Къде да отида? Чувствам огромна пустота в душата си. Ушите ми бучат, вие ми се свят от обзелата ме паника.

Поспирам на ъгъла в очакване да светне зелено, за да пресека. Погледът ми неволно попада върху кашмирените пуловери, изложени на една витрина вляво от мен. Сред тях мярвам и една пурпурночервена риза за голф от „Прингълс“. Изведнъж сълзи на облекчение изпълват очите ми. Има едно място на този свят, където мога да отида. Място, където винаги мога да отида.

У дома. У дома при мама и татко.

ШЕСТНАДЕСЕТ

Когато същия следобед се появявам най-неочаквано в къщата на родителите ми и заявявам, че искам да остана няколко дни при тях, това не само че не ги шокира, но, изглежда, дори не ги и изненадва.

Всъщност, приемат го толкова спокойно — като нещо съвсем в реда на нещата, — че започвам да се чудя дали пък не са го очаквали през цялото време, още откакто се преместих да живея в Лондон. Дали не са ме чакали всеки Божи ден да се появя на прага, без багаж и със зачервени от плач очи? Подхождат към ситуацията хладнокръвно, като екип на „Бърза помощ“, на който му предстои да се справи с поредния спешен случай.

Така де, като изключим това, че лекарите от „Бърза помощ“ сигурно няма да губят време в спорове как да съживят пациента. Слушам ги няколко минути и ми се прииска да изляза на улицата, за да им дам време да изяснят стратегията си, после пак да звънна на вратата им.

— Качи се и си вземи една гореща вана — нарежда ми мама преди още да съм си оставила чантата. — Сигурно си изтощена!

— Не е нужно да си взема вана, ако не иска! — сопва ѝ се татко. — Може да иска да пийне нещо! Искаш ли да пийнеш нещо, миличка?

— Смяташ ли, че е разумно да ѝ предлагаш алкохол? — пита мама многозначително, като му мята крадешком поглед с подтекст „Ами ако е пила успокоителни?“

— Не, благодаря — отговарям на татко. — Но с удоволствие бих изпила чаша чай.

— Естествено! — възкликва мама. — Греъм, върви да включиш котлона — нарежда тя на татко и отново го поглежда многозначително. В мига, в който той изчезва в кухнята, мама се привежда към мен и пита подчертано тихо и задушевно:

— Добре ли си, миличко? Нещо... не е наред ли?

О, боже, когато човек се чувства кофти, едва ли има по-добро средство за разплакване от изпълнения със съчувствие и обич глас на

собствената му майка.

— Ами... — заеквам със свито гърло и напирасци сълзи — ... била съм и по-добре. Просто в момента... в момента съм изпаднала в малко по-трудна ситуация. Но всичко ще се оправи в крайна сметка — довършвам, като присвивам леко рамене и отклонявам поглед встрани.

— Защото... — подема мама, снижавайки още повече глас, — ... баща ти не е чак толкова старомоден, колкото изглежда. Убедена съм, че ако става дума за това ние да поемем... да поемем Бебчо, а ти да си гледаш кариерата...

Какво?

— Не се тревожи, мамо! — прекъсвам я остро. — Не съм бременна!

— Не съм казала, че си бременна — изчервява се леко тя. — Исках само да знаеш, че сме готови да ти предложим безусловна подкрепа изцяло и във всичко.

По дяволите, що за родители имам?! Прекалено много сапунени сериали гледат, това им е проблемът! Всъщност, те двамата вероятно се *надяват* да съм бременна. От някой женен злодей, когото евентуално да убият и да заровят тялото му в двора.

Пък и каква е тази дивотия, че били готови да ми предложат „безусловна подкрепа изцяло и във всичко“? Така де, преди да започне да гледа всеки следобед „Езерото Рики“, мама за нищо на света не би изръсила подобна глупост.

— Е, хайде сега — подема мама, — ела да се отпуснеш с чаша ободрителен чай.

Послушно влизам след нея в кухнята, където тримата сядаме на масата, за да се ободрим с чаша чай. И да си призная, наистина започвам да се чувствам по-добре. Горещ силен чай и сладки, чиито пълнеж е от шоколад с ром. Върхът! Затварям очи и с наслада отпивам няколко глътки. Когато след миг ги отварям отново, изненадвам родителите ми да ме гледат с изписано по лицата им жадно любопитство. Мама веднага го прикрива с усмивка, а татко — с покашляне, но е пределно ясно, че и двамата буквално *умират* от любопитство да узнаят какво ми се е случило.

— И така — казвам и двамата вдигат рязко глави към мен, — вие сте добре, надявам се?

— О, да — отвърща мама, — *ние* сме добре.

Отново настъпва мълчание.

— Беки? — най-сетне се обажда татко със сериозен, почти тържествен тон, при което двете с мама се обръщаме към него. — Да нямаш никакви неприятности, за които би следвало да знаем? Не, не ни казвай, ако нямаш желание да го споделиш с нас — бърза да добави той. — Но искам да знаеш... ние и двамата ще бъдем винаги и във всичко до теб.

Поредният тъпизъм а ла „Езерото Рики“. Ааа, не! Родителите ми би трябвало да излизат по-често и да общуват повече с нормални хора.

— Добре ли си, миличко? — пита мама нежно.

Казва го с толкова обич и разбиране, че неволно сърцето ми се свива, с разтреперана ръка оставям чашата си върху масата и отговарям:

— Да си призная, в момента имам известни неприятности. Не исках да ви тревожа, затова и не съм ви казала нищо досега...

Усещам как очите ми се напълват със сълзи.

— Какви неприятности? — пита мама с ясно доловима паника в гласа. — Господи, да не си станала наркоманка?! Това е, нали?

— Не! Не съм станала наркоманка! — възкликвам възмутено. — Проблемът е, че аз... аз чисто и просто...

Отпивам голяма глътка от чашата си. О, боже, по-трудно е, отколкото си го представях! Хайде, Ребека, кажи го най-сетне! Изплюй камъчето!

Стисвам клепачи и сграбчвам още по-здраво чашата си.

— Истината е, че аз... — започвам бавно.

— Да? — отронва подканящо мама.

— Истината е, че... — Отварям очи и довършвам бързо: — ... един човек ме преследва. Един мъж на име... на име Дерек Смейт.

Настава гробно мълчание. По едно време чувам как баща ми си поема дълбоко дъх, за да заговори.

— Знаех си аз! — изпреварва го мама с изтънял от напрежение треперлив гласец. — Знаех си! Предусещах, че нещо не е наред!

— И двамата предусещахме, че нещо не е наред! — подчертава татко и тежко обляга лакти на масата. — От колко време, Беки?

— Ами, тъй... вече от няколко месеца — отвръщам, забила поглед в чашата си. — Всъщност, само ми... досажда. Не че ме заплашва или нещо подобно. Само че аз... не издържам повече.

— А кой е този Дерек Смейт? — пита татко. — Познаваме ли го?

— Не, не мисля. Запознах се с него в... Запознах се с него служебно.

— Ами да, разбира се! — възкликва мама. — Младо, хубаво момиче като теб, с престижна кариера... Знаех си, че така ще стане!

— Той също ли е журналист? — пита татко.

Поклащам глава отрицателно и пояснявам:

— Не, работи в Ендуич Банк. И непрекъснато ми звъни по телефона, уж че отговарял за банковата ми сметка. Звучи правдоподобно, но е ужасно настъпателен и това ме потиска.

Отново настъпва мълчание — родителите ми осмислят чутото, а аз захапвам поредната шоколадова сладка с ром.

— Е... — казва мама най-сетне, — мисля, че трябва да се обадим в полицията.

— Не! — възкликвам и от устата ми се посипват трохи от сладката. — Не искам да замесвам полицията! Той всъщност не ме е заплашвал или нещо подобно. Просто е адски досаден. И си помислих, че ако изчезна за малко от града...

— Разбирам — казва татко и поглежда многозначително мама. — Има резон в това.

— Така че ще ви помоля — стисвам здраво длани в скута си, — ако позвъни тук, да кажете, че съм заминала нанякъде и не знаете на какъв номер може да ме намери. Както и да казвате същото на всеки, който ме потърси. Дори на Сузи.

— Сигурна ли си? — пита мама, смръщила вежди неуверено. — Няма ли да е по-добре да се обърнем към полицията?

— Не! — възкликвам настойчиво. — Това само ще го накара да се почувства още по-важен. Просто искам да изчезна за известно време.

— Няма проблем — казва татко. — Що се отнася до нас, не си тук и не знаем къде си.

Пресяга се през масата и слага успокоително ръка върху стиснатите ми длани. Виждам изписаната по лицето му тревога и започвам да се ненавиждам заради постъпката си. Изпитвам толкова остро чувство на вина, че за един кратък миг ме обзема желание да избухна в сълзи и да им разкажа всичко, възможно най-открито.

Но... не, не мога да го направя. За нищо на света не мога да призная пред моите обичливи и мили родители, че тяхната уж преуспяваща дъщеря, с уж престижна работа в действителност е неуспяваща да се справя с живота измамница, затънала до ушите в дългове.

И така, вечеряме (купен от супермаркета пай с месо и зеленчуци), гледаме заедно някакъв филм по Агата Кристи, след което се качвам горе в моята стая, намъквам една стара памучна нощница и се мушвам в леглото. На другата сутрин се събуждам много щастлива и така добре отпочинала, както не съм била от седмици наред.

А което е най-важното — както си лежа, загледана в тавана на някогашната си детска стая, се чувствам в пълна безопасност. Скрита като в пашкул от останалия свят; уютно увита в памук. Докато съм тук, никой не може да се докопа до мен. Всъщност, никой дори *не знае*, че съм тук. Няма да получавам гадни писма, нито гадни телефонни обаждания, нито пък гадни посещения. Сякаш се намирам в манастир. От плещите ми е свалено бремето на всяка отговорност. Все едно че съм отново петнадесетгодишна и не е нужно да се тревожа за каквото и да било, освен да си напиша домашното. (А на всичкото отгоре нямам и нищо за домашно.)

Вече е станало девет, когато най-сетне решавам да напусна убежището си. Измъквайки се от леглото, изведнъж се сецам, че на километри оттук, в Лондон, Дерек Смейт ми очаква да се появя на срещата ни, която е след половин час. Леко потръпвам от неудобство и за момент дори се чудя дали да не звънна в банката с някакво правдоподобно извинение. Но още докато обмислям какво точно да кажа, много добре си знам, че няма да го направя. Всъщност, дори не искам и да си спомням за банката. Искам да забравя абсолютно всичко.

Няма ги, изобщо не съществуват — и банката, и „Виза“, и „Октагон“. В един миг са се изпарили яко дим от живота ми.

Обаждам се единствено в офиса, защото не ми се ще да ме уволнят поради неявяване на работа. Звънвам им в 9.20 ч. — докато Филип все още го няма — и разменям няколко думи с Мейвис от рецепцията.

— Здравсти, Мейвис — изхриптявам в слушалката. — Ребека Блумууд се обажда. Би ли съобщила на Филип, че съм болна, моля те?

— Но да, разбира се — отвърща Мейвис. — Горкичката, да не е бронхит?

— Не знам още — изхриптявам отново. — Записах си час при лекар. Трябва да тръгвам, за да не закъснея. Бай-бай.

И това е всичко. Кратко телефонно обаждане и вече съм свободна. Никой нищо не подозира. (Няма никакви основания за подозрение, нали така?) Имам чувството, че ще литна от облекчение.

Колко лесно било да избягаш! Фасулска работа. Как не съм се сетила по-рано?!

Усещам, че някъде дълбоко в ума ми, като злобен гремлии, се върти мисълта, че е невъзможно да остана тук завинаги. И че рано или късно проблемите отново ще ме налегнат.

Добре де, важното е, че няма да е точно сега. Нито пък в близко бъдеще. А междувременно няма дори да си помислям за тях. Ще си направя чаша силен чай, ще се закотвя пред телевизора за предаването „Сутрешно кафе“ и просто ще изключа от съзнанието си всичко друго.

Когато влизам в кухнята, заварвам татко да седи на масата и да си чете вестника. Във въздуха се носи ухание на печени филийки, а за звуков фон служи — както винаги — програмата на „Радио 4“. Всичко си е както навремето, когато бях малка и все още живеях вкъщи. Колко по-простичък беше животът тогава! Колко по-лесно беше да се живее! Никакви сметки за плащане, никакви задължения и отговорности, никакви заплашителни писма. Изведнъж ме обзема огромна носталгия, усещам очите ми да се насълзават, извърщам се към мивката и припряно се заемам да пълня чайника.

— Интересна новина — казва татко, прошумолявайки със страниците на „Дейли Телеграф“.

— О, така ли? — питам и слагам пакетче чай в една от големите керамични чаши. — И каква е тя?

— „Скотиш Прайм“ придобива „Флагстаф Лайф“.

— А, да — измърморвам неопределено. — Да, разбира се. Май бях чула, че се подготвя подобна сделка.

— Всички инвеститори във „Флагстаф Лайф“ ще получат за акциите си твърде солидни суми. Най-големите, изплащани когато и да било при подобни сделки, както пише във вестника.

— Страхотно — казвам с престорен интерес.

Вземам оставеното върху масата списание „Домакинство“, прелиствам го и се зачитам в хороскопа си.

Нещо обаче ме гложди и не мога да се съсредоточа. „Флагстаф Лайф“? Защо ми звучи така познато? С кого говорих наскоро за...

— Мартин и Дженис! — възкликвам изведнъж. — Ами да, те са инвеститори на „Флагстаф Лайф“. От петнадесет години държат спестяванията си при тях.

— Е, ударили са джакпота значи — отбелязва татко. — Тук пише, че колкото по-дълго си инвестирал, толкова по-голяма сума ще получиш.

Той отгръща вестника на следващата страница, а аз се отпускам унило на стола си, втренчила невиждащ поглед в чашата чай и в страницата с рецепти за великденски козунаци на „Домакинство“. Изведнъж се улавям, че си мисля с неприязън: „Не е честно! Не може ли и аз да получа изневиделица огромна сума пари? Защо някой не вземе да придобие Ендуич Банк? И да ме обезщети за това така щедро, че парите да ми стигнат да изплатя задълженията по кредита си. А междувременно и да уволни Дерек Смейт“.

— Някакви планове за деня? — пита татко, като вдига поглед от вестника си и ме поглежда.

— Ами... не, всъщност — отвърщам и отпивам глътка чай. Някакви планове за остатъка от живота ми? — Ами... не, всъщност.

В крайна сметка прекарвам една много приятна и безгрижна сутрин, помагайки на мама да сортира купчина дрехи за някаква благотворителна разпродажба. В 12.30 ч. отиваме в кухнята, за да си направим по един сандвич. Като поглеждам часовника на стената, за миг се сещам, че точно преди три часа е трябвало да се явя на среща в Ендуич Банк — но тази мисъл е някак смътна, като приглушен звук. Сега всъщност целият ми лондонски живот ми се струва безкрайно отдалечен и нереален. Тук е моето място. Далеч от влудяващите градски тълпи. У дома, при мама и татко, където се живее спокойно и простичко.

След като приключваме с обяда, излизам в градината с един от каталозите за търговия по пощата, които мама получава с купища.

Сядам да го разгледам на пейката до ябълковото дърво. След малко чувам глас откъм оградата към съседите и вдигам поглед. Над нея се е привел Мартин. Хмм. Точно в този момент не съм особено склонна да разговарям с него.

— Здравсти, Беки — казва той тихо. — Добре ли си?

— Чудесно, благодаря — отвърщам сухо.

„И не си падам по сина ви“, изкушавам се да добавя. Но знам, че не би имало никакъв смисъл, защото Мартин и Дженис няма да ми повярват, ами ще решат, че просто съм изпаднала в стадий на отричане, нали така?

— Беки! — възкликва Дженис, която се появява на оградата до Мартин, с градинарска лопатка в ръка. — Чухме за твоя... преследвач — шепнешком добавя тя.

— Това е криминално деяние — заявява ядосано Мартин. — Мястото на такива хора е в затвора!

— Ако можем с нещо да помогнем... — предлага Дженис. — Само ни кажи какво и ще го направим.

— Ама не, добре съм, наистина — отвърщам, вече малко по-благоприятно настроена към тях. — Искам само да поостана известно време тук. Да се махна от цялата онази лудост.

— Правилно — казва Мартин. — Мъдро решение. Умно момиче си ни ти.

— Точно тази сутрин казвах на Мартин, че трябва да си наемеш бодигард — отбелязва Дженис.

— И да знаеш, малко предпазливост никога не е излишна — отбелязва Мартин. — Особено в наши дни.

— Цената на славата — казва Дженис и клати съкрушено глава. — Цената на славата.

— Както и да е — опитвам се да отклоня разговора от темата за моя преследвач. — А вие как сте?

— О, добре сме, добре сме и двамата, предполагам — отвърща Мартин.

С изненада откривам известна изкуствена приповдигнатост в тона на гласа му. Настава мълчание. Попоглеждам към Дженис, която смръщва вежди и лекичко врътва глава.

— Сигурно сте доволни от новината — подхвърлям ведро. — За „Флагстаф Лайф“, имам предвид.

Отново настава мълчание.

— Е, можеше и да бъдем — отвръща доста мрачно Мартин.

— Но пък кой ли можеше да го предвиди — отбелязва Дженис, като свива рамене. — Така е то в живота. Всичко е въпрос на късмет.

— В какъв смисъл? — питам озадачено. — Всички инвеститори ще получат доста солидна сума, доколкото разбрах.

— Изглежда, че... — потърква с длан лицето си Мартин — ... нашият случай не е такъв.

— Но... защо?

— Мартин им се обади днес сутринта — започва да ми обяснява Дженис. — За да разбере колко точно ще вземем. Защото във вестниците пише, че дългосрочните инвеститори ще получат *хиляди*. Но... — Тя млъква и поглежда Мартин.

— Но какво? — питам, обзета от тревожно предчувствие.

— Изглежда, че сме отпаднали от класацията — отбелязва Мартин мрачно. — Защото сме прехвърлили инвестициите си в друг фонд. Ако бяхме си останали в предишния, щяхме да... — Мартин се покашля с неудобство. — Всъщност, пак ще получим *нещичко*... някъде около стотина лири.

Зяпвам го неразбиращо.

— Но вие се прехвърлихте само преди... преди...

— Преди две седмици — казва Мартин. — И точно в това е иронията. Да бяхме поизчакали само още мъничко... Но каквото било, било. Няма никакъв смисъл да се хленчи след дъжд качулка — довършва той примирено и се усмихва на Дженис, която също му се усмихва.

А аз отклонявам поглед встрани и прехапвам устни.

Изведнъж усещам в душата ми да се промъква гаден хлад. Защото те решиха да прехвърлят парите си въз основа на моя съвет, нали така? Попитаха ме дали да се прехвърлят към друг фонд и аз ги посъветвах да го направят. Но като се замисля сега... не бях ли подочула вече нещо за предстоящата сделка с „Флагстаф Лайф“? О, боже! Възможно ли е да съм знаела какво ще се случи? И да съм могла да предпазя Мартин и Дженис?

— Никой не би могъл да знае предварително за подобни неща — казва Дженис и утешително слага ръка върху рамото на съпруга си. — Държат ги в тайна до последния момент, нали, Беки?

Гърлото ми е твърде свито, за да ѝ отговоря. Сега вече много добре си спомням всичко. Първо Алиша спомена за предстоящото придобиване на „Флагстаф Лайф“. В деня, преди да дойда да видя мама и татко. А после и Филип каза нещо по този повод в офиса. Нещо за това, че инвеститорите във „Флагстаф Лайф“ ще спечелят добре от цялата работа. Само че... аз всъщност не го и слушах какво говори. Точно тогава бях заета с друго... лакирах си ноктите.

— Казаха, че сме щели да вземем двадесет хиляди лири, ако сме били останали — казва Мартин унило. — Лошо да ти стане, само като си го помислиш. Но въпреки всичко, Дженис е права. Нямахме как да знаем. Никой не е знаел какво се готви.

О, боже! Аз съм виновна. За всичко съм виновна аз! Ако бях използвала ума си и поне веднъж в живота си да бях *поразмислила*, преди да...

— О, Беки, не гледай толкова тъжно! — възкликва Дженис. — Ти нямаш никаква вина за станалото! Не си знаела! Никой не е знаел! Никой от нас не би могъл да...

— Аз го знаех — чувам се да казвам мрачно.

Настъпва потресено мълчание.

— Какво? — най-сетне пита тихо Дженис.

— Не че съм го знаела съвсем точно — обяснявам, забила поглед в земята, — но бях чула да се носи слух за тази сделка. И трябваше да ви предупредя, когато ми поискахте съвет. Трябваше да ви кажа да поизчакате. Но в момента изобщо не... не помислих. Не си припомних какво съм чула. — Насилвам се да вдигна очи към тях и срещам удивения поглед на Мартин. — Аз... Наистина много съжалявам. Загубихте по моя вина.

Настъпва тягостно мълчание. Дженис и Мартин се споглеждат, а аз обгръщам с ръце раменете си и се присвивам, обзета от ненавист и презрение към самата себе си. Чувам телефонът в къщата да звъни и стъпките на татко, който отива да го вдигне.

— Разбирам — нарушава най-сетне мълчанието Мартин. — Е... не е болка за умирачка все пак. Стават такива работи.

— Не се самообвинявай, Беки — казва Дженис утешително. — В крайна сметка не ти, а ние взехме решението да се прехвърлим към другия фонд.

— Пък и нека не забравяме под какво напрежение си живяла напоследък — добавя Мартин и съчувствено ме потупва по ръката. — Този ужасен човек, който те е преследвал...

Сега вече наистина ще се разплача. Не заслужавам милото отношение на тези хора. Вече съм паднала на дъното. Какво изобщо имам в живота си? Нищо. Едно абсолютно нищо. Не съм в състояние да контролирам парите си. Не мога да се справям с работата си. Нямам си гадже. Обидих най-добрата си приятелка. Излъгах родителите си. А ето че сега разорих и съседите ни. Явно трябва да се откажа от всичко и да постъпя в някой будистки манастир или нещо подобно.

— Беки? — прекъсва мислите ми гласът на татко и аз вдигам поглед изненадано.

Той върви през моравата към нас, с разтревожен израз на лицето.

— Не изпадай в паника, Беки, но трябва да ти кажа, че току-що говорих по телефона с този Дерек Смийт.

— Какво? — възкликвам и усещам как пребледнявам от ужас.

— Преследвачът ли? — пита Дженис и татко кимва мрачно.

— Твърде неприятен тип, бих казал. Тонът му беше доста агресивен.

— Но откъде знае, че Беки е тук? — пита Дженис.

— Налучква явно — отвръща татко. — Аз обаче му заявих, че Беки не е идвала и че нямам ни най-малка представа къде е.

— А той... той какво каза? — питам със свито гърло.

— Започна да ми разправя някакви пълни глупости. Уж че сте си били определили среща — отвръща татко и поклаща глава в недоумение. — Този тип явно е напълно побъркан.

— Трябва да си смениш номера — настойчиво ме съветва Мартин. — И да не го обявяваш в телефонния указател.

— А разбра ли откъде се обажда? — пита Дженис с изтънял от тревога глас. — Може да е някъде наоколо! — възкликва тя, обзета от паника, и започва да се оглежда из градината, сякаш очаква преследвачът ми всеки миг да изскочи иззад някой храст.

— Именно — казва татко. — Беки, мисля, че ще е най-добре веднага да се прибереш вътре. Човек никога не знае какво може да направи един луд.

— Добре — съгласявам се безропотно.

Не, не мога да повярвам, че всичко това ми се случва. Поглеждам добродушното, силно разтревожено лице на татко и едва сдържам сълзите си. О, защо, *защо* не си признах истината пред мама и татко?! Защо допуснах да изпадна в подобно положение?!

— Изглеждаш ми потресена, миличка — съчувствено ме погалва по рамото Дженис. — Най-добре се прибери вътре и пийни чаша чай.

— Да — казвам. — Точно така и ще направя.

Татко ме повежда към къщата, като грижовно ме придържа под ръка, сякаш съм нещо като инвалид.

Ситуацията определено излиза тотално изпод контрол. Сега не само се чувствам като последния боклук, но вече нямам и усещането, че съм в безопасност. И помен няма от уютния ми пашкул. Чувствам се беззащитна и уязвима. Седя на дивана до мама, пием чай и гледаме „Стани богат“, но всеки долетял отвън звук ме кара да подскачам от нерви.

Ами ако Дерек Смийт е тръгнал насам? Колко време ще му отнеме да стигне с колата от Лондон? Час и половина? Може би два, ако движението е натоварено?

Не, не би го направил. Зает човек е все пак.

Но *би могъл* и да го направи.

Или пък да изпрати хора да ме приберат. О, боже! Стомахът ме присвива от страх само като си представя заплашителните на вид мъжища в черни кожени якета. Започвам да се чувствам така, сякаш някой наистина ме преследва със зъл умисъл.

Започва рекламна пауза. Мама взема някакъв каталог на стоки за градина и казва:

— Виж каква прелестна къщичка за птици. Каня се да поръчам една за градината.

— Страхотно — измърморвам разсеяно.

— Предлагат и чудесни сандъчета за прозорци — добавя тя. — Апартаментът ви в Лондон само ще спечели, ако му сложите малко цветя по прозорците.

— Аха — отвръщам. — Може би.

— Да ти поръчам ли две на твое име? Не са скъпи.

— Не, благодаря. Няма нужда.

— Можеш да платиш с чек или с „Виза“... — потупва тя с пръст страницата.

— Не, мамо, наистина — отговарям с малко по-остър тон.

— Можеш просто да им звънеш, да им кажеш номера на „Виза“ картата си и адреса, на който да ти ги доставят.

— Стига, мамо — повишавам рязко тон. — Не ги искам, ясно ли е?

Мама ми хвърля изненадан, леко укоризнен поглед, после отгръща каталога на следващата страница. А аз оставам загледана в нея, изведнъж задушена от паника. Моята „Виза“ карта е невалидна. „Суич“ картата ми също е невалидна. Всичките ми карти са невалидни. Нищо не ми върви. А тя дори не подозира.

Не, не мисли за това! Не мисли за това! Грабвам от ниската масичка някакъв стар брой на „Рейдио Таймс“ и започвам автоматично да го прелиствам, без всъщност да забелязвам каквото и да било.

— Жалко за Мартин и Дженис, нали? — казва мама, вдигайки поглед от каталога си. — Да решат да се прехвърлят към друг фонд само две седмици преди такъв великолепен случай да забогатеят! Ама че лош късмет! Срамота!

— Да, знам — измърморвам, забила поглед в отворената страница пред мен.

Не, не искам да ми се напомня за Мартин и Дженис!

— И какво ужасно съвпадение — поклаща глава мама. — Това, че компанията лансира новия си фонд точно преди да бъде придобита. Сигурно стотици други хора, подобно на Мартин и Дженис, също са изгубили от цялата тази работа. Ужасно наистина! — възкликва мама огорчено, после поглежда към телевизора и добавя: — О, ето че продължава.

Откъм телевизора долита познатата мелодия на играта и ръкоплясканията на публиката в студиото. Но аз не ги чувам, както не чувам и поредния въпрос към участниците. Мисля по онова, което мама току-що каза. Ужасно съвпадение... Само че съвпадение май не е точната дума, нали така? Защото всъщност Дженис и Мартин са получили изпратено от банката циркулярно писмо с твърде настойчивия съвет да прехвърлят спестяванията си в новия фонд. Дори са им обещали награда, ако го направят, нали? Стенен часовник.

Защо?

Изведнъж усещам прилив на енергия. Иска ми се да видя писмото от „Флагстаф Лайф“... да проверя кога точно са го разпратили до инвеститорите си, колко дни преди банката да бъде придобита от „Скотиш Прайм“.

— Хм, труден въпрос — измърморва мама, загледана в екрана.
— Може да е всеки от четирите отговора.

— Ще отскоча до Мартин и Дженис за малко — казвам и ставам.
— Няма да се бавя.

Когато Мартин ми отваря вратата, виждам, че двамата с Дженис също са пред телевизора и гледат „Стани богат“.

— Здравсти — казвам смутено. — Чудех се... дали можем да поговорим за минутка?

— Разбира се! — отвръща Мартин. — Влизай! Ще пийнеш ли чаша шери?

— О! — отронвам, леко шокирана. (Не че имам нещо против пиенето, естествено, но още няма и пет следобед все пак...) — Ами... добре.

— Никога не е прекалено рано за чаша шери! — възкликва Мартин, сякаш прочел мислите ми.

— И аз бих пийнала още една, Мартин — обажда се Дженис откъм дневната.

Това ме довършва. Съседите ни са алкохолици!

О, боже, може би те са се пропили по моя вина. Може би финансовата загуба ги е подтикнала да търсят утеха в алкохола и телевизионните шоупрограми.

— Чудех се дали... — пристъпвам притеснено от крак на крак на прага на дневната, докато Мартин пълни три чаши с тъмнокехлибарено шери. — Ей така, от чисто любопитство, ми се ще пак да погледна онова писмо от „Флагстаф Лайф“, в което ви съветват да се прехвърлите към новия им фонд. Интересно ми е кога ли са го изпратили.

— Получихме го точно в деня, когато говорихме с теб. Защо? — пита Мартин, но в следващия миг ми подава чаша шери и вдига своята за наздравица: — За твое здраве, Беки.

— Наздраве — отговарям и отпивам глътка кехлибарена течност.
— Питам се дали...

— Влизай де, влизай и сядай — прекъсва ме той, като ме побутва по-навътре в дневната. После подава чаша шери на Дженис, отново надига своята и добавя: — Заповядай, скъпа. Наздраве! На екс!

— Шшт! — изшътква тя, като отпива от чашата си. — Разсейваш ме, а въпросите не са никак лесни.

— Помислих си, че ще е добре да поразровя малко тази история с фондовете — обяснявам шепнешком на Мартин. — Има нещо в нея, което не ми харесва.

— Отговор „А“. Браво! И аз така си мислех! — провиква се изведнъж Дженис въодушевено.

— Чудесно, скъпа! — отвърща ѝ Мартин, ровейки в едно от чекмеджетата на секретера до нас. — Ето, заповядай — добавя той, като ми подава писмото. — Статия ли се каниш да пишеш или какво?

— Вероятно — отговарям. — Имаш ли нещо против да го взема?

— Не, разбира се — свива рамене Мартин. — Вземи го.

— Шшт! — обажда се отново Дженис. — Разсейвате ме!

— Ами добре тогава — прошепвам. — В такъв случай аз ще... няма да ви преча повече.

— Це! Це! — изкрещява изведнъж Дженис. — Не е „А“, бе глупако!

— И... благодаря за шерито — добавям, като го доизпивам на един дъх и потръпвам от разлялата се в гърлото ми пареща сладост.

Оставям чашата си на близката секция и излизам на пръсти от дневната.

Половин час по-късно, седнала пред бюрото в детската ми стая, прочитам за не знам кой си пореден път писмото от „Флагстаф Лайф“ и вече съм напълно убедена, че в цялата работа има нещо гнило. Вероятно стотици инвеститори са решили да прехвърлят спестяванията си към този техен новоизмислен фонд, поблазнени от предложението им да получат като подарък старинен стенен часовник... и така са пропуснали възможността да спечелят значително от сделката между двете банки. И най-важното — колко ли пари е спестила „Флагстаф Лайф“ с този номер? Изведнъж си давам

сметка, че наистина искам да разбера каква е играта. И нещо повече — осъзнавам, че действително ми се иска да напиша статия по този въпрос. Всъщност, за първи път през живота си изпитвам жив интерес към някаква финансова тема.

Същевременно обаче не искам материалът ми да излезе в мижавото „Успешно спестяване“.

Изваждам от портфейла си визитката на Ерик Форман, в чийто горен край с едър шрифт се мъдри директният му номер. Миг-два я гледам нерешително, после отивам до телефона и бързо набирам цифрите, преди да ме е обхванало малодушие.

— Ерик Форман, „Дейли Уорлд“ — избумтява гласът му в слушалката до ухото ми.

О, боже?! Наистина ли ще го направя?

— Здравсти — измънквам нервно. — Не знам дали ме помните, но... Ребека Блумууд от „Успешно спестяване“. Запознахме се на пресконференцията на „Сакрум“.

— Точно така. Помня те, разбира се — въодушевява се той. — Как си, скъпа?

— Добре съм — отговарям и стисвам още по-здраво слушалката. — Абсолютно. Тъъ... Чудех се дали още върви рубриката ви „Можем ли да имаме доверие на онези, които се разпореждат с парите ни?“

— Разбира се, и то редовно — отговаря Ерик Форман. — Защо?

— Ами защото... — преглъщам тежко, преди да изстрелям: — Имам материал, който вероятно ще ви заинтересува.

СЕДЕМНАДЕСЕТ

Никога преди не съм бачкала толкова яко по написването на някоя статия.

Но пък и никога преди не ми се е налагало да се вметвам в толкова кратък срок. В „Успешно спестяване“ разполагаме с цял месец, за да си предадем материала за броя — и непрекъснато мрънкаме, че времето не ни стига. Затова и когато Ерик Форман ме попита „Можеш ли да го напишеш до утре?“, отначало си помислих, че се шегува и му отговорих почти през смях „Да, разбира се!“ За малко да добавя закачливо „Всъщност, след пет минути ще ти го пусна по факса!“, но съвсем навреме си прехапах езика. Защото в същия миг осъзнах, че той говори напълно сериозно. Напълно сериозно!

Така че рано-рано на другата сутрин се озовавам при Мартин и Дженис с бележник и диктофон, за да запиша съвсем точно цялата информация във връзка с техните спестявания и инвестиции, като същевременно — по съвет на Ерик — се опитвам да им изкопча колкото се може по-сърцераздирателни подробности.

— Трябва да събудиш интерес към човешките съдби — беше ми казал той по телефона предната вечер. — Нямаме нужда от скучни финансови репортажи. Накарай ни да изпитаме състрадание към тях. Разплачи ни. Обикновени трудови хорица, които са си въобразявали, че могат да разчитат на дребните си спестявания за старини. И най-безскрупулно са били ограбени от тлъстите финансови плъхове. Къде живеят и какво представлява домът им?

— Ъъъ... Самостоятелна двуетажна къща в Съри... с четири спални и с...

— Това в никакъв случай не го пиши, за бога! — бе изгърмял гласът на Ерик в ухото ми. — Искам почтени, бедни и горди хорица. Никога не са взели и пени от държавата. Цял живот са се трудили здравата и са разчитали само на себе си. Спестявали са, за да не опират до социални помощи и на старини. Поверили са парите си на уж заслужаваща доверие финансова институция. Която обаче им се е

изплюла в лицето. — Той бе замълчал за миг, а долитащите откъм слушалката звуци ме накараха да си представя, че си чисти зъбите с нокът. — Такъв тип материал ми трябва. Мислиш ли, че ще можеш да се справиш?

— Ами... въз... да! Разбира се! — измънках почти уверено аз.

„О, боже! — бях си помислили, оставяйки слушалката. — О, боже, в какво се забърквам!“

Сега вече е твърде късно да бия отбой. Ето защо направих всичко възможно да убедя Дженис и Мартин, че няма нищо лошо в това историята им да се появи в „Дейли Уорлд“. (Добре де, ясно ми е, че „Дейли Уорлд“ не е от класата на „Файнаншъл Таймс“. Нито дори на обикновения „Таймс“. Но пък, от друга страна, напомних им аз, можеше да бъде и далеч по-лошо — можеше да бъде „Сън“, където да бъдат сбутани между снимките на някоя топлес манекенка и на Виктория „Пош Спайс“ Бекъм, нали така?)

За мой късмет те двамата явно са толкова зашеметени от усилията, които полагам заради тях, че, изглежда, изобщо не им пука в кой вестник ще излезе статията ми. А когато им казвам, че по обяд от Лондон ще пристигне фотограф, за да ги снима, реагират така, сякаш самата Кралица на Великобритания ще им окаже честта да ги посети.

— Господи, косата ми! — възкликва Дженис, като се оглежда критично в огледалото. — Ще има ли време да извикам Морийн да ми я пооправи?

— Твърдо не — заявявам категорично, но веднага бързам да добавя: — Прическата ти е прелестна, наистина. Пък и от вестника искат да изглеждате колкото се може по-естествено и непринудено. Почтени, обикновени хора... каквито сте си.

Оглеждам дневната, за да подбера някои „по-сърцераздирателни“ детайли, които да включа в статията си.

„Върху полираната до блясък полица над камината гордо се кипри изпратената от сина им поздравителна картичка по случай предстоящата годишнина от сватбата им. Тази година обаче Мартин и Дженис Уебстър няма да празнуват.“

— Трябва да се обадя на Филис! — възкликва Дженис. — Няма да повярва на ушите си, като ѝ кажа!

— Да си бил случайно професионален войник или нещо подобно? — питам замислено Мартин. — Или... или... пожарникар примерно? Изобщо... нали разбираш... преди да станеш търговски пътник?

— Май не, Беки — отговаря Мартин и сбърчва чело, нажален, че му се налага да ме разочарова. — Бил съм само в организацията „Млади кадети“ в училище.

— Ммм, чудесно — възкликвам. — Това също ще ми свърши работа.

„Мартин Уебстър погалва с пръсти окачената на стената кадетска връзка, която е носил с такава гордост като младеж. Целият му живот е преминал в усилен труд и служба на обществото. Сега, когато вече е пенсионер, би трябвало да може да се наслаждава на заслужен отдих и признание.

Но тлъстите финансови плъхове са ограбили спестяванията му. «Дейли Уорлд» пита...“

— Фотокопирах ти всички документи, с които разполагаме — казва ми Мартин. — Цялата тази бумащина. Не знам дали ще ти е от полза, но...

— О, благодаря — поемам купчината листове, които ми подава. — Ще ги прегледам най-внимателно.

„Когато почтеният и чистосърдечен Мартин Уебстър получава писмо от «Флагстаф Лайф» с настойчив съвет да прехвърли спестяванията си към друг фонд, той го прави, защото е убеден, че маститите финансови експерти, на които е поверил парите си, знаят най-добре кое е в негов интерес.

Две седмици по-късно Мартин открива потресено, че същите тези експерти са го измамили и са го лишили от

възможността да спечели 20 000 лири стерлинги.

«Жена ми се разболя, като разбра за станалото — сподели Мартин пред „Дейли Уорлд“. — Състоянието й много ме тревожи!»

— Дженис? — питам уж между другото аз. — Добре ли си? Да не ти е зле... или нещо подобно?

— Малко съм нервна, да си призная — казва тя, като отклонява за миг поглед от огледалото. — Така е всеки път, като ме снимат.

«Нервите ми са опънати до скъсване — споделя мисис Уебстър с треперещ глас. — Никога, през целия ми живот, не съм се чувствала така отвратително предадена и измамена.»

— Е, мисля, че събрах достатъчно материал — казвам, като изключвам диктофона и ставам. — Вероятно ще се наложи *мъничко* да попроменя нещата от записа, за да стане историята по-четивна. Не възразявате, нали?

— Не, разбира се! — възкликва Дженис. — Пиши, както сметнеш за добре, Беки! Имаме ти пълно доверие.

— Какво следва сега? — пита Мартин.

— Отивам да се обадя и да поговоря с хората от «Флагстаф Лайф» — обяснявам му аз. — Да изслушам защитата, един вид.

— Защита ли? Каква защита?! — възмущава се Мартин. — Нищо не може да оправдае начина, по който постъпиха с нас!

— Знам — казвам и му се усмихвам широко. — Точно за това става дума.

Връщам се вкъщи и се качвам в стаята си с щастливото усещане за прилив на адреналин. Остава ми само да си осигуря някакъв цитат от страна на «Флагстаф Лайф» и мога да започна да пиша. Нямам много време — най-късно до два следобед трябва да съм написала материала си, за да може да излезе в утрешния брой. Господи, колко вълнуващо! Защо ли никога преди не съм смятала работата си за интересна и вълнуваща?

Грабвам телефона и намирам номера на «Флагстаф Лайф» — само за да изслушам запис на студен женски глас, който ме уведомява, че всички журналистически въпроси трябва да бъдат отправяни към наетата външна фирма за връзки с обществеността, на телефон...

Номерът ми звучи някак смътно познато. Замислям се за миг, после бързо го набирам.

— «Брандън Къмюникейшънс», добър ден — отговаря ми мелодичен женски глас.

О, боже, ами да, разбира се! Изведнъж ми прималява. Когато чувам името Брандън, имам чувството, че някой най-неочаквано ме удря с юмрук в слънчевия сплит. Напълно бях забравила Люк Брандън. Да си призная, напълно бях забравила абсолютно целия си живот в Лондон. Пък и честно, нямам никакво желание да си ги припомням.

Добре де, не е задължително да говоря лично с него, нали така?

— Здравейте — казвам в слушалката. — Обажда се Ребека Блумууд от... въ... Бих искала да уточня някои неща във връзка с «Флагстаф Лайф».

— Момент да проверя... — отговаря момичето. — Да, банката е клиент на Люк Брандън. Ще ви свържа с неговата асистентка.

Преди да успее да кажа каквото и да било, чувам в слушалката мелодийката, която ти пускат, докато те прехвърлят насам-натам по линиите.

О, боже!

О, боже! Не, не мога да го направя! Не съм в състояние да говоря с Люк Брандън. Листът, на който съм нахвърляла въпросите си, е пред очите ми, но не мога и думичка да прочета. Отново изпитвам безкрайното унижение, което изживях в «Хародс». Пак се присвивам от болка, както и тогава, когато чух снизходителния тон на гласа му и осъзнах какво мнение има за мен — че служи за посмешище; че съм едно голямо нищо.

«Вземи се в ръце, Ребека! — казвам си твърдо. — *Можеш* да го направиш!» Добре де, мога да го направя. Ще говоря сухо и делово, ще си задам въпросите и...

— Ребека! — долита женски глас откъм слушалката. — Как си? Алиша е на телефона.

— О! — възкликвам изненадано. — Мислех, че ще мога да поговоря с Люк. Става дума за «Флагстаф Лайф».

— Да, разбирам — отвръща сухо и делово Алиша. — Но Люк Брандън е изключително зает човек. Убедена съм, че и аз ще мога да отговоря на всичките ти въпроси.

— Ами добре тогава — казвам и замълчавам за миг. После питам: — Но «Флагстаф Лайф» не е ваш клиент, нали?

— Смятам, че в случая това е без значение — позасмива се Алиша. — Какво те интересува по-точно?

— Момент — казвам и поглеждам в листа пред мен: — Интересува ме дали «Флагстаф Лайф» съзнателно са използвали в свой интерес стратегията да приканят инвеститорите да прехвърлят спестяванията си от печелившия фонд в друг, новосъздаден и непечеливш, буквално дни преди официалното оповестяване на сделката? Знаеш, предполагам, че поради това някои хора са изгубили страшно много.

— Ясно... — казва Алиша. — Благодаря, Камила. За мен с пушена съомга и маруля.

— Какво? — питам неразбиращо.

— Извинявай, да, слушам те — отговаря Алиша. — Записах си въпроса ти... Боя се, че ще трябва да ти звънна по-късно, за да ти отговоря на него.

— Разбирам, но трябва да получа отговор колкото се може по-скоро! — казвам. — След два часа трябва да предам материала си.

— Ясно — отговаря Алиша. После гласът ѝ изведнъж зазвучава приглушено: — Не, пушена съомга. Добре тогава, пиле по китайски. Да. — И отново я чувам ясно: — Някакви други въпроси, Ребека? Знаеш ли какво, най-добре ще е да ти изпратя новия ни пакет с материали за пресата. Там повече от сигурно ще откриеш каквото те интересува. Или пък ни изпрати по факса въпросите си.

— Чудесно. Точно така и ще направя — отговарям остро и трясвам слушалката.

Миг-два оставам загледана право пред себе си, а ушите ми жужат от рязко настъпилата тишина. Тъпа високомерна крава! Дори не си дава труда да приеме въпросите ми насериозно.

Постепенно осъзнавам, че всъщност всеки път, когато съм се обаждала в офисите за връзки с обществеността, отношението към мен винаги е било като това на Алиша. Никой никога не си е давал труда незабавно да отговори на въпросите ми, нали така? Карали са ме да чакам, обещавали са да ми се обадят и... нищо. Досега никога не съм се дразнила от подобно отношение — дори ми харесваше да вися на телефона и да слушам различните мелодии, които ти включват, докато

чакаш (при всички положения ми се струваше по-интересно, отколкото пряката ми работа). И никога преди не ми е пукало дали хората ме възприемат насериозно или не.

Днес обаче ми пука! Захванала съм се с нещо значимо и *искам* да ме възприемат насериозно!

«Ще ѝ покажа аз на нея на какво съм способна!», мисля си обзета от ярост. На всички ще им покажа на какво съм способна! Включително и на Люк Брандън. Ще им покажа, че с мен, Ребека Блумууд, шега не бива!

Решително измъквам от калъфа ѝ пишещата машина на татко. Пъхвам лист хартия, включвам диктофона, поемам си дълбоко дъх, стисвам зъби и започвам да пиша.

РЕБЕКА БЛУМУУД
«БОРОВЕТЕ»
ЕЛТЪН РОУД 43
ОКСШОТ
СЪРИ
Факс за
Ерик Форман
«Дейли Уорлд»
От Ребека Блумууд
28 март 2000 г.

«Скъпи Ерик,
Изпращам ти статията си за „Флагстаф Лайф“ и
ощетените от тях инвеститори. Надявам се да я харесаш.»
Всичко най-хубаво: Ребека Блумууд, финансов
журналист

ОСЕМНАДЕСЕТ

На другата сутрин се събуждам още в шест. Добре де, знам, че е смешно и патетично да се вълнувам така, но истината е, че се чувствам като малко дете на Коледа (и за да бъде съвсем откровена — като себе си на Коледа).

Лежа в леглото и си повтарям, че трябва да се държа като улегнал зрял човек, да не подскачам от нетърпение и просто да престана да мисля все за това... Но не мога да устоя. Непрекъснато си представям купищата вестници по хилядите вестникарски щандове в цялата страна. Представям си как вестникарчетата оставят пред вратите на милиони домове по един брой на «Дейли Уорлд». И как всички тези хора прелистват вестника си все още полусъннено и се питат какви ли са днешните новини.

И какво прочитат?

Прочитат моето име! Ребека Блумууд! Отпечатано черно на бяло в «Дейли Уорлд»! Първият ми материал във вестник от национално значение! «От Ребека Блумууд.» Страхотно звучи, нали? «От Ребека Блумууд.»

Знам, че материалът ми ще излезе в днешния брой, защото Ерик Форман ми се обади късно вчера следобед, за да ми каже, че главният редактор много го харесал. И че ще го пуснат на цветна страница — което означава не само че снимката на Дженис и Мартин ще е цветна, но и че на материала се отделя по-специално място, като на нещо наистина значимо. Все още ми е трудно да повярвам! Моя статия в «Дейли Уорлд»!

Изведнъж ми хрумва, че в същия този момент, докато си лежа най-спокойничко в леглото, в магазинчето за вестници и списания, което е в началото на търговската улица, точно зад ъгъла, вече са отрупани купища «Дейли Уорлд» — хиляди току-що отпечатани, все още неразлистени броеве. И магазинчето отваря в... в колко отваряше? В шест, струва ми се. А сега вече е шест и пет. Тоест, теоретично погледнато, мога още сега да отида и да си купя един брой, ако искам.

Ставам, намъквам някакви дрехи, отивам и си купувам един «Дейли Уорлд».

Не че ще го направя, естествено. Не съм чак толкова отчаяно суетна, че да търча до вестникарското магазинче още щом го отворят, само и само за да си видя името във вестника. Така де, за каква ме мислите?! Ще мина оттам, като изляза по-късно — някъде към обяд — ще взема нехайно един брой «Дейли Уорлд», ще го попрелистя небрежно и това е. Дори може и да не си го купя. Искам да кажа... да не би пък това да е първият ми авторски материал във вестник? Чудо голямо. Не си струва да откачам от вълнение, нали така?

Ей сегичка ще се обърна на другата страна и ще заспя отново. Не мога да си обясня защо изобщо се ококорих толкова рано? Сигурно чуруликането на птиците навън ме е събудило. Хммм... затвори очи, намести възглавницата, мисли за нещо друго... Какво ли да си направя за закуска, като стана?

Добре де, ама аз никога не съм си виждала името в «Дейли Уорлд», нали така? Никога преди не съм писала за вестник от национално значение.

О, боже, ще се побъркам! Не мога да чакам нито миг повече. Трябва да видя вестника.

Скачам от леглото, намъквам някакви дрехи и слизам на пръсти по стълбите. Когато затварям входната врата зад гърба си, се чувствам точно като момичето, което напуска дома си... от онази песен на «Бийтълс», нали се сещате? Навън въздухът е кристално свеж. Улицата е пуста и тиха. Господи, колко е приятно да станеш рано! Защо ли не ставам по-често в шест сутринта? Би трябвало да го правя всеки ден. Енергична разходка преди закуска — като хората в Ню Йорк. За нула време изгаряш сума ти калории, после се прибираш за здравословна и тонизираща закуска от мюсли и прясно изстискан портокалов сок. Върхът! Решено, това ще е новият ми дневен режим!

Когато обаче приближавам редицата магазини по търговската улица, сърцето ми забива учестено, неволно забавям крачка и вече се движа като в погребална процесия. Неизвестно защо се чувствам все по-изнервена и притеснена. Дори вече не съм сигурна, че изобщо искам да видя името си, отпечатано във вестника. Може би ще си купя един «Марс Бар» и ще си се прибера вкъщи. Или един аерошоколад.

Предпазливо бутвам вратата и се смръщвам при звука на звънчето, което оповестява влизането ми. Тази сутрин наистина не бих искала да привличам вниманието към себе си. Ами ако продавачът на вестници вече е прочел материала ми и го смята за пълна глупост? О, боже, цялата тази работа буквално ми съсипва нервите. Никога не е трябвало да ставам журналистка. Трябваше да стана специалистка по козметика, каквато всъщност винаги съм искала да бъда. Може би все още не е прекалено късно. Ще се преквалифицирам, ще си отворя собствен бутик...

— Здравей, Беки!

Вдигам поглед и усещам, че се изчервявам от изненада. До щанда стои Мартин Уебстър, с разгърнат брой на «Дейли Уорлд» в ръка.

— Случайно се събудих по-рано — обяснява ми той притеснено — и си помислих защо ли пък да не намина тук и да хвърля едно око...

— О! Тъъ... и аз също — отвръщам. После свивам пренебрежително рамене и добавям: — И тъй, и тъй вече бях будна, така че...

Погледът ми попада върху вестника и усещам стомахът ми да се свива. О, боже, ще умра от нерви! Нека само да е по-бързо, та да не се мъча така!

— Е... как е? Как... изглежда? — питам с дрезгав от притеснение глас.

— Ами... — казва Мартин и отново забива поглед в страницата, на която е отворил. Изглежда ми някак озадачен. — Доста място са му отделили.

Обръща вестника към мен. Едва се въздържа да не го изтръгна нетърпеливо от ръцете му. Първото, което виждам, е голяма цветна снимка на Мартин и Дженис, вперили в камерата изпълнени с унило отчаяние очи. А над снимката голямо заглавие: семейна двойка, измамена *от тлъстите плъхове на «Флагстаф Лайф»*.

С леко треперещи ръце поемам вестника от Мартин. Очите ми се стрелват към горния край на първата колонка с текст и... О, да! Ето го! «От Ребека Блумууд.» Моето име! Това съм аз!

Звънчето на входната врата се обажда мелодично. Дватамата с Мартин неволно обръщаме едновременно глави, за да видим кой влиза. С безкрайно удивление виждам на прага да стои... татко.

— О! — възкликва той изненадано и се покашля смутено. — Майка ти ме прати да купя един брой. И тъй, и тъй вече бях буден, така че...

— И аз — припряно се обажда Мартин.

— Тъъ... и аз също — казвам.

— Е... излезе ли? — пита татко.

— О, да, излезе — отговарям и обръщам вестника към него, за да види материала.

— Охо! — възкликва татко. — Доста място са му отделили, а?

— Снимката е много добра, не мислите ли? — ентусиазирано подхваща Мартин. — Виж ти само колко красиво изпъкват цветята по завесите ни.

— Страхотна снимка, наистина — съгласявам се аз.

О, не, няма да се унижавам да го питам какво е мнението му за самата статия. Ако има желание да похвали написаното от мен — и сам ще го направи; ако ли не... Това всъщност няма никакво значение. Важното е, че аз самата се гордея с материала си.

— Мисля, че и Дженис изглежда много добре — отбелязва Мартин, все така забил поглед в снимката.

— Много, много добре, наистина — съгласява се татко. — Макар и малко тъжна.

— Тези професионални фотографи определено си служат много умело със светлината — казва Мартин. — Това слънчево петно тук например подчертава нейните...

— Добре де, а какво ще кажеш за статията ми? — не успявам да се сдържа и питам умолително аз. — Хареса ли ти?

— О, много е добра! — отговаря Мартин. — Извинявай, Беки, трябваше веднага да ти го кажа! Все още не съм я изчел подробно цялата, но я прегледах и ще ти кажа, че си уловила много точно нещата. Пък и си ме представила почти като герой! — Той се смръщва леко и добавя: — Въпреки че, знаеш, аз никога да не съм се бил на Фолкландските острови и...

— Е, това всъщност е без значение — прекъсвам го припряно.

— И всичко това си го написала вчера? На старата ми пишеща машина? — пита татко с искрено удивление.

— Ами да! — отговарям доволно. — Добре изглежда, нали? Ето, вижте, вижте тук: «От Ребека Блумууд».

— Дженис ще е на седмото небе от вълнение — казва Мартин. — Ще купя два броя, единият за Том.

— Аз пък ще купя три — казва татко. — Баба ти определено ще се зарадва.

— Аз пък ще купя един — казвам. — Може би два всъщност.

Изваждам пълна шепа монети от джоба си и небрежно ги изсипвам на щанда.

— Шест броя, така ли? — пита продавачът. — Сигурна ли сте?

— Останалите ми трябва за архива — отговарям, като се изчервявам леко.

Когато се връщаме, заварваме мама и Дженис да ни чакат пред нашата къща, изгарящи от нетърпение да видят вестника.

— Господи, косата ми! — възкликва Дженис в мига, когато зърва снимката. — Изглежда ужасно! Какво са направили с косата ми?!

— Не е вярно, мила! — възмутено я опровергава Мартин. — Изглеждаш прекрасно.

— И завесите ви изглеждат прелестно, Дженис — отбелязва мама, надничайки над рамото ѝ.

— Цветята изпъкват великолепно, нали? — жадно пита Мартин. — И аз така смятам.

О, не, предавам се! Що за роднини и приятели имам?! Интересуват се повече от завеси, отколкото от първокласна финансова журналистика! Всъщност, не ми пука. Истината е, че аз самата съм буквално хипнотизирана от фразата «От Ребека Блумууд». Очарователно наистина: «От Ребека Блумууд».

След като всеки е огледал тази най-важна страница на вестника, мама поканва Дженис и Мартин да влязат да закусят с нас. Татко се заема да направи кафе. Цари някаква особено празнична атмосфера и всички непрекъснато се смеем щастливо. Имам чувството, че никой от нас все още не може да повярва напълно, че за Дженис и Мартин е писано в «Дейли Уорлд». (И то от мен: «От Ребека Блумууд.»)

В десет часа ставам от масата, за да се обадя на Ерик Форман. Просто му звънвам съвсем непринудено, нали разбирате. Колкото да му кажа, че съм видяла материала.

— Добре стои, нали? — пита той въодушевено. — Като го видя, главният редактор страшно се запали по тази рубрика, така че ако попаднеш на други подобни истории, веднага ми се обади. Харесва ми стилът ти, между впрочем. Пишеш точно като за «Дейли Уорлд».

— Чудесно — отговарям, макар да не съм напълно сигурна дали това е комплимент или не.

— О, докато не съм забравил — добавя Ерик, — дай ми координатите на твоята банка.

Стомахът ми се свива в тревожно предчувствие. Защо му са на Ерик Форман координатите на моята банка? Мамка му! Сигурно иска да провери дали и аз не правя някакви финансови шашми като «Флагстаф Лайф»? Или да разбере с какво кредитно име се ползвам? О, боже, ужас!

— В наше време всичко става с банкови преводи — казва той. — Четиристотин лири. Добре ли е?

Какво? За какво гово...

О, боже! Ще ми *плати* за статията! Ами да, разбира се. Естествено!

— Чудесно — чувам се да отговарям. — Няма проблем. Сега ще ти продиктувам... ъъ... номера на банковата ми сметка.

«Четиристотин лири! — мисля си замаяно, докато ровя из чантата за чековата си книжка. — Ей така, изневиделица! Просто не е за вярване!»

— Много добре — казва Ерик Форман, след като си записва всички детайли. — Ще уредя нещата с нашето счетоводство. — Замълчава за миг, после пита: — Я ми кажи, интересуват ли те поръчки за статии от по-общ характер? Истории с общочовешка проблематика и други подобни?

Дали ме интересуват поръчки за статии ли? Що за въпрос?!

— Да, разбира се — отговарям, като се старая да не прозвучи особено възторжено. — Всъщност... дори ги предпочитам пред финансите.

— Ами добре тогава — казва той. — Ще го имам предвид и ще ти звънна, когато ми попадне нещо подходящо за теб. Както вече казах, мисля, че стилът ти е точно като за нас.

— Чудесно — отговарям сдържано. — Благодаря.

Когато оставям слушалката обаче, върху лицето ми грее широка възторжена усмивка. Стилът ми е точно като за «Дейли Уорлд»! Ха! Най-сетне открих своята пазарна ниша!

В същия миг телефонът иззвънява отново и аз вдигам слушалката, без да се замисля, предполагайки, че Ерик Форман се е сетил за нещо, което да ми предложи веднага.

— Ребека Блумууд — казвам делово.

— Ребека! — чувам да казва Люк Брандън с остър и недоволен тон на гласа... и сърцето ми замира. — Ще ми обясниш ли каква е тази шибана история?

Мамка му!

Мамка му, май наистина е вбесен. За миг се парализирам. Гърлото ми пресъхва; ръцете ми се изпотяват. О, боже! Какво да отговоря? Какво да му кажа?

Но я чакай, чакай малко! Та аз нямам абсолютно никаква вина! Нищо лошо не съм направила!

— Не знам за какво говориш — отговарям, печелейки време. «Запази спокойствие! — нареждам си мислено. — Бъди делова и хладнокръвна!»

— Говоря за твоето жалко творение в «Дейли Уорлд» — процежда той ядно. — За написаната от теб едностранчива, вероятно изсмукана от пръстите, клеветническа историйка.

Толкова съм шокирана, че занемявам. Жалко творение ли?! Клеветническа историйка, така ли?!

— Материалът ми изобщо не е жалък! — избухвам най-сетне аз. — Напротив, много е добър. И определено не е клеветнически. Разполагам с доказателства за всичко, което съм казала.

— Но не ти е било изгодно да чуеш и другата страна на историята, предполагам — срязва ме той остро. — Вероятно си била твърде заета с писането на розовата си проза, за да звъннеш във «Флагстаф Лайф» и да ги попиташ каква е тяхната версия за събитията. Ти явно предпочиташ да напишеш замазана сълзлива историйка пред това да представиш обективна, балансирана картина на нещата.

— *Опитай* се да чуя и другата страна! — повишавам и аз глас ядосано. — Вчера по обяд се обадох в скапаната ти агенция за връзки с обществеността и казах, че пиша такъв материал!

Мълчание.

— С кого си говорила? — пита най-сетне Люк Брандън.

— С Алиша — отговарям му аз навъсено. — Зададох ѝ съвсем ясен и конкретен въпрос относно използваната от «Флагстаф Лайф» стратегия за пренасочване на инвеститорите към нов фонд и тя обеща да ми се обади с отговор. Казах ѝ, че въпросът ми е спешен и че след два часа предавам материала.

Люк Брандън въздъхва нетърпеливо в слушалката.

— По дяволите, защо изобщо си говорила с Алиша? «Флагстаф Лайф» е мой клиент, не неин!

— Знам! И ѝ го казах! Алиша обаче ми отговори, че ти си много зает човек и че тя спокойно можела да се справи с мен.

— Каза ли ѝ, че пишеш за «Дейли Уорлд»?

— Не — отвърщам и се изчервявам леко. — Не споменах за кого пиша. Но щях да ѝ кажа, ако си беше дала труда да ме попита. Тя обаче не го направи. Явно е била убедена, че от мен не може да се очаква нищо значимо. — Неволно се поддавам на емоциите и повишавам глас. — Е, оказа се, че не е била права, нали така? И че вие всички не сте били прави. Може би сега вече и ти ще започнеш да се отнасяш с уважение към всички хора, а не само към онези, които смяташ за значими.

Млъквам, леко задъхана. Люк също мълчи озадачено.

— Ребека — обажда се най-сетне той, — ако си го направила заради онова недоразумение между нас... ако това е някакво дребнаво отмъщение...

Сега вече наистина ще избухна!

— Престани да ме обиждаш! — изкрещявам в слушалката. — Хич и не се опитвай да прехвърлиш нещата на лична основа! Материалът ми няма нищо общо с теб! Можеш да виниш единствено некомпетентността на хората от собствената ти агенция! Моят подход беше напълно професионален! Дадох ви възможност да представите вашето виждане за нещата. Дадох ви всички шансове да защитите клиента си. И не нося никаква вина за провала ви!

Трясвам слушалката, без да го чакам да ми отговори каквото и да било.

Връщам се в кухнята трепереща от нерви. Втриса ме само като си помисля, че съм го харесвала този Люк Брандън! И че съм си

прехвърквала от маса на маса с него! И че съм му позволила да ми даде назаем двадесет лири! Та той е един арогантен, самовлюбен, надут...

— Телефонът! — възкликва мама. — Аз ще го вдигна.

О, боже! Сигурно е пак той, нали? Обажда се, за да ми се извини. Е, да не си въобразява, че ще ми замаже очите толкова лесно. Твърдо държа на всичко, което съм казала. И пак ще му го повторя. Дори ще добавя, че...

— Беки, за теб е — казва мама.

— Добре — отговарям хладнокръвно и тръгвам към телефона. Не се втурвам, а вървя бавно и спокойно. Не изпадам в паника.

Чувствам се напълно овладяна и държа нещата под контрол.

— Ало? — казвам в слушалката.

— Ребека? Ерик Форман е.

— О! — възкликвам изненадано. — Здравсти!

— Имам новини във връзка с материала ти.

— Така ли? — питам уж спокойно и делово.

Стомахът ми обаче се свива на топка. Ами ако Люк Брандън е говорил с него? Ами ако *действително* съм сгафила? Мамка му! Ама аз ги проверих всички факти! Проверих ги, нали?

— Току-що ми се обадиха от «Сутрешно кафе» — казва Ерик. — Знаеш го, предполагам, това токшоу? Рори и Ема. Интересуват се от твоята история.

— От къде на къде? — питам глупаво.

— Подхванали са нова, финансова под рубрика в предаването си «Как да управляваме парите си». Всяка седмица канят по някой финансов експерт, който да казва на зрителите как да следят какво става с парите им в една или друга област. — Ерик Форман понижава съзаклятнически глас: — Да ти кажа честно, вече са поизчерпили темите си. Споделиха с мен, че зациклят. Вече били говорили за ипотеките, за кредитните карти от магазините, за пенсионните фондове, тоест за всички обичайни капанчета...

— Ясно — казвам, опитвайки се да звуча умно.

Но когато думите му проникват постепенно в съзнанието ми, усещам умът ми да се замъглява все повече и повече. Рори и Ема са прочели моята статия? Самите Рори и Ема?! Изведнъж си ги представям наведени едновременно над вестника, как се опитват да се

избутат един друг и да си го издърпат взаимно от ръцете, за да прочетат МОЯТА статия.

Но това, разбира се, е пълна глупост, нали така? Защото, естествено, всеки от тях ще разполага със свой екземпляр.

— Та те двамата те искат за токшоуто им утре сутринта — продължава Ерик Форман. — Да поговорите за тази история от вестника, да предупредиш зрителите им да внимават и как да се предпазват от подобни измами. Интересува ли те подобно участие? Ако не проявяваш интерес, спокойно мога да им кажа, че си твърде заета.

— Не! — обаждам се бързо. — Не. Кажй им, че... — Преглъщам мъчително, преди да довърша: — ... че проявявам интерес.

Затварям телефона с чувството, че ще припадна. Струва ми се невероятно! Ще се появя по телевизията!

BANK OF HELSINKI
HELSINKI HOUSE
124 LOMBARD STR.
LONDON
Rebecca Bloomwood
c/o William Green Recruitment
39 Farringdon Square
London EC47TD
27 March 2000

Hyva Rebecca Bloomwood

Oli erittäin hauska tavata teidat viime viikollaq vaikka tapaaminen jaikin lyhyeksi. Olitte selvasti hermostunut, mika on avian ymmarrettavaa. Siita huolimatta mina ja kollegani ihailimme tavallisuudesta poikkeavaa luonteenlaatuanne. Olemme varmoja, etta teista olisi yhtiollemme paljon hyotya, ja mielellamme tapaisimme teidat uudestaan, ehka lounaan merkeissa.

Haluaisin onnitella teita suurenmoisesta artikkelistanne «Daily World» — lehdessa. Olette selvasti taitava ilmaisemaan

ajatuksianneq ja on suuri ilo pasta pian keskustelemaan kanssanne aidinkielellani. Toivoisin etta ottaisitte minuun yhteytta ylla maintulla osoiteella.

Parhain terveisin
Ystavallesesti
Jan Virtanen

BANK OF HELSINKI
HELSINKI HOUSE
124 LOMBARD STR.
LONDON
Rebecca Bloomwood
c/o William Green Recruitment
39 Farringdon Square
London EC47TD
27 март 2000 г.

«Мила Ребека Блумууд^[1],

Беше ми изключително приятно да се срещна с Вас през миналата седмица, макар срещата ни да беше кратка. Очевидно бяхте притеснена, което е напълно разбираемо. Въпреки това аз и колегите ми бяхме впечатлени от Вашето необикновено излъчване. Сигурни сме, че Вие ще бъдете от полза за фирмата ни и с удоволствие ще се срещнем отново с Вас, може би на един обяд.

Бих искал да Ви поздравя за великолепната Ви статия във вестник „Дейли Уърлд“. Вие явно притежавате уменията да изразявате мислите си и ще е огромна радост за мен скоро да разговарям с Вас на родния си език. Надявам се да направите връзка с мен на горепосочения адрес.»

С най-приятелски поздрав: Ян Вертанен

[\[1\]](#) Превод от финландски Ралица Петрунова ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

Колата, която ми изпращат от телевизията, за да ме откара до студиото им, пристига точно според уговорката ни — в 7.30 ч. на следващата сутрин. Когато чуваме звънеца на входната врата, мама, татко и аз едновременно трепваме стреснато, въпреки че от десет минути сме го очаквали в напрегнато мълчание.

— Е, пристигна все пак — отбелязва татко мрачно, като поглежда часовника си.

Откакто вчера му казах за уговорката с телевизията, татко нееднократно предричаше, че колата в крайна сметка няма да дойде и че ще се наложи той да ме закара до студиото. Снощи дори си начерта маршрут, а за всеки случай звънна и на чичо Малкълм, за да го постави в готовност да ме закара, ако — не дай си Боже — с него се случи нещо непредвидено. (Всъщност, струва ми се, че татко тайничко се надяваше колата да не дойде, за да може той да се включи активно в акцията по откарването ми в телевизията.)

— О, Беки! — възкликва мама с треперещ от вълнение глас и насълзени очи. — Успех, миличко! — Отправя ми изпълнен с нежност поглед и поклаща глава. — Нашата мъничка Беки! По телевизията! Просто не мога да повярвам.

Надигам се да стана от дивана, но татко ме задържа за ръката и казва:

— Помисли за последно, Беки, преди да отвориш вратата. Сигурна ли си, че е разумно да го правиш? Съзнаваш ли риска, който поемаш? — И той поглежда към мама, която си прехапва устните разтревожено.

— Всичко ще е наред! — отговарям колкото се може успокоително. — Стига де, татко, нали вече го обсъдихме този въпрос.

Снощи на баща ми изведнъж му щукна, че ако се появя по телевизията, моят злонамерен преследвач ще знае къде да ме намери. Татко беше повече от категоричен, че трябва да се обадя и да откажа участието. Наложил се да положи доста усилия, докато най-сетне успях

да убедя мама и татко, че в телевизионното студио ще бъда в пълна безопасност. По едно време двамата дори настояваха да ми наемат бодигард, представяте ли си?! Господи, като си помисля само на какво ли щях да приличам, ако се бях появила с бодигард в телевизията!

Всъщност, щях да изглеждам страхотно важна и загадъчна, нали така? Мамка му! Май не трябваше да им отказвам — идеята си я биваше.

Звънецът на входната врата отеква отново и аз скачам на крака.

— Е, ами в такъв случай, внимавай и се пази — казва татко.

— Ще внимавам и ще се пазя, не се тревожете! — отговарям, като грабвам чантата си.

Отправлям се с отмерена крачка към входната врата, като се старая да не си проличи външно колко съм развълнувана и въодушевена. Вътрешно обаче се чувствам като сапунено мехурче, готово всеки миг да полети в небесата.

Просто не мога да повярвам колко добре се нарежда всичко. Не само ще се появя по телевизията, но и всички се държат така мило с мен! Вчера на няколко пъти говорих надълго и нашироко по телефона с една асистент-продуцентка на «Сутрешно кафе» — невероятно сладко момиче на име Зелда. Първо уточнихме какво точно ще говоря по време на токшоуто. После тя уреди колата, която да дойде да ме вземе. А когато ѝ казах, че съм в къщата на родителите ми извън Лондон и че тук нямам никакви подходящи дрехи под ръка, тя помисли малко и после отговори, че бих могла да си избира някакъв тоалет от гардероб на телевизията. И това ако не е страхотно! Да си избира каквото тоалет си пожелаеш от гардероба на телевизията! Освен това предполагам, че после ще ми позволят да го задържа все за себе си!

Когато отварям входната врата, сърцето ми рязко подскача от вълнение. На алеята за коли ме чака блестяща лимузина, а до нея, чинно изправен, стои достолепен мъж на средна възраст, в тъмносин блейзер и с униформена шапка. Моят частен шофьор! Всичко става от страхотно по-страхотно!

— Мис Блумууд? — учтиво пита шофьорът.

— Да — потвърждавам и не мога да се въздържа да не му отправя широка усмивка на върховно щастие.

Вече протягам ръка към дръжката на една от вратите на лимузината, но той пъргаво ме изпреварва, отваря я с елегантен замах

и замръзва до нея, в очакване да се кача. О, боже, все едно че съм кинозвезда или нещо такова!

Обръщам се и поглеждам към мама и татко, които стоят на прага на къщата и изглеждат напълно поразени от величието на разиграващата се пред очите им сцена.

— Е, довиждане засега — подхвърлям им аз, като се старая да говоря колкото се може по-непринудено, сякаш непрекъснато пътувам насам-натам с лимузини, карани от униформени шофьори. — Ще се видим по-късно!

— Беки, ти ли си? — долита глас откъм съседната къща.

В следващия миг Дженис се появява по пеньоар от другата страна на оградата. Очите ѝ се уголемяват като понички, когато вижда лимузината и замръзналия до отворената ѝ врата униформен шофьор. Дженис хвърля удивен поглед към мама, която приповдига рамене, сякаш да каже: «Знам, изглежда невероятно, нали?».

— Добр' утро, Дженис — казва татко.

— Добр' утро, Греъм — отвърща Дженис като замаяна. — О, Беки! Никога не съм виждала подобно нещо! През всичките тези години... Де да можеше и Том да те види... — Тя прекъсва насред изречението и се обръща към мама: — Направихте снимки, нали?

— Не, не сме! — стряска се мама. — Дори не се и сетихме за това. Греъм, бързо, тичай да вземеш фотоапарата.

— Чакай, чакай, аз ще донеса нашата камера! — засуетява се Дженис. — Ей сега се връщам. Ще заснемем как лимузината пристига по алеята и спира пред къщата. После как Беки излиза от входната врата... Можем да използваме «Четиригодишните времена» за саундтрак. После ще минем направо към...

— Не! — прекъсвам я рязко и категорично, защото виждам в очите на шофьора да проблясват весели искрици, а устните му да потръпват, сякаш едва се сдържа да не се разсмее. Ама че в неудобно положение ме поставя тази Дженис! А така успешно се справях с ролята си на хладнокръвна професионалистка! — Няма време за снимки. Трябва да стигна до студиото все пак!

— Добре — съгласява се Дженис веднага, като ме поглежда разтревожено. — Да не би да закъснееш? — пита и уплашено се взира в часовника си, сякаш се бои, че токшоуто може вече да е започнало. — То е от единадесет, нали?

— Токшоуто започва точно в единадесет — обажда се татко. — Но на всички казвам да си програмират видеото така, че да се включи за запис в единадесет без пет.

— И ние така ще направим — кимва Дженис. — За всеки случай. — После въздъхва и добавя: — Цяла сутрин няма да смея да мръдна от телевизора, дори за да отида до тоалетната, от страх, че може да изпусна появата на Беки!

Докато се качвам в лимузината, цари благоговейно мълчание. Шофьорът ме изчаква да се настаня, после затваря елегантно вратата, заобикаля и сяда на мястото си зад волана. Натискам бутона, за да сваля тъмното стъкло на прозореца си и се усмихвам широко на мама и татко.

— Беки, миличко, а после какво ще правиш? — подвиква мама. — Тук ли ще се върнеш, или ще се прибереш в апартамента си?

Усмивката ми веднага се стопява, свеждам поглед и се преструвам, че се занимавам с бутона за прозореца. Не искам да мисля за после.

Истината е, че изобщо не мога дори да си го представя това «после». Ще участвам в предаване по телевизията... и това е, няма никакво «после». Останалата част от живота ми е стабилно заключена в нещо като черна кутия, тикната някъде в дъното на главата ми — дори не искам и да си спомням, че е там.

— Ами... не знам със сигурност — отвърщам. — Зависи как ще мине всичко.

— Сигурно ще те заведат на обяд след предаването — казва татко с вид на познавач. — Хората от шоубизнеса непрекъснато обядват едни с други.

— Течни обяди — позасмива се нервно Дженис.

— В «Айви» — допълва мама. — Нали там ходят всички кинозвезди?

— «Айви» е вече демоде! — срязва я татко. — Ще я заведат в модния клуб «Гручо».

— В клуб «Гручо»? — плясва възторжено с ръце Дженис. — Нали там ходеше Кейт Мос?

Цялата тази работа вече става комична.

— По-добре да тръгваме — предлагам и шофьорът кимва.

— Успех, миличко — подвиква татко.

Вдигам стъклото на прозореца и се облягам назад на тапицираната с кожа седалка. С тихо мъркане лимузината напуска алеята за коли пред дома ни.

Известно време пътуваме мълчаливо. Току поглеждам уж небрежно през прозореца, за да видя дали някой ме гледа как минавам в моята лимузина с шофьор и вероятно се чуди коя ли съм (може би онази млада и красива актриса, която се появи в последната серия на «Жителите на Ийст Енд»). Макар че, дори някой да гледа и да може да ме различи през опушените стъкла, ние се движим с толкова висока скорост, че сигурно ще му се мярне като смътен проблясък.

— Е — обажда се след малко шофьорът, — значи ще се появите в «Сутрешно кафе», така ли?

— Да, ще се появя — отвръщам и на секундата усещам как на лицето ми цъфва възторжена усмивка.

Господи, трябва да престана с това хилене! Мога да се закълна, че Джеръми Паксман не се ухилва глупашки всеки път, щом някой го попита дали се появява в «Предизвикателството на университета». Той вероятно изхъмква снизходително, сякаш да каже: «Разбира се, че се появявам в „Предизвикателството на университета“, как може да не знаеш!».

— И заради какво?

Вече се готвя да му отговоря «За да се прочуя и да получа някой и друг безплатен тоалет», когато изведнъж схващам, че той ме пита нещо съвсем друго.

— Заради една финансова далавера — отвръщам внушително. — Моя статия на тази тема излезе в «Дейли Уорлд», продуцентите я прочели и ме поканиха да участвам в токшоуто им.

— Била ли сте и друг път в телевизионно предаване?

— Не — признавам неохотно. — Не съм била.

Спираме на някакъв светофар и шофьорът се поизвърща на седалката си, за да ме погледне.

— Ще се справите — казва ми той окуражително. — Само си успокойте нервите.

— Нерви ли? — отвръщам, като се позасмивам леко попресилено. — Изобщо не съм нервна. Само малко... нетърпелива.

— Радвам се да го чуя — казва шофьорът и пак обръща глава напред. — Няма страшно в такъв случай. Защото, знаете, има хора, които сядат на онзи техен диван в студиото, убедени, че няма да има проблем, защото се чувстват спокойни и щастливи... после обаче светва червената лампичка и те изведнъж осъзнават, че ги гледат два и половина милиона души в цялата страна. Някои изпадат в истинска паника. И аз не знам защо.

— О! — отронвам след кратка пауза. — Ами... няма опасност да ми се случи подобно нещо! Ще се справя!

— Добре — казва шофьорът.

— Добре — повтарям като ехо, макар и малко по-неуверено, и се заглеждам през прозореца.

Ще се справя. Ама, разбира се, че ще се справя. Никога през живота си не съм изпадала в паника от нерви, така че няма опасност и сега да...

Два и половина милиона души.

Мамка му! Като се позамисли човек — никак не са малко, нали така? Два и половина милиона души, седнали в домовете си пред телевизорите, загледани в екрана... Загледани в лицето ми. Очакващи какво ще кажа.

О, боже! Добре де, не мисли за това! Най-важното е нито за миг да не забравям, че съм много добре подготвена. Снощи часове наред репетирах пред огледалото и знам буквално наизуст всичко, което ми предстои да кажа.

Трябва да говоря с кратки изречения, простичко и разбираемо, както ме помоли Зелда — тя обясни, че 76% от аудиторията на «Сутрешно кафе» се състои от домакини, грижещи се за малки деца, поради което неспособни да съсредоточават вниманието си изцяло в телевизора. Зелда на няколко пъти ми се извини за необходимостта от прилагане на такъв, както тя го нарече, «ефект на изглупяване», като каза, че подобно изискване сигурно е много неприятно за финансов експерт от моя ранг — аз, разбира се, се съгласих с нея.

Но да си призная, истината е, че изпитах огромно облекчение. Всъщност, колкото по-глупаво искат да говоря, толкова по-добре, ако ме питате мен. Защото едно е да пиша статия за «Дейли Уорлд», с всички документи и уточнителни бележки под ръка, и съвсем друго — да отговарям на живо на разни засукани въпроси, нали така? (Доста

стряскаща перспектива, впрочем — но това, естествено, не го казах на Зелда, защото не исках да си помисли, че съм някоя глупачка.)

Както и да е. Та значи, ще започна с един простичък въпрос: «Ако ви предложат като подарък стенен часовник или двадесет хиляди лири стерлинги, кое ще изберете?». Рори и Ема ще отговорят: «Двадесетте хиляди, естествено!». А аз ще кажа: «Точно така. Ще изберете да ви подарят двадесет хиляди лири стерлинги». Ще направя кратка пауза, за да може размерът на сумата да стигне до съзнанието на аудиторията, а после ще кажа: «За жалост, когато от „Флагстаф Лайф“ предлагат на своите инвеститори да им подарят стенен часовник, ако прехвърлят спестяванията си от един в друг техен фонд, те изобщо не им казват, че по този начин ще загубят двадесет хиляди лири!».

Звучи доста добре, не мислите ли? Рори и Ема ще ми зададат някои съвсем простички въпроси — от сорта на «Какво биха могли да направят хората, за да се защитят?» — на които аз ще дам също толкова простички отговори. А към края на предаването — просто за да уталожим напрежението от сериозната тема — ще поговорим малко за това какво би могло да се купи с двадесет хиляди лири.

Всъщност, именно тази заключителна част от изявата си очаквам с най-голямо нетърпение. Вече съм си набелязала куп неща за купуване. Знаете ли например, че с двадесет хиляди лири можете да си купите петдесет и два часовника с марка «Гучи» и дори да ви останат достатъчно пари за една чанта «Гучи»?!

Телевизионното студио, от което се излъчва «Сутрешно кафе», се намира в района Мейда Валеи. Колкото повече приближаваме, толкова по-познато ми изглежда всичко — от уводните кадри, с които започва всяко излъчване на токшоуто. И толкова по-силно вълнение ме обзема. Наистина съм тук! Наистина ще се появя по телевизията!

Портиерът на входа към комплекса ни махва с ръка да минем през бариерата и след малко лимузината спира плавно пред огромните двойни врати на една от сградите. Шофьорът излиза и ми отваря вратата. Слизам с леко треперещи крака, но се принуждавам да се изкача уверено по няколкото стъпала към вратите на студиото, а после и да прекося обширното фойе, за да стигна до рецепцията.

— Идвам за «Сутрешно кафе» — казвам и се позасмивам, когато си давам сметка колко двусмислено е прозвучало. — Имам предвид...

— Знам какво имате предвид — прекъсва ме момичето на рецепцията любезно, но категорично.

Проверява за името ми в някакъв списък, набира кратък номер по един от телефоните върху плота и казва в слушалката:

— Джейн? Ребека Блумууд дойде.

После ми посочва с жест към меките столове встрани от рецепцията и казва:

— След малко някой ще дойде да ви вземе.

Отивам и сядам на един от столовете, срещу жена на средна възраст, с буйно разпиляна гъста черна коса и с гердан от едри кехлибарени зърна около врата. Тя си запалва цигара и въпреки че самата аз съм ги отказала вече доста отдавна, сега изведнъж ми се приисква да си дръпна.

Не че съм нервна или нещо подобно, просто ми се иска и аз да запаля цигара.

— Извинете — провиква се момичето от рецепцията, — тук не се пуши.

— Да ги вземат мътните — процежда жената с нисък, дрезгав глас. Дръпва си веднъж дълбоко, после изгася цигарата в една чинийка на ниската масичка пред нас и се обръща към мен със съзаклятническа усмивка: — Ще гостувате в шоуто ли?

— Да — отвърщам. — И вие ли?

Жената кимва.

— Ще представя новия си роман «Кървавочервен залез» — казва тя, понижава глас до интригуващ задгробен шепот и добавя внушително: — Една потресаваща история на любов, алчност и убийство, която се разиграва в безскрупулния свят на перачите на пари в Латинска Америка.

— Страхотно! — казвам. — Звучи наистина...

— Ще ти подаря един екземпляр — прекъсва ме жената. После бръква в голямата платнена торба, оставена на пода до стола ѝ, измъква книга с твърди корици и яркоцветна обложка и ме пита: — Ще ми припомниш ли как се казваш?

Да ѝ припомня как се казвам ли?

— Ребека — отговарям. — Ребека Блумууд.

— «На Беки — казва жената на глас, докато пише на посвещението си върху първата страница на книгата — с обич и много нежност.»

Подписва се със замах и ми подава книгата.

— Страхотно! — възкликвам отново. — Благодаря... — поглеждам бързо корицата на книгата и добавям: — ... Елизабет.

Елизабет Плоувър. Да си призная, никога нищо не съм чувала за нея.

— Сигурно се чудите откъде знам толкова много подробности за този техен изпълнен с насилие и опасности свят — казва Елизабет. После се привежда към мен и впира в лицето ми огромните си зелени очи. — Истината е, че живях с един латиноамерикански перач на пари. Живях с него цели три дълги месеца. Обичах го. Научих много неща от него... а после го предадох. — Гласът ѝ заглъхва до треперлив шепот. — Никога няма да забравя погледа, който ми отпрати, докато полицията го отвеждаше. Разбрах, че знае какво съм извършила. Знае, че аз съм неговият Юда Искариотски. И все пак, колкото и да е странно, мисля, че той ме обичаше заради стореното от мен.

— Уау! — възкликвам, неволно силно впечатлена. — И всичко това стана в Латинска Америка, така ли?

— Не, тук — казва жената след кратка пауза. — Но перачите на пари са еднакви навсякъде по света.

Преди да измисля какво да ѝ отговоря, чувам някой да произнася името ми:

— Ребека!

Двете с жената вдигаме поглед и виждаме към нас да приближава момиче с гладко пригладена къса черна коса, облечено с дънки и черно поло.

— Аз съм Зелда — казва то, като спира пред нас. — Вчера говорихме по телефона.

— Зелда! — възкликва Елизабет, скачайки пъргаво от стола си. — Как си, какво правиш, мила! — пита тя сърдечно и разтваря ръце за прегръдка.

Зелда я гледа с недоумение.

— Извинете, не мисля, че... — започва тя, но спира, когато погледът ѝ попада върху моя екземпляр на «Кървавочервен залез». — О, да, ясно. Елизабет Плоувър. След минутка една от помощничките

ми ще дойде да ви вземе. Междувременно заповядайте, вземете си кафе. — Зелда ѝ отправя кратка усмивка, след което се обръща към мен: — Ребека, готова ли си да тръгваме?

— Да! — възкликвам нетърпеливо и скачам от стола си.

(Да си призная, чувствам се твърде поласкана от факта, че Зелда е слязла лично да ме посрещне. Така де, явно не го прави за всеки!)

— Радвам се да се запознаем на живо — казва ми Зелда, докато се ръкуваме. — И много се радвам, че ще участвате в нашето токшоу. По това време, както винаги, тук е страшна лудница... така че, ако нямаш нищо против, предлагам ти да тръгнем веднага към гримьорната, където ще ти направят прическа и грим, и да говорим по пътя. Съгласна ли си?

— Абсолютно — отговарям, стараейки се да прикрия вълнението си. — Чудесна идея.

Прическа и грим! Върхът!

— Има малка промяна в плана на предаването, за която трябва да поговорим — казва Зелда. — Нищо особено, така че не се тревожи... Имаме ли вече нещо от Бела? — подхвърля тя към рецепционистката.

Момичето врътва отрицателно глава и Зелда промърморва нещо под нос, което ми прозвучава като «Тъпа крава».

— Добре, дай да тръгваме — обръща се тя към мен и бързо се отправя към двукрила остъклена врата-махало в дъното на фойето.

— Боя се, че днес лудницата е дори още по-голяма от обикновено. Един от редовните ни участници не се яви, така че спешно търсим с кого да го заместим, пък и в кухнята имаше някакъв инцидент... изобщо... — Зелда минава устремно през вратата, аз я следвам плътно по петите и двете се понасяме едва ли не в тръс по покрития със зелен килим коридор, който гъмжи от подтичващи насамнатам хора. — На всичкото отгоре днес ни гостуват и «Хивън Сент 7» — подхвърля ми Зелда през рамо. — А това означава, че телефонната ни централа скоро ще излезе от строя от наплива на звънящи фенове, а освен всичко друго трябва и да осигурим индивидуални гримьорни на седем типа със свръх напомяно его.

— Ясно — вметвам безгрижно.

В следващата секунда обаче дъхът ми спира, «Хивън Сент 7» ли? «Хивън Сент 7»?! Ама те... ами те... те са наистина страхотно прочути! И аз ще съм в едно и също токшоу с тях! О, боже! Ще мога да

се запозная с тях и тъй нататък, нали така? Може би след предаването ще отскочим някъде заедно да пийнем по нещо и ще станем наистина много добри приятели. Те и седмината са малко по-млади от мен, ама това всъщност е без значение. Мога да им бъда нещо като по-голяма сестра.

А може и да... може и да *изляза* с един от тях! О, боже, да! Онзи сладур примерно, с черната коса. Натан. (Или май беше Етан? Добре де, няма значение как се казва.) Той ще улови погледа ми след края на предаването, ще приближи към мен и тихичко ще ме покани да вечеряме заедно, без останалите. Ще отидем в някой малък, уютен ресторант и отначало всичко ще бъде съвсем спокойно и дискретно, после обаче папараците ще ни надушат и така ще се превърнем в една от онези наистина страхотно прочути двойки, които непрекъснато ходят по разни премиери. И аз ще съм облечена в...

— Е, стигнахме — чувам гласа на Зелда и се оглеждам със замаян поглед.

Спрели сме на прага на обширна стая, цялата в огледала и насочени светлини. Три от редицата столове пред огледалата са заети от три жени. Косите им са покрити с найлонови шапчици, а три модно изглеждащи момичета в дънки ги гримират. На четвърта жена в момента й сушат косата. Звучи тиха и приятна музика, на чийто фон се чува дружелюбно бърбрене, а във въздуха се носи упойващ примес от ароматите на спрей за коса, пудра и кафе.

Всъщност, именно това е моята представа за рай.

— И така — казва Зелда и ме повежда към едно червенокосо момиче, — Кло ще те гримира, а после ще те заведем в гардеробната. Става ли?

— Чудесно — казвам, съвършено неспособна да възпра широката усмивка, която се разлива по лицето ми, когато обхващам с поглед колекцията на Кло от гримове.

Господи, та тук има хиляди четчици, кутийки и тубички, подредени в стройни редици на масата пред нас, и все от най-добри марки, като «Шанел» и «МАК».

О, боже, каква страхотна професия! Винаги съм си знаела, че е трябвало да стана гримьорка!

— А сега да поговорим за твоето явяване — продължава Зелда, докато аз се настанявам на въртящия се стол пред огледалото. — Както

вече казах, схемата, която обсъждахме вчера с теб, претърпя известна промяна...

— Зелда! — долита мъжки глас откъм коридора. — Бела те чака на телефона!

— По дяволите — измърморва Зелда. — Виж, Ребека, трябва да го проведе този разговор, но ще се върна веднага, щом свърша. Става, нали?

— Няма проблем! — отвърщам щастливо.

Кло вече е заметнала раменете ми с козметична престилка и в момента прибира косите ми нагоре с широк ластик. От радиото долита любимата ми песен на Лени Кравиц. Върхът!

— Като начало ще почистя лицето и ще сложа фон дьо тен, а после ще направим и основния грим — казва Кло. — Би ли затворила очите си...

Затварям очи и след няколко секунди усещам по лицето си прохладна кремообразна течност, която Кло започва да втрива деликатно в кожата ми. Това е възможно най-приятното усещане на света. Бих могла да остана и цял ден така.

— Е... — обажда се Кло след малко, — какво те води в шоуто?

— Ъъъ... финансите — отвърщам неопределено. — Статия за финанси.

Да си призная, така съм се отпуснала, че почти напълно съм забравила защо съм тук.

— Ааа, да — казва Кло, нанасяйки умело фон дьо тена на лицето ми. — Малко по-рано говориха за нещо подобно. — Тя се пресяга и взема палитра със сенки за очи, смесва два цвята, после подбира подходяща четчица. — И ти си финансов експерт, така ли?

— Ами... нещо такова — казвам и скромно свивам рамене.

— Уау! — възкликва Кло с възхищение, като започва да нанася сенките върху клепачите ми. — Аз лично не разбирам нищо от пари.

— Нито пък аз! — намесва се едно тъмнокосо момиче откъм другия край на стаята. — Моят счетоводител вече е вдигнал ръце от мен. Чуя ли го да казва «фискална година» и умът ми буквално изключва.

Вече се готвя да подхвърля съчувствено «И моят също!», след което да се впусна в приятно бърбене на разни интересни женски теми, но навреме се възпирам, защото изведнъж осъзнавам, че това може и

да не е особено подходящо. Предполага се, че съм финансов експерт, все пак!

— Всъщност, всичко е много простичко — казвам, като пускам уверена усмивчица. — Веднъж усвоиш ли трите основни принципа, после нямаш никакви проблеми.

— О, така ли? — възкликва тъмнокосото момиче и се обръща заинтригувано към мен, стиснало сешоар в ръка. — И какви са тези принципи?

— Ами... — казвам с леко покашляне, — ... ъъ... първият е...

Правя кратка пауза, за да си потъркам носа. Господи, умът ми е съвършено празен.

— Извинявай, Ребека — обажда се Кло, — но се налага да те прекъсна. — (Слава богу, за което!) — Какво ще кажеш червилото да е ягодиовочервено?

Поради цялото това финансово бърбене изобщо не бях обърнала внимание какво прави Кло с лицето ми. Сега обаче се поглеждам в огледалото и направо не мога да повярвам! Очите ми са огромни; а скулите ми са направо фантастични... Ей богу, изглеждам като съвършено друг човек! Как не съм знаела да нося такъв грим всеки ден?!?

— Уау! — възкликвам възхитено. — Супер!

— С теб се работи лесно, защото си напълно спокойна — отбелязва Кло и започва да рови в едно черно козметично куфарче. — Докато има хора, които направо се тресат от нерви. Дори знаменитости. Едва успявам да ги гримирам.

— Наистина? — попривеждам се любопитно към нея, с надеждата да чуя някои клюки, но гласът на Зелда прекъсва интересния ни разговор.

— Извинявай, че те изоставих, Ребека! — казва тя. — Е, как я карате тук? Гримът ти е страхотен. А с косата какво ще правим?

— Оформена е много добре — отбелязва Кло, като повдига един след друг няколко кичура от косата ми, а после пак ги пуска и те се разпиляват артистично около лицето ми. — Само ще я продухам със сешоара, за повече обем и блясък.

— Чудесно — казва Зелда. — След което отиваме в гардеробната. — Хвърля поглед в бележника си, после сяда на

въртящия се стол до мен и подема: — Добре, Ребека, а сега да поговорим за участието ти.

— Няма проблем — отговарям с подобен на нейния делови тон. — Подготвила съм всичко според изискванията ви. Съвсем простичко и пределно разбираемо.

— Аха — казва Зелда. — Точно за това става дума. Вчера се събрахме тук и обсъдихме нещата. И сега ще те зарадвам: в крайна сметка решихме, че не бива да е чак пък толкова опростено! — Тя ме поглежда доволно и ми се усмихва широко: — Така че можеш да говориш толкова професионално сложно, колкото ти душа иска! Графики... таблици... както си му е редът.

— О, разбирам — казвам, като се старая да не издам потреса си. — Ами... добре! Чудесно! И все пак, смятам да не вдигам летвата чак толкова високо...

— Ще ни се да избегнем снизходителното отношение към аудиторията. Зрителите ни не са тъпащи, все пак! — възкликва Зелда и продължава, като снишава леко глас: — Освен това, вчера получихме резултатите от последното ни проучване на аудиторията. Излиза, че 80% от зрителите ни се чувстват подценени и засегнати от ниското ниво на част или дори на цялото съдържание на шоуто. Така че се налага да балансираме по нов начин нещата. Ето защо променихме изцяло и плана за твоето участие! — Тя отново ми се усмихва широко. — Решихме то да не бъде просто и елементарно интервю, а зареден с напрежение професионален дебат.

— Зареден с напрежение професионален дебат ли? — повтарям като ехо, като се опитвам да не издам обзелия ме ужас.

— Абсолютно! — възкликва Зелда. — Ще ни се да проведем една наистина разгорещена дискусия! Остра размяна на лични мнения, повишен тон... и тъй нататък.

Размяна на лични мнения ли? Ами че аз нямам никакви лични мнения!

— Не възразяваш, предполагам? — пита Зелда и леко смръщва вежди към мен. — Изглеждаш ми малко...

— О, няма проблем! — пресилено лъчезарно и се усмихвам аз. — С нетърпение чакам да започнем! Зареден с напрежение професионален дебат! Върхът! — Покашлям се лекичко изпитам: — А с кого... с кого ще го водя този дебат?

— С представител на «Флагстаф Лайф»! — триумфално оповестява Зелда. — Очи в очи с врага! Ще стане страхотно предаване!

— Зелда — долита глас откъм коридора. — Бела е на телефона!

— О, за бога! — възкликва Зелда и скача на крака. — След секунда се връщам, Ребека.

— Чудесно — успявам да изцедея от свитото си гърло. — Ще се видим след малко.

— И така... — подема Кло ентузиазирано, — дай да ти сложа червилото, докато я няма.

Взема дълга четчица и започва да нанася течното червило по устните ми, а аз се гледам в огледалото, опитвайки се да запазя самообладание. Само без паника! Сърцето ми обаче бие до пръсване, а гърлото ми е така свито от ужас, че не мога да преглъщам. Никога досега, през целия ми живот, не съм била толкова уплашена.

Няма начин да водя зареден с напрежение професионален дебат! Не мога да го направя и това си е! Нямам никакви лични мнения. Не разполагам с никакви факти. Абсолютно нищо не знам...

О, боже, *защо* изобщо реших, че искам да се явявам по телевизията?!

— Ребека, би ли престанала да си мърдаш устните? — пита Кло, като смръщва вежди озадачено. — Започнаха да треперят.

— Извинявай — прошепвам, сякаш хипнотизирана от отражението си в огледалото.

Права е. Цялата треперя. О, боже, кофти работа! На всяка цена трябва да се успокоя. Мисли позитивно, Ребека! В стил Дзен! За нещо ведро и щастливо!

За да разсея мрачните си мисли, откъсвам очи от собственото си отражение на смразен от ужас заек и обхващам с поглед в огледалото какво става зад гърба ми. Виждам Зелда да стои в коридора и да говори по телефона с разкривено от ярост лице.

— Да — чувам я да казва през стиснати зъби. — Ясно. Чуй ме сега пък ти, Бела! Плащаме ти цяло състояние не за друго, а за да бъдеш винаги на разположение. Мамка му! Какво се предполага, че трябва да направя аз сега, като ми извъртя такъв номер?! — Тя вдига поглед и явно вижда някой да приближава към нея, защото махва за поздрав. — Добре, Бела, разбирам, че...

В коридора се появяват една русокоса жена и двама мъже. Зелда им кима с извинителна мимика. Не мога да им видя лицата, но и тримата носят очевидно скъпи връхни дрехи и луксозни дипломатически куфарчета. Единият мъж държи и дебела папка с документи. Палтото на жената е доста красиво и елегантно. А ръчната ѝ чантичка определено е от «Фенди» — отдалеч си личи, че е от кожа на пони. Коя ли е тази жена?

— Да — скърца със зъби Зелда в слушалката. — Аха. Е, ако смяташ, че ТИ можеш да ни осигуриш експерт, който да отговаря вместо теб на телефонните запитвания на зрителите...

Зелда повдига извинително вежди към русокосата жена, която свива леко рамене и се обръща да разгледа някакъв плакат на стената. И в този миг сърцето ми буквално спира.

Защото виждам лицето ѝ. И знам коя е. Алиша. Алиша от «Брандън Къмюникейшънс». На десетина метра от мен.

Почти ме напушва смях поради нелепата ѝ поява. Какво ли търси тук? За бога, каква работа има тук Алиша Дългокраката Кучка?!

Един от мъжете се обръща, за да ѝ каже нещо — лицето му ми се струва познато. Май и той работеше за «Брандън Къмюникейшънс» — един от тяхната сюррия нафукани и агресивни млади типчета с бебешки физиономии.

Но какво, по дяволите, правят тук тия двамата? Какво става? Определено няма начин те да...

Невъзможно е да са дошли, за да...

Не! О, боже, не! Изведнъж ме побиват ледени тръпки.

— Люк! — долита откъм коридора гласът на Зелда и стомахът ми се свива болезнено на топка. — Толкова се радвам, че успя да дойдеш! Знаеш колко обичаме да гостуваш в шоуто ни! Виж, Люк, нямах ни най-малка представа, че «Флагстаф Лайф» са твой клиент, докато Санди не каза, че...

Поглеждам се в огледалото и виждам, че съм пребледняла като мъртвец.

Сигурно сънувам! Моля те, Боже, нека да сънувам!

— Авторката на статията е вече тук — долита до мен гласът на Зелда. — Запознах я накратко с промените в схемата. Мисля, че дебатът ви ще е доста разгорещен. Убедена съм, че ще стане страхотно предаване!

Зелда поема нанякъде по коридора. Виждам Алиша и нахаканият ѝ млад колега да тръгват след нея. Вторият мъж също тръгва след тях и всеки миг ще мине покрай гримьорната. Въпреки че стомахът ме присвива от ужас, не мога да се въздържа — бавно обръщам глава към вратата точно когато той минава покрай нея.

Срещам сериозните, тъмни очи на Люк Брандън и за момент двамата оставаме загледани един в друг. После той отклонява рязко поглед и забързва надолу по коридора. А аз се извъръщам отново към огледалото, вглеждам се безпомощно в гримираното си лице и усещам как буквално ми прилошава от паника.

ДВАДЕСЕТ

В 11.25 ч. вече седя на стол с кафява тапицерия в зелената стая на студиото. Облечена съм в костюм от «Джаспър Конран» с дълбок и топъл тъмносин цвят, фин прозрачен чорапогашник и обувки от тъмносиньо кадифе с високи токчета, а като добавим майсторски положения грим и оформената със сешоар прическа — мисля, че никога през целия си живот не съм изглеждала по-елегантно. Аз обаче не съм в състояние да се насладя на вида си, нищо не ме радва. Мисля единствено за това, че след петнадесет минути ще трябва да седна на дивана в студиото и да проведа професионална дискусия на финансова тема с Люк Брандън в предаване, което се излъчва на живо.

Самата мисъл ме изпълва с желание да заплача. Или да се разсмея. Така де, цялата тази работа ми прилича на някакъв извратен майтап. Люк Брандън — срещу мен. Люк Брандън, който има коефициент на интелигентност на гений и направо фотографска памет — срещу мен. Та той ще ми запуши устата за нула време. Буквално ще ме размаже.

— Вземи си кроасанче, миличка — предлага ми пакет с малки кроасани Елизабет Плоувър, която седи срещу мен и дъвче един с шоколадов пълнеж. — Великолепни са. Всяка хапка е като лъч от златното провансалско слънце.

— Не, благодаря — отговарям. — Аз... не съм гладна.

Не мога да разбера как изобщо може да яде в такъв момент. Аз лично имам чувството, че всеки миг ще повърна от нерви. Просто не мога да си обясня как някои хора успяват да се явяват всеки ден по телевизията, без да изперкват. Как го прави Фиона Филипс, например? Нищо чудно, че всичките са такива слаби.

— Какво ще видите след малко! — долита гласът на Рори.

Двете с Елизабет обръщаме едновременно глави към телевизионния монитор в ъгъла на стаята, чийто екран се изпълва със снимка на пуст плаж, окъпан в кървавочервените лъчи на залеза. Зад кадър гласът на Рори зазвучава тайнствено и примамливо:

— Какво изживява една жена, която обича и живее с гангстер, а после, рискувайки всичко, го предава? Следващата ни гостенка е написала потресаващ роман, в чиято основа е залегнало това нейно мрачно и изпълнено с опасности минало...

— Днес ще се проведе и първата от новата ни серия задълбочени професионални дискусии — намесва се и Ема. На екрана вече се вижда порой монети, които се сипят със звън на пода. Стомахът ми се преобръща от ужас. — «Сутрешно кафе» насочва прожекторите си към нашумелия напоследък финансов скандал. Гости са ни двама водещи експерти в бранша, които ще проведат разгорещена дискусия по тази тема.

За мен ли става дума?! О, боже, не искам да бъда водещ експерт в бранша! Искам у дома, при мама и татко!

— Но първо: Скот Робъртсън в кухнята! — въодушевено оповестява Рори.

Картината на екрана отново се сменя рязко и ни показва идиотски захилен мъж с шапка на майстор готвач, който препуска из съвременна оборудвана кухня и незнайно защо размахва запалена факла в ръка. Няколко мига го зяпам озадачено, после отново свеждам поглед и още по-здраво стисвам длани в скута си. Не, не мога да повярвам, че само след броени минути и аз ще съм на този екран. Ще седя на прочутия полукръгъл диван в студиото. И ще се опитвам да измисля нещо умно, което да кажа.

За да се поразсея, разгръщам сигурно за хиляден път изпомачкания лист хартия А4, върху който съм нахвърляла основните положения на моя план за предстоящата ми телевизионна изява. Зачитам се в бележките си:

ПЛАН НА ТЕЛЕВИЗИОННОТО ИНТЕРВЮ

ПРОСТИЧКИ И РАЗБИРАЕМИ ФИНАНСОВИ СЪВЕТИ

1. Стенен часовник или 20 000 лири стерлинги?

Изборът е очевиден.

2. «Флагстаф Лайф» ограби свои невинни клиенти.

Отваряйте си очите на четири.

3. Винаги бъдете много внимателни с парите си.

4. Не влагайте всичките си средства в една инвестиция. Инвестирайте на различни места.

5. Не губете парите си по погрешка.

6. Не...

Какво може да се купи с 20 000 лири стерлинги

1. 1 хубава кола, напр. някое малко BMW

2. 1 колие от перли и диаманти от «Аспри» *плюс* 1 пръстен с голям диамант.

3. 3 дизайнерски вечерни тоалета, напр. на Джон Галиано.

4. 1 пиано «Стейнуей».

5. 5 страхотни кожени кресла от магазинната верига «Конран».

6. 52 часовника с марка «Гучи» *плюс* 1 ръчна чанта «Гучи».

7. Цветя, които да ви бъдат доставяни вкъщи всеки месец, в продължение на четиридесет и две години.

8. 55 расови малки лабрадорчета.

9. 80 кашмирени пуловера.

10. 666 сутиена с марка «Уондърбра».

11. 454 кутийки крем-овлажнител от «Елена Рубенщайн».

12. 800 бутилки шампанско.

13. 2860 пици «Фиорентина».

14. 15 384 тубички «Прингълс».

15. 90 909 пакета бисквити «Поло».

«Може пък положението да не е чак толкова лошо», улавям се изведнъж да си мисля обнадеждено, докато очите ми се спират отново и отново на всяка отделна точка. Може би правя от мухата слон. Вероятно цялата тази така наречена дискусия ще си бъде един най-обикновен разговор. Простичък, непосредствен и дружелюбен. Та нали в края на краищата...

— Добро утро, Ребека — долита глас откъм вратата.

Бавно вдигам поглед от листа си... и в следващия миг сърцето ми се озовава в петите. На прага стои Люк Брандън. В безукорен тъмен

костюм, с блестяща черна коса и бронзов от грима тен на кожата. В израза на лицето му няма и помен от дружелюбие. Челюстта му е стисната, устните — присвити, а погледът — тежък и делови. Дори не мигва, когато очите му срещат моите.

Няколко мига се гледаме мълчаливо. Чувам в ушите си бясното бумтене на собственото си сърце. Усещам как се изчервявам под целия си грим. После обаче стисвам зъби, насъбирам и последните си душевни силици и отвърщам спокойно и хладно:

— Здравей, Люк.

Когато той влиза, в зелената стая настъпва заинтригувано мълчание. Дори Елизабет Плоувър изглежда впечатлена от него.

— Познавам това лице — казва тя, като се попривежда към него. — Познавам го. Актьор сте, нали? Шекспиров, разбира се. Убедена съм, че ви гледах в «Крал Лир» преди три години.

— Не, не мисля — отвърща Люк лаконично.

— Прав сте! — възкликва Елизабет, като плясва с длан по масичката пред себе си. — Гледах ви в «Хамлет». Много добре си спомням. Отчаяната душевна болка, вината, финалната трагедия... — Тя поклаща глава тържествено. — Никога няма да забравя гласа ви. Всяка произнесена дума бе като удар с нож.

— Съжалявам да го чуя — подхвърля Люк мимоходом и поглежда към мен. — Ребека...

— Люк, ето, това са финалните цифри — прекъсва го Алиша, която влетява в стаята и му подава лист хартия. — Здравсти, Ребека — добавя, като ме поглежда изпод око. — Подготви ли се за битката?

— Да, напълно — отговарям хладнокръвно, като смачквам на топка в скута си моя един-единствен лист А4. — Много добре при това.

— Радвам се да го чуя — казва Алиша и вдига презрително вежди. — Вероятно ще се получи интересен дебат.

— Не вероятно, а сигурно — отговарям предизвикателно. Гадна кучка!

— Преди минута се обади Джон от «Флагстаф Лайф» — зашепва Алиша на Люк. — Настоява да споменеш новата им серия инициативи «Предвидливо спестяване». Аз, естествено, му казах, че...

— По дяволите, тук сме с цел намаляване на щетите — прекъсва я Люк грубо. — Не да му правим реклама. Мамка му, той трябва да е

адски доволен, ако успее да се изм...

Люк млъква рязко и ми хвърля кос поглед. Бързо отклонявам очи встрани, сякаш изобщо не ме интересува за какво става дума. Поглеждам уж небрежно часовника си и ме залива нова вълна на страх. Десет минути. Остават само още десет минути.

— Добре — казва Зелда, влизайки в стаята. — Елизабет, готови сме за теб.

— Великолепно — отвърща Елизабет и лапва последното шоколадово кроасанче от плика. — Я да видим сега, добре изглеждам, нали?

Тя става и изтръсква със замах трохите от полата си.

— Имаш парченце кроасан в косата си — казва Зелда, протяга ръка и го маха. — Колкото до останалото... нямам какво да кажа.

Погледът ѝ среща моя и изведнъж изпитвам истерично желание да се разкикотя.

— Люк! — влетява в стаята нахаканият бебешор и му подава мобилен телефон. — Джон Бейтсън иска да говори с теб. Току-що пристигнаха и тези два пакета с документи.

— Благодаря, Тим — казва Алиша и ги грабва от ръцете му.

Разкъсва опаковките, отваря кутиите и измъква куп документи. Бързо ги преглежда един след друг, като често-често отбелязва отделни пасажии с молив. Междувременно Тим сяда, отваря на коленете си един лаптоп и започва да пише.

— Да, Джон. Много добре ти я разбирам скапаната гледна точка — тихо и ядно ръмжи в телефона Люк. — Млъкни за малко и чуи аз пък какво ще ти кажа...

— Тим — вдига поглед от документите Алиша, — можеш ли бързичко да ми провериш възвръщаемостта по пенсионния фонд «Премиум» за последните три, пет и десет години?

— Няма проблем — отвърща Тим и бързо започва да набира разни кодове по клавиатурата на лаптопа си.

— Тим — обажда се и Люк, като вдига поглед от телефона, — можеш ли на секундата да ми изпринтираш прескомюникето на «Флагстаф» за «Предвидливо спестяване»? Благодаря.

Не, не мога да повярвам на очите си! Та те съвсем буквално превръщат в офис зелената стая за чакащи на «Сутрешно кафе»! Напълно оборудван офис на «Брандън Къмюникейшънс», с разните му

там компютри, модеми, принтери и телефони... И всичко това е насочено срещу мен и моето едно-единствено листче А4.

Докато наблюдавам как лаптопът на Тим бързо и ефективно принтира документ след документ, които Алиша подава на Люк, усещам как някакъв адски студ се промъква в мен и ме сковавя цялата. Искам да кажа, нека погледнем истината в очите: няма начин да се справя с този въоръжен до зъби противник. Нямам ни най-мъничък шанс. Би трябвало на секундата да се откажа, докато не е станало късно. Да се престоря, че ми е прилошало или нещо подобно. Да избягам вкъщи и да се скрия под юргана.

— Внимание сега — подава глава Зелда иззад рамката на вратата. — След седем минути е вашият ред.

— Чудесно — казва Люк.

— Чудесно — повтарям като ехо и аз, но усещам, че коленете ми омекват.

— Ребека, току-що донесоха този пакет за теб — добавя Зелда, влиза почти тичешком в стаята и ми подава голяма квадратна кутия. Врътва се и хуква обратно, като ни подвиква през рамо: — След минутка се връщам да ви взема.

— Благодаря, Зелда — казвам изненадано, въпреки че тя вече е излязла.

Започвам да разкъсвам опаковката на кутията и усещам как духът ми лекичко се повдига. Нямам ни най-малка представа какво има вътре, нито кой ми го изпраща, но... непременно ще е нещо, което да ми помогне, нали така? Може би някаква много специална информация, до която Ерик Формън е успял да се добере едва в последната минута. Някаква графика или серия от цифри, които да извадя със замах в най-критичния момент. Или пък някой таен документ, за който Люк не знае абсолютно нищо.

С крайчето на окото си забелязвам, че всички от «Брандън Къмюникейшънс» са преустановили временно заниманията си и не откъсват очи от кутията, която всеки миг ще отворя. Е, сега ще им покажа аз на тях! Ами да, не само те получават пакети, които им се носят директно в зелената стая. Те не са единствените, които разполагат с резервни средства и източници. Най-сетне успявам да отлепя дебелия скоч и отварям капака на кутията.

И пред очите на всички присъстващи от нея плавно изплува пълен с хелий червен балон, със златист надпис: «Успех», и бавно започва да се издига към тавана. Към крайчеца на панделката му е прикрепена картичка. Без да поглеждам когото и да било в очите, аз я дръпвам и я отварям.

И незабавно съжалявам, че съм го направила. Тъничък електронен гласец пее и оглася стаята.

*«Успех във всичко, все да ти върви,
с каквото и да се захванеш ти»*

Бързо прихлупвам картичката и усещам как страните ми пламват. Ама че неудобно положение! Откъм другата част на стаята дочувам някакви странни приглушени звуци. Поглеждам натам и виждам Алиша да притиска с две ръце устата си, за да не се разсмее с глас. Накланя се към Люк и му шепне нещо на ухото, а по неговото лице се плъзва съдържана усмивка.

Ясно, той ми се присмива. Те всички се присмиват на Ребека Блумууд и нейния пеещ балон. Няколко мига оставам като парализирана от унизителен срам и обида. Лицето ми гори, гърлото ми е свито. Никога, през целия си живот, не съм се чувствала по-малко водещ експерт в бранша, отколкото сега.

После чувам как в другия край на стаята Алиша прави полугласно някакъв хаплив коментар и вече неприкрито се изкикотва. Изведнъж нещо дълбоко в мен сякаш се скъсва. Майната им! Майната им на всички! Пък и сигурно го правят от завист. Сигурно и на тях им се иска да си имат балони.

Предизвикателно отварям отново картичката, за да прочета надписа от вътрешната ѝ страна.

В същия миг електронният гласец продължава простичката си мелодична песничка:

*«Дъжд вали ли или слънце грей — ние знаем, че ти
ще си окей.
Не се отчайвай, глава високо вдигни —*

не победата е важна, а опитът да победиш».

Надписът върху картичката гласи:

«За Беки.

С обич и благодарност за удивителните ти усилия да ни помогнеш. Гордеем се, че те познаваме.»

От твоите приятели: Дженис и Мартин.

Препрочитам отново и отново тези думи и усещам как в очите ми напират сълзи, а сковалият душата ми мраз постепенно ме напуска. Дженис и Мартин *наистина* са ми били прекрасни приятели през целия ми живот — независимо че синът им си пада малко нещо малоумник. И винаги са се държали мило и са проявявали разбиране към мен — въпреки катастрофалния съвет, който им дадох за фондовете. Заради тях трябва да го направя! Дължа им го! И за нищо на света няма да ги разочаровам!

Премигвам няколко пъти, поемам си дълбоко дъх, а когато най-сетне вдигам глава, срещам погледа на Люк Брандън — очите му са тъмни и безизразни.

— Приятели — заявявам спокойно. — Пожелават ми успех.

Внимателно оставям картичката на масичката за кафе, като я нагласям така, че да остава отворена. Електронният гласец веднага подхваща своята песничка:

*«Успех във всичко, все да ти върви,
с каквото и да се захванеш ти.
Дъжд вали ли или слънце грей —
ний знаем, че ти ще си окей.
Не се отчайвай, глава високо вдигни —
не победата е важна, а опитът да победиш».*

Придърпвам за панделката балона и го привързвам към облегалката на стола си.

— Ваш ред е — долита гласът на Зелда откъм коридора. — Люк и Ребека, готови ли сте?

— Повече от всякога — казвам спокойно, минавам покрай Люк и излизам от стаята.

ДВАДЕСЕТ И ЕДНО

Двамата с Люк вървим мълчаливо по коридорите към студиото, без да си разменим и една дума. Когато завиваме покрай един ъгъл, му хвърлям кос поглед — лицето му е дори още по-сурово и безизразно, отколкото беше в зелената стая.

Ами, хубаво тогава. И аз също мога да се правя на безизразна. И аз мога да бъда сурова и делова. Решително вирвам брадичка и започвам да правя по-широки крачки, подражавайки на Алексис Карингтън от «Династия».

— Вие двамата май вече се познавате, а? — пита по едно време Зелда, която върви между нас.

— Познаваме се — отговаря Люк лаконично.

— В делови план — допълвам също толкова лаконично. — Люк непрекъснато прави промоции ту на един, ту на друг жалък финансов продукт, който се опитва да наложи на пазара. А аз непрекъснато се старая да клинча от промоциите му.

Зелда оценява с лек смях остроумието ми, но виждам, че Люк ми мята гневен поглед. На мен обаче изобщо не ми пука от това. Изобщо не ми пука, че се ядосва. Всъщност, колкото повече се ядосва Люк, толкова по-добре се чувствам аз самата.

— Е, Люк, предполагам, че статията на Ребека в «Дейли Уорлд» доста те е разгневила — казва Зелда.

— Неприятно беше — отговаря все така лаконично Люк.

— Той дори ми се обади по телефона, за да се оплаче, представяш ли си? — подхвърлям небрежно. — Не понасяш да ти се каже истината, а, Люк? Не търпиш някой да ти покаже какво се крие под рекламното лустро на връзките с обществеността, нали? Знаеш ли, може би трябва да си смениш работата.

Настъпва мълчание и аз извърщам леко глава, за да погледна Люк. Изглежда направо бесен. За един ужасяващ миг имам чувството, че ще ме удари. После обаче изразът на лицето му се променя и Люк казва с леденоспокоен глас:

— Я хайде просто да влезем в проклетото студио и да приключим с тази шибана история.

Зелда повдига вежди и ми хвърля многозначителен поглед, на което аз ѝ отговарям с лъчезарна усмивка. Никога преди не съм виждала Люк до такава степен избеснял.

— Добре — казва Зелда, когато приближаваме една двойна врата тип махало. — Стигнахме. Говорете съвсем тихо, когато влезем.

Тя бутва двете крила на вратата и ни вкарва в студиото. За момент бронята ми на хладнокръвие се пропуква, усещам да ме побиват тръпки на страх и удивление — чувствам се като Лаура Дърн от «Джурасик Парк», когато вижда за първи път динозаврите. Защото ето, действително ми се случва — съвсем наистина съм в студиото на «Сутрешно кафе», с полукръглия диван, растенията и изобщо всичко, в светлината на най-ярките, най-ослепителните прожектори, които съм виждала през живота си.

Истина е, но същевременно ми се струва и абсолютно нереално. Колко ли хиляди пъти съм си седяла у дома и съм гледала всичко това по телевизията? А ето че сега изведнъж ще стана част от него! Невероятно!

— Имаме няколко минути до паузата за реклами — казва Зелда, като ни повежда през помещението, по чийто под има плетеница от какви ли не кабели. — Рори и Ема все още са с Елизабет, в отсека с библиотеката.

Приканва ни с жест да седнем от двете противоположни страни на масичката за кафе и аз с трепет се отпускам в единия край на прочутия диван. Той е по-твърд, отколкото очаквах. И някак... различен. Всичко е различно. Абсолютно... откачено. Светлината от прожекторите е ослепително ярка и насочена право в лицето ми, така че не виждам почти нищо. Пък и не съм съвсем сигурна как точно да седя. Едно момиче приближава към мен, промушва кабела на микрофона под блузата ми и после закача самия микрофон на ревера ми. Чувствам се неудобно и вдигам ръка да отметна косата си, но Зелда веднага притичва към мен.

— Ребека, постарай се да не мърдаш много-много, нали? Инак в микрофона се чува адско пращане.

— Добре — казвам. — Съжалявам.

Изведнъж имам чувството, че гласът ми не излиза както трябва. Сякаш в гърлото ми е натикана топка памук. Поглеждам към близката камера и с ужас виждам, че тя приближава към мен и явно ме снима.

— О, Ребека — възкликва Зелда и отново притичва. — Друго златно правило: не гледай в камерата. Ясно ли е? Просто се дръж естествено!

— Добре — казвам прегракнало.

Да се държа естествено. Хубаво. Фасулска работа.

— Тридесет секунди до бюлетина с новините — оповестява Зелда, гледайки часовника си. — Всичко наред ли е, Люк?

— Напълно — отговаря Люк спокойно.

Той седи в своя край на дивана съвършено спокойно, сякаш цял живот само това е правил. Типично. Мъжете не се притесняват от явявания по телевизията, защото изобщо не им пука как изглеждат, нали така?

Намествам се на мястото си, подръпвам си полата и пригладдам сакото си надолу. Чувала съм да казват, че когато те снимат по телевизията, винаги изглеждаш пет кила по-дебел, което означава, че краката ми ще са направо ужасни. О, боже! Дали да не ги кръстосам на другата страна? Или пък изобщо да не ги кръстосвам? Ама тогава може да изглеждат още по-дебели.

— Здравраасти! — долита леко писклив глас откъм другия край на студиото, преди още да съм успяла да реша как точно да седна.

Стреснато вдигам глава, поглеждам по посока на гласа и изтръпвам от вълнение. Ема Марч от кръв и плът! Облечена в розов костюм, върви забързано през кабелите към дивана, следвана по петите от Рори, чиято челюст изглежда дори още по-квадратна, отколкото по телевизията. Господи, ама наистина е много шантаво да видиш телевизионни знаменитости в реалния живот. Изглеждат някак... нереални.

— Здравсти! — поздравява Ема ведро и се тръсва на дивана между мен и Люк. — Вие значи сте финансовите гурута, а? Уф, ама че ми се пишка, направо умирам! — възкликва тя, смръщва се към прожектора и подвиква: — Колко остава, Зелда?

— Здравейте! — казва Рори и после се ръкува с мен. — Здравсти, Роберта.

— Името ѝ е Ребека! — казва Ема, врътва очи към небето с мимика на пресилено отчаяние и ми се усмихва извинително: — Безнадежден случай! Не може да помни имена и това си е! — После се размърдва неспокойно на дивана и добавя: — Ох, наистина трябва да отскоча до едното място!

— Нямах време вече — заявява Рори.

— Ама не беше ли адски нездравословно да се стискаш, като ти се пишка? — тревожно сбърчва вежди Ема. — Спомням си, че в едно от предаванията се обсъждаше този въпрос. Обади се някакво шантаво момиче и каза, че пишкало само веднъж дневно. А доктор Джеймс каза, че... как беше...?

— Убий ме, ако си спомням — нехайно отвърща Рори. — Изобщо не ги и слушам тези обаждания. Впрочем, трябва да те предупредя, Ребека — добавя, обръщайки се към мен, — не чакай от мен активно участие в тези ваши финансови разговори. Прекалено са ми сложни — усмихва ми се той широко и аз също му се усмихвам, ама едва-едва и с треперещи устни.

— Десет секунди! — извиква предупредително Зелда някъде отстрани и стомахът ми се свива на топка от страх.

Чувам по високоговорителите музикалната заставка, която бележи края на рекламите в «Сутрешно кафе».

— Кой открива? — пита Ема, присвивайки очи към автокюто. — О, добре, аз.

Боже, почва се. Вие ми се свят от страх. Не знам накъде трябва да гледам. Нито кога трябва да заговоря. Краката ми треперят. Стискам здраво длани в скута си. Ярката светлина на прожекторите бие право в очите ми. Чувам от лявата ми страна да забръмчава камера и си напомням да не ѝ обръщам внимание.

— Отново сме заедно! — изведнъж възкликва Ема, обръщайки се към камерата. — Я да видим сега, какво бихте избрали да ви подарят? Стенен часовник или двадесет хиляди лири стерлинги?

«Какво? — мисля си шокирано. — Но това е *моята* реплика. Това аз трябваше да го кажа!»

— Отговорът е повече от очевиден, нали? — продължава Ема невъзмутимо. — Всички ние ще предпочетем двадесетте хиляди.

— Абсолютно! — вметва Рори с лъчезарна усмивка.

— Е, да, но когато неотдавна «Флагстаф Лайф» разпраца до инвеститорите си циркулярно писмо със съвет да преместят спестяванията си в новоучреден фонд — продължава Ема, чиято физиономия изведнъж е станала почти погребална, — на хората изобщо не им става ясно, че ако го направят, ще изгубят двадесет хиляди лири стерлинги, които биха получили при процедурата по прехвърлянето на предишния печеливш фонд към новия собственик на компанията. Ребека Блумууд е журналистката, разкрила тази скандална история. Ребека, мислиш ли, че подобни машинации и измами са често срещано явление?

Изведнъж всички се вторачват в мен, очаквайки отговора ми. Камерата е насочена към лицето ми. В студиото се възцарява мълчание.

Два и половина милиона души седят пред телевизорите в домовете си и ме гледат.

О, боже, умирам, не мога да дишам!

— Мислиш ли, че хората трябва да бъдат по-предпазливи и по-внимателни по отношение на инвестициите си? — припира ме Ема.

— Да — успявам да изцедя от себе си, а гласът излиза от гърлото ми някак странно приглушен. — Да, би трябвало.

— Люк Брандън, ти си тук като представител на «Флагстаф Лайф» — казва Ема, като ме загърбва. — Мислиш ли, че...

Мамка му! Жалка работа! Бях абсолютно *жалка*! Какво му стана на гласа ми, по дяволите?! Какво стана и с целия ми така добре отрететиран сценарий на въпроси и отговори?

А ето че сега не слушам и Люк какво говори. Не може така! Хайде, Ребека! Вземи се в ръце! Съсредоточи се!

— Не бива да се забравя — чувам Люк да обяснява спокойно и плавно, — че всъщност никой инвеститор не разполага с някакво *изконно право* на компенсации и приравнителни бонуси. Така че в случая и дума не може да става за измама! — набляга той и се усмихва на Ема. — А само за отделни инвеститори, които са малко по-алчни, отколкото би било добре за самите тях. Този тип хора вечно живеят с представата, че изпускат някаква аванта, защото някой нарочно иска да ги прекара — поради това и започват да разпространяват злостни слухове за компанията. Същевременно има хиляди други инвеститори, които са се облагодетелствали от «Флагстаф Лайф».

Какво? Какво казва?

— Разбирам — вметва Ема, кимайки умно. — Люк, смяташ ли, че...

— Момент, моля! — с изненада се чувам да я прекъсвам. — Само... минутка. Правилно ли чух, Люк Брандън? Ти току-що нарече *инвеститорите* алчни?

— Не всички — отвръща Люк. — Но някои определено да.

Гледам го невярващо, а кожата ми буквално настръхва от обида.

Представям си Дженис и Мартин — най-милите, най-безкористните и всеотдайни хора на света — и ме задавя такъв гняв, че няколко мига съм неспособна да проговоря.

— Истината е, че през последните пет години повечето инвеститори във «Флагстаф Лайф» са се радвали на рекордно висока възвръщаемост на вложенията — продължава да обяснява Люк на Ема, която кима умно. — И смятам, че именно това добро, качествено инвестиране трябва да бъде в центъра на вниманието на хората, а не дали ще получат изневиделица някой и друг бонус. В крайна сметка «Флагстаф Лайф» поначало е била учредена, за да осигурява...

— Поправи ме, ако греша, Люк — прекъсвам го настоятелно, като се старая да говоря колкото се може по-овладяно и делово. — Поправи ме, ако греша, но доколкото знам, «Флагстаф Лайф» първоначално е била учредена като взаимоспомагателна каса, нали така? Тоест за *взаимно благодетелстване* на всички нейни членове. А не за благодетелстване на едни за сметка на други.

— Абсолютно — потвърждава на секундата Люк, без да трепне дори. — Но сигурно ще се съгласиш, че това не дава автоматично на всеки инвеститор правото да очаква, че ще получи бонус от двадесет хиляди лири стерлинги при прехвърляне на фонда към друг собственик, нали?

— Да, така е — казвам и продължавам, като леко повишавам глас: — Но пък повече от сигурно дава на инвеститорите правото да очакват, че няма да бъдат заблуждавани и мамени от компания, в която влагат парите си вече петнадесет години примерно, нали така? Хората са се доверили на съвета, който им е бил даден от *тяхната* компания. И ето докъде ги доведе това доверие!

В отговор Люк заявява безизразно:

— Инвестирането е хазарт. Понякога имаш късмет и печелиш, друг път...

— В случая не става дума за късмет! — чувам се да извиквам яростно. — Изобщо не става дума за късмет! Да не искаш да ми кажеш, че е било чисто съвпадение това, че хората са били настойчиво посъветвани да прехвърлят вложенията си от един фонд в друг точно две седмици преди официалното съобщение, че компанията е придобита от нов собственик?

— Желанието на моя клиент «Флагстаф Лайф» е било да направи достояние на вложителите си една своя нова оферта, за която е бил убеден, че ще обогати техния инвестиционен портфейл — отговаря Люк с пресилена усмивка. — От компанията ме увериха, че единственото им желание е било да допринесат някаква полза на инвеститорите си. Увериха ме, че...

— В такъв случай трябва да разбираме, че твоят клиент «Флагстаф Лайф» е некомпетентен в работата си, така ли? — отново го прекъсвам остро. — Искаш да кажеш, че са имали най-добри намерения, но са ги оср... но са ги провалили, нали?

Люк ми мята кръвнишки поглед, който обаче само ме въодушевява още повече.

— Не виждам какво общо... — започва той, но не успява да довърши.

— Очевидно споровете по този въпрос могат да продължат цял ден — прекъсва го Ема, като се поразмърдва неспокойно на мястото си. — Нека минем към един малко по-...

— Хайде де, Люк, отговори — на свой ред прекъсвам и Ема, без дори да се замисля. — Кажки каква е истината. Възможностите са две... — привеждам се леко напред и вдигам два пръста, за да подчертая мисълта си: — Или «Флагстаф Лайф» са били некомпетентни в работата си, или съзнателно са се опитвали да спестят пари за сметка на своите инвеститори. Но при всички положения, и в двата случая са постъпили некоректно. Семейство Уебстър са били техен дългогодишен лоялен инвеститор и е трябвало да получи въпросния паричен бонус. По мое мнение «Флагстаф Лайф» съзнателно са ги насърчили да прехвърлят спестяванията си от печелившия фонд в новоучредения, именно с цел да ги лишат от възможността да получат паричния бонус. Та то е повече от очевидно, нали така?

Озъртам се към водещите за подкрепа и забелязвам Рори да ме гледа тъпо.

— Всички тези подробности ми се струват... — свива рамене той, като се изсмива леко — твърде професионални, малко сложно е да ги разбере човек.

— Добре, можем да го обясним и по друг начин — казвам припряно. — Да си представим, че... — Затварям очи в търсене на вдъхновение. — Да си представим, че... съм в бутик за дрехи! — Отварям очи, вече напълно вдъхновена. — Влязла съм в бутик за дрехи и съм си избрала едно великолепно палто от кашмир на «Никол Фари». Така става ли?

— Става — отвърща предпазливо Рори.

— Обожавам «Никол Фари»! — възкликва Ема и определено живва. — Имат прекрасни плетени тоалети.

— Точно така — потвърждавам аз. — Представете си сега, че съм се наредила на опашката пред касата, мисля си за разни свои си работи и си чакам реда, за да платя палтото. И точно тогава към мен приближава една от продавачките и ми казва: «Защо вместо това палто не вземете ей онова там? То е от много по-добро качество, пък и към него ще ви подарим флакон с парфюм». Тъй като нямам никаква причина да не се доверя на преценката на продавачката, решавам да последвам съвета ѝ и купувам другото палто.

— Добре — кимва Рори. — Дотук всичко е ясно.

— Когато обаче се прибирам въкъщи — продължавам бавно, — откривам, че палтото, което съм купила, нито е на «Никол Фари», нито е и истински кашмир. Връщам се в бутика, но там отказват да ми възстановят разликата в цените.

— Измамили са те, за да те ограбят! — възкликва Рори така, сякаш току-що е открил Америка.

— Именно — потвърждавам аз. — Измамили са ме, за да ме ограбят. Точно по същия начин са били измамени и ограбени хиляди клиенти на «Флагстаф Лайф». Убедили са ги да се откажат от първоначалния си избор на инвестиционен фонд и са ги подмамили да се прехвърлят към друг, при което обаче хората се прекарват с двадесет хиляди лири стерлинги. — Правя кратка пауза, като се опитвам да си подредя мислите. — Възможно е «Флагстаф Лайф» да не са нарушили закона. Възможно е да не са погазили и разните му там браншови

разпоредби. Но на този свят има едно нещо, което се нарича справедливост. А с постъпката си те не само са погазили, но и тотално са премазали именно тази справедливост. Техните инвеститори са заслужавали да получат въпросния паричен бонус. Те са били лоялни, дългогодишни клиенти на компанията и са заслужавали да го получат. И ако ти си почтен човек, Люк Брандън, *знаеш*, че са го заслужавали.

Привършвам словесното си излияние задъхана, като отправям поглед към Люк. Виждам, че ме гледа с непроницаем израз на лицето и стомахът ми неволно се свива нервно. Преглъщам тежко и се опитвам да отклоня очите си от неговите... напразно. Не знам защо, но изобщо не мога да помръдна главата си. Все едно, че очите ни са залепени.

— Люк? — обаждат се Ема. — Твоят отговор на казаното от Ребека?

Люк мълчаливо продължава да ме гледа право в очите. Аз също не откъсвам поглед от неговия, с разтуптяно като на зайче сърце.

— Люк? — вече по-нетърпеливо повтаря Ема. — Имаш ли какво да отговориш на...

— Да — отговаря Люк. — Да, имам. Ребека... — Той свежда очи, поклаща глава и сякаш се усмихва на себе си, а после отново приковава поглед в моя и казва: — Имаш право, Ребека.

В студиото изведнъж се възцарява гробна тишина. Отварям уста да отговоря, но от нея не излиза нито звук. С крайчеца на окото си виждам Рори и Ема да се споглеждат озадачено.

— Извинявай, Люк, но... — обаждат се най-сетне Ема. — Искаш да кажеш, че...

— Права е — казва Люк, свивайки леко рамене. — Ребека е абсолютно права. — Взема оставената пред него чаша вода, обляга се назад на дивана и отпива голяма глътка, а после казва: — Моето лично мнение е, че тези инвеститори са заслужавали паричния бонус. Искрено съжалявам, че не са го получили.

Не, не може да бъде, сигурно сънувам! Люк се съгласява с мен?! Но как така се съгласява с мен?!

— Ясно — обаждат се Ема, сякаш леко засегната. — Доколкото разбирам, променяш първоначалната си позиция, така ли?

Настава кратко мълчание. Люк гледа замислено в чашата си с вода, после вдига поглед и казва:

— Моята компания е наета от «Флагстаф Лайф», за да поддържа връзките им с обществеността и публичния им имидж. Но това съвсем не означава, че аз лично одобрявам всичко, което те правят... или дори, че съм информиран за това какво правят. — Люк замълчава за миг, после продължава: — Истината е, че нямах ни най-малка представа за тази история, докато не прочетох статията на Ребека в «Дейли Уорлд». Която, между другото, е великолепен образец на журналистическо разследване — добавя той, като ми кима. — Поздравления.

Аз го зяпвам безпомощно, неспособна дори едно «благодаря» да изрека. Никога, през целия си живот, не съм се чувствала по-объркана и смутена. Ще ми се да зароя лице в ръцете си, бавно и внимателно да обмисля станалото... Но няма начин — снимат ме на живо по телевизията и в момента ме гледат два и половина милиона души в цялата страна.

Мамка му, надявам се, че краката ми не изглеждат много дебели.

— Ако аз бях инвеститор във «Флагстаф Лайф» и това ми се беше случило на мен, щях да бъда много ядосан и обиден — продължава Люк. — *Наистина* съществува такова нещо като лоялност към лоялния клиент; и *наистина* трябва да се постъпва справедливо. Горещо се надявам всеки мой клиент, когото представлявам пред обществеността, да изповядва тези два принципа.

— Разбирам — казва Ема и се обръща към камерата. — Е, станахме свидетели на твърде неочакван обрат! Люк Брандън, дошъл в студиото като представител и защитник на «Флагстаф Лайф», сега твърди, че те са постъпили некоректно и несправедливо. Още нещо, Люк?

— Да си призная — казва Люк с крива усмивка, — не съм убеден, че след всичко това ще представлявам и занапред «Флагстаф Лайф».

— Ооо! — проточва Рори, като се привежда умно напред. — А би ли ни казал защо?

— А стига бе, Рори! — възкликва Ема нетърпеливо. Врътва с пресилено отчаяние очи към небето, Люк не издържа и се размива.

В следващия миг всички се заливат в смях, към който се присъединявам с леко истеричен кикот. Срецам очите на Люк, усещам

как нещо като светкавица прорязва гърдите ми и бързо отклонявам поглед встрани.

— Ами добре, чудесно, всичко е ясно — изведнъж спира да се смее Ема, овладява се и се усмихва делово към камерата: — Това беше всичко от финансовите експерти. Но останете с нас, защото след рекламната пауза ще говорим за завръщането на секси панталонките по модните ревюта...

— ... и за антицелулитните кремове... дали наистина има ефект от употребата им? — вметва Рори.

— А нашите специални гости, «Хивън Сент 7», ще пеят на живо за вас тук, в студиото ни — завършва триумфално Ема.

От високоговорителите бликва музикалната заставка за рекламната пауза. В същия миг Ема и Рори скачат едновременно от дивана.

— Чудесен дебат — подвиква ни Ема и добавя, като се втурва навън: — Извинете ме, ама ще умра, ако не се изпишкам.

— Великолепна дискусия — сериозно заявява Рори. — Не разбрах нито дума, но пък беше много ефектно като за телевизия.

Той плясва Люк по гърба, махва ми с ръка за довиждане и забързано излиза от студиото.

Изведнъж всичко свършва. Всичко вече е свършило. Двамата с Люк оставаме сами, седнали в двата противоположни края на полукръглия диван. Ярката светлина на прожекторите все още бие в очите ни, микрофоните са все още на реверите ни. Чувствам се някак разголена и беззащитна. И леко замаяна.

Нима всичко това преди малко наистина се случи?

— И така... — казвам колкото да наруша тягостното мълчание и лекичко се покашлям.

— И така... — повтаря Люк и се поусмива. — Браво на теб.

— Благодаря — отвърщам и прехапвам устни в новопоследвалото тягостно мълчание.

Чудя се дали го чакат големи неприятности. И дали в сферата на връзките с обществеността да отправиш нападки срещу собствения си клиент на живо по телевизията не е равнозначно на това продавачка в бутик да крие дрехи от клиентите.

И дали наистина е променил мнението си заради моята статия? Заради мен?!

Но няма начин да му задам подобен въпрос, нали така?
Мълчанието става все по-тягостно и по-тягостно. Не издържам,
поемам си дълбоко дъх и...

— Чудя се дали...

— Канех се да...

Двамата заговорваме едновременно.

— Не, ти кажи — подканям го аз и усещам, че се изчервявам. —
Моето не беше... Ти кажи.

— Добре — съгласява се Люк, леко свивайки рамене. — Канех се
да те питам би ли приела да вечеряме заедно тази вечер?

Зяпвам го изумена.

Какво иска да каже с това «да вечеряме заедно»? Да не би да
иска...

— Да обсъдим някои делови въпроси — продължава Люк. —
Много ми допадна идеята ти да се направи промоция на някой фонд по
време и в стила на януарските разпродажби.

Какво мое му допаднало?

Каква идея? За какво гов...

О, боже, спомням си! Ама той сериозно ли говори? Защото
тогава просто ме беше налегнал един от онези мои глупави моменти да
дрънкам каквото ми дойде наум, без изобщо да мисля какво говоря.

— Мисля, че това би било много подходяща промоция специално
за един от нашите клиенти — казва Люк. — И се питах дали би приела
да работиш като консултант по проекта. На хонорар, разбира се.

Консултант. Хонорар. Проект.

Не, не мога да повярвам! Абсолютно сериозно говори.

— О! — преглъщам мъчително, с необяснимо чувство на
разочарование. — О, разбирам. Ами, предполагам... предполагам, че
тази вечер ми е свободна.

— Чудесно — кимва Люк. — Да речем, в «Риц»?

— Щом искаш... — съгласявам се нехайно, сякаш непрекъснато
ходя да вечеряам в «Риц».

— Чудесно — повтаря Люк и присвива очи в усмивка. — С
нетърпение ще чакам да се видим довечера.

И тогава — О, боже! — за мой неописуем ужас не успявам да се
възпра и се чувам да питам злобничко:

— Ами Саша? Тя няма ли някакви планове да излизате заедно тази вечер?

В същия миг усещам, че се изчервявам като домати. Мамка му! Това пък сега за чий го изтърсих?!

Настава дълго мълчание. Обзема ме желание да избягам, да се свра някъде и да умра.

— Саша си замина преди седмица — казва най-сетне Люк.

— О! — отронвам неуверено, като вдигам глава да го погледна. — Съжалявам.

— Без предупреждение. Събра си куфара и си замина — пояснява Люк, като среща погледа ми. — Е, можеше да бъде и много по-лошо... — добавя, свивайки пренебрежително рамене. — Добре поне, че не купих пътната чанта към куфара.

О, боже, не! Едва се сдържам да не се разкикотя! Не, не бива да се кикотя! Не бива!

— Съжалявам — успявам най-сетне да кажа.

— Не и аз — казва Люк.

Гледа ме безкрайно сериозно и смехът в мен постепенно умира. Отвърщам нервно на погледа му и сърцето ми забива все по-гръмко.

— Ребека! Люк!

Извърщаме едновременно глава и виждаме Зелда, която приближава към нас с бележник в ръка.

— Фантастично! — възкликва тя. — Точно както го искахме. Люк, ти беше страхотен! А Ребека... — Тя приближава, сяда до мен на дивана и ме потупва по рамото. — Ти беше направо върхът! Толкова великолепно се представи, че си помислихме... би ли приела да останеш и да отговаряш като наш експерт на запитванията на зрителите малко по-късно в шоуто?

— Какво? — зяпвам я изумено. — Но аз... аз... Не, не мога! Та аз не съм експерт по абсолютно нищо.

— Ха-ха-ха, много добре! — засмива се одобрително Зелда. — Страхотното при теб, Ребека, е това, че не си вириш носа, а се държиш съвсем непринудено. Ние тук те виждаме като очарователна смесица между финансов гуру и съседското момиче. Даваш много информация, но по достъпен начин; имаш големи познания, които обаче умело обвързваш със здравия разум. Накратко, ти си точно финансовият

експерт, с когото хората биха искали да поговорят и да се посъветват. Ти как смяташ, Люк?

— Смятам, че Ребека ще се справи великолепно с тази роля — чувам да отговаря Люк. — Не се сещам за друг, който да е по-добре квалифициран от нея за подобна работа. И освен това мисля да не ви се пречкам повече. — Става и ми се усмихва. — Довиждане, Ребека, ще се видим по-късно. Бай, Зелда.

Гледам го замаяно как крачи към изхода, като минава внимателно между кабелите по пода. За един момент ми се приискава да се обърне и да ме погледне.

— Ами добре тогава — казва Зелда, хваща ръката ми и я стисва. — Дай да уточним нещата.

ДВАДЕСЕТ И ДВЕ

Аз съм създадена да се снимам по телевизията. Това е истината. Абсолютно съм *родена* да се снимам по телевизията.

Отново седим на дивана — Рори, Ема и аз, а по телефона Ани от Лийдс ни признава с треперлив глас, че никога не е подавала данъчна декларация.

Поглеждам към Ема и ѝ се усмихвам, а тя ми намигна в отговор. Вече съм човек от екипа им. Член на бандата. Никога преди, през целия си живот, не съм се чувствала по-уютно и щастливо.

Най-шантавото е, че преди, когато трябваше мен да ме интервюират, буквално си глътвах езика от нерви... а сега, когато съм от страната на водещите, съм съвършено спокойна, сякаш плувам в свои води. Господи, по цял ден мога да се занимавам с това! Дори ярките светлини вече не ми пречат. Възприемам ги като нещо съвършено нормално. Освен това, докато чаках, успях да си отработя пред огледалото в гримьорната една по-ласкателна за фигурата ми поза за седене на дивана — коленете прибрани едно до друго, краката кръстосани в глезените, — към която се придържам през цялото време.

— Преди няколко години започнах да чистя по домовете — разказва Ани по телефона — и изобщо и през ум не ми е минавало, че трябва да подавам данъчна декларация. Сегашният ми работодател обаче ме пита дали съм си платила данъците. Ами какво да правя, като хич не съм се и сетила за тях!

— На Ани май не ѝ е никак лесно — възкликва Ема, като ме поглежда.

— Абсолютно — съгласявам се съчувствено. — Е, Ани, само без паника! Първо, може изобщо да не се налага да плащаш данъци, ако не си прескочила прага на необлагаемия минимум. И второ, все още имаш предостатъчно време да подадеш данъчна декларация за миналата година и всичко да се оправи.

Ето, това е другото, ама наистина шантаво нещо. Един Господ знае как става, но на мен очевидно *са ми известни отговорите на*

всички въпроси. Без да се замисля, отговарям на най-различни питання за ипотеки, за застраховки, за пенсионни планове. Излиза, че всичко това го знам! А също и още куп други неща! Преди няколко минути Кенет от Сейнт Остел се обади и ме попита какъв е годишният необлагаем минимум за застрахователните агенти — на секундата отговорих пет хиляди лири стерлинги, дори не се и позамислих. Изглежда, някаква част в ума ми грижливо е съхранявала всяка трошица информация от всичко, което съм писала когато и да било за «Успешно спестяване», и сега, когато имам нужда от тези знания, услужливо ми ги поднася. Питайте ме каквото и да било! Питайте ме... примерно... какви са разпоредбите относно данък капитално строителство, с който се облагат собствениците на жилищни имоти. Хайде де, питайте ме!

— На ваше място, Ани — завършвам отговора си, — щях да се свържа с местната данъчна служба и да ги помоля за съвет. И не се плашете! Нищо страшно няма!

— Благодаря — разнася се изпълненият с облекчение глас на Ани. — Много благодаря, Ребека.

— Е, надявам се, че това ще ти помогне, Ани — казва Ема, като се усмихва към камерите. — Сега нека чуем Давина, която ще ни съобщи новините и прогнозата за времето. И тъй като вие продължавате да звъните с въпроси към нашата финансова експертка, след това ще продължим с «Как да управляваме парите си».

— Явно доста хора имат проблем с парите — подхвърля с лъчезарна усмивка Рори.

— Абсолютно си прав — отвърща Ема. — И ние бихме искали да им помогнем. Ето защо, независимо какъв проблем имате, по-голям или по-малък, обърнете се за съвет към Ребека Блумууд, която ще ви чака на телефон 0333 4567.

Ема застива за момент на мястото си, усмихвайки се към камерата, а когато вижда, че светлинката на индикатора угасва, с доволна въздишка се отпуска назад на стола си.

— Е, много добре върви! — казва въодушевено Ема, докато притичалата гримьорка докосва тук-там с пухчето за пудра лицето ѝ. — Нали, Зелда?

— Страхотно! — възкликва Зелда, появявайки се иззад завесата от ослепително ярка светлина. — Не сме имали такъв наплив от

обаждания, откакто правихме «Искам да се срещна с една Спайс Гърлс». — Тя ми отправя изпълнен с любопитство поглед и пита: — Ходила ли си на курс по телевизионна презентация, Ребека?

— Не — отговарям искрено, — не съм. Но съм... гледала доста телевизия.

Зелда избухва в смях.

— Чудесен отговор! Добре, народе, включване след тридесет секунди.

Ема ми се усмихва и свежда поглед към листа пред себе си. Рори се обляга назад и оглежда съсредоточено ноктите си. «Божке! Те се държат с мен като с колежка! — мисля си радостно. — Сякаш съм една от тях!»

Никога не съм се чувствала така напълно и безкрайно щастлива. Абсолютно никога! Нито дори онзи път, когато при разпродажба в «Харви Никълс» открих бюстие на «Вивиън Уестууд» само за шестдесет лири. (Чудя се къде ли съм го забутала. Трябва да почна да го нося понякога.) Това тук е върхът! Животът е прекрасен!

Облягам се назад, изпълнена със задоволство, и разсеяно се оглеждам наоколо, когато изведнъж една странно позната фигура привлича погледа ми. Вглеждам се по-съсредоточено и усещам кожата ми да настръхва от ужас. В дъното на студиото, зад ярката светлинна завеса стои един мъж... и без майтап, сигурно халюцинирам или нещо подобно, защото той прилича като две капки вода на...

— И... Добре дошли отново! — казва Рори и с това на секундата пак приковава цялото ми внимание. — Тази сутрин телефонните ви обаждания са във връзка с финансови проблеми, независимо дали големи или малки. Наша гостенка е финансовият експерт Ребека Блумууд, а на телефона е Фран от Шрюсбъри. Фран?

— Да — казва Фран. — Здравсти. Здравсти, Ребека.

— Здравей, Фран — отговарям с топлосърдечна усмивка. — Е, да видим, какъв е твоят проблем?

— Абсолютно съм затънала — подема Фран. — И вече... вече... не знам какво да правя.

— Дългове ли имаш, Фран? — пита Ема мило.

— Да — отвръща Фран с треперещ глас и въздъхва тежко. — Затънала съм до ушите. Дълга пари на банката, имам задължения по всичките си кредитни карти. Взела съм сума ти пари назаем от сестра

ми... Но не мога да се въздържа... не мога да престана да харча. Аз просто... обожавам да купувам разни неща.

— Какви неща по-точно? — пита Рори силно заинтригуван.

— Ами всъщност и аз не знам какви — казва Фран след кратка пауза. — Дрехи за мен, дрехи за децата, разни неща за къщата, общо взето, излишни джунджурии... А после започват да пристигат сметките... и аз... аз ги изхвърлям.

Ема ми хвърля многозначителен поглед, а аз повдигам леко вежди в отговор.

— Ребека? — казва тя. — Фран очевидно среща затруднения с управлението на парите си. Какво би трябвало да направи?

— Е, Фран — започвам задушевно, — първото нещо, което трябва да направиш, е да проявиш смелост и да се опълчиш на проблема си. Свържи се с банката и им кажи, че ти е трудно да управляваш парите си. Хората там не са чудовища! Те искат да помогнат. — Обръщам се право към камерата и се вглеждам настойчиво в обектива. — Бягството и криенето от проблема нищо не решава, Фран. Колкото по-дълго отлагаш, толкова по-лошо става положението.

— Знам, че е така — съгласява се Фран с треперещ гласец. — Знам, че си права. Ама не е никак лесно.

— Знам, че не е лесно — казвам съчувствено. — Много добре знам колко е трудно. Но трябва да устоиш, Фран!

— Ребека — казва Ема, — смяташ ли, че това е често срещан проблем?

— Боя се, че да — отговарям, като обръщам глава към нея. — Тъжното е, че мнозина хора не съумяват да поставят на първо място финансовата си сигурност.

— О, не — казва Ема и клати съжалително глава. — Това не е никак добре.

— Но никога не е късно да бъде поправено — продължавам аз. — Ако хората съзнателно се противопоставят на проблема си и поемат отговорност за постъпките си, целият им живот ще се промени за добро.

Провя широк уверен жест с ръка, при което погледът ми обхваща цялото студио. И...

О, боже, той е!

Не, не халюцинирам.

Наистина е той. Застанал е в дъното на студиото, на гърдите му има бадж — от тези, дето охраната ги издава на посетителите, и пие нещо от пластмасова чашка... и сякаш е неделима част от това място. Дерек Смийт е в студиото на «Сутрешно кафе», само на десетина метра от мен.

Дерек Смийт от Ендуич Банк.

Но това... това е невъзможно.

Да, ама ето че е възможно. Там наистина стои Дерек Смийт. Не разбирам. Какво прави той тук?

О, боже, сега пък отправя поглед право към мен.

Сърцето ми се разбива тревожно, преглъщам тежко, опитвайки се да запазя самообладание.

— Ребека? — чувам гласа на Ема.

Правя усилие да насоча вниманието си отново към шоуто. Но дори не си спомням за какво всъщност говорим.

— Значи ти смяташ, че Фран би трябвало да отиде да поговори с банковия си мениджър, така ли? — подтиква ме Ема.

— Тъх... ами... точно така — изломотвам и бузите ми изведнъж пламват.

О, боже, какво да правя? Той гледа право в мен. Не мога да избягам.

— И ти си убедена — подема наново Ема, — че ако Фран престане да крие като щраус глава в пясъка, а подходи открито към проблема, ще може да сложи в ред живота си, така ли?

— Точно така — отвърщам като робот и се насилвам да се усмихна ведро на Ема.

Усещам обаче как цялата щастлива увереност в душата ми се изпарява. Дерек Смийт е тук. Няма как да го изтрия от съзнанието си. Не мога да забравя за него.

И сега вече всички части от моя живот, които така старателно бях погребала в най-отдалеченото кътче на ума си, започват отново да си пробиват път към повърхността. Не искам да си спомням никоя от тях... Но нямам избор. Ето ги, идват, промъкват се в съзнанието ми, една частица ужасяваща реалност, следвана от втора, трета...

— Е, нека се надяваме — казва Рори, — че Фран ще възприеме съвета на Ребека, който действително е много добър.

Скарването ми със Сузи. Катастрофалната ми среща с Таркуин. По гръбнака ми започват да пробягват отвратителни ледени тръпки.

— А ето и следващия ни телефонен събеседник — казва Ема. — И това е Джон от Лютън. Джон?

— Здравей, Ребека — долита до мен гласът по линията. — Работата е там, че на мен още като малък са ми направили застраховка и са ми издали застрахователна полица. Аз обаче съм изгубил всички документи. Но пък сега ми се ще да прибера насъбраната сума, нали разбираш?

«Виза» картата ми — блокирана. Картата ми от «Октагон» — конфискувана пред цялата онази тълпа. Господи, какво унижение!

Стига, Ребека, престани! Съсредоточи се. Съсредоточи се.

— В действителност това е доста често срещан проблем — чувам се да казвам. — Помните ли името на компанията, издала полицата?

— Не — отговаря Джон, — нямам ни най-малка представа.

Банковата ми сметка. Хиляди лири дългове. Дерек Смийт.

О, боже, лошо ми е. Искам да избягам и да се скрия някъде.

— Е, независимо че не си спомняте, бихте могли да го издирите — продължавам с упорито лепната на лицето усмивка. — Като начало можете да се обърнете към някоя агенция, която е специализирана в издирването на подобни документи. Ще проверя и ще ви съобщя името на агенцията, но мисля, че се казваха...

Целият ми ужасен, безреден живот. Нищо — нищичко от него не се е изпарило. Всичко си е там и ме чака като някакъв огромен паяк. Дебне ме търпеливо и само чака да свършат тези телефонни обаждания, за да ме оплете отново в мрежата си.

— Боя се, че времето ни изтече — побързва да вметне Ема, когато стигам до някакъв логичен завършек. — Хиляди благодарности на нашия финансов експерт, Ребека Блумууд. Уверена съм, че всички ще последваме мъдрите й напътствия. След рекламната ни пауза очаквайте резултатите от нашето пътуване до Нюкасъл, както и «Хивън Сент 7» на живо тук, в студиото.

Отново замръзваме за миг-два в очакване индикаторът на камерата да угасне, след което всички се отпусваме и раздвижваме.

— Дотук добре — отронва Ема, загледана в листа пред себе си.
— Да видим какво следва...

— Чудесно се справи, Ребека — казва Рори въодушевено, като ми се усмихва ведро. — Отлична работа.

— О, Зелда — скача на крака Ема, — може ли да ти кажа две думи? Страхотна беше, Ребека — добавя тя. — Наистина страхотна.

Изведнъж всички изчезват нанякъде и аз оставам сама на снимачната площадка, беззащитна и уязвима. Отчаяно се опитвам да избягвам погледа на Дерек Смийт и да мисля колкото се може по-бързо.

Може и да успея да се изплъзна през някой страничен изход.

А може и просто да остана да си седя на дивана и да не мърдам оттук. Все някога ще му доскучее и ще си тръгне. Ами да, предполагам, че няма да посмее да навлезе в самото снимачно пространство, нали така?

Може и да се престоря, че съм някой друг. Върхът! И без това с целия този грим, дето ми го сложиха, изглеждам като съвършено друг човек.

Ей, чакай малко! Изведнъж ми хрумва нещо друго — ами да, кой казва, че той изобщо ме е видял?! Може би е тук поради някаква съвършено различна причина. Вероятно ще участва в шоуто или нещо подобно. Точно така. Присъствието му тук няма нищо общо с мен. Значи... ставам, минавам забързано покрай него, измъквам се навън и всичко ще е наред.

— Извинявай, душа — приближава към мен някакъв мъж в джинси, — ама трябва да махна оттук този диван.

— О, добре — скачам послушно от мястото си.

В желанието си да не се пречкам на човека обаче, по погрешка отново срещам погледа на Дерек Смийт. Продължава да гледа право в мен. Чака ме!

О, боже!

Добре де, само без паника! Всичко ще бъде наред — продължавай да вървиш, Ребека! Просто продължавай да си вървиш и се прави, че не го познаваш.

Грижливо отбягвайки погледа му, аз си пооправям уж безгрижно полата, поемам си дълбоко дъх, стисвам зъби и се устремявам през студиото към изхода. Крача решително и делово, с каменно изражение

на лицето и очи, приковани в двойната врата към коридора. Дотук добре. Браво, Ребека! Остават само още няколко крачки. Само още няколко крачки и...

— Мис Блумууд!

Гласът му се забива в тила ми като куршум. За миг ми минава мисълта да се престоря, че не съм го чула. Може би дори да се хвърля тичешком към вратата. Но Зелда и Ема са спрели близо до нея и нещо си говорят. Сигурно са го чули да ме вика. О, боже, няма измъкване!

Обръщам се на пета, като се преструвам, че се чудя кой ли ме вика — надявам се, че изглеждам убедително, когато присвивам неуверено очи към него, сякаш едва сега го виждам.

— О, здравейте! Не може да бъде! — казвам му с лъчезарна усмивка. — Каква изненада! Как сте?

Един от техниците ни прави знак да говорим тихо, при което Дерек Смийт ме прихваща за лакътя и настойчиво ме извежда във фойето пред студиото. Там се обръща към мен, а аз му се усмихвам с хладнокръвна учтивост. Хм, добре де, да приемем, че това е една най-обикновена среща в обществото.

— Мис Блумууд...

— Днес времето е чудесно, не мислите ли? — казвам ведро.

— Мис Блумууд, срещата ни! — отвръща ми Дерек Смийт многозначително.

О, боже, надявах се досега да е забравил!

— Срещата ни... — повтарям като ехо и се преструвам на разсеяна. — Тъж... — Изведнъж ме осенява гениално вдъхновение: — Точно така. За утре, нали? С нетърпение очаквам да я проведем.

Дерек Смийт изглежда така, сякаш всеки миг ще избухне.

— Не е за утре, мис Блумууд! Беше за понеделник сутринта! И вие изобщо не се явихте!

— Ооо?! — отронвам уж замислено. — Ааа, да, *онази* среща. Вижте, извинявайте за тогава. Смятах да дойда, честно. Само че... само че...

Само че... не мога да се сетя: за нито едно-едничко достоверно извинение за неявяването ми. Вече съм използвала абсолютно всички възможни причини за изклинчване. Свеждам очи, хапя устни, пристъпвам смутено от крак на крак... абе с една дума, чувствам се като провинило се дете.

— Мис Блумууд... — пуска уморена въздишка Дерек Смийт. — Мис Блумууд... — повтаря, като потърква замислено с длан лицето си. После ме поглежда и продължава: — Съзнавате ли от колко време вече ви пиша писмо след писмо? Давате ли си сметка откога се опитвам да ви убедя да дойдете в банката да поговорим?

— Ами... не знам съвсем...

— От шест месеца! — натъртва Дерек Смийт и прави многозначителна пауза. — Цели шест месеца все увъртате и отлагате. Бих искал за момент да си представите какво ми коства всичко това на мен самия. Безкрайно и безсмислено писане на писма. Десетки безрезултатни телефонни обаждания. Часове изгубено време и усилия както за мен, така и за асистентката ми Ерика. Време и усилия, които, ако трябва да бъдем откровени, би имало повече смисъл да вложим другаде.

За да подчертае мисълта си, прави рязък жест с ръка, забравяйки, че държи чашка с кафе, при което течността се разплисква и покапва по пода. Той, изглежда, не забелязва какво е станало, защото продължава все така афектирано:

— Най-сетне успявам да изтръгна от вас твърда уговорка за среща. Въобразявах си, че най-после сте осъзнали сериозността на положението си... Но какво става? Не се явявате на срещата. Изчезвате безследно. Обаждам се в дома на родителите ви, за да разбера къде мога да ви открия, а баща ви ме обвинява, че съм едва ли не луд за връзване!

— О, съжалявам за това — правя извинителна физиономия. — Но татко, нали разбирате, е малко нещо вманиачен на тема преследване.

— Вече бях готов да ви отпиша — продължава Дерек Смийт, повишавайки глас и сякаш изобщо не ме е чул. — Вече бях готов да ви отпиша, но ето че тази сутрин минавам покрай голям магазин за телевизори и какво виждам на витрината? На шест различни екрана виждам изчезналата, потъналата вдън земя Ребека Блумууд да съветва нацията. И по какви въпроси, моля ви се? — Той почти се разтриса от смях. (Така де, поне аз си мисля, че е от смях.) — По финансови! *Ви*е давате съвети на хората... по финансови въпроси!

Отправлям му възмутен поглед. Не мисля, че това е чак толкова смешно!

— Вижте, много съжалявам, че не успях да дойда на последната ни среща — казвам, опитвайки се да звуча делово. — Точно тогава бях изпаднала в доста затруднено положение. Но бихме могли да пренасрочим срещата и...

— Да пренасрочим срещата ли? — извиква Дерек Смийт, размивайки се почти истерично, сякаш съм казала някаква невероятна шега. — Да пренасрочим срещата!

Гледам го с дълбоко възмущение. Той определено не ме възприема насериозно, нали така? Дори не слуша какво му говоря. Казвам му, че искам да си насрочим среща — и *наистина* го искам — а той го приема на майтап. Отнася се към мен като към някакъв комедиен персонаж.

«Естествено — обажда се някакво гласче дълбоко в мен. — Помисли как си се държала ти самата досега. Помисли как си се отнасяла ти към него. И ако трябва да бъдем откровени, цяло чудо е, че този човек изобщо е склонен да разговаря с теб.»

Поглеждам го в лицето, все още разкривено от горчив смях, и... изведнъж сякаш отрезвявам.

Защото осъзнавам, че в действителност през цялото това време Дерек Смийт е проявявал към мен много повече разбиране и толерантност, отколкото би могло да се очаква. Той можеше отдавна вече да ми е блокирал банковата сметка, нали така? Или да ми е изпратил съдия-изпълнител. Или да ме е вкарал в черния списък на неблагонадеждните клиенти. Посвоему той всъщност се отнася много мило с мен.

— Чуйте, мистър Смийт — започвам припряно, — моля ви, дайте ми още една възможност. Наистина искам да сложа в ред финансите си. Искам да си изплатя задълженията. Но имам нужда от помощта ви. Аз... — Преглъщам мъчително и казвам: — Моля ви, моля ви да ми помогнете, мистър Смийт.

Настава продължително мълчание. Дерек Смийт се оглежда наоколо, като напразно търси къде да остави чашката с кафе, после вади от джоба си бяла носна кърпа и попива потта по челото си. Прибира я и ми отправя проникновен поглед.

— Сега вече говорите сериозно — казва най-сетне той.

— Да.

— И сте готова да положите необходимите усилия, така ли?

— Да. И... — Прехапвам леко устни. — ... и съм ви страшно благодарна за проявеното търпение и разбиране. Наистина съм ви дълбоко благодарна.

Изведнъж ми се приплаква. Искам да бъда добра. Искам да сложа в ред живота си. Искам Дерек Смийт да ми каже какво да направя, за да го постигна.

— Добре — казва той най-сетне. — Ще опитаме да оправим нещата. Елате в офиса ми утре сутринта, точно в 9.30, за да си поговорим.

— Благодаря — отвърщам и усещам да ме залива вълна на огромно облекчение. — Много ви благодаря. Ще дойда. Обещавам.

— Добре ще е този път да удържите на думата си — казва той. — И да няма повече налудничави извинения и кличене. — По лицето му пробягва лека усмивка и добавя, като махва към студиото: — Впрочем, мисля, че великолепно се справихте. Всичките ви съвети бяха много точни и разумни.

— О! — възкликвам изненадано. — Ами... благодаря. Това наистина е... — Покашлям се лекичко и питам: — А вие, Впрочем, как влязохте в студиото? Мислех си, че имат много строги правила за сигурност.

— Така е — кимва Дерек Смийт. — Но дъщеря ми работи в телевизията. — Усмивва се и добавя с особена топлина в гласа: — Започна точно от това шоу.

— Наистина ли? — питам удивено.

Господи, колко невероятно! Дерек Смийт има дъщеря. Като се позамисли човек, сигурно си има цяло семейство. Със съпруга и тъй нататък. Ама че работа — кой би предположил подобно нещо?!

— По-добре да вървя — казва той, като доизпива кафето си. — Идването ми беше доста непредвидено всъщност. — После ми отправя строг поглед: — Ще се видим утре сутринта.

— Непременно — отвърщам бързо и въпреки че той вече е тръгнал към изхода, добавям: — И... благодаря. Много благодаря.

Той излиза, а аз се отпускам на най-близкия стол. Просто не мога да повярвам, че току-що съм провела цивилизован и всъщност твърде приятен разговор с Дерек Смийт! Който на всичкото отгоре се оказва истински сладур. Държа се толкова мило и внимателно с мен, а дъщеря

му работи в телевизията... Искам да кажа, кой знае, може и с нея да се запозная. Нищо чудно да се сприятеля с цялото семейство.

Страхотно би било! Да им ходя на гости, за да вечеряме заедно, по приятелски, и на входа жена му ще ме посреща с дружелюбна прегръдка, а после ще ѝ помагам за салатата и тъй нататък...

— Ребека! — чувам някой да ме вика иззад гърба ми. Обръщам се и виждам Зелда да приближава към мен, с вечния си бележник в ръка.

— Здравсти пак! — усмихвам ѝ се щастливо. — Как е?

— Върхът — отвръща тя, после придърпва стол и сядва до мен. — Ще ми се да си поговорим малко.

— О! — казвам. — Ами добре. За какво?

— Всички смятаме, че ти днес се справи страшно добре — започва Зелда. — *Страхотно* добре! Говорих с Ема и Рори, а също и с нашия главен продуцент и... — Тя прави кратка пауза за по-голям ефект. — ... и всички искаме да участваш пак в шоуто ни.

Зяпвам я невярващо.

— Имаш предвид да...

— Не всяка седмица, разбира се — казва Зелда. — Но редовно. Мислихме си за три пъти месечно. Смяташ ли, че ще можеш да го вместиш в работния си график?

— Аз... ами не знам — отвръщам замаяна. — Мисля, че да.

— Чудесно! — възкликва Зелда. — Вероятно бихме могли да пускаме и по някоя безплатна реклама на списанието ви, за да не роптае шефът ти. — Надрасква нещо на лист хартия, после вдига поглед към мен: — Нямаш агент, нали? Ясно, значи трябва да договоря заплащането директно с теб. — Замълчава за миг, като поглежда в бележника си, после продължава: — Това, което ти предлагаме, на снимачен ден, е...

ДВАДЕСЕТ И ТРИ

Пъхам ключа в ключалката и бавно отварям вратата на апартамента. Сякаш са минали едва ли не милион години, откакто за последен път съм била тук, и се чувствам като съвършено различен човек от преди. Някак пораснала и помъдряла. Или променена. Или каквото и да било там.

— Здравсти — отправям предпазливо към смълчания апартамент и пускам чантата си на пода. — Има ли някой...

— Беки! — възкликва Сузи, изскачайки на прага на дневната. Обута е в черен ластичен панталон и държи в ръката си недовършена фоторамка, която е започнала да облепва с дънков плат. — Боже мой! Къде беше! Какво става? Видях те да се появяваш в «Сутрешно кафе» и просто не можех да повярвам на очите си! Обадох им се и исках да говоря с теб, но казаха, че трябвало да имам някакъв финансов проблем. Добре де, викам им, искам съвет къде да инвестирам половин милион? Те обаче казаха, че това не било... — Тя млъква рязко и пак пита: — Беки, къде беше? Какво става?

Не й отговарям направо. Гледам купчината адресирани до мен писма, струпани на масичката в антрето. Бели, явно официални пликове; кафяви пликове с прозорче; пликове със заплашителен надпис «Последно напомняне». Най-страховитата купчина писма, която можете да си представите.

Само че някак си... те вече не ми изглеждат чак толкова страховити.

— Бях при мама и татко — вдигам поглед към Сузи. — А после бях в телевизията.

— Но аз звъних на родителите ти! И те казаха, че не знаят къде си!

— Знам — отвръщам и усещам, че се изчервявам леко. — Те... те ме пазеха от... от един преследвач. — Виждам, че Сузи ме гледа с тотално неразбиране. Което, предполагам, е напълно обяснимо. —

Добре де — казвам отбранително, — нали ти оставих съобщение на телефонния секретар, че съм добре и да не се тревожиш?!

— Да, оставила си — извиква Сузи, — ама нали по филмите все така правят! Което обаче означава, че лошите са те хванали и са ти опрели патлак в слепоочието! Ами аз вече мислих, че си мъртва! Мислех, че са те накълцали на милион парченца и са те... така де... някъде.

Вглеждам се в лицето ѝ. Няма шега, няма майтап. Наистина се е побъркала от тревога. Изведнъж ми става адски кофти. Не трябваше да изчезвам така! Постъпих ужасно лекомислено, безотговорно и егоистично.

— О, Сузи! — Импулсивно се хвърлям към нея и я прегръщам силно. — Съжалявам, наистина съжалявам. Не съм искала да те тревожа.

— Добре, добре — отвърща Сузи и също ме прегръща. — Отначало се разтревожих наистина... ама после се успокоих, че си добре, като те видях по телевизията. Беше страхотна, впрочем!

— Наистина ли? — питам и усещам угълчетата на устните ми да потрепват в зараждаща се усмивка. — Наистина ли мислиш така?

— О, да! — възкликва Сузи. — Беше сто пъти по-добра от този смотаняк Люк Брандън. Ама че арогантен тип, Господи!

— Да — казвам след микроскопична пауза, — може би. Но пък след предаването се държа всъщност доста мило с мен.

— Така ли? — пита Сузи с пълно безразличие. — Както и да е, ти беше страхотна! Искаш ли кафе?

— О, да! — отговарям и тя изчезва в кухнята.

Вземам купчината писма и сметки и бавно започвам да ги преглеждам. Допреди ден самият им вид би ме хвърлил в сляпа паника. И всъщност, всички те биха заминали директно в кошчето за боклук — неотворени и непочетени. Но знаете ли какво? Днес не чувствам и капчица страх. Не, честно, как изобщо съм могла да бъда такава тотална глупачка по отношение на финансите си?! Как съм могла да бъда такава ужасна страхливка?! Ааа, не! Този път ще подходя към купчината сметки както подобава. Ще седна с чековата си книжка и с последните получени банкови извлечения и методично ще преглед дам и сортирам цялата бъркотия.

Гледайки пликите в ръката си, изведнъж започвам да се чувствам страшно пораснала и отговорна. Прозорлива и разумна. Ще оправя живота си и от днес нататък ще държа финансите си в идеален ред. Вече напълно и окончателно съм променила нагласата и отношението си към парите.

И освен това...

Добре де, аз всъщност няма да ви кажа колко точно ми плащат, но «Сутрешно кафе» ми плаща куп пари. *Купища* пари. Няма да повярвате, ама за всяко участие, за да отговарям на въпроси на зрителите, ще получавам...

О, адски се смущавам да ви кажа точно колко. Да речем, че е... хм... доста много. Хи-хи-хи!

Просто не мога да се спра да си хихикам по този повод. Откакто ми го казаха, се нося над земята като щастливо перце. Та така значи, сега вече ще мога без проблем да разчистя всичките си задължения. По «Виза» картата. И по картата от «Октагон». И парите, които дължи на Сузи. Абе... всичко! Най-после! *Най-после* животът ми ще потече нормално.

— Добре де, защо изчезна така изведнъж? — пита Сузи, излизайки от кухнята, с което така ме стресна, че чак подскочих. — Какъв ти беше проблемът?

— Не знам всъщност — въздъхвам и оставям купчината пликите върху масичката в антрето. — Изведнъж ми се прииска да се махна от всичко и да поразмисля. Чувствах се адски объркана.

— Заради Таркуин ли? — веднага пита Сузи, при което усещам как се сковавам в тревожно предчувствие.

— Отчасти — казвам след кратка пауза, преглъщайки мъчително. — Защо питаш? Той какво...

— Знам, че не си падаш чак толкова много по Таркуин — отвръща Сузи със съжаление, — но съм убедена, че той наистина те харесва. Преди вечеря мина за малко и ти остави ей онова писмо там — добавя и ми посочва мушнатия в рамката на огледалото кремав на цвят плик.

Вземам го с леко треперещи ръце. О, боже, какво ли ми пише? Поколебавам се за секунда, после разкъсвам плика и от него на пода изпада един билет.

— За опера — казва Сузи, като го вдига. — За тази вечер! — възкликва тя и ме поглежда развълнувано. — Господи, Беки, какъв късмет, че се върна точно днес!

Зачитам писмото и направо не мога да повярвам:

«Мила ми Ребека,

Прости ми за плахостта, поради която не ти се обадох по-рано. Но колкото повече време минава, толкова повече осъзнавам какво огромно удоволствие ми достави прекараната с теб вечер и колко много бих искал отново да излезем заедно.

Билетът е за „Die Meistersinger“^[1] в Опера Хауз. Аз при всички положения ще отида и ще бъда истински щастлив, ако и ти успееш да дойдеш.»

Искрено твой: Таркуин Клийт-Стюарт“

Гледам писмото, обзета от безкрайно объркване. Какво означава това? Дали че в крайна сметка Таркуин наистина не ме е видял да му ровя из чековата книжка? Или че ме е видял... но е решил да ми прости? Или че е пълно куку?

— О, Беки, *трябва* да отидеш! — възкликва Сузи, която е прочела писмото иззад рамото ми. — Непременно трябва да отидеш! Той ще бъде направо съсипан, ако не отидеш. Наистина мисля, че Таркуин страшно много те харесва.

— Не мога да отида — казвам и пускам писмото на масичката под огледалото. — Имам делова среща довечера.

— Е, няма проблем — свива рамене Сузи. — Ще я отложиш.

— Аз... не мога. Доста важна е.

— Ооо! — проточва Сузи потресено. — Ами горкичкият Таркуин? Ще седи там и ще те чака, тръпнец от вълнение...

— Защо не идеш вместо мен? — предлагам й аз. — Ти отиди.

— Наистина ли? — сбърчва чело Сузи и поглежда колебливо към билета. — Бих могла всъщност. Обичам операта. Ама да ти кажа честно... — Не довършва изречението си и ме поглежда изпитателно: — С кой имаш среща, впрочем?

— С... с Люк Брандън — отговарям, като се опитвам гласът ми да прозвучи безразлично.

Старанията ми са безсмислени обаче, защото усещам как се изчервявам.

— С Люк Брандън ли? — пита озадачено Сузи. — Какво пък имате да... — започва тя, но ме поглежда и изражението ѝ постепенно се променя. — О, не! Беки?! Само не ми казвай, че...

— Само делова среща е — отговарям, избягвайки погледа ѝ. — Нищо повече. Делови хора се срещат, за да поговорят за бизнес. В... в делова среда. Нищо повече.

И буквално побягвам към стаята си.

Делова среща. Дрехи за делова среща. Добре, я да видим сега...

Изваждам всичките си делови тоалети и ги нареждам върху леглото. Син костюм. Черен костюм. Розов костюм. Безнадеждна работа. Тъмносив раиран костюм? Хммм. Май ще е прекалено делово. Кремав костюм... по-скоро като за сватба. Зелен костюм... ама този цвят не беше ли на лош късмет или нещо подобно?

— Какво смяташ да облечеш? — пита Сузи, като надниква през отворената врата на стаята ми. — Може би нещо новичко, а? — Лицето ѝ светва. — Хей, я хайде на пазар!

— На пазар ли? — питам разсеяно. — Ммм... може би.

Обикновено аз, разбира се, бих подскочила до небето от радост само при мисълта за пазаруване. И веднага бих хукнала. Днес обаче някак си... О, не знам всъщност. Чувствам се някак прекалено напрегната, за да тръгна да пазарувам. Като пренавита пружина. Но мисля, че бих могла да отдам на пазаруването дължимото внимание.

— Беки, не ме ли чу какво ти казах? — възкликва Сузи изненадано. — Казах ти: „Хайде на пазар!“.

— Да, чух — хвърлям ѝ бегъл поглед аз, после вземам една черна блузка и я оглеждам критично. — Всъщност, по-добре да го оставим за друг път.

— Искаш да кажеш, че... — Сузи замълчава потресено. — Искаш да кажеш, че *не искаш* да ходим на пазар ли?!

— Именно.

Настъпва мълчание, толкова тежко и дълбоко, че вдигам очи от блузката и виждам Сузи да ме гледа безкрайно изненадано.

— Не разбирам — казва тя най-сетне и изглежда явно разтревожена. — Защо се държиш така откачено?

— Не се държа откачено! — свивам неопределено рамене. — Просто нямам настроение за пазаруване.

— О, господи! Нещо не е наред, нали? — извиква Сузи искрено уплашена. — Знаех си аз, знаех си. Сигурно си болна. — Притичва притеснено до мен и слага ръка на челото ми. — Да нямаш температура? Боли ли те нещо?

— Не! — отговарям през смях. — Не, разбира се!

— Да не са те ударили с нещо по главата? — пита Сузи и започва да размахва ръка пред лицето ми. — Колко пръсти виждаш?

— Сузи, престани, добре съм — побутвам ръката ѝ настрани. — Честно. Просто... нямам настроение за пазаруване. — Вдигам един сив костюм и го слагам пред гърдите си. — Какво ще кажеш за този?

— Виж, Беки, сериозно, тревожа се за теб — клати Сузи глава. — Мисля, че трябва да идеш да се прегледаш. Толкова си... различна. Чак ме плашиш.

— Да, наистина — казвам, като вземам една бяла блуза и се усмихвам на Сузи. — Може би съм се променила.

Целият ми следобед отива в това да избира какво ще облека вечерта. В събличане и обличане, в пробване на различни тоалети, на различни комбинации между отделни дрехи. Току си спомням за едно или друго, забутано нейде в дъното на гардероба (*трябва* някой път да ги обуя тези лилави джинси). Но постепенно решавам, че ще е най-добре да облека нещо по-обикновено и сдържано. Спирам се на най-красивия си черен костюм (от разпродажба в „Джигсоу“, преди две години), бяла тениска („Марк енд Спенсър“), високи до коленете черни велурени ботушки („Долче и Габана“). (На мама обаче казах, че са наше, английско производство. Кое то впрочем беше груба грешка, защото после тя поиска да ѝ купя и на нея същите, така че ми се наложи да кажа, че са се свършили.) Облякох така комбинирания си тоалет, прибрах косата си на кок високо на тила и се заоглеждах в огледалото.

— Много добро съчетание — възхитено подхвърля Сузи откъм вратата. — И много секси.

— Секси ли? — трепвам изненадано. — Не искам да е секси! Искам да е делово.

— А не може ли да е и двете едновременно? — предлага Сузи. — Делово и секси?

— Аз... Не! — казвам след кратка пауза и отклонявам поглед встрани. — Не, не искам да е секси.

Не искам Люк Брандън да си помисли, че съм се издокарала специално за него. Не искам да му давам и най-малък повод да си помисли, че пак съм разбрала неправилно за какъв тип среща става дума. Като последния път.

Изневиделица отново ме обхваща чувство на унижение, когато си спомням за онзи ужасен момент в „Харви Никълъс“. Тръсвам силно глава, за да прогоня тези мисли и да успокоя ритъма на сърцето си. По дяволите, защо изобщо ми трябваше да приемам тази покана за вечеря?!

— Искам да изглеждам колкото се може по-сериозна и делова — казвам и се смръщвам сурово срещу отражението си в огледалото.

— Ясно — казва Сузи. — В такъв случай знам от какво имаш нужда. От подходящи аксесоари. От някой аксесоар на бизнес дама.

— Като какво например? Електронен органайзер ли?

— Като... като... — Сузи се замисля за миг, после отсича: — Добре, хрумна ми нещо. Чакай малко, ей сега се връщам...

Вечерта пристигам в „Риц“ пет минути след 19.30 ч., когато трябваше да се срещнем. Когато прекрачвам прага на ресторанта, виждам, че Люк е вече там, седи, облегал се небрежно назад на стола си, и отпива от нещо, което ми прилича на джин фис. Прави ми впечатление, че е с различен костюм от този, с който беше сутринта, а също и е друга, тъмнозелена риза. Изглежда направо... Хм... доста добре. Доста добре изглеждащ.

Не особено делово всъщност.

А като се замисля, ресторантът също не е особено делови. Целият е в свещници и златни гирлянди; столовете са с прекрасна розова тапицерия; а таванът му е невероятно красиво изрисуван — целият в облаци и цветя. Залата е окъпана в светлинни отблясъци и изглежда страхотно...

Ами всъщност... думата, която ми идва на ум, е „романтично“.

О, боже! Сърцето ми се разтуптява лудешки от нерви. Хвърлям бърз поглед към отражението си в украсеното със златни гирлянди огледало. Облечена съм с черния си костюм от „Джигсоу“, бялата тениска и черните велурени ботушки — както и възнамерявах първоначално. Сега обаче нося и брой на „Файнаншъл Таймс“ под мишница, чифт очила с рамки от коруба на костенурка (с прозрачни стъкла без диоптър), обемистото си дипломатическо куфарче в едната ръка, а в другата — „поразяващия аксесоар“ на Сузи — лаптоп „Епъл Мак“.

Май съм прекалила с аксесоарите.

Чудя се дали не мога да се шмугна бързичко обратно във фоайето и да оставя дипломатическото си куфарче на гардероб (въпреки че, да си призная, бих предпочела просто да го зарежа на някой стол и завинаги да забравя за съществуването му), когато Люк вдига поглед от чашата си, забелязва ме и се усмихва. Мамка му! Принудена съм да поема към масата по дебелия мъхест килим, като се старая да изглеждам колкото се може по-непринудено отпусната (въпреки че и двете ми ръце са заети с шантави аксесоари, а едната на всичкото отгоре е плътно прилепнала до тялото, за да попречи на „Файнаншъл Таймс“ да се свлече на пода).

— Здравсти — казва Люк, когато най-сетне стигам криво-ляво до масата.

Учтиво става, за да ме посрещне, и в този миг осъзнавам, че не мога да му подам ръка за делово ръкуване, защото държа лаптопа. Скърцайки мислено със зъби, оставям дипломатическото си куфарче на пода, премествам лаптопа от дясната в лявата си ръка — при което за малко да изпусна „Файнаншъл Таймс“ — и най-сетне с леко порозовели от смущение бузи му подавам делово ръка за поздрав.

По лицето на Люк пробягва сянка на усмивка и той тържествено се ръкува с мен. Отдръпва ми стол да седна и учтиво наблюдава как оставям лаптопа върху покривката на масата, готов за употреба.

— Внушителна машинка — отбелязва Люк. — Много... високотехнологична.

— Да — отвърщам и му отправям кратка, хладно делова усмивка. — Често го ползвам, за да си вода бележки по време на делови срещи.

— Аха — кимва Люк. — Явно си много организиран човек.

Очевидно ме чака да включа лаптопа, така че натискам бутона, който ми е показала Сузи — при което, според нея, екранът би трябвало да светне и тъй нататък. Обаче нищо не светва.

Небрежно натискам повторно бутона — пак нищо. Доста силно го удрям трети път — като се преструвам, че пръстът ми се е подхлъзнал — и пак нищо. Мамка му, ама че неудобно се получава! Що ли изобщо я слушам Сузи?!

— Някакъв проблем ли има? — пита Люк.

— Не! — отвърщам на секундата и рязко затварям капака на лаптопа. — Само че... размислих и реших да не го използвам точно сега. — Бръквам в чантата си и изваждам големия си журналистически бележник. — Реших, че ще е по-добре да си нахвърлям бележките на ръка.

— Прекрасна идея — кимва Люк одобрително. — Би ли желала чаша шампанско?

— О! — възкликвам изненадано. — Ами... може.

— Чудесно — казва Люк. — Надявах се, че ще приемеш.

Вдига поглед и до масата ни сякаш от небитието се материализира келнер с бутилка шампанско в ръка. Адски скъпо, при това — „Крюг“.

Няма обаче да се усмихвам, нито да показвам задоволство, изобщо нищо. През цялото време ще бъда хладно сдържана и делова. Всъщност, ще изпия само една чаша шампанско, след което ще мина твърдо на минерална вода. За да мога да мисля ясно и делово, нали така?

Докато келнерът сипва шампанско в издължената кристална чаша пред мен, аз записвам в бележника си: „Работна среща между Ребека Блумууд и Люк Брандън“.

Един миг гледам преценяващо написаното, после го подчертавам два пъти. Сега е добре. Така изглежда съвсем делово.

— Ами... — казвам, като вдигам поглед от бележника си, а също и чашата си за на здравица — ... за бизнеса.

— За бизнеса — отвърща като ехо Люк, след което се усмихва криво и добавя: — За малкото бизнес, който ми остана.

— В какъв смисъл малко? — зяпвам го озадачено. И в следващия миг ми светва: — Искаш да кажеш, че... след това, което каза в

„Сутрешно кафе“... Неприятности ли имаш?

Той кимва мрачно. Усещам прилив на симпатия към него.

Така де, Сузи е права... Люк е адски арогантен. Но пък, от друга страна, смятам, че постъпи адски смело, като оповести на всеослушание какво мисли за „Флагстаф Лайф“. И сега, ако в резултат на това бъде разорен... просто *не е честно!*

— Разорен ли си? — питам тихичко и съчувствено.

Люк се размива.

— Е, не чак разорен. Но днес следобед се наложи да даваме куп обяснения пред другите ни клиенти — казва и добавя с гримаса: — Да ти кажа, да обидиш един от най-големите си клиенти на живо по телевизията не е сред най-нормалните практики на връзките с обществеността.

— Е, аз пък смятам, че би трябвало да те уважават заради това! — отвърщам с категоричен тон. — За това, че си казал каквото мислиш! Така де, в днешно време твърде малко хора го правят. Но пък би могло да стане мотото на компанията ти: „Ние казваме истината“.

Отпивам щедра глътка шампанско и понеже той мълчи, вдигам поглед да видя какво става. Люк ме гледа втренчено с някакъв странен израз на лицето.

— Ребека, ти притежаваш удивителната способност да уцелваш право в десетката — казва той най-сетне. — Точно това казаха и някои от нашите клиенти. Казаха, че това ни е белязало като компания, която държи на почтеността.

— О! — отронвам, всъщност доста доволна от себе си. — Ами, хубаво. Значи не си разорен.

— Не, не съм разорен — отговаря Люк и добавя с лека усмивка: — Само малко понащърбен.

Келнерът пак се материализира от нищото и отново ми напълва чашата с шампанско. Отпивам. Когато вдигам очи, Люк пак ме гледа втренчено.

— Знаеш ли, Ребека, ти си изключително прозорлив човек — казва той. — Виждаш неща, които останалите хора не забелязват.

— О, ами... — вдигам и поклащам чашата си с шампанско. — Не я ли чу какво каза Зелда? Аз съм смесица между финансов гуру и съседското момиче.

Погледите ни се срещат и двамата изведнъж избухваме в смях.

— И даваш много информация, но по достъпен начин.

— И имам големи познания, които обаче умело обвързвам със здравия разум.

— И си умна, и си чаровна, и си весела, и си... — казва Люк, загледан в чашата си.

После вдига поглед и като ме гледа в очите, добавя:

— Ребека, искам да ти се извиня. От доста време искам да ти се извиня. На онзи обяд в „Харви Никълъс“... права беше... не ти засвидетелствах нужното уважение. Уважението, което заслужаваш.

Люк замълчава, а аз се вторачвам в покривката и усещам, че бузите ми пламват. „Лесно му е на него да ми го казва *сега*“, мисля си яростно. Запазва маса в „Риц“, поръчва шампанско и сигурно очаква да се усмихна и да кажа: „О, няма проблем“. Дълбоко в себе си обаче аз все още се чувствам наранена от станалото. А след телевизионния си успех тази сутрин съм в доста войнствено настроение.

— Статията ми в „Дейли Уорлд“ няма нищо общо с онзи обяд — казвам, без да вдигам поглед от покривката. — Абсолютно нищо. И твоят намек, че има...

— Знам — отвърща Люк с въздишка. — Изобщо не биваше да го казвам. Това беше една... отбранителна, ядна забележка... по време, когато ти ни беше изправила всичките на нокти.

— Наистина ли? — не мога да удържа усмивката си на задоволство. — Изправила съм ви всичките на нокти, така ли? Ами!

— Ти какво, майтап ли си правиш? — възкликва Люк. — Изневиделица ни стоварваш скандален материал на цяла страница в „Дейли Уорлд“ за един от най-големите ни клиенти! И това ако не е изправяне на нокти, здраве му кажи!

Ха! Тази представа страшно ми се нрави, всъщност. Цялата „Брандън Къмюникейшънс“ изправена на нокти заради Дженис и Мартин Уебстър.

— И Алиша ли беше изправена на нокти? — не мога да се въздържа да не попитам.

— Не само беше изправена, но и подскачаше на нокти толкова пъргаво, колкото й позволяваха марковите й обувки от „Маноло“ — отвърща Люк сухо. — И заподскача още по-бързо, когато узнах, че всъщност е разговаряла с теб предишния ден.

Ха! Ха!

— Разкошно! — чувам се да възкликвам абсолютно детински.

И веднага съжалявам, че съм го направила. Никоя уважаваща себе си бизнес дама не злорадства, когато противникът ѝ се подхлъзне в калта. Трябваше само да кимна или да отроня многозначително: „А!“.

— Ами... и теб ли те изправих на нокти? — питам, като свивам уж небрежно рамене.

Настава мълчание, а когато след малко вдигам очи, виждам Люк да ме гледа втренчено с толкова сериозно изражение на лицето, че сърцето ми се разтуптява.

— От доста време си ме изправила на нокти, Ребека — казва той тихо. Задържа погледа си няколко секунди, от което на мен ми спира дъхът, после свежда очи към менюто си и пита: — Ще поръчваме ли?

Вечерята ни продължи часове наред. Говорим, говорим, и пак говорим, и поръчваме още нещо, и така... Всичко е толкова вкусно, че сърце не ми дава да откажа каквото и да било. А виното е толкова супер, че бързо-бързо изоставям плана си да изпия само една делова чаша и после да мина твърдо на минерална вода. По времето, когато довършвам шоколадовия си сладкиш от многолистно тесто с лавандулов сладолед и карамелизирани парченца от круша, вече приближава полунощ и усещам, че започвам да клюомам.

— Как е на вкус това шоколадово чудо? — пита Люк, довършвайки своя сладкиш с извара.

— Прелестно — отвърщам и побутвам купичката към него. — Ама не чак пък толкова, колкото беше лимоновият мус.

Истината е, че съм преяла до пръсване. Когато стигнахме до десерта, аз започнах да се колебая какво да си поръчам от всичките невероятно вкусно звучащи сладкиши. И тогава Люк каза, че ще си поръчаме всички десерти, чиито имена ни харесат. Кое се оказа почти всичко от менюто.

Честно, имам чувството, че никога няма да мога да се надигна от стола си. Толкова е удобен, толкова ми е топличко и уютно и всичко наоколо е толкова красиво, а главата ми е така приятно замаяна, че изобщо не ми се иска да ставам. И най-вече... не искам тази вечер да свършва. Толкова приятно прекарах. А най-удивителното е, че Люк

непрекъснато ме разсмива. Преди си мислех, че той е адски сериозен, че го раздава адски интелектуално и сигурно е адски досаден, а се оказа, че не е така. Всъщност, като се замисля, през цялата вечер и думичка не обелихме по работа.

Появява се един келнер, разчиства всичките ни десертни чинии и купи, след което ни поднася кафе. Облягам се назад на стола си, притварям очи и с наслада отпивам няколко глътки. О, боже, мога да си остана тук завинаги. Да си призная, доста ми се спи — отчасти защото миналата нощ бях толкова нервна заради предстоящото си участие в „Сутрешно кафе“, че изобщо не мигнах.

— Трябва да тръгвам — казвам по едно време и се насилвам да отворя очи. — Трябва да се връщам в... — Къде живееш, впрочем? Аха, във Фулхам. — ... във Фулхам.

— Да — отвръща Люк след кратка пауза и отпива от кафето си. Остава чашката си и протяга ръка към каничката с мляко. И при това движение ръката му докосва моята... и застива. Изведнъж усещам тялото ми да се напруга странно. Бузите ми пламват на секундата, а сърцето ми забива лудешки.

Добре де, признавам — нарочно приплъзнах ръката си на пътя на неговата към каничката с мляко.

Просто за да видя какво ще стане. Така де, можеше да си дръпне ръката от моята, ако беше поискал, нали? Да си сипе мляко, да подхвърли някаква шега, после да ми каже „лека нощ“, нали така?

Ама той не го направи. Напротив, много-много бавно обгърна с длан моята ръка и я стисна.

И сега вече действително не мога да помръдна. Палецът му започва да гали ритмично китката ми. Усещам сякаш със сърцето си колко гореща и нежна е кожата му. Вдигам очи и срещам погледа му, втренчен в лицето ми. Всичко в мен сякаш се разтапя. Не мога да откъсна очи от неговите. Не мога да помръдна ръката си. Като хипнотизирана съм.

— Този мъж, с когото те видях в „Терадза“... — казва Люк след малко, а палецът му продължава да гали лениво китката ми — ... нещо сериозно ли...

— Не... само... — Опитвам се да се засмея безгрижно, но ми е толкова нервно, че вместо това се изкикотвам. — ... познат мултимиллионер.

Люк ме гледа напрегнато един миг... после отклонява поглед.

— Ясно — казва, сякаш приключвайки темата. — Е, може би е време да ти извикаме такси... — Залива ме вълна на разочарование, но се старая да не си проличи. — Или да...

Замълчава.

Следва сякаш безкрайна пауза. Едва си поемам дъх. Или да... какво? *Какво* „или да...“?

— Познавам хората тук доста добре — казва най-сетне Люк. — Ако искаме, бихме могли да... — Среца и задържа погледа ми, преди да довърши: — ... да останем.

През тялото ми преминава сякаш електрическа искра.

— Искаш ли?

Неспособна да отговоря, само кимвам с глава. О, боже! О, боже! Това е най-вълнуващото нещо, което съм правила когато и да било!

— Добре, изчакай ме тук — казва Люк. — Отивам да видя дали ще се намерят две свободни стаи за нас.

Става и излиза от ресторанта, а аз гледам след него замаяно и усещам ръката си студена и някак... сломена.

Две стаи. *Две* стаи... множествено число. Значи той няма предвид да...

Не иска да...

О, боже! Какво не ми е наред?!?

Пътуваме мълчаливо нагоре с асансьора, придружени от достолепен портиер. На няколко пъти поглеждам Люк в лицето, но той е забил безизразен поглед право пред себе си. Всъщност, почти не ми е проговорил, откакто ме попита дали искам да останем. Чувствам да ме сковава някакъв странен студ... Ако трябва да бъда честна, вече почти ми се иска да не беше имало свободни стаи. Явно обаче Люк е много важен... и редовен клиент на „Риц“. На коментара ми колко отзивчиви са били към нас, той свива рамене и сухо отбелязва, че често настанява тук бизнес партньорите си.

Бизнес партньорите си. За бизнес партньор ли ме смята? О, по дяволите, пълна тъпотия! Ще ми се да си бях отишла вкъщи.

Вървим по внушителния коридор на „Риц“ в пълно мълчание. После портиерът отваря една врата и ни въвежда в удивително

прекрасна стая, мебелирана с голямо двойно легло и кожени кресла. Оставя дипломатическото ми куфарче и лаптопа върху скарата за багаж, после Люк му дава банкнота и портиерът изчезва.

Настава мълчание. Никога, през целия си живот, не съм се чувствала по-ужасно.

— Е... — казва най-сетне Люк. — Настанявай се.

— Да — отвръщам с глас, който ми звучи като чужд. — Благодаря... Благодаря ти и за вечерята. — Покашлям се лекичко и добавям: — Чудесна беше.

Някак изведнъж сме се превърнали в двама напълно непознати.

— Е... — подхваща Люк отново и поглежда часовника си. — Късно е. Сигурно умираш за...

Замълчава и настава кънтяща от напрегнато очакване тишина. Сърцето ми блъска като полудяло в гърдите. Вкопчила съм нервно длани една в друга. Не смея да го погледна.

— Ами ще тръгвам тогава — казва най-сетне Люк. — Надявам се да си...

— Не си тръгвай — чувам се да измърморвам и в същия миг се изчервявам до ушите. — Не си тръгвай още. Можем просто да... — Преглъщам мъчително. — ... да поговорим или нещо друго.

Вдигам поглед и срещам очите му. Усецам как в мен се надига нещо огромно и плашещо. Той пристъпва съвсем бавно към мен. Усецам мириса на одеколона му. Чувам лекото прошумоляване на колосаната му риза. Цялото ми тяло тръпне от тревожно и нетърпеливо очакване. О, боже, искам да го докосна. Но не бих посмяла. Не бих посмяла дори да помръдна.

— Можем просто да поговорим или нещо друго — повтаря като ехо думите ми Люк, като съвсем бавно вдига ръце и обхваща лицето ми в дланите си. — Можем просто да поговорим. Или... нещо друго.

А после ме целува.

Устните му са върху моите, разтварят ги нежно и в същия миг усецам да ме пронизва огнената стрела на възбудата. Ръцете му се спускат бавно по гърба ми и обхващат бедрата ми, промъкват се под подгъва на полата ми. После ме притиска силно към себе си и изведнъж дъхът ми секва.

И става напълно очевидно, че явно няма да си говорим.

[1] Става дума за «Нюрнбергските майстори певци» от Вагнер.
— Бел.прев. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТИРИ

Ммм.

Върхът на блаженството!

Лежа в най-удобното легло на света, чувствам се сънливо замечтана, изтъкана от усмивки и щастие, а утринното слънце играе гальовно по затворените ми клепачи. Протягам ръце над главата си и се отпускам със задоволство върху планината от пухени възглавници. О, чувствам се прекрасно. Чувствам се... удовлетворена до краен предел. Нощта беше абсолютно...

Ами, да кажем, че беше...

Е, добре де, не е нужно да ви го казвам точно *това*. Пък и можете да си използвате въображението, предполагам. Ами... използвайте го.

Отварям очи, сядам в леглото и посягам към чашата кафе, донесена от румсървиса. Люк е под душа, така че съм насаме с мислите си. Не искам да ви прозвучи високопарно или нещо подобно, но... имам чувството, че това е един наистина изключително значителен ден в живота ми.

И не става дума само за Люк... въпреки че всичко беше толкова... ами... удивително, всъщност. Господи, той наистина знае как да...

Както и да е. Не това е важното. Важното е, че не става дума само за Люк... нито само за новата ми работа в „Сутрешно кафе“ (въпреки че всеки път, когато се сетя за нея, усещам да ме изпълва някаква удивено невярваща радост).

Не, става дума за нещо много повече от всичко това. А именно, че се чувствам като съвършено нов човек. Чувствам се така, сякаш съм... пораснала. Съзряла съм. Навлизам в нов етап от живота си... с различни възгледи и различни приоритети от преди. Като се сетя за предишния си лекомислен начин на мислене... ами, честно, обзема ме желание да се надсмея над себе си. Новата Ребека е толкова по-сериозна и по-разумна. Толкова по-отговорна. Сякаш розовите очила

изведнъж са паднали от очите ми и вече съвсем ясно виждам какво е наистина от значение на този свят и какво не е.

По едно време тази сутрин дори си помислих, че бих могла да се заема с политика или нещо подобно. Снощи Люк и аз говорихме малко за политика и трябва да кажа, че ми хрумнаха доста интересни възгледи по тези въпроси. Спокойно мога да бъда един млад и умен премиер, така де... жена-премиер... и непрекъснато да ме интервюират за телевизията по разни значими теми. Вероятно ще се специализирам в здравеопазването или в образованието, или нещо подобно. Може и в международните отношения.

Нехайно взимам дистанционното и включвам телевизора с идеята да погледам и чуя новините. Превключвам няколко пъти каналите, като се опитвам да намеря Би Би Си, но телевизорът сякаш непрекъснато запецва на някакви тъпи кабелни сериали и токшоута. След малко се отказвам от търсенето и оставям да върви някаква кабелка, наречена Кю Ви Ти или нещо подобно. Отпускам се назад върху възглавниците.

Отпивам от кафето и си мисля, че в действителност аз съм един доста сериозно мислец човек. Вероятно именно поради това двамата с Люк се разбираме толкова добре.

Ммммм. Люк. Ммммм, колко е сладко да си мисля за него. Чудя се къде ли изчезна.

Сядам в леглото и вече си мисля да отида да го изненадам в банята, когато един женски глас откъм телевизора приковава вниманието ми:

— ... предлага оригинални слънчеви очила на „Н. К. Малоуни“. С рогови рамки в два варианта — в черно и в бяло — и с отличителното лого „НКМ“ в опушен хром.

„Интересно“, мисля си разсеяно. Слънчеви очила на „Н. К. Малоуни“. Винаги съм си мечтала за такива очила.

— Ако купите и трите чифта... — Жената прави пауза за посилен ефект. — ... ще платите не четиристотин лири... не и триста... А само двеста лири стерлинги! Спестявате над 40% от цената в магазинната мрежа.

Зяпвам поразена в екрана на телевизора.

Но това е невероятно! Абсолютно *невероятно*. Имате ли представа колко струват в магазина едни слънчеви очила на „Н. К.

Малоуни“? Най-малкото сто и четиридесет лири. За един чифт! Което означава, че в случая спестяваш...

— Не изпращате никакви пари предварително — казва жената. — Достатъчно е да се обадите на телефон...

С разтуптяно сърце грабвам рекламния хотелски бележник от нощното шкафче до леглото и бързо записвам номера. Абсолютно *невероятно!* Слънчеви очила на „Н. К. Малоуни“. Просто не мога да го повярвам. Цели три чифта! Ще ми стигнат до края на живота. Хората ще започнат да ме наричат Момичето със слънчевите очила на „Н. К. Малоуни“. (А тези на „Армани“, които си купих миналата година, вече за нищо не стават. Абсолютно демоде са!) О, боже, такава изключително успешна инвестиция!

С трепереци ръце набирам номера... и веднага успявам да се свържа! Боях се, че линията ще е нонстоп заета от наплива обаждания, провокирани от тази невероятно изгодна сделка. Диктувам името и адреса си, благодаря сърдечно на жената отсреща и затварям телефона с блажена усмивка на лицето. Днешният ден е направо върхът! Абсолютно! А още е само девет сутринта!

Преливаща от щастие се мушвам отново под завивките и затварям очи. Може би двамата с Люк ще прекараме целия ден тук, в тази прелестна стая. Може би ще поръчаме да ни донесат в леглото стриди и шампанско. (Надявам се, че това няма да стане все пак, защото ненавиждам стридите.) Може би ще...

„Девет часът!“ изведнъж се разнася тъничко гласче в съзнанието ми. Смръщвам се за миг, тръсвам глава, после се обръщам на другата страна, за да го прогоня. Гласчето обаче не изчезва, ами упорито разсейва мислите ми.

Девет часът. Девет ча...

Изведнъж сядам рязко в леглото, а сърцето ми затуптява ужасено. *О, боже!*

В девет и половина!

Дерек Смийт!

Обещах му да отида. *Обещах* му да отида! А ето ме тук, излеждам се в „Риц“, въпреки че имам само половин час до срещата. О, боже! Какво да правя?!?

Изгасям телевизора и заравам лице в дланите си, като се опитвам да разсъждавам спокойно и рационално. Добре, ако тръгна абсолютно

веднага, може и да стигна навреме. Ако се облека светкавично, прелетя надолу по стълбите и скоча в първото минало такси... може и да стигна навреме. Фулхам не е чак толкова далеч от „Риц“. Пък и по принцип имам право на петнадесет минутки закъснение, нали така? Можем да се срещнем. Срещата ни може да се състои.

Така де, теоретично би могла да се състои.

— Здравсти — казва Люк, подавайки се иззад вратата на банята. Омотал е около кръста си бяла хавлиена кърпа, по раменете му блестят капчици вода. Снощи дори не успях да обърна внимание на раменете му. Господи, колко са секси! Всъщност, той като цяло е дяволски... мммм...

— Ребека, всичко наред ли е?

— О! — отвърщам леко стресната. — О, да, всичко е прекрасно. Върхът! И знаеш ли какво? Току-що си купих... направо невероятно...

И в същия миг изведнъж мълквам насред изречението. И аз не знам защо.

— Така де... току-що закусих — завършвам ни в клин, ни в ръкав, като махвам по посока на донесената от румсървиса табла. — Направо невероятно вкусно.

По лицето на Люк се изписва леко озадачено изражение и той хлътва отново в банята. „Добре, Ребека, мисли бързо!“, заповядвам си полугласно. Какво да правя? Дали да се облека светкавично и да хукна? Ще успея ли за срещата?

Ръката ми обаче вече се протяга към ръчната ми чанта, сякаш съвършено, независимо от моето желание... измъква една визитка и набира посочения номер.

Така де, не е нужно на *всяка цена* да се срещаме, нали?

Все едно, и без това едва ли ще стигна навреме.

А той вероятно дори не би имал нищо против да отложим срещата. Сигурно има куп други неща, с които би предпочел да се занимава, вместо да си губи времето с мен. Ами да, нищо чудно дори да не забележи, че не съм отишла.

— Ало? — казвам в слушалката и изтръпвам от наслада, когато Люк се промъква зад гърба ми и започва да ме захапва лекичко по ухото. — Ало? Да, бих искала... бих искала да оставя едно съобщение за мистър Дерек Смейт.

BANK OF HELSINKI
HELSINKI HOUSE
124 LOMBARD ST
LONDON EC2D9YF
Rebecca Bloomwood
c/o William Green Recruitment
39 Farringdon Square
London EC47TP
5 April 2000

„Hyvä Rebecca Bloomwood,

Saamen jalleen kerran onnitella teitä hienosta suorituksestanne — tällä kertaa «Morning Coffee» — ohjelmassa. Arvostelukykyne ja näkemyksenne tekivät minuun syvän vaikutuksen ja uskon, että teistä olisi suurta hyötystä tällä Helsingin Pankissa.

Olette todennäköisesti saanut lukemattomia työtarjouksia — teidän lahjoillanne voisi hyvin saada minkä tahansa toimen «Financial Timesista». Pyydän teitä kuitenkin vielä kerran harkitsemaan vaatimatonta yhtiötämme.

Parhaiten teille ehkä sopisi viestintävirkaileijan paikka, joka meillä on tällä hetkellä avoinna. Toimen edellimen haltija erotettiin hiljattain hänen luettuaan toissa «Playboyta».“

Parhain terveisin
Ystävällisesti
Jan Virtanen"

BANK OF HELSINKI
HELSINKI HOUSE
124 LOMBARD ST
LONDON EC2D9YF
Rebecca Bloomwood

c/o William Green Recruitment
39 Farringdon Square
London EC47TP
5 април 2000 г.

„Мила Ребека Блумууд^[1],

Бих желал още веднъж да Ви поздравя за отличното Ви представяне — този път в програмата «Сутрешно кафе». Вашите критически способности и проницателност ми направиха дълбоко впечатление и вярвам, че ще имаме голяма полза от Вас тук, в Банк ъф Хелзинки.

Вероятно сте получили безброй предложения за работа — с Вашите способности бихте могли да получите каквито работа пожелаете във «Файнаншъл Таймс». Моля Ви, все пак още веднъж да помислите за скромната ни фирма.

Може би най-подходяща за Вас би била длъжността на служител във Връзки с обществеността, която в момента е открита. Предишният служител на това място бе уволнен неотдавна, след като бе хванат да чете на работното си място «Плейбой».“

С най-приятелски поздрав: Ян Вертанен

„Изящни рамки“ ООД
ЩАСТЛИВОТО СЕМЕЙСТВО
БЪРНСАЙД Роуд 23 ОА
Лийдс L64ST
Мис Ребека Блумууд
Бърни Роуд 4, ап. 2
Лондон
7 април 2000 г.

„Скъпа Ребека,

Пиша Ви, за да потвърдя, че получихме изработените от Вас 136 изящни рамки, Благодарим Ви за чудесното изпълнение. Прилагаме към настоящето писмо и чек за 272 лири стерлинги, както и формуляр, който да попълните, за да получите следващия си пакет с материали.

Нашият мениджър по контрол на качеството, мисис Сандра Роуботам, ме помоли да ви уведомя, че е удивена от съвършеното изпълнение още при първия ви опит. Начинаещите рядко постигат такова качество. Очевидно е, че Вие имате талант за ръчен труд.

Ето защо бихме желали да Ви поканим да дойдете и да демонстрирате техниката си по време на нашия пореден семинар по изработка на изящни рамки, който ще се състои на 21 юни в Уилмслоу. Това е събитие, при което всички членове на нашето щастливо семейство се събират под един покрив, за да споделят опит и интересни случки от работата си по изработването на изящни рамки. Страшно е забавно, повярвайте ми!

С огромно нетърпение очакваме да се поучим от Вас.
Щастливо изработване на изящни рамки!“

Малкълм Хедли, мениджър

P.S. Вие ли сте тази Ребека Блумууд, която дава финансови съвети в „Сутрешно кафе“?

Ендуич Банк

Клон Фулхам

Фулхам Роуд 3

Лондон

Мис Ребека Блумууд

Бърни Роуд 4, ап. 2

Лондон

10 април 2000 г.

„Скъпа мис Блумууд,
Благодаря за оставеното на телефонния секретар съобщение от 9 април, неделя.
С прискърбие научих, че все още страдате от остра форма на агорафобия.
Имайки предвид относително доброто здравословно състояние на вашата банкова сметка понастоящем, предлагам Ви засега да отложим срещата си.
Бъдете сигурна все пак, че ще следя отблизо положението и веднага ще се свържа с Вас, ако забележа рецидив на заболяването.
С най-добри пожелания.“
Искрено Ваш: Дерек Смийт, мениджър
P.S. С удоволствие гледам изявите ви в „Сутрешно кафе“.

[1] Превод от финландски: Ралица Петрунова ↑

Издание:

Софи Кинсела. Тайният живот на Беки Б. (Маниашки роман)

ИК „Кръгозор“, София, 2002

Американска. Първо издание

ISBN: 954-771-051-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.